

eul_wid: udm-ac

Πορφύριος ὁ Τύριος · Porphyry of Tyre

Remains of Homeric Questions Pertaining to the Iliad

Λείψανα Ὀμηρικῶν ζητημάτων περὶ τὴν Ἰλιάδα

Period: Ὀψιμαρχία [Late Antique](#)
Dialect: Κοινή φιλοσοφική [Philosophical Koine](#)
Domain: Φιλοσοφία [Philosophy](#)
Format: Διάλογος [Dialogue](#)
Affiliation: [Neoplatonist](#)

10 252-253 Ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν πρώτων ὁ ποιητής, καὶ φαμεν ὡς σποράδην οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων· οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος οὐδέποτε ἐξήεσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἄπρακτοι τὴν ἐνναετίαν ἐτέλεσαν τὰς ὁμορούσας πολίχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες περὶ ὧν ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν μὴ παρούσης ὕλης τῷ λόγῳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνέκαθεν διηγεῖσθαι. ἔτι ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μήνιδος ἄρχεται. ἐπιλύουσι δὲ αὐτὸ οἱ περὶ Ζηνόδοτον οὕτως, ὅτι πρέπον ἐστὶ τῇ ποιήσει τὸ προοίμιον, τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν διεγείρον καὶ προσεχεστέρους ποιοῦν, εἰ μέλλει πολέμους καὶ θανάτους διηγεῖσθαι ἡρώων. πάλιν ζητεῖται, διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστεύοντος οὐκ Ἀχίλλειαν ὡς Ὀδύσειαν ἐπέγραψε τὸ σωματίον. φαμέν δ' ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἅτε μόνως ἐφ' ἐνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος, καλῶς καὶ τοῦνομα τέθιται, ἐνταῦθα δέ, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Ἀχιλλεὺς ἡρίστευεν, ἀλλὰ γε καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται. οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἷος ἦν δηλῶσαι βούλεται ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντας, ὅπου γε καὶ ἐξισοῖ τινας αὐτῶ. ἐκ τινὸς οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων αὐτό, ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα. ζητοῦσι διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἤρξατο, οὕτως δυσφήμου ὀνόματος. διὰ δύο ταῦτα· πρῶτον μὲν ἵν' ἐκ τοῦ πάθους ἀποκαθαριεῖται τὸ τοιοῦτο μόριον τῆς ψυχῆς καὶ προσεκτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ μεγέθους ποιήσῃ καὶ προσεθίσῃ φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ πάθη μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν. δεύτερον ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πιθανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ δὲ ἔμελλε νικῶντας ἀποφαίνειν τοὺς Ἕλληνας, εἰκότως οὐ κατατρέχει, ἀξιοπιστότερον ἐκ τοῦ μὴ πάντα χαρίζεσθαι τῷ ἐκείνων ἐπαίνῳ. v. ζητ. Vat. 17 (=schol. * B A 105) in fine operis. τὸ πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀΐδι προΐαψεν ἐναντίον φαίνεται τῷ μοῖραν δ' οὐτινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν (Z 488), ἔτι δὲ καὶ [τῷ] ψυχῇ δ' ἢ τ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότῃται (λ 222), εἰς Ἀΐδου δὲ κατήλθεν· εἰ γὰρ προΐαψεν ἐστὶ προδιέφθειρεν, οὔτε ἡ μοῖρα [κυρία τοῦ ἀποθανεῖν] οὔτε ἡ ψυχὴ μένει, [ἀπόλλυται] γὰρ [εἰ διαφθείρεται]. λύεται δὲ κατ' αὐτὴν τὴν λέξιν· τὸ προΐαψεν ἀποδιδόασί τινες ἀντὶ [τοῦ ἔπεμψε] πρὸ ἄλλων τῷ ἁμματι καὶ τῷ . πτω ... τὸ γὰρ Ἀΐδι προΐαψεν ἐναντίον τῷ μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν v. ἀλλ' οὐ ταῦτόν ἐκείνῳ τοῦτο. νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν, ὡς οὐ διὰ τὴν Μοῖραν ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν ὅτι μοῖραν ἐνταῦθα

ἀκουστέον τὴν πρὸ τῆς ὠρισμένης τελευτῆς· πρεπώδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν γῆρᾳ
 γινόμενος· γῆρας γάρ φησι καὶ θάνατος τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται (ν 59). προΐαψεν οὖν·
 ἔβλαψεν πρὸ καιροῦ παραπέμψασα Ἄϊδη, τουτέστι πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. ἢ
 περιττεύει ἢ πρὸ, ὡς τὸ νῆας τε προπάσας (B 493). ν. Herm. XIV, p. 237. ν. Ξ 200. ἀπρεπὲς τὸ τὸν
 ἱερέα τοῖς μὲν οἰκείοις καταρᾶσθαι τοῖς δὲ ἐχθροῖς εὐχεσθαι τὰ βέλτιστα <vacuunt spatium 5
 fere litt. carax> . ἢ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸν γὰρ ἐν τοῖς πολεμίοις γενόμενον καὶ ὑπὲρ τῆς
 θυγατρὸς κινδυνεύοντα πῶς οὐκ εἰκὸς τοιούτοις λόγοις χρῆσθαι πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῷ; διὰ τί
 ὁ Χρύσης κατὰ τῶν οἰκείων ἠὔχετο; λέγομεν ὅτι πρῶτον μὲν ἔδει κολακεύειν τὸν τύραννον
 καὶ ταῦτα λέγειν ἅπερ ἐπεθύμει δρᾶσαι, δευτέρον δὲ ὅτι διὰ τοὺς Τρῶας ἀπολωλέκει τὴν
 θυγατέρα, ὅθεν εὐλόγως κέχρηται ταῖς ἀραῖς κατ' αὐτῶν. ἀπρεπὲς τὸ τὸν βασιλέα περὶ τῆς
 αἰχμαλώτου λέγειν, καὶ ταῦτα ἔχοντα γυναικὰ καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ καθ' οὓς μὲν ἐκ
 τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν οὐ πάντως δηλοῖ τὴν συγκοιμωμένην ἀλλὰ καὶ
 ὑπηρετοῦσαν πρὸς τὸ λέχος, οἷον θαλαμηπολοῦσαν· καθ' ἑτέρους δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· ἐν γὰρ
 πολέμῳ καὶ στρατῷ τῶν Ἑλλήνων ὄντων, καὶ ταῖς αἰχμαλώτοις συνερχόμενον τὸν βασιλέα
 θέλει ἀποφῆναι καὶ οὐκ ἀσχήμονα τὴν πρὸς ταύτας <cod. ταύτην, corr. Bkk.> φιλοστοργίαν,
 ὅπως ἂν μᾶλλον κατέχη τὸ πλῆθος. ν. Herm. XIV, p. 234. ν. Δ 102. πῶς δὲ Ἑλλησιν ἐπαρᾶται
 τοῖς εὐφημήσασι δοθῆναι αὐτῷ τὴν θυγατέρα; φαμέν οὖν ὅτι, εἰ ἀπέθανεν ὁ Ἀγαμέμνων,
 ἀνεκζήτητος ἂν ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων
 ἀναπόδοτος ἐγένετο ἡ Χρυσή· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θήβας πορθήσαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνονι·
 καὶ ὅτι ἀποθανὼν μὲν Ἀγαμέμνων ἄλυπος ἦν, ζῶν δὲ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκει βλέπων
 ἀπολλυμένους τοὺς ὄχλους· καὶ ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς· καὶ ὅτι πᾶσιν
 ἀρᾶται, διότι μὴ πάντες ἐπέσχον τὴν τοῦ βασιλέως ὕβριν· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρύσης πᾶσιν
 Ἑλλησιν ἐχθρὸς ἐστίν. ἀπρεπὲς δοκεῖ κατὰ μὲν τοῦ ὑβρίσαντος Ἀγαμέμνονος μὴ ἀρᾶσθαι ἀλλὰ
 κατὰ τῶν εὐφημησάντων Ἑλλήνων. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως, ὅτι ἐν τοῖς Δαναοῖς ἐμπεριέχεται
 Ἀγαμέμνων· ἐκ δὲ τοῦ προσώπου, ὅτι βάρβαρος καὶ πᾶσιν ἐχθρὸς· ἐκ δὲ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὸν μὲν
 συνέφερεν αὐτῷ σώζεσθαι, τῶν δὲ νοσησάντων καὶ ἀπολαβεῖν ἂν τὴν θυγατέρα. διὰ τί ἀπὸ
 τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἡμιόνων ὁ λοιμὸς ἦρξατο, ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων δὲ οὐ οὐδὲ ἀπ' ἄλλου ζώου
 τινός; καὶ οἱ μὲν ῥητορικῶς λύνοντές φασιν ὅτι φιλάνθρωπον ὃν τὸ θεῖον ἐβούλετο παιδεῦσαι
 τοὺς Ἑλληνας καὶ μὴ παντάπασιν ἀπολέσαι, καὶ διὰ τοῦτο πρότερον ἀπὸ τοιούτων ζώων
 ἦρξατο μετάνοιαν τοῖς ἀμαρτήσασι διδούς. οἱ δὲ ἀληθέστερον καὶ φιλοσοφώτερόν φασιν, ὅτι
 ἅπας μὲν λοιμὸς ἀπὸ ἐκφλογώσεως γίνεται, γῆθεν ἀναφερόμενος ἐξ ἀναθυμιάσεως. διὸ καὶ
 τὸν Ἀπόλλωνα φασιν αἴτιον εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσθενείας, ἐπεὶ ὁ αὐτὸς εἶναι λέγεται τῷ ἡλίῳ
 καταφλέγοντι τὴν γῆν. ἐκ δὲ τῆς γῆς γιγνομένης τῆς νόσου, ἀναγκαῖον τοὺς κύνας πρῶτους
 ἡσθῆσθαι <εἰσθεῖσθαι cod.> τῆς βλάβης, ὅτι τε καὶ αἰσθητικώτερα ἐστὶ τὰ ἄλογα ζῶα φύσει
 τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι κάτω νεύουσι πρὸς τῇ γῇ καὶ ἀνιχνεύουσι. τοὺς δὲ ἡμιόνους οὐ διὰ τὸ
 κάτω νεύειν, ἀλλὰ τὸ ἐκ διαφόρων σωμάτων εἰληχέναι τὴν γένεσιν· παντελῶς γὰρ
 εὐδιάφθοarton τὸ τοιοῦτο. <τῆς δεκάτης δὲ ἡμέρας κτλ. quae aliunde illata sunt> . πῶς,
 φησὶν, ὁ ποιητὴς ἐναντία ἑαυτῷ λέγει <om. B> ; προειπὼν γὰρ <εἰπὼν γὰρ πρῶτον B>
 αὐτοὺς δὲ ἐλώρια <δ' ἐλλώρια B> τεῦχε κύνεσσιν (ν. 4) νῦν ἐπάγει αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν
 καίοντο θαμειαί <καίοντο θαμ. om. A> . ἐροῦμεν δ' ὅτι <οὖν ὅτι B> ὁ λοιμὸς ἠὔχε τὴν
 μῆνιν, ἢ μῆνις δὲ τὰς μετὰ ταῦτα μάχας· καὶ οἱ ἐν ταύταις πίπτοντες ἐλώρια <ἐλλώρια B>
 κυνῶν ἐγίνοντο, οἱ δὲ ὑπὸ <ἀπὸ A> τοῦ λοιμοῦ φθειρόμενοι ἐκαίοντο. πῶς ἢ τῆς μῆνιδος
 αἰτία γενομένη τούτων ἐκήδετο; ῥητέον ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλέα μνηῖσαι, ἵνα θαρρήσαντες
 οἱ Τρῶες προέλθωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι. εἰ γὰρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν
 πολιορκούμενοι, μικρὸς ἂν ἦν ἡ ἀτελεύτητος ὁ πόλεμος. ἄλογον ζητεῖν παρὰ ἱερέως <post

hoc verbum rasura 2 vel trium litt., τι?) πυθέσθαι περὶ τῶν μελλόντων· οὐ γὰρ δὴ μάντιες οἱ ἱερεῖς, οἱ δὲ ὀνειροπόλοι μηδενὸς ὀνείρου νῦν ζητουμένου παρέλκουσι. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· τὸν γὰρ νῦν λεγόμενον θύτην ἱερέα φαίνονται καλοῦντες πάλαι, ὥσπερ καὶ ἐτέρωθεν· εἰ μὲν γὰρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευε ν, ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (Ω 270). ὁ δὲ ὀνειροπόλος αὐτὸς ὀρᾷ <Cobet. ap. Dind.; cod. δρᾷ> ὑπὲρ ἐτέρων ὀνείρους. Ἡρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ μάντιν, ἵνα ἦ γενικόν. ὁ δὲ Πορφύριος μάντιν λέγει τὸν δι' οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον, ἱερέα δὲ <om. L> τὸν διὰ θυσιῶν, ὀνειροπόλον δὲ τὸν ὀνειροπολούμενον, θεατὴν ὀνείρου γεγονότα <πολούμενον θεα in ras. B; verba inde a θεατὴν om. L>. διὰ τί διττοὺς λέγων τοὺς ὀνείρους <τ 562 sqq.> καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ψευδεῖς, τοὺς δὲ ἀληθεῖς, ὡς πάντων αὐτῶν ὄντων ἀληθινῶν φησιν· ἢ καὶ ὀνειροπόλον καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν, ὡς τῶν ὀνείρων ἐκ Διὸς ὄντων; λύεται δὲ ἀπὸ τῆς συναλοιφῆς. οὐ γὰρ ὁ τέ <ὁ γὰρ τέ cod., corr. Bekk.> σύνδεσμος συναλήλιπται, ἀλλὰ τὸ τί μόριον· ἔστι γὰρ πληρὴς καὶ γὰρ τι ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. τὸ δὲ ὀνειροπόλον οὐ σημαίνει τὸν ὀνειροκρίτην, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τὸν περὶ τοὺς ὀνείρους διατρίβοντα (οὐδὲν γὰρ ὄναρ ὦφθη), ἀλλὰ σημαίνει τὸν ὀνειροπολούμενον, τὸν κάτοχον ὀνείροις καὶ θεατὴν ὀνείρου εἰς αὐτὸν ἐλθόντος γεγονότα. (Eust. p. 51, 9) v. Herm. XIV, p. 234. v. ad v. 78. ζητ. Vat. 15 (=schol. * B v. 78=66 Dind.) v. in fine operis. προεβλήθη ποίου <τίνος L> γένους τὸ <τῷ BL> ὅσσε καὶ τίς ἡ ἐνικὴ εὐθεΐα. οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θῆρε τοῦ δυϊκοῦ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε τὸ ἐνικὸν γίνεται θήρ, οὕτως καὶ τοῦ <Vill., codd. τῷ> ὅσσε τὸ ἐνικόν ἐστίν ὅς <ὅς B> διὰ τὰ <om. B> δύο ς. ἐλέγχονται δέ οὐ γὰρ ἐπὶ πάντων ταῦτό γίνεται. ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ δμῶε οὐ γίνεται τὸ ἐνικὸν δμῶ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ φῶτε φῶτ <φῶ codd., corr. Bkk.>, οὕτως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ὅσσε ὅς. ἡ δὲ αἰτία· ἐπεὶ τὸ ρ καὶ τὸ ν τῶν ἀμεταπτώτων κατὰ γε τὸ πλεῖστον, προσεβλήθη <Vill., ἐπροσεβλ. codd.> καὶ τῷ θήρ καὶ τῷ χήν τὸ ε καὶ δυϊκὰ γέγονεν. οὐδέποτε δ' ἂν εὔροις <εὔρης B> τοῦτο συμβαῖνον ἐφ' ὧν ἔσχατον ἦν τὸ ς. τῷ γὰρ Κρής εἰ προστεθείη <προσθείη B, εἰ μὴ προσθείη L> τὸ ε, δυϊκὸν οὐκ ἂν γένοιτο, Κρήσε, οὐδὲ τῷ χρώς καὶ παῖς· οὕτως οὐδὲ τῷ ὅς. ἔτι καὶ ἀδύνατόν ἐστι συλλαβὴν μίαν εἰς δύο ςς λήγειν. οὐδὲ μὴν δύναται ὅς <codd. ὅς, corr. Bkk.> εἶναι δι' ἐτέρου ς <ς B>· τῶν γὰρ εἰς ος ληγόντων ὀνομάτων τὰ δυϊκὰ εἰς ω λήγει. ῥητέον οὖν ὅτι <quae iam sequuntur in cod. B etiam ad A 104 leguntur, quae nota B' significo> τὸ ὅσσε <τῷ ὅσσε codd., corr. Bkk.> οὐκ ἔστιν ἀρσενικὸν δυϊκόν. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής· τῷ δὲ οἱ ὅσσε παρ ποσὶν αἱματόεντα <αἱματόεντε B'> χαμαὶ πέσον (N 616), οὐχ αἱματόεντε ς. οὐδετέραν <οὐδετέρας B' οὐ δευτέραν L> οὖν ληπτέον εὐθεΐαν καὶ ἔσται τὸ ὅσσοις, ὡς ἔρκος βέλος τεῖχος, τὸ δὲ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίους μὲν ἔρκη βέλη τεῖχη, κατὰ δὲ τοὺς <om. B'> Ἴωνας ἔρκεα βέλεα τεῖχεα καὶ δηλὸν ὅτι ὅσσεα. τῶν δὲ <om. B'> εἰς α πληθυντικῶν τὰ δυϊκὰ <καὶ ins. B> οὐδέτερα εἰς ε τελευτᾷ, οἷον ὄμματα ὄμματε, γράμματα γράμματε· καὶ Εὐριπίδης (Hipp. 386)· οὐκ ἂν δ' ὅς ἦσθιν ταῦ τ' ἔχοντε γράμματε <καὶ Εὐρ. — γράμματα in uno B'>, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (454)· γρύζειν δὲ καὶ <om. B'> τολμᾷτο ν, ὧ καθάρματα ε; σαφὲς οὖν ὅτι καὶ τεῖχεε λέξουσιν δυϊκὰ καὶ ὅσσεε, εἴτα κατὰ ἀφαίρεσιν ὅσσε ἐγένετο <om. B'> ζητ. Vat. 17 (= * B h. v.) v. in extrem. parte operis. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων τὴν αἰχμάλωτον τῆς γαμετῆς προκρίνει; λέγει γὰρ Κλυταιμνήστρης προβέβουλα. καὶ οἱ μὲν φασιν, ὅτι ἔνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν Ἑλλήσιν ἐφ' ὕβρει κατέχεσθαι τὴν κόρην, οἱ δὲ ὅτι ἐπαινεῖ τὴν Χρυσήϊδα ἵνα μὴ τὰ τυχόντα τοῖς Ἑλλήσιν ἀλλὰ τὰ μέγιστα δοκῇ χαρίζεσθαι, ἔνιοι δὲ ὅτι ἵνα ψευδόμενον ἀποδείξῃ τὸν Κάλχαντα· πῶς γὰρ ὀργίζοιτο ἂν ὁ θεός, τῆς αἰχμαλώτου μηδὲν ἐφύβριστον πασχούσης; ὁ δὲ ἢ διασαφητικὸς ἐστίν ἀντὶ τοῦ ἥπερ, ὡς τὸ ἢ ἀφνειότεροι (α 165). ἔστι δὲ καὶ μετὰ ἥθους. Πορφύριος δὲ διαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· θέλω, φησὶν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον σώζεσθαι καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. Πορφύριος δὲ

παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. ἥπερ, διασαφητικῶς, ὡς τὸ ἢ ἀφνειότερο ι. ἔστι δὲ μετὰ ἧθους. Πορφύριος δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. ἀπορία
 <quae ante h. v. leguntur v. ad lin. 17> . διὰ τί δὲ συνεχῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ταῖς πρὸς Ἀχιλλέα διαπληκτίσειν Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεώς μνημονεύει, καὶ ἐν τῇ ἀφαιρέσει τῶν τιμῶν ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος <Ὀδυσῆος cod.> ἄξω ἐλώ ν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφεξῆς, ὅτε δεῖ πέμψαι τὴν Χρυσίδα, φησὶν· εἷς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστ' ω, ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς ἢ ἐ σ ύ, Πηλεΐδ' η, πάντων ἐκπαγλότα τ' ἀνδρῶν (v. 144—146). καὶ γὰρ ἀτιμάσειν ἀπειλῶν συγκαταλέγει Αἴαντα καὶ Ὀδυσσεά τῳ Ἀχιλλεῖ <ἀχιλεῖ cod.>, καὶ ἀποστέλλειν πρὸς τὸν θεὸν ἐπαγγελλόμενος ἐξ Αἴαντος καὶ Ὀδυσσεώς καὶ Ἀχιλλέως φησὶν ἕνα ἀποστέλλειν, ὅτε μὲν ἀτιμάσαι ἀπειλεῖ, προθεὶς τὸν Ἀχιλλέα μετὰ ὕβρεως <addidi; cod. om.> τῶν ἀτιμαζομένων ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος <Ὀδυσῆος cod.>, ὅτε δὲ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων θύειν ἔδει ἀπελθόντα· ἢ Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς ἢ ἐ σ ύ, Πηλεΐδ' η. λύσις· ὅτι οὗτοι ἐδόκουν μάλιστα φίλοι εἶναι Ἀχιλλέως. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ αὐτὸς καταλέγων πρεσβευτὰς πρὸς Ἀχιλλέα τούτους αἰρεῖται, καὶ Ἀχιλλεὺς εὐμένεστατα ὀρᾷ ἐλθόντας τούτους καὶ δεξιοῦται καὶ ὁμολογεῖ τὸ προϋπάρχον φίλτρον· οἱ μοι σκυζομένω παρ' Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων (I 198), καὶ χαίρετο ν, ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον (I 197). συνατιμάζει οὖν τούτους καὶ συγκαταλέγει ὡς φίλους ὄντας τῳ Ἀχιλλεῖ τὰ μάλιστα. v ad Δ 491. Ξ 304. τὸ ἔπεισι μὲν ὀνειδίσον <L c. l. ἔπεισιν ὀνειδίσον inc.: ὡς ἔσεται περ> ἀπρεπὲς <ἀπρεπῆς Lp> θεᾶς εἰς λοιδορίαν <εἰς λοιδ. θεᾶς ἔμπροσθεν L> . ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· ὀνειδίσον γὰρ ἔφη ἀντὶ τοῦ ὑπόμνησον τῶν εὐεργεσιῶν ὡς ἐγένοντο. ὀνειδίσον γὰρ ἔφη, οὐ λοιδόρησον. ὀνειδισμὸς δὲ ἐστὶν ἀνάμνησις εὐεργετημάτων ὧν τις παρέσχετο. πόθεν δέ, φασίν, ἡ Ἀθηνᾶ οἶδεν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς λήψεται πολλαπλάσια δῶρα; οὐδέπω γὰρ τῇ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν ὑπέσχετο ὁ Ζεὺς. ὅτι οὐ μόνον θεοὶ ἀλλὰ καὶ ὁ τυχὼν <τυχῶν cod.> ἄνθρωπος γνοίη ὅτι οἱ <cod. εἰ, cui pallidior atramento superscript. οἱ> τοὺς κρείττους ἀτιμήσαντες, εἰ κινδυνεύειαν, ἐπὶ τοὺς ὕβρισμένους καταφεύγουσιν. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς λοιδορησάμενος Ἀγαμέμνονι τρία ταῦτα οἶνοβαρέ ς, κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο οὔτε τῳ οἶνοβαρεῖ ἐπιμένει οὔτε τῳ κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἀλλὰ μάλιστα τῳ κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων ν, ποτὲ μὲν ἐπιφέρων ἀναιδείην ἐπιειμένε (v. 149), ποτὲ δὲ ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδέ ς, ἐσπόμεθα, ὄφρα σὺ χαίρης (v. 158), αὐθις δὲ τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοί τε, κυνῶπα (v. 159); ἢ δὲ λύσις ἐκ τῶν προειρημένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρὸς τὸν Κάλχαντα, ἐνδειχθειῶν τῶν τῆς ὁράσεως φλογώσεων· ἔφη γὰρ ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην (v. 104). τῆς γὰρ ἐμφανῶς πᾶσι γενομένης τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγῆς ὡς <om. cod.> ἀναιδοῦς ἐχόμενον τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πάθος συνεχῶς ἐπιφέρεται εἰς ὀνειδισμὸν τούτου πρὸς τοὺς τὰ ὅμοια ὀρῶντας ὡς πρὸς μάρτυρας. Ἰσοκράτης μὲν οὖν τρία περὶ τὸν στρατηγὸν ὑπάρχειν ἀγαθὰ μαρτυρεῖ κοινὰ λέγων· ὅς ἦν ἐπιμελέστατος μὲν τῶν στρατηγῶν ν, πιστότατος δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ν, ἐμπειρότατος δὲ τῶν πρὸς τὸν πόλεμον κινδύνων (paneg. § 142)· Ὅμηρος δὲ κατηγορῶν τὰς ἐναντίας ταῖς ἀρεταῖς ταύταις κακίας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐκθειάζει· ἐν μὲν γὰρ τῳ λέγειν οἶνοβαρῇ πολλὴν ὀλιγωρίαν ὀνειδίζει (τί γὰρ ἐν μέθῃ ἐπιμελής;), ἐν δὲ τῳ πάντων ἀναιδέστατον τὴν ἀπιστίαν· ἢ δὲ ἀνανδρία πάντων μέγιστον ἐμπόδιον εἰς ἡγεμονίαν. —ἀπορία. ζητοῦσι <hinc etiam Lp> δὲ πότερον διὰ ὕβρεως <ὑβριν Lp> ἐξηνέχθη ὁ <om. Lp> Ἀχιλλεὺς ὀργιζόμενος εἰς τοιαύτας λοιδορίας οἶνοβαρέ ς, κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο, ἢ ἀπὸ τίνος <ἀπὸ τίνος codd.> αἰτίας προαχθεὶς ὑπὸ τῆς ὀργῆς εἰς τοιαῦτα <ταῦτα Lp> ἐμπεπτωκέναι. λύσις <om. Lp>· οἶνοβαρῇ μὲν οὖν αὐτὸν προήχθη εἰπεῖν, ἐπειδὴ φαίνεται σπουδάζων περὶ πολλὴν οἴνου κτῆσιν. μόνω γὰρ αὐτῳ καὶ Μενελάω χίλια μέτρα οἴνου Εὐνεως πέμπει (H 471), ὅτε Νέστωρ, ἐκ τῶν πραττομένων ὑπ' αὐτοῦ τὸ <om. Lp> πλῆθος εἰδὼς τῆς τοῦ οἴνου <ἧθους Lp> συναγωγῆς, φησὶ· πλεῖαί τοι

οἴνου κλισία ι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν ἡμάτια <ἡμάτια B> Θρήκηθεν ἐ π' εὐρέα πόντον ἄγουσιν (I 71. 72). αὐτός τε ὁ Ἀγαμέμνων προτρεπόμενος ἐπὶ πόλεμον προφέρει ἣν φέρει τιμὴν διὰ τοῦ σὸν δὲ πλεῖον δέπας ἀεὶ ἔστη χ' ὥσπερ ἐμοὶ πιέειν (Δ 262). ὅθεν καὶ ἐπιστρεφέστερον ὄνειδιζων εἰς τὰ τοιαῦτα πῇ μὲν λέγει (Θ 229) πῇ ἔβαν εὐχολαί <πη ε, reliquae litterae evan., Lp> ; καὶ ἐπάγει πίνοντες κρατῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο (Θ 232). καὶ πάλιν εἰκόνα λαμβάνων τὴν ἐκ τῶν συμποσίων <συμποσιῶν Lp> · εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεὺς τε ὀρκωμόσια <τρῳες τ ορκ μο Lp; rel. litt. evanuerunt> ποιησάμενοι, εἴτα ἐπάγει· Τρώων δ' αὐτε ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεύειν <οἶνοχορεύειν Lp> , πολλάκι κεν δεκάδες δευοίατο οἶνοχοόιο (B 123 sqq.). καὶ τὸ τελευταῖον καὶ τὸν θάνατον εἰς <καὶ τὸν θαν. ἐξ in Lp ab alia, ut vid., manu inter lin. postea addita> Ἄιδου ἀφηγεῖται, ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἀπώλετο (λ 419). τὸ δὲ κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων ἐλέγομεν ὅτι ἐξ ὧν εἶδεν αὐτὸν ὀργιζόμενον· ὅσσε <ὅστε B> δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην καὶ Κάλχαντα πρῶτιστα κακοσσομένης προσέειπεν (A 105). κραδίην δ' ἐλάφοιο ἀπὸ τοῦ ἐπίφορον εἶναι εἰς τὸ λέγειν φεύγωμεν καὶ τρίς ἐν τῇ Ἰλιάδι (B 140. I 27. Ξ 75 sqq.?) φαίνεσθαι τοῦτο εἰρηκότα. cum schol. E 153 coniunctum (=ζητ. Vat. 13. 14) in extrema parte operis edendum. v. Herm. XIV, p. 249. πῶς τοῦτο ὁ Νέστωρ εἴρηκεν; ἄρα δύναται τις βασιλεύειν <βασιλεύειν L> χωρὶς τῆς τοῦ θεοῦ βουλῆς; ῥητέον οὖν ὅτι <καὶ ῥητ. ὅτι L> καλῶς τοῦτο εἴρηκεν· οὐ γὰρ ἅπαντες παρὰ τοῦ Διὸς ἔχουσι τὸ σκῆπτρον οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἀγαθοί. εὐλόγως δὲ εἶπεν ὅτι τὸ μὲν ἄρχειν ἀπὸ θεοῦ ἐστίν, οὐ μέντοι καὶ πᾶς ἄρχων καταθύμιός ἐστι τῷ θεῷ <om. ἐστι τῷ L> , ὡς παραχρῶμενος τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ ἀπρεπῶς, τοῦ θεοῦ παραχωροῦντος αὐτῷ καὶ ἀφροντιστοῦντος τοῦ τοιοῦτου. ἴδιον τῶν θυμουμένων ἐπανακυκλοῦν τὰ αὐτά· οὐδέποτε γὰρ οἴονται ἱκανῶς εἰρηκέναι. καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐν δ' Ἑρῖς, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον <ὠμίλεον BLp> ἐν δ' ὅλοῃ <ὀλοὸν Lp; ὀλοή, ἡ e corr., B> Κῆρ (Σ 535). ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ κρατεῖν σημαίνει τὸ νικᾶν, ἄρχειν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν. κινεῖ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ φθόνον, ὡς οὐχ <Lp in ras. suprascrpt.> ὑπὲρ τῆς Βρισηίδος ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφερομένῳ <Lp add.: ἱκανὸν δὲ ἦθος ἔχει ὁ δισταγμός, quae B recte ad verba ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω> . τί τὸ πολλάκις τὴν αὐτὴν κυκλοῦν διάνοιαν; χαρακτηριστικόν ἐστίν ὀργῆς· διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὀργιζομένου τὸ αὐτὸ πεποίηκεν· ἄλλοισι δὲ ταῦ τ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε σῆμαι ν'· οὐ γὰρ ἔγωγε τί σοι πείσεσθαι οἶω (v. 295. 296). οἱ γὰρ ἐν ὀργῇ, καὶ πολλάκις εἴπωσί τι, οὕτω δοκοῦσιν ἱκανῶς εἰρηκέναι <add. cod.: καὶ παρειαίγει τοὺς πάντας κτλ. =schol. B p. 49, 11 Dind., quae huc non pertinent> . διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν μὲν Βρισηίδα φησὶ δώσειν— χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης— τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἐστὶ θεοὶ παρὰ νηὶ μελαίνῃ οὐδὲν προῖεσθαι φησιν ἄνευ πολέμου, καίτοι περὶ τὴν Βρισηίδα τῶν ἄλλων μᾶλλον σπουδάζων; ῥητέον οὖν ὅτι, ὅπως μὴ ἀκρατὴς εἶναι δοκῇ, ἀποδοῦναι, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων, ὧν φησὶ φεῖδεσθαι, προσίετο· καὶ ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ ἐξαίρεσθαι τὰ πρῶτα. ἐγένετο δ' ἂν πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτῶν ἀναδάσιμα, τῆς Χρυσῆίδος ἀποδοθείσης, ὥστε παρηγνόμεναι μὴ δοῦναι τὴν αἰρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως. ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ὅτι βούλοιο λαβεῖν· διὸ φησὶν ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσῆος (v. 138). ὥστε εἰς μὲν τὸ τῶν αἰχμαλωτῶν ἀναγκαῖον ἦν εἶκειν· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τι ἐλάμβανεν, ὡς ὑβρίζοντι οὐκ ἐπέτρεπεν. οὔτε γὰρ ἀδικεῖν δεῖ οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ μὲν γὰρ πονηρίας ἐστὶ τὸ δὲ ἀνανδρίας. διὰ τί δὲ μὴ καθαρὸς ἐκπέμπει; ὅτι προϋργιαίτερα τῷ θεῷ ἢ ἀπόδοσις. ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἤδη καθαρθέντες εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν. v. ad Φ 363. οἱ Πυθαγόρειοι κατὰ θεὸν καὶ κατὰ ἀνθρώπειον γένος ὅλον τρίτον ἐτίθεντο σεβάσμιον, τὸν βασιλέα ἢ σοφὸν ἄνδρα, Ὁμήρου πρῶτον μεταξὺ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων θέντος τὸν βασιλέα καὶ πάλιν τὸν βασιλέα προτιμῶντα ποιήσαντος αὐτοῦ τὸν σοφὸν ἄνδρα. καὶ περὶ μὲν τοῦ

βασιλέως τοιαῦτα λέγει· τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος. τὸ δὲ ἀπηνέος προσέθηκε διὰ τὴν ὀργήν. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς οὐ μεταπέμπεται Νέστορα σκοπούμενον περὶ τῶν συμφερόντων ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν· ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ, Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν (Κ 17). παρ' Ἰνδοῖς τε τοὺς Βραχμᾶνας, οἵπερ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ φιλόσοφοι, λόγος τοὺς βασιλέας ἀπαντῶντας προσκυνεῖν. πρότερον τῶν Πυθαγορικῶν Ὅμηρος μέσην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φύσιν ἀνθρωπίνην τέθεικε. τὸν μὲν γὰρ ἀπλῶς ἀνθρωπον τοῦ βασιλέως κατ' ἀμφοτέρᾳ φησιν ἐλάττονα, καίπερ ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ ὄντος, θεοῦ δὲ ἦττονα τὸν βασιλέα εἶναι φησι διὰ τὸ φθαρτόν. τί ποτε ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἔπλασε πολὺ ἔχοντα τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, εἴ γε Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα καὶ Ποσειδῶν ἐβούλοντο συνδῆσαι τὸν Δία, ἡ μὲν θυγάτηρ οὕσα οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηνᾶς γράφουσι καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ὥσπερ οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦνα ι, Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι ι, ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνοντο βοηθήσαντες αὐτῷ μετὰ Θέτιδος, ἄλλοι δὲ τινες οἱ ξυνδῆσαι θέλοντες, καὶ μύθους δὲ λέγουσιν ἐπὶ τούτοις πολλούς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάσσουσιν τὸ οἷη ἐν ἀθανάτοισι ι· πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη ἐνδέχεται καὶ ἄλλους ἐπεισάγειν βοηθούς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρὴ νοεῖν; καὶ πῶς οὗτος βίη τοῦ πατρὸς ἀμείνων; δεῖ τοίνυν φυσικόν τινα μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γὰρ φησι τὴν ἄκρατον θερμασίαν, τὴν καὶ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηνᾶν τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον—πάντων γὰρ τῶν ἄστρον φωτεινότητός ἐστι—Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύσιν τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοίνυν ἀφισταμένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινά, ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι, συμβαίνει τὸν ἀέρα, φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα ἐξυγραίνεσθαι πλέον καὶ δυσχεΐμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν διὰ τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησὶν, ἐμφαίνων, ὡς ἔφην, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ἣ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρατέστερον εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἡ Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ βόρεια φαίνεται ὥσπερ βοηθοῦσα τῷ Δίῃ. εἰκότως δὲ ἐκατόγχειρον τοῦτόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὖξει καὶ φύει, καθάπερ πολλαῖς ὁμοῦ χερσὶν ἐργαζόμενος. οὗ πατρὸς δὲ ἀμείνων, τοῦ Διός· Ἀπόλλωνα γὰρ φησι τὸν ἥλιον. διὰ τί εἰδὼς ὁ Ἀχιλλεὺς χάριν προσοφειλομένην τῇ μητρὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς οὐκ εἰς τὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων κέχρηται ταύτῃ, ὅτε, φησί, πολλὰς αὐπνους νύκτας ἶαυεν, ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρησεν <διέπρησεν cod.> πολεμίζων (Ι 325. 326), εἰς δὲ ἀπώλειαν αὐτῶν κατακέχρηται ταύτῃ, καίπερ οὐκ αἰτίων τῆς ἀτιμίας αὐτῷ γεγονότων τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος; εἴπερ οὖν ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δίκαιον ἦν τοῦτο, ἀλλ' οὐ κατὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. τὸ μὲν οὖν μὴ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων χρήσασθαι τῇ τῶν χαρίτων παρὰ Διὸς ἀποδόσει οὐδὲν ἡπείγην, αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀστράπτοντος ἐπιδέξι' ἐναΐσιμα σήματα φαίνοντος (Β 353) καὶ πάντων πεπεισμένων ὅτι κατένευσεν ὁ Ζεὺς τὴν Τρωικὴν ἀπώλειαν. εὐημερούντων οὖν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὴν ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐπινεύσαντος τὴν ἦτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν τοῦ Διὸς γνώμην ἄλλως οὐκ ἐνῆν ἢ διὰ χαρίτων ὀφειλομένων ὑπομνήσεως. καὶ τὸ μὲν νικῆσαι τοὺς Ἑλληνας εἰς τοὺς Ἀτρεΐδας ἔχει τὴν ἀφορμὴν <? evan. h. v. nonnullae litterae>, τὸ δὲ ἀποστρέφειν τὴν τοῦ Διὸς συμμαχίαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς αὐτὸν εἶχε τὸ τέλος. εἰς τὰ αὐτῷ τοίνυν διαφέροντα θησαυρίζειν τὰς ἀπαιτήσεις οὐδὲν παράλογον ἔχει. κατὰ δὲ <evan.> τῶν Ἑλλήνων ἡ τιμωρία <τι evan.>, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν τῷ βασιλεῖ κῦδος μὲν ἄμ' ἔψετα ι, εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσιν εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηωθέντων (Δ 415—417 confusi cum Α 164), καὶ τὸ ὅλον ἀγώνισμα δεῖξει τῷ

Ἀγαμέμνονι κατὰ τοὺς Νέστορος λόγους (A 254?). αὐτὸς γὰρ τῷ ὄντι ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο (A 284). καὶ γὰρ τοῦτο ὁμωμόκει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος ἢ πο τ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵζεται υἱᾶς Ἀχαιῶν καὶ τὰ ἐξῆς (A 239 sqq.). καὶ ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ποτέ τοι τρις τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα φησί, καὶ ἄμφω ὁμῶς φιλεῖσθαι αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ὑπὸ τῆς Ἥρας, καὶ συμβουλεύει μηδαμῶς περὶ θανάτου διανοεῖσθαι τοῦ βασιλέως (A 207=214), κάκεῖνος συναινεῖ χρῆναι συμβουλευούσι θεοῖς πεπεῖσθαι (A 216 sqq.). σῶζεσθαι οὖν ἔδει τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ πάντων, ἵνα καὶ τὰ ἀπειληθέντα πληρωθῇ. καὶ οὐκ ἄδικος ἡ <e corr.> κρίσις. ὑπὲρ ὧν γὰρ λοιμωσσόντων αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν συνήγαγε καὶ τὸ πρόσκρουσμα ἔσχε πρὸς τὸν βασιλέα, τούτους οὐδαμῶς ἔσχεν ἀγανακτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ ὑβριζομένου. διὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθεράπευεν αὐτοὺς λέγων οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦ τ' ἐπαγεῖρειν (A 124=126). καὶ ἀπειλοῦντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀφελεῖν τὴν Βρισηίδα, οὐ παρ' αὐτοῦ φησιν εἰληφέναι ἀλλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων· καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, ὦ ἔπι πόλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱῆς Ἀχαιῶν (A 161. 162). ὕστερον δὲ μηδὲν αὐτῶν δυσχεραίνοντων μηδ' ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Χρύσου τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδειξαμένων αἰδεῖσθαι δεῖν τὸν ἱερεῖα (A 23) ὅσῳ καὶ τὸν ἀριστεὰ καὶ μὴ ἀτιμάζειν, εἰκότως καὶ πῶς <καὶ πόθεν cod., quod correxi> αὐτοῦ ὁμοίως πρὸς πάντας ἀπειλεῖ καὶ τὴν ἀφαίρεσιν κοινοποιεῖ λέγων χερσὶ μὲν οὐ τι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες (A 298. 299). ὥστε καὶ ἡ μῆνις λόγον εἶχε τὴν τιμωρίαν εἰσπραττομένη παρὰ πάντων, τῶν μὲν διὰ τῆς ἡττης, τοῦ δὲ διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἡττωμένων λύπης. διὰ τί ἡ Θέτις οὐκ ὥχετο πρὸς τὸν Δία ἐν Αἰθιοπία ὄντα; οὐ γὰρ δὴ πόρρω Αἰθιοπία ἦν τοῦ Ὀλύμπου· καὶ γὰρ πᾶς χῶρος ῥάδιος οὔση θεᾷ. ῥητέον οὖν ὅτι οὐδὲν ἀναγκαῖον <ἀν ἀγκαῖον Lp> ἐπείγεσθαι ἐν τῇ ὀργῇ ἐκτελέσαι τὰ θυμῷ φίλα τοῦ ὠργισμένου ἀλλὰ μᾶλλον διδόναι μετανοίαν <μετανοίας Lp> τόπον. ἔπειτα οὐκ ἐπιτήδειος ἦν ὁ τόπος περὶ ὧν ἔμελλε δεῖσθαι, παρόντων τῶν φίλων θεῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐπεὶ καὶ ὕστερον οὐ παραγενομένη ἀλλ' ὑποπτεύσασα ἡ Ἥρα ἐπίστασθαι ἐπειρᾶτο. ὅτι δὲ παρῆσαν δηλοῖ· φησὶ γὰρ θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο (v. 424). δοκεῖ δέ τισι καὶ ὅπως οἱ Τρῶες αἰσθωνται τῆς μῆνιδος ὁ ποιητὴς ἐμβάλλειν τὰς ἡμέρας ταύτας, ἵνα θαρσύναντες ἐξέλθωσι πρότερον γὰρ οὐκ ἐξήσαν ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιᾶς τε πύλας (I 354). ἄλογον τὸ μὴ πορεύεσθαι εὐθύς εἰς τὴν <om. L> Αἰθιοπίαν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· τοῖς γὰρ θεοῖς εὐωχουμένοις ἄτοπον ἐνοχλεῖν, καὶ ἄλλως διὰ τὸ τοὺς συμμάχους τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ τυγχάνειν <τυγχάνοντας L>. δεῖ προσιόντα θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν εἰκάζειν αὐτὸν θεῷ. διὰ τί δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίπτοντας τὰς χεῖρας; ὅτι οὐδὲ ὅσοις τοιούτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως καὶ ὅτι παυόμενοι τοῦ δειπνεῖν ἔσπενδον, μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς οὐ δεῖ νίπτεσθαι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο· ὅταν γὰρ λέγῃ χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶ ἐπέχευε φέρουσα νίψασθαι (α 136), φήσομεν· ἀλλ' οὐχὶ πρὸ τοῦ δείπνου μόνον. ἀπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος διέξεισιν, ὥστε παρέκειντο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε βούλοιντο νίπτεσθαι. καὶ γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις ὅτου βούλοιντο χρῆσθαι αὐτοῖς παρέκειτο. οὕτω καὶ τοὺς Πυλίου ἐν τῷ κατάπλῳ Τηλεμάχου εὐωχουμένους οὐκέτι δεδήλωκεν ὅπως τῆς ἡϊόνος ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (α 127) οὐκέτι φησὶ πῶς τοῦτο ἀπέλαβε. καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιδόντι Μηριόνης δίδωσιν Ὀδυσσεῖ (K 260)· ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν οὐκέτι ἐπεσημῆματο, διδούς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ· οὐ γὰρ μόνον τί εἶπῃ, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπῃ ἐφρόντισεν. v. Ψ 259. v. ad X 391. ad Θ 1. ἔρματα ἐξηγοῦνται τὰ ὑπερείσματα· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεῖρθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι τῇ γῇ. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἐλλόβια ἔρματα εἴρηται παρὰ τὸ ἐνεῖρθαι· ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐντρήτοισι λοβοῖσι (Ξ 182). καὶ ἔρμεις (Θ 278. ψ 198), ὁ κλινόπους, τὸ οἶον

ἔρμα καὶ ἐρηρυσμένον κατὰ τῆς γῆς. καὶ ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλῃος ἀπέκταμεν (ψ 121), τὸ ἔρεισμα καὶ θεμέλιον, ἐκ τοῦ ἐρηρεῖσθαι ἐν τῇ ἔρᾳ. καὶ ὄρμος δὲ ὁ περιδέραιος κόσμος· χρύσειον ὄρμον ἔχων (ο 460), εἴτ' ἐτυμολογεῖ· μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτ ο. διὰ τί ὑποσχόμενος ὁ Ζεὺς τῇ Θέτιδι ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι τοὺς Τρῶας οὐκ εὐθὺς τοῦτο τελεῖ, πολὺν δὲ φόνον πρότερον ἐπιτρέψας τῶν Τρώων γενέσθαι, ὡς εἰπεῖν τὸν ποιητὴν· ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑ' Ἀχαιῶν Ἰλίον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες (Ζ 73. 74), τότε τῇ ὑποσχέσει προστίθεται; ῥητέον δὲ ὅτι τῶν ὀρκῶν παρὰ τῶν Τρώων συγχυθέντων τιμωρίαν δοῦναι πρότερον τοὺς παραβάντας ἠξίωσεν· καὶ πολλῶν διὰ τοῦτο ἀνηρημένων, ὡς εἰς ἀπόγνωσιν τῶν πραγμάτων ἀφικέσθαι καὶ βουλὰς τοῦ δεῖν ἀπογνῶναι τὴν Ἑλένην, τότε λυσάντων τῶν Ἑλλήνων τὴν παράβασιν ἐκ τοῦ μὴ δέξασθαι τὰ πεμφθέντα ἐκ τῆς Ἰλίου ἐπαγγέλματα διὰ τοῦ Ἰδαίου ἔχοντα οὕτως (Η 386 sqq.)· ἠνώγει Πριάμος τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ εἰπέμεν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺν γένοιτο, μῦθον Ἀλεξάνδρου, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε· κτήματα μὲν ὅς' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν ἡγάγετο Τροίην δ', ὡς πρὶν ὥφελ' ἀπολέσθαι, πάντ' ἐθέλει δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι· κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο οὐ φησὶν δώσειν, ἢ μὴν Τρῶές γε κέλονται· τοιαύτης γὰρ πρεσβείας ἀφιγμένης προστίθῃσιν ὁ Διομήδης (Η 400 sqq.) μὴ τ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω μὴ θ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλα νηπιὸς ἐστίν, ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, ἔπειτα τῶν Ἑλλήνων συμψήφων γενομένων—ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν, μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο (Η 403. 4)—, καὶ τότε Ἀγαμέμνωνος εἰπόντος Ἰδαί' ἦτοι μῦθον [Ἀχαιῶν] αὐτὸς ἀκούει, ὡς τοι ὑποκρίνονταί, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως (Η 406. 7), καὶ διὰ πάντων, τῶν τε ἀρίστων καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ τε ὄχλου, διελθόντος, ὅτι μὴδ' ἐμμένουσι τοῖς ὅρκοις καὶ ἀποδιδούσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα καὶ ὅσα ὠμολογήθη χρὴ πείθεσθαι, ἀλλὰ μόνον πολεμεῖν, συνέβη λύσιν γενέσθαι τῶν ὀρκίων καὶ τὴν ἐπιορκίας δυνάμει ἄφεσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ εἰς ἀπαίτησιν τῆς Ἑλένης κατὰ τοὺς ὅρκους ἐτράπησαν, εἰς δὲ παραίτησιν μὲν ταύτης, πολέμου δὲ παρασκευὴν· ὅθεν καὶ τεῖχος ταῖς ναυσὶ περιβάλλοντες φαίνονται, τοὺς μὲν ὅρκους ἑάσαντες, πρὸς ἄλλα δὲ τραπόμενοι. διὸ καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἀγαμέμνων (Η 411) ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ἀνελὼν τὸ δεῖν τούτοις ἐμμένειν καὶ ἐπιτρέψας αὐτοὺς τῷ Δίῳ ἀνηρημένου τοίνυν Πανδάρου τοῦ τοὺς ὅρκους παραβάντος (Ε 290 sqq.) καὶ θυσῶν καὶ λιτανειῶν γεγονυῶν καὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς ὅρκους διὰ τοῦ ὁμολογεῖν καὶ λέγειν (Η 350 sqq.)· δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, νῦν δ' ὅρκια πιστὰ ψευδάμενοι μαχόμεσθα, τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, καὶ εἰκότως καὶ ἥττα γίνεται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκτελεσθῆναι τὰ εἰρημένα καὶ παύεται ἢ ἐκ τῆς παραβάσεως μῆνις, τῶν Ἑλλήνων ἀρνησαμένων τὴν κατὰ τοὺς ὅρκους γινομένην ἀπόδοσιν καὶ εἰς πόλεμον παρεσκευασμένων. ταῦτα παιδευτικὰ πρὸς πίστιν. τὰς δὲ αἰτίας εἶπε, δι' ἃς οὐ τελοῦμεν τὰς ὑποσχέσεις· ἢ μετανοήσαντες, ὅπερ <ὁ L> δηλοῖ τὸ παλινάγρετον, ἥτοι τὸ εὐμετάτρεπτον <om. haec tria verba Lp>, ἢ παραλογιζόμενοι τοὺς δεηθέντας, ὅπερ ἐν τῷ ἀπατηλῷ νοεῖται, ἢ οὐ δυνηθέντες ἐκτελεῖν <ἐπιτελεῖν Lp> τὰς ὑποσχέσεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεύτητον <add. L: ἐκ δὲ τοῦ μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον ἐδήλωσεν κτλ., quae in B et Lp recte nov. schol. ad v. 530 pertinens efficiunt>. quod ad h. v. in codicibus legitur scholium omisi; B (f. 17 a ad πατήρ) enim et L (f. 21 a) ita incipiunt: τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν οὕτως καλεῖ ὅτι κτλ., Lp (f. 63 b) vero: διὰ τὸν Δία κτλ., ita ut litterae δια per errorem bis positae esse videantur. Quali e dittographia facillime oriri potuit quaestionis forma quam unus cod. A (f. 22 b) exhibet: διὰ τί τὸν Δία κτλ. πῶς τῶν ἄλλων θεῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ῥιπῇ, Ἥφαιστος δι' ὅλης ἡμέρας φέρεται; φαμέν οὖν ὅτι πᾶν δ' ἡμᾶρ οὐ δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέρας καιρόν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν τῇ νυκτὶ ὥραν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· οἱ δὲ πανημέριοι

μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο (A 472) καὶ τὰ ἐξῆς, πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα δαίνυντο (A 601). εἰ ἐλαττοῦται, φασὶ, τὸ θεῖον, καὶ τέλεον ἐπιλείψει, ἀγνοοῦντες ὅτι πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦνται μὲν οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον. καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρὸν ἀλλ' οὐκ ἐπιλείπει. καὶ Ἄρης· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν (Φ 417). Vat. ζητ. ις'. Γελοίως ὁ Ἀπίων ἵπποκορυστὰς ἀποδέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἱππεῖαις θριξὶ κεκοσμημένας. εἰ γὰρ παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο, ἵπποκόρυθος ἂν ἐλέγετο. νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὀπλίτην· κορυστὴς γὰρ ἀπὸ μέρους ὁ ὀπλίτης καὶ μαχητὴς πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν (Δ 457). καὶ τὸν Ἄρεα δὲ ἔφη χαλκοκορυστήν Ἀργεῖοι δ' ὕπ' Ἄρηι καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ (Ε 699), ὃ τὸν ὀπλίτην σημαίνει καὶ ἀντίθετον τῷ ἵπποκορυστῇ. ἐκ δὲ τοῦ κορύεσθαι, ὃ πλεονασμῷ τοῦ θ' ἔφη κορθύεσθαι, ἢ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη ἀμυντήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῇ κορύνῃ χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ξύλον σκηπάνιον καὶ σκῆπτρον. ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος, ᾧ καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι, φησὶ στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίας χαλκογλῶχιος ἐρεισθεῖς (Χ 225), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου, ὅτε λέγει δὸς δέ μοι, εἴ ποθὶ τοὶ ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, σκηρίπτεσθαι (ρ 195). ἐν δὲ τῷ ἵπποκορυστῇ δύναται ἡ ἵππου γενικὴ συγκεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἱππεύς, ὥς τὸ ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας (Π 167)· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀσπιδιώταις ἀντιθεῖς, ἥτοι πεζοῖς ὀπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀντὶ τῶν ἱππέων τοὺς ἵππους ἔφη. ᾧ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν ἡ τῶν Περσῶν ἵππος ἐνίκησεν, ἡγουν οἱ ἱππεῖς ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὗτοι. διὸ ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὔδειν οὖν ἀνέρας ἵπποκορυστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ οὐ μόνον ἱππεῖς ἀλλὰ καὶ πεζοὺς καὶ οὐκ ἄνδρας μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκας καθεύδειν. Δ 457 * B f. 60 b, L f. 89 a, Lp f. 100 a. Γελοίως ὁ Ἀπίων τοὺς ἵπποκορυστὰς ἀπέδωκε τοὺς κόρυθας ἔχοντας ἱππεῖαις θριξὶ κεκοσμημένας. εἰ δὲ παρὰ τὴν κόρυν συνέκειτο, καὶ ἵπποκόρυθες ἐλέγοντο. νῦν δὲ σημαίνει τὸν ἔφιππον ὀπλίτην. κορυστὴς γὰρ ἀπὸ μέρους ὀπλίτης καὶ μαχητὴς ὥς ῥα τὸν ὑποῦ ἔχοντε δύο Αἶαντες κορυσταί (Ν 201). καὶ τὸν Ἄρεα δὲ ἔφη χαλκοκορυστήν Ἀργεῖοι δ' ὕπ' Ἄρηι καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ, τὸν ὀπλίτην σημαίνων καὶ ἀντίθετον τῷ ἵπποκορυστῇ. ἐκ δὲ τοῦ κορύεσθαι, ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ θ' ἔφη κορθύεται, ἢ τε περικεφαλαία κόρυς, καὶ κορύνη ἀμυντήριον ἐκ κεφαλῆς ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, παρ' ὃ καὶ ῥόπαλον λέγεται, καὶ κορυνήτης ὁ τῇ κορύνῃ χρώμενος. ἔμπαλιν δὲ τὸ εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι ἐπιτήδειον ξύλον σκηπάνιον καὶ σκῆπτρον. καὶ ἐπὶ τοῦ δόρατος τοῦ ἐπερεισθέντος τῇ γῇ οὐδεὶ ἐνισκίμωθη (Π 612)· ὥσπερ δὲ ἐπὶ τοῦ δόρατος καταχρῶνται εἰς τὸ σκηρίπτεσθαι· στῆ δ' ἄρ' κτλ. <ut Vat.>, οὕτως ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου, ὅταν λέγῃ δὸς δέ μοι—ἐστὶ <ut Vat.>, ὥστε σκηρίπτεσθαι. ἐν δὲ τῷ ἵπποκορυστῇ δύναται ἡ ἵππου γενικὴ συγκεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἱππεύς, ὥς τὸ ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήιος ἴστα τ' Ἀχιλλεὺς ὀτρύνων ἵππους καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας· τοὺς γὰρ ἵππους τοῖς ἀσπιδιώταις ἀνδράσιν ἀντιτιθεῖς, τουτέστι τοῖς ὀπλίταις, ἐμήνυσεν ὅτι ἀντὶ τῶν ἱππέων τοὺς ἵππους ἔφη. ᾧ τρόπῳ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἡ ἵππος τῶν Περσῶν ἐνίκησεν, ἀντὶ τοῦ οἱ ἱππεῖς ἡγεμονικώτεροι δὲ τῶν πεζῶν οὗτοι. διὸ ὀτρύνει ἵππους τε καὶ ἀνέρας. καὶ τὸ εὔδειν οὖν ἀνέρας ἵπποκορυστὰς κατ' ἐπικράτειαν εἰρημένον δηλοῖ· οὐ μόνον οἱ ἱππεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ πεζοὶ οὐδ' οἱ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάθευδον. ἀγνοοῦσιν οἱ τὸν νήδυμον ὕπνον ἀποδιδόντες τὸν ἡδύν. ἔστι δὲ νήδυμος ὁ μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος ἀλλ' αὐτὸς περιέχων. ἐξηγήσατο γὰρ τὴν λέξιν εἰπὼν νήδυμος ἀμφιχυθεῖς (Ξ 253). καὶ αὐτὸς ὁ Ὑπνος φησὶν ὅφρ' ἔτι εὔδει Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτὸν ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα (Ξ 359). καὶ ἔτι περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος (Β 19)· τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεϊφόντης (Ω 445). διὸ καὶ οὕτως λέγει· οὐδέ μιν ὕπνος ἥρει πανδαμάτωρ (Ω 4). τὸ δὲ νη στερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετος ἥδιστος θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς (ν 80). καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ περιεχόντων καὶ

κατειληφόντων τὸ ὅλον λέγει· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο (Π 114)· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυπεν (P 591)· θεΐη δέ μιν ἀμφέχου τ' ὁμφὴ (B 41)· θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν [Ἀθήνη (β 12). κέχρηται] δὲ τῇ συνθέσει τῆς λέξεως καὶ ἐν τῷ λιμένες δ' ἐν [ι ναύ]λοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι (δ 846), δύο λέγων εἰς οὓς ἔστι δύνειν. ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς [καταδύσεως τῆς γαστρούς]. ἐναντίον δὲ δοκεῖ τὸ Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος τῷ ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς. λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· καὶ γὰρ τὸ καθεύδειν ἐνίοτε δηλοῖ τὴν ψιλὴν κατάκλινιν ἐπὶ τῆς εὐνῆς, εἵπερ καὶ τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ἰαύειν. οὐ γὰρ ἂν ἔλεγεν· ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον (I 325), καὶ πάλιν· Εὐρυνόμη δ' ἄρα οἱ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι· [ἐν θ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ κεῖ τ' ἐγρηγορών (υ 4—6)]. τὸ δὲ παννύχιοι ἔστι δι' ὅλης νυκτός, ὥστ' ἐγχωρεῖ τὸν μὲν διὰ μέρους ὑπνῶσαι τοὺς δὲ δι' ὅλης. τὸ δὲ νήδυμος ὕπνος ἔστι βαθύς, ὥστε δύναιτ' ἂν ὑπνῶσαι μὲν μὴ βαθεῖ δὲ ὕπνω. ἀποροῦσι πῶς καὶ ὁ Ζεὺς οὐκ ἀληθεύει, ὑπισχνόμενος νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν (ν. 12), καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἀπατᾶται καὶ ὁ ὄνειρος ὁλοός. ὁλοός μὲν οὖν ὁ ὄνειρος, ὅτι οὐ σαφής, Ἀγαμέμνων δὲ νήπιος, ὅτι ἀφροσύνης ἡ ἀπάτη γίνεται· τὸ γὰρ νῦν κεν ἔλοι Πριάμοιο πόλιν εἰς μίαν περιέστησε <?, περιέστη, suprascript. η, cod.> ἡμέραν. καὶ ὅτι οὕτως ὑπέλαβε καὶ ἤκουε τὸ νῦν δηλοῖ τὸ ἐπιρρηθὲν αὐτῷ· φῆ <φή .., duae litt. eras.,> γὰρ ὁ γ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἥματι κείνῳ νήπιος (ν. 37). Ζηνόδοτος δὲ παριστὰς τὴν τοῦ Διὸς ἀλήθειαν φησὶ κατ' ἐκείνην ἐαλωκέναι τὴν ἡμέραν τὴν Ἰλιον· ὅτε γὰρ οἱ ὅρκοι συνεχύθησαν, ἡ πόλις ἀπώλετο· ἐν γὰρ τῷ παρασπονδῆσαι <παρασπονδίσαι cod.> τὸ μηκέτι σωθῆναι κατεψηφίσθη. Ἀπίων δὲ φησιν ὅτι πρότερον ἐνδοιάζων ὁ Ζεὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπέτρεψε τῇ Ἥρᾳ τὸν τῆς Τροίας ὄλεθρον· διὸ καὶ κατῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ, τῇ τῶν ὀρκῶν ἀνατροπῇ συναναστρέφουσα τοὺς Τρῶας (Δ 73). ἔπειτα ἐρρήθη πανσυδὴ ἐξάγειν τοὺς Ἕλληνας, ὁ δὲ παρῆκεν οὐ μικρὰν <μικροῦ cod., corr. Vill.> μερίδα τὴν τοῦ Ἀχιλλέως. πῶς οὖν ἀληθεύει καὶ ἐν τῷ ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη (ν. 14); καὶ τοῦτο ἀληθές· πέπεικε γὰρ ἡ Ἥρα· φησὶ γάρ· ὃς τό τ' ἔμοιγε καὶ Ἥρη στεῦ τ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι (Ε 832). τὸ οὖν νέφος τοῦ Ἄρεως ἔταξε κατὰ πλήθους. ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν πανσυδὴ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι <ἐλ cod.> Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν (ν. 12). τὸ γὰρ ψεύδεσθαι τὸν Δία αἰρήσειν μέλλοντα τὴν πόλιν ἄτοπον. ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· οἱ μὲν, ὅτι τὸ νῦν δηλοῖ πλείω, ἐν οἷς περιέχεται οὐ μόνον τὸ τήμερον ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. οἱ δὲ, ὅτι τὸ πανσυδὴ σημαίνει μετὰ πάντων, ὥστε παραλιπὼν τὸν Ἀχιλλεῆα ἡμαρτε μὲν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· καὶ γὰρ στρατηγοῖς καὶ βασιλεῦσι συγκεχώρηται εἰς τὸ πρόσφορον ψεύδεσθαι· καὶ δὴ καὶ τὸν Δία εἰσάγει τοιοῦτον τῷ ἔθει ἐπόμενον. διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων ἀπεπειράτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ οὕτως ἔπραξεν ὥστε ὀλίγου τὰ ἐναντία συμβῆναι ἢ ἐβουλεύετο; καὶ τὸ κώλυμα ἀπὸ μηχανῆς· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐκώλυσεν· ἔστι δὲ ἀποίητον τὸ μηχανήμα λύειν ἄλλως εἰ μὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ποιητικὸν μὲν εἶναι τὸ μιμεῖσθαι τὰ εἰωθότα γίνεσθαι καὶ ποιητῶν μᾶλλον τὸ κινδύνους παρεισάγειν. εἰκὸς δὲ καὶ ἐκ λοιμοῦ πεποννημένους καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπαυδῆσαντας, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς οἰκείας δυνάμεως ἀποστάντος, καὶ αὐτοῦ ἀφαιρεῖσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὴν Βρισηΐδα λέγοντος εἰς φόβον τῶν ἄλλων· στυγέει δὲ καὶ ἄλλος ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἅντα (Α 186), καὶ θορύβου γε ἐκ τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ Ἀχιλλέως γεγονότος, μὴ εὐθὺς παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ἀλλὰ πειραθῆναι ἡγήσασθαι δεῖν εἰ οὕτως ἔχουσιν. εἰ γὰρ ἄνευ πείρας πολεμεῖν ἐκέλευε τοὺς οὕτω διακειμένους, συνέβη δὲ ἀντειπεῖν τινάς, ἀνάστατον ἐγίνετο τὸ πᾶν ἔργον καὶ ἐπανάστασις πάντων, καὶ λοιπὸν ἡ δέησις τοῦ βασιλέως, ἡ κόλασις τῶν ἀπειθούντων. ἀναγκαῖα οὖν ἡ πείρα μετὰ τοῦ ἐναντιοῦσθαι παραγγεῖλαι τοὺς ἡγεμόνας, ἐν ᾧ αὐτοὺς φθάσας ἐναντίους παρακαλεῖ γενέσθαι τῆς αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν τοῦ πολέμου πείρας. προληφθέντες γὰρ ταῖς πρὸς αὐτὸν ὁμολογίαις, ἄτοποι εὐρίσκονται μὴ κωλυταὶ γινόμενοι, ὥσπερ συνέθεντο, συμπράκτορες δὲ τῶν φευγόντων. ὅθεν

καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ εὐλόγως λείπεται ἢ πρὸς τοὺς τοιούτους ἐπίπληξις, ἐπὰν λέγῃ· ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε (B 194). τὸ μὲν οὖν αὐτὸν παρακαλεῖν οὕτως ἔχοντας πολεμεῖν ἐπίφθονον ἦν, ἐκέλευσε δ' αὐτοῦ λέγοντος, ὡς δεῖ ἀπιέναι, τοὺς ἄλλους κωλύειν· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 75). συνέβη δὲ ἃ εἰκὸς ἦν, διὰ τε τὸ ὀργᾶν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι εἰ ἀπεπειρᾶτο ἀσμένως ἀκοῦσαι καὶ φθάσαι ἀναστάντας πρὶν τινα τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντειπεῖν. ὁ οὖν Ἀγαμέμνων ὀρθῶς ἐβουλεύσατο· οὐ γὰρ δεῖ ἐκ τῶν ἀποβαινόντων κρίνειν τὸ ὀρθῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πῶς κατὰ λόγον ἦν ἀποβῆναι· πολλὰ γὰρ παραλόγως ἐπιτυχάνει, εἴπερ γε καὶ κατορθοῦται· καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀνέστησαν πρὶν τινα ἀντειπεῖν. τί γὰρ ἔφη; ἐγὼ μὲν ἔρῳ ὅτι δεῖ φεύγειν, ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀντιλέγετέ μοι πρὸς τοῦτο, οὐ προσδοκήσας ὅτι πρὶν ἀντειπεῖν αὐτῷ ἔσται τι τῶν ἀτόπων, οὐδ' ὅτι τὸ πλῆθος ἅμα τῷ φάναι αὐτὸν ἀΐξει ἐπὶ τὸ ῥηθέν. ἅμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀγωνιᾶσθαι πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν· τὸ γὰρ ἀποβῆναι καὶ τὸ πάλιν εἰς ὀρθὸν ἐλθεῖν τραγικόν, καὶ τοῦ ποιητοῦ ἐπιβολὴ ἔνογκος. ἡ δὲ λύσις οὐκ ἀπὸ μηχανῆς· ὅταν γὰρ διὰ τῶν εἰκότων γίγνηται, οὐ μηχανὴ τοῦτ' ἔστιν, ἅμ' ὅτε πρόσκειται θεός. ἀλλὰ τοῦτ' εἰπὼν ὁ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς γίνεσθαι, εἰς θεὸν ἀνέθηκε τὸν Ὀδυσσεά διανοηθῆναι ταῦτα δρᾶν ἃ πρᾶξαι ἂν εἰκὸς ἔστιν, ὡς τὸ καὶ φεύγειν ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω· ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύει ν. ἢ οὐ τοὺς φεύγοντας ἐρητύειν κελεύει (οὐδὲ γὰρ ἤλπιζε τοῦτ' ἔσεσθαι), ἀλλ' ἐμοὶ ἀντιλέγειν, ἐπέχειν καὶ μένειν συμβουλεύοντας, καὶ τοῦτο ποιοῦντας πρὸς ἐμὲ διδάσκειν ὡς χρὴ μένειν καὶ μὴ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ ῥηθεῖσι περὶ φυγῆς πείθεσθαι. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὸ οὕτω κολακεύειν, ὡς τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνειράτα ψευδῇ λέγειν, μόνον δὲ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀληθές. λύεται δὲ κατὰ λέξιν. οὐ γὰρ εἶπεν, εἴ τις εἶδεν ὅτι ψευδὲς ἔθεάσατο, ἀλλ' εἴ τις εἶπε τάχ' ἂν πρὸς χάριν ἐδόκει πλάσαι· νῦν δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν οὐκ ἂν ἐξαπατῶ

〈ἐξαπατοίη cod.〉. τὸ νέον ἐρχομένων ἀποδεδώκασιν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐρχομένων αἰεί, ὡς τὸ κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει (γ 318). τί οὖν ἔστι τὸ νεωστὶ ἐξηγούμενοί φασι, ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς ποιοῦνται, ἀλλ' εἰς βραχύ, ὥστε φαντασίαν αἰεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμωμένων. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται δὲ τοῦ ἥρος αἰεῖ, νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἥρος προσηγόρευον. αὐτὸς τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη ἔαρος νέον ἵσταμένοιο (τ 519), πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνα Πυθαγόρας καλεῖ. αὗται οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἔρχονται. ὅτι γὰρ τὸ ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν (B 89). θαυμάσαι δὲ ἔστι Ζηνόδοτον τὸ βοτρυδὸν ἐκλαβόντα εἰκότως βότρυϊ τῷ ὀρνέῳ, ὅπερ αὐτὸ συστρέφει ἐν τῇ πτήσει. οὐδεὶς γὰρ τῶν παλαιῶν οὐδ' Ἀριστοτέλης βότρυν ζῶον ἔγραψε, κέχρηται δὲ Ὅμηρος ἐπ' ἀμπέλου τῷ βότρυος ὀνόματι· μέλανες δ' ἂν βότρυες ἦσαν (Σ 562). βοτρυδὸν οὖν τὸ εἰκότως βότρυϊ σταφυλῆς, κατὰ συστροφὰς γὰρ πέτονται. τάχα δὲ καὶ ὅτι ἐν σχήματι βοτρυῶν ἐκκρέμανται τῶν ἀνθέων, τῶν ῥαγῶν τὴν τραχύτητα μιμούμενοι τῷ πολλὰς καθ' ἑνὸς ἐκκρέμασθαι. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν μελισσῶν τὸ βοτρυδὸν λέγει, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων, οἷς τὰς μελίσσας παραβέβληκεν, ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν (B 93), κατὰ Ἰλας καὶ συστροφὰς, ὅτι ὡς συνήθεις καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐταιρείας εἶχοντο. ἰσοδυναμεῖ οὖν ἄρα τὸ ἰλαδὸν τῷ βοτρυδόν. διὰ τί δὲ, προειπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς προβεβουλευμένοις ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 75), ὀρμησάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς, οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἔστηκεν ἀπλῶς μονονουχὶ ἀπτόμενος τῆς νηός, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παραγίνεται ἡ Ἀθηνᾶ ὥσπερ καθεύδοντα ἐγείρουσα τὸν Ὀδυσσεά; ἢ ὅτι οὐχ οἷόν τε ἦν ὀρμησάντων παραχρῆμα ἐπέχεσθαι αὐτούς, θορύβου κατέχοντος τοσούτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν ἐπιτραγωδεῖ ταῦτα τὰ ἔπη· κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα (v. 144). διὸ Ὀδυσσεὺς, μετὰ Νέστορα συνέσει προὔχων, ἵσταται μὴ κατέλκων τὴν ναῦν, διὰ τούτου δεικνὺς ὁ ἐβούλετο καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖν. ἔστι δὲ Ὀδυσσεὺς ἰκανώτερος Νέστορος

πάντα πρᾶξαι τὰ διὰ σώματος, τῶν δὲ ἄλλων συνετώτερος, διὸ πρὸς τοῦτον ἡ Ἀθηνᾶ ἤκει· οὐ γὰρ πιθανὸν θεοῦ δίχα παυθῆναι τοιοῦτον θόρυβον. τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολὺκυκλὸν ἐστὶ καὶ ταραχώδες, τῇ μὲν ἀνασπωμένῳ τοῦ ῥόθου περὶ Ἀμπελον ἀκρωτήριον τῆς Σάμου <σάμης L> καὶ ἀνασκοπτομένου ταῖς Κορσεαῖς <κύρσαις L, κόρσαις Dind.>, ἐπεγειρομένων δὲ <τε L> καὶ διὰ <om. L> τὰς τῶν ἀνέμων ἐκβολὰς ἐπαλλήλων κυμάτων, περιβεβλημένων πανταχόθεν ὥδε τῷ πελάγει νήσων ἀπλέτων· τῇ μὲν Νάξῳ τε καὶ Πάρῳ <καὶ ἐπάρῳ L>, τῇ δὲ ἀντιπέρας Ὠλιάρῳ <ἀντιπέρα σωλιάρου L> τε καὶ Μελάντου σκοπέλων καὶ Δήλου <δήλων L> καὶ Μυκόνου· καὶ ἀναθλίβοντος τὰς νήσους τοῖς ἑαυτῶν τόνοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους τῆς τε ἐπικειμένης Ἰκαρίας <καρίδος L> νήσου καὶ πανταχόθεν κυμαινομένης. ἀγριαίνει δὲ ὅλον τὸ πέλαγος ὁ ἐπικείμενος κρημνὸς σκοπελώδης τε ὢν καὶ ἀγχιβαθὴς <ἀγχιβαθος L>. ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρον ἀκριβῶς ἐπιστάμενον τὸν τῶν Ἑλλήνων τάραχον ἀποπλεῖν διεγνώκων εἰς τὰς πατρίδας παρεικάσαι <παρεικάσθαι, σθαι e corr., L> εἰπόντα <τὸν Ἀγαμέμνονα add. L, quae delenda sunt>· κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαριοί ο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε ὥρο ρ' <ὥρορεν L> ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν <ἐκ διὸς πατρὸς νεφ. L>. καὶ οἱ ἄνεμοι δὲ, φησὶ, χειμέριοι, καὶ ἀντίπαλοι Εὐρὸς τε Νότος τε ταῖς τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκβολαῖς, ἔνθα δὲ ἀναθλιβόμενον τὸ Ἰκάριον ἀνοιδαίνει πέλαγος. ad ψ 269. ἀπρεπὲς εἶναι δοκεῖ τὴν χλαῖναν ἀποβαλόντα μονοχίτωνα θεῖν τὸν Ὀδυσσεά διὰ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μάλιστα οἷος Ὀδυσσεὺς εἶναι ὑπέιληπται. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ἵνα διὰ τὸ τοῦτο θαυμάζειν ὁ ὄχλος ἐπιστρέφεται καὶ ἐξικνῆται ἢ φωνὴ ὡς ἐπὶ μεῖζον, ἄλλου ἄλλοθεν συνιόντος, οἷον καὶ Σόλων λέγεται πεποιηκέναι, ὅτε συνῆγε τὸν ὄχλον περὶ Σαλαμῖνος. ἄλλοι δέ, ὅτι ἐμπόδιον ἦν αὐτῷ πρὸς τὸν δρόμον ἢ χλαῖνα. οἱ δέ, ὅτι ταπεινὸν αὐτὸν καὶ ὑπηρετὴν τῶν Ἀγαμέμνονος πραγμάτων δεῖξαι βούλεται. οἱ δέ, ὅτι τὸ σκῆπτρον λαμβάνει μετιὼν τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε τὴν ἐξουσίαν ἔχων τὴν βασιλικὴν τὸ οἰκεῖον σχῆμα τῆς ἀξίας περιεῖλεν. οἱ δέ, ὅτι τρέχοντος αὐτοῦ πεσεῖν αὐτομάτως συνέβη. οἱ δέ, ὅτι τὴν σπουδὴν ἐπιδείξει θέλων διὰ τῆς πτώσεως τῆς χλαμύδος ἥτις ἐγεγόνει. οἱ δὲ μᾶλλον συντίθενται, ὅπως ἐπιστρέψῃ τὸ πλῆθος πρὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς περὶ τοῦ φεύγειν ταραχῆς ἐπέχων διὰ τοῦ ξενισμοῦ, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐτέρωθί φησι (Θ 271) πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχοντα παρακελεύεσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. τὸ δὲ σκῆπτρον λαμβάνειν ἔοικε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἥτοι ἵνα τὰ τῷ βασιλεῖ δοκοῦντα φαίνηται πράττων καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως λαβεῖν τὴν ἐξουσίαν, ἢ ἵνα ἀντὶ βασιλέως φαίνηται ποιεῖν καὶ τὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τοὺς πλημμελοῦντας εἰληφέναι ἐξουσίαν, ἢ ὅτι ἄλλως οὐκ ἐξῆν δημηγορεῖν ἢ τὸ σκῆπτρον ἔχοντα. v. ad E 576. διὰ τί τὸ ὄναρ οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ προβουλίῳ ἀκούσας παρὰ Ἀγαμέμνονος ἐξεῖπε τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν; ἔν μὲν αἴτιον· εὐλάβεια γὰρ ἦν μὴ ὑπονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες ὅτι διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλεῆα στάσιν τὸν ὄνειρον πλάσσει <coni. Cobet ap. Dind.; codd. πράσσει>, ὅπερ οὐ βασιλικόν· ἕτερον δὲ ὅτι τὰ τῶν ὀνείρων οὐ βεβαίως πιστεύεται, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐξεῖπε. τρίτον δὲ ὅτι τὰ ἐν ταῖς βουλαῖς βασιλικά σκέμματα καὶ διηγήματα τοὺς ἀκούοντας οὐ προσῆκεν ἐκκαλύπτειν. δόξειεν εἶναι τοῦτο ἄλογον, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον (v. 180) τύπτει τινάς· ταῦτα γὰρ παρακούοντος τῆς θεοῦ, ὅπερ ἀρμόζον οὐδαμῶς Ὀδυσσεῖ. ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μῶμησις ἄλογος εἰκὸς γὰρ ἦν ἐν τῷ τοσοῦτῳ θορύβῳ σφάλλεσθαι πολλάκις καὶ Ὀδυσσεά· πάντες γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις καιροῖς συνταραττόμεθα παρηχούμενοι, ὥστε πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. διὰ τί μηκέτι μέλλων ὁ ποιητὴς τοῦ Θερσίτου μνημονεύειν ἅπαξ αὐτοῦ ἐδεήθη; καὶ τίς ἡ χρεια τοῦ δεηθῆναι ἐν τῷ θορύβῳ γεγονότι ἐκ τῆς Ἀγαμέμνονος τῶν Ἑλλήνων πείρας; ρητέον δὲ ὅτι παραλόγως γεγονυίας τῆς Ἑλληνικῆς στάσεως διὰ τὸ ἄλλως ἐκδέχεσθαι τοῦ βασιλέως τοὺς λόγους καὶ μὴ συνιέναι ὅτι

πείρας ἔνεκα εἶρηκε τοὺς πολλοὺς καὶ συρφετώδεις, καὶ μάλιστα τῆς ἀγνοίας ἐν τῷ χυδαίῳ
 πλήθει γεγονυίας—τοῖς γὰρ ἡγεμόσι προεῖρητο ἢ τοῦ βασιλέως γνώμη, οἷς ἐν τῷ προβουλίῳ
 ἐρρήθη <ἐρήθη cod.> καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήσι <πολυκληῖσι cod.> κελεύσῃ, ὅ
 ὅμοις δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν (v. 74. 75) —, ἐκ τῶν πολλῶν ἔδει καὶ χυδαίων
 γενέσθαι τὴν μέψιν· οὐ γὰρ ἐκ τῶν βασιλικῆν <—ῶν cod.; corr. Vill.> καὶ ἀναπολόγητον
 ἐσχηκότων τῆς στάσεως τὴν αἰτίαν. ἅπαξ δὲ ἐκ τῶν χυδαίων ὀφειλοῦσης γενέσθαι τῆς ἀταξίας,
 τοιοῦτον πρόσωπον εἰκότως ἐδέξατο, ὃ προσυνίστησιν ὅτι ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε <spr.
 lin. ab alt. man. addit.> πολλά τε ἦδε ι , μά ψ , ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζεσθαι βασιλεῦσι ν ,
 ἀλλ λ ' ὅ τι οἱ εἴσαιο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι (v. 213—16). εἰδὼς δὲ ὅτι ὄργαι χυδαίων καὶ
 πλήθους ἀνοήτου ἢ φόβῳ κρατοῦνται ἢ γέλῳτι διαχέονται <διαδέχονται cod.; corr. Vill.>,
 ἀμφοτέροις κέχρηται, φόβῳ μὲν διὰ τοῦ Ὀδυσσεως, διαχύσει δὲ καὶ γέλῳτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔσχε
 χρῆσασθαι ἢ διὰ τοῦ τοιούτου προσώπου, ὥστε τὸ αὐτὸ παρέλαβεν εἰς ἔνδειξιν τῆς τοῦ χυδαίου
 πλήθους στάσεως οἷα τις ἦν, καὶ εἰς τὴν τοῦ γέλῳτος ὑπόθεσιν. καὶ μετὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὸν
 τῆς ποιήσεως, ὅτι καὶ πᾶσαν τοιαύτην στάσιν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τῶν ποιημάτων ἐξώρισε.
 τοιοῦτόν τι καὶ ἐν στάσει θεῶν καὶ ἐν ἔριδι, ἐν ᾗ ἔφη ὥχθησαν δ ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ
 οὐρανίῳνες (A 570), ἐπενόησε διὰ τῆς Ἥφαιστου οἰνοχοΐας, ὃν κυλλοποδίων καὶ
 ἀμφιγυῖεντα ἔφη, διὰ τῆς τούτου οἰνοχοΐας τὴν στάσιν βουλευθεὶς εἰς γέλῳτα παρατρέψαι. τὰ
 γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματα πρῶτος ὑπέλαβεν <correxī; cod. υπέβαλεν> εἶναι, καὶ τὰς
 παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὀργὰς θεῶν διαλύεσθαι καὶ διὰ γέλῳτος, ὡσανεὶ γέλῳτος <ita videtur;
 litterae duorum verb. admodum detrit.> ἀξίων τῶν ἀνθρώποις προσηκόντων πραγμάτων.
 ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Θερσίτης ἐστράτευσεν εἰς Τροίαν τοιοῦτος ὢν. ῥητέον οὖν ὅτι
 ὡς <Ludw., Mus. Rh. XXXII p. 19> στασιώδης ὢν οὐκ ἀπελείφθη ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἢ ὅτι κατ'
 ἐπεισόδιον παρήκται πρὸς τὸ ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ πρὸς ἰλαρότητα τὰς ψυχὰς ἀνακαλέσασθαι τῶν
 Ἑλλήνων, ὡς περ εἴληπται καὶ Ἥφαιστος γέλῳτος χάριν παρὰ τοῖς θεοῖς ἐν τῇ Α. λαμβάνεται
 δὲ πᾶν ἐπεισόδιον τῷ ποιητῇ ἢ πιθανότητος ἔνεκεν ἢ χρείας, ὡς περ τοῦτο νῦν, ἢ κόσμου καὶ
 ὑψώσεως χάριν. διὰ τί ὑπὲρ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ χαλκοῦ ἐμνήσθη; ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις σφόδρα
 τίμιος ἦν ὁ χαλκός <χαλκεύς L> . ἄ μ ' Ἀτρεΐδης <suprascript. αἰσ> ὑπὸ Ἴλιον ἦλθο ν:
 οὗτοι δὲ ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σύνηθες Πλεισθένους καὶ Ἀερῶπης Ἀτρέως παῖδες τοῦ Πέλοπος, ὡς
 φασιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασι ν. ἀλλ' ἐπειδὴ Πλεισθένης νέος τελευτᾷ
 μηδὲν καταλείψας μνήμης <μνημ, μ spr. η script., cod.> , νέοι ἀνατραφέντες <ἀνατρεφέντες
 cod.> ὑπὸ Ἀτρέως αὐτοῦ παῖδες ἐκλήθησαν. διὰ τί ἐπὶ τῷ Θερσίτῃ πληγὰς λαβόντι καὶ
 γελοῖως δακρύσαντι, καὶ τοὺς Ἑλληνας καίπερ ἐφ' οἷς ἐπεπόνθισαν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 λελυπημένους γελάσαι ποιήσας <om. cod.; add. Vill.> ἐπὶ τῷ Θερσίτῃ αἰσχροῦς δακρύνοντι,
 οὐκ ἠρκέσθη ὁ ποιητὴς εἰπὼν οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐ π ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν (v. 270), ἀλλὰ
 καὶ προστίθησι καὶ λόγους δὲ λεγομένους τοιούτους ἢ δὴ μυρ ί ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργ ε ,
 βουλάς τ ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων (v. 272. 73) καὶ τὰ ἐξῆς; οὐ γὰρ ἀκόλουθον τῷ
 γέλῳτι γνωμολογεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπισκώπτειν ἢ τι τοιοῦτον διασύροντας καὶ ἐπιτωθάζοντας
 λέγειν. φαίνεται δὲ ὁ ποιητὴς ἐνδείκνυσθαι διὰ τοῦ λόγου τούτου ἀνακειμένου τῷ πλήθει, ὅτι
 πᾶν τὸ ἄκοσμον τῶν πολλῶν ἤδη κατέσταλται καὶ τὸ στασιώδες αὐτῶν ἐξήρηται καὶ ὅλως τὸ
 κατεξανίστασθαι τοὺς φαύλους τῶν κρειττόνων καὶ νομίζειν αὐτοῖς ἐξουσίαν εἶναι τοῦ καὶ
 λέγειν ὃ βούλονται καὶ ποιεῖν, πεπαυμένου ἤδη ὕβριστοῦ καὶ ἐπεσβόλου τοῦ ἐκ τοῦ τολμᾶν
 ἐκκλησιάζειν, ἅμα δὲ καὶ ἄλλο τι προσοικονομεῖσθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκέτι μνησθήσεσθαι Θερσίτου
 ἔμελλεν, ἀλλὰ πρὸς ὀλίγον χρησάμενος ἐξαιρήσειν πᾶσαν αὐτοῦ μνήμην ἐκ τῆς ποιήσεως,
 πιθανῶς τὴν μηκέτι μέλλουσαν αὐτοῦ πάροδον ἀνατέθεικε τῇ τότε παιδεύσει καὶ προεῖπεν
 ἡμῖν τοῦτο, τῷ παντὶ πλήθει χρησάμενος κήρυκι <seq. τὲ, quod inde a Vill. om.> τοῦ

μέλλοντος, δι' ὧν ἔφη οὐ θήν μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν (v. 276. 77). εἰ γὰρ προσῆν μὲν αὐτῷ τὸ μὴ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν (v. 214), οὐκέτι δὲ φαίνεται τοῦτο δρῶν, ἀναγκαῖα ἢ τῆς αἰτίας ἀπόδοσις ὅτι σωφρονισθεὶς ἐπαύσατο, ὡς μὴδ' ἂν ἐπιθυμῆσαι πάλιν ἀκοσμεῖν. τοῦτο γὰρ ἠπειλεῖτο <ἠπυλεῖτο cod., acc. evan.> αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύος—εἴ κ' ἔτι <εἰ κέ τι cod.> ς' ἀφραίνοντα κινήσομαι ὥς νύ περ ὦδε (v. 258)—μεθ' ὅρκου τὴν κόλασιν ἐπανατειναμένου εἰς κώλυσιν πάσης τοιαύτης μελλούσης ἀκοσμίας. ὁ μὲν <post h. v. duae litt. eras.> οὖν εὐφυῆς λόγῳ ἀμαρτάνων νουθετεῖται, ὁ δὲ κακοφυῆς πλουτῶν μὲν χρημάτων ζημία, ῥώμη δὲ σώματος θαρρῶν δεσμοῖς καὶ ταῖς τοῦ σώματος βασάνοις. ὁ δὲ οἶος ἦν ὁ Θεοσίτης, ἀσθενὴς τε καὶ λελωβημένος πάντοθεν τὸ σῶμα, πληγαῖς τε καὶ μεθ' <om. cod.; add. Vill.> ὅρκων ἀπειλαῖς αἰκισμοῦ μέλλοντος μετὰ γυμνώσεως καὶ πάσης ἐνδείξεως τῆς τοῦ σώματος αἰσχύνης· ταῦτα γὰρ γενόμενα ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς τὰ μέτρα τῶν κολάσεων καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστου ἀμαρτήματος ὑπέδειξεν. πῶς ἠπέιλησε μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλήν ἐκτελεῖ· ἀλλ' οὐχ ἃ ἠπέιλησεν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ διὰ τῆς βραχείας πληγῆς πιστοῦται, ὅτι μὴ σωφρονιζόμενον καὶ ταῖς μείζουσιν αἰκίσεται πληγαῖς. ἢ ἀπόπειραν διὰ τῆς ἀπειλῆς ποιεῖ, ὅπως οἱ πολλοὶ ἐπισχεθῶσι δι' αὐτοῦ, εἴτα ἰδὼν αὐτοὺς βουλομένους ταῦτα οὐχ ὑπερέθετο τὴν κόλασιν, ἀλλὰ παίει τὸν κυρτόν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἢ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον παίει, ὕστερον δὲ γυμνὸν πλήξειν ἀπειλεῖ. δικαίως δὲ τιμωρεῖται βραχείᾳ πληγῇ· κολάζεται γὰρ ὁ μὲν εὐφυῆς νουθεσίᾳ, ὁ δὲ ἄκοσμος ὑγίης δὲ βασάνοις ἢ χρημάτων εἰσφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος οἶος ὁ Θεοσίτης βραχείᾳ πληγῇ καὶ τῇ μεθ' ὅρκων ἀπειλῇ. διὰ τί δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸ τοῦ Νέστορος πρεσβύτου ὄντος λέγει; ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ θορύβου τοσούτου ὄντος ἔδει γεγωνότερον βοᾶν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ ὡς γέρων βοᾶν οὐκ ἠδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς μεγάλην ὅπα ἐκ στήθεος ἵει (Γ 221). διὰ τοῦτο ὁ μὲν τεταραγμένων αὐτῶν δημηγορεῖ, ὁ δὲ ἡσυχίαν ἀγόντων. ἡμεῖς δ' ἂμφι περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς μέχρι τοῦ τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγνια v. περὶ τούτων τῶν ἐπῶν ἠπόρησεν ὁ Ἀριστοτέλης τοιαῦτα· διὰ τί ὁ Κάλχας, εἰ μὲν οὐδὲν ἦν τέρας τὸ γινόμενον, ἐξηγεῖται ὡς τέρας—τί γὰρ ἄτοπον ὑπὸ ὄψεως στρουθοὺς κατέδεσθαι ἢ τούτους ὀκτῶ εἶναι; — περὶ δὲ τοῦ λίθου γενέσθαι οὐδὲν λέγει, ὁ ἦν μέγας; εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸν ἀπόπλου ἐσήμαινεν, ὡς τινὲς φασιν (οὐκ ἔδει δὲ ἀναμνήσαι· εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν καὶ εἰ μὴ τις ἔλεγε), καὶ τότε ἀξίως ἔλεξε τοῦτο, ὅτι οὐδὲ ἀπέδωκεν ἄν, εἰ ἦν τὸ **** τέρας· ἐνάτη γὰρ ἦν ἡ μήτηρ, δεκάτῳ δὲ τὸ Ἴλιον ἦλω. φησὶν οὖν μὴ εἰς τὸν νόστον εἰρῆσθαι τὰ περὶ τῆς ἀπολιθώσεως τοῦ δράκοντος· διὸ οὐδ' ἐποίησε λέγοντα· οὔτε γὰρ πάντες ἄνοστοι ἐγένοντο γελοῖός τ' ἂν ἦν οὐκ ἀποτρέπων τοῦ πλοῦ ἀλλὰ πλεῖν προτρεπόμενος οὓς ἐδήλου τὰ σημεῖα μὴ ἐπανήξειν. μήποτ' οὖν, φησί, τὸ σημεῖον τὸ λίθον γενέσθαι βραδυτῆτος σημεῖον ἦν, ὅπερ ἤδη ἐγεγόνει καὶ οὐκέτ' ἦν φοβερόν. ἐλήφθη δὲ ἐν ἔτεσιν ἐννέα· τοῦ δεκάτου γὰρ ἔτους ἀρχομένου ἐγένετο, ἀριθμεῖ δὲ τὰ ὀλόκληρα ἔτη, ὥστε συνάδει ὀρθῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότων καὶ τῶν ἐτῶν. οἱ δὲ τὰ περὶ οἰωνιστικῆς τῆς κα θ' Ὀμηρον γράψαντες τὴν μὲν νεοττιάν, ὡς ἂν ἐπ' ἄκρας τῆς πλατάνου κειμένην τῶν κλάδων, οὔσαν ἐνάερον εἰλήφθαί φασι πρὸς τὴν ἀνεμόεσσαν πόλιν, τούς τ' ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ στρουθοὺς στρατὸν εἶναι ἄλλοεθνή· πολλοὶ γὰρ ἐπικούροι πολλέων ἐκ πολίων (v. 130) κατῶκουν τὴν πόλιν· πτηνοὶ γὰρ ἀέρι μᾶλλον ἢ χώρᾳ οἰκειότεροι. τὸ δὲ ξύλον τῆς πλατάνου, νεαροῦ ξύλου καὶ ὕδρηλοῦ, δι' οὗ ὁ δράκων ἐπίγειον ἀνύει πορείαν ἐπὶ τοὺς στρουθοὺς, ἐδήλου οὖν, διότι πολὺς στρατὸς, πορείαν ποιησάμενος διαπόντιον νηίτης, περάσας διὰ τῆς χώρας ἐπιπεσεῖσθαι τοῖς Τρωσὶν ἔμελλεν. ἐπίγειος γὰρ ὁ ὄφις· διὰ ξύλου οὖν ἔρπων ὕδρηλοῦ τὴν διὰ νηῶν πορείαν ἐδήλου, εἴτ' ἀπόβασιν καὶ διὰ τῆς χώρας ἔφοδον τοῖς τὴν ἡνεμόεσσαν κατοικοῦσι πόλιν. τὸ δὲ πετάλοις ὑποπεπτηῶτας εἶναι τοὺς στρουθοὺς δηλοῦν τὸ ἀβέβαιον τῆς εὐθαλείας τῶν κατοικούντων

τὴν πόλιν· φυλλορροεῖ γὰρ τὰ δένδρα. στρουθοὺς δὲ καὶ οὐκ ἄλλα ὄρνεα παρείληφεν, ὅτι ἱερὰ μὲν Ἀφροδίτης ἡ στρουθὸς κατωφερέστατον δὲ ζῶον καὶ λάγνιστον, οἰκεῖοι δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ οἱ Τρῶες καὶ λαγνείας εἵνεκα τὸν πόλεμον ἐνστησάμενοι, ὥσπερ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸς ὁ δράκων, φίλοι δὲ Ἀθηνᾶς οἱ Ἕλληνες, οὓς τῷ σημείῳ ὁ δράκων ἐσήμανεν. ὁ δὲ τῶν στρουθῶν ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν ἐδήλωσε τὸν ἀριθμόν· ἐτήσιος γὰρ ἡ γένεσις ὄρνισι, καὶ ὀκτῶ μὲν ἔτη, ἐν οἷς ἦσαν ἀπόρθητοι, μικρὰ ταῦτα, τὸ δὲ ἕνατον, ἐν ᾧ τὸ τέλος, τὸ κεφάλαιον ἂν εἴη τοῦ χρόνου, ὥστε οἰκεία ἡ μήτηρ τῷ χρόνῳ τούτῳ. ἐννέα δὲ καὶ οὐ δέκα ὁ ἀριθμὸς, ὅτι τοῦ πολέμου ὁ χρόνος ἀριθμεῖται, οὐ τῆς ἀλώσεως. τί γὰρ φησιν; ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πολεμίζομεν αὐθι (v. 328), ἐννέα ἔτεα, ὧν τὸ ἕνατον τὸ κεφάλαιον περιεῖχε τῶν κακῶν καὶ περιοχῆν τῶν παρελθόντων ὀκτῶ, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν (v. 329), μετὰ γὰρ τὴν μητέρα τῶν στρουθῶν καὶ τὸ ἕνατον ἔτος ἐτοίμη ἦν ληφθῆναι ἡ νεοττία καὶ ἡ πόλις ἡ τῶν Τρώων. ἡ ἰαχὴ τε τῆς μητρὸς καὶ τῶν τριζόντων νεοττῶν τὴν οἰμωγὴν ἐδήλου τῶν ἀλISCOμένων. ἡ δὲ τοῦ δράκοντος ἀπολίθωσις κατὰ μὲν Ἀριστοτέλην τὴν βραδυτῆτα ἐδήλου καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου, κατὰ δὲ [τοὺς] ἄλλους τὴν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν καὶ τοῦ μὲν ζωτικοῦ παντὸς κένωσιν τῶν δὲ λίθων καὶ οἰκοδομημάτων κατάλυσιν, τῶν Τρώων ἀλόντων Ἑλλήνων ἀποπλευσάντων. τὸ δὲ δέκατον ἔτος, ὅπερ διὰ τοῦ δράκοντος δεκάτου ὄντος ἐν τοῖς σημείοις ἀριθμεῖται, λαμβανόμενον τὸ αὐτὸ εἰς μὲν τοὺς Ἑλληνας γίνεται λίθος μένων καὶ ἀρίζηλος, πᾶσιν διακένωμα ὧν καὶ λίθους μεμενηκέναι τοῦ πολέμου καταλυθέντος, ὥστε τὸν δράκοντα ἐπιόντα μὲν δηλοῦν τὴν ἔφοδον τῶν Ἑλλήνων, διὰ δὲ τῆς πλατάνου τὴν διὰ τῶν νεῶν γινομένην, κατεσθίοντα δὲ τοὺς ἐννέα στρουθοὺς μετὰ τῆς μητρὸς σημαίνει τὸν ἐνναετῆ πόλεμον, ἀπολιθούμενον δὲ δέκατον ἐν τοῖς σημείοις αὐτὸν ἐρημίαν δηλοῦν τὴν ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτει, τῶν Ἑλλήνων ἀποστάντων καὶ τῆς πόλεως ἐν λίθοις μόνοις καταλειφθείσης, παντὸς τε τοῦ ἐμψύχου ἔκ τε αὐτῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν καθημένων κενωθέντος· ἐμήνυε δὲ ἡ εἰς παράδοξον καὶ θαυμαστὸν μεταβολὴ τὴν τῶν κατειργασμένων ἐπὶ πλεῖστον μνήμην. ἡ δὲ ἔδρα τῶν ὀρνίθων καὶ ἡ ἐν τῇ νεοττίᾳ τῶν στρουθῶν καθέδρα ἐδήλου τοὺς ἐνδομυχοῦντας καὶ ἐν τῇ πόλει κατακλείστους Τρῶας. οἱ δὲ βεβαιότερόν φασιν εἶναι τὰ διὰ τῶν καθεδρῶν ἢ ὅσα πετόμενοι σημαίνουσιν ὄρνιθες, ὥσπερ γὰρ πετόμενοι μηνύουσι ταχύτερον οὕτω πάντα ἔσεσθαι, οὕτω καθεζόμενοι ποιοῦσι χρόνια καὶ παράμονα. τὸ δὲ καὶ περιπέτεσθαι τὴν νεοττίαν τὴν μητέρα αἰεὶ καὶ μὴ πόρρω ἀποχωρεῖν ἐδήλου, ὅτι καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐξιόντες αὐτόθι περὶ τὴν πόλιν καὶ οὐ πόρρω χωρεῖν ἔμελλον, ἀλλὰ ζῆν περὶ αὐτὴν χρεοῖ ἀναγκαίῃ πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν (Θ 57). τὴν δὲ νεοττίαν οὐ διέφθειρεν ὁ δράκων, ὅτι οὐκ ἐξηλίφη τέλος ἡ πόλις, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐνοικοῦντες, αὐτῆς μὲν μενούσης, τῶν δ' ἐπελθόντων μετὰ τὴν ἀναχώρησιν καὶ πόρθησιν ἐρημίαν φοβερὰν καταλελοιπότην καὶ πάντα εἰς λίθους περιστησάντων διὰ τὸ ἄπορον καὶ ἄψυχον τῆς χώρας, ἐγκαταλελειμμένης καὶ τῆς πόλεως. ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀποστροφή τοῖς Ἑλλησιν ἀντιτυπὴς ἐστὶ καὶ σκληρὰ ἐδήλου ὁ ἀπολιθούμενος δράκων· ἀπαλλάσσεσθαι γὰρ μέλλων ἤδη τῆς νεοττίας ἐγένετο λίθος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔτι ὢν. τὸ δὲ δένδρον οὖν ἡ ὁδός. ἀλλὰ καὶ ἡ πορεία τοῦ δράκοντος οὐκ οὔσα ὀρθὴ φύσει οὐδὲ εὐθεΐαν τὴν ὁδὸν τοῖς Ἑλλησιν ἐσήμαινεν, ὅποια ἐγένετο καὶ αὐτοῖς ἀπιοῦσί τε καὶ ὑποστρέφουσιν. οὐδὲ τὸ ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν (B 316) ἐστὶν ὡς πρὸς μαντεῖαν ἄχρηστον· ἐδήλου δὲ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὴν Ἰλίον ἔμελλον ἐκπορθήσιν οἱ Ἕλληνες· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέος ἐκράτησαν καὶ εἶλον, ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος εἴθ' ὑποστρέψαντες, ὃ ἔστιν εἰπεῖν ἐλελιζάμενοι. ἡ δὲ πλάτανος διὰ μὲν τὸ ὕδρηλόν καὶ εὐμηκες ἐδήλου τὴν διὰ νεῶν καὶ ὕδατος μακρὰν πορείαν, διὰ δὲ τὸ ἄκαρπον φύσει καὶ ὅτι ἄκαρπος ἡ πορεία καὶ τοῖς ἐπελθοῦσιν Ἑλλησι καὶ τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν πόλιν τῶν Τρώων· τά τε γὰρ ληφθέντα λάφυρα ἐξ Ἰλίου ἄλλα ἄλλως ἀπώλετο, καὶ οἱ Τρῶες οὐδένα καρπὸν ἔσχον, μεινάσης αὐτοῖς τῆς νεοττίας ἐν ἀκάρπῳ μὲν

δένδρῳ φύλλοις δὲ πρὸς καιρὸν θάλλουσιν, αὐτοὶ ἄρδην ἀπολόμενοι. ad scholia excerpta referendum: ὁ δράκων Ἀθηνᾶς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης χρόνον τε δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος. ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. καὶ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κεῖσθαι τὴν νεοττιὰν τὴν ἡνεμόεσσαν Ἴλιον. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς πετάλοις νεοσσοὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῶν Τρώων μαραινόμενων γὰρ ὅσον οὕτω τῶν φύλλων ἀποπεσοῦνται. ἡ δὲ ἐνάτη μήτηρ τῆς ἐνναετηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐσήμανεν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος τὴν δι' ὕδατος ἀφίξιν τῶν Ἑλλήνων. τὸ δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοττιὰν τὸ μὴ παντελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἡ δὲ ἀπολίθωσις τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν νόστων ἢ ὅλου τοῦ ἀγῶνος παῦσιν· οὐ γὰρ ἡμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ τοὺς Ἕλληνας οἱ Τρῶες. ἢ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πολέμου τὸ τέλος. δράκων (v. 308). τούτῳ <τοῦτο cod.; corr. Dind.> τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασί φησι Σθένιος· οὕτως γὰρ ἰστόρηται Διονυσίῳ ἐν τῷ ε' τῶν ἀπόρων. ἐν θ' ἐφάνη (ibid.). ὅπου ἡμῖν ὥφθη ὁ δράκων. οὕτινος δράκοντος τὸ ὄνομα ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζητήμασί φησι. λέγει γὰρ αὐτὸν Σθένιον. οὕτως γὰρ ἱστορεῖται Διονύσιος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἀπόρων. v. ad v. 370 (p. 38, 36). ζητοῦσι δέ τινες, τί δὴ ποτε οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ. ῥητέον δὲ ὅτι ἔχοντες πρῶτον Ἀχιλλέα τούτων οὐκ ἐδέοντο, ὥς οὐδὲ τοῦ τείχους, ἐζήτηται, διὰ τί ταύτην τὴν τάξιν πρὸ πολλοῦ μὴ ὑπετίθετο <μὴ πρὸ πολλῶν ὑπετ. Par.> ὁ Νέστωρ. ἦτοι ὅτι πάλαι μὲν Ἀχιλλεὺς φίλος <φιλόσοφος Α> ὢν τῶν Ἑλλήνων ἦρκει πρὸς τὸ συνέχειν τοὺς βαρβάρους, καὶ καλῶς ἐκεῖνῳ θαρρῶν οὐκ ἐποίει τοῦτο, νῦν δὲ αὐτοῦ μηνίοντος εἰκότως ἀσφαλεστέραν διάταξιν εἰσάγει. ad I 1 sqq. διὰ τί, Ὀδυσσεὺς καὶ κρατήσαντος τοὺς Ἕλληνας φεύγειν μέλλοντας καὶ τοὺς οἴος ὁ Θερσίτης καταστασιάζοντας ἐπισχόντος καὶ ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς—ὁμοίως γὰρ τῷ Θερσίτῃ ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύρο ι, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκε τε μῦθῳ (v. 198. 99)· ὅθεν καὶ τὸν Θερσίτην προήχθη τύψαι, χεῖρονα ὄντα τῶν πληγὰς εἰληφότων—πρὸς δὲ τούτοις δημηγορήσαντος οὕτως ὥς ἐπιβοῆσαι αὐτῷ ἅπαντας ἐπαινοῦντας—ὥς ἔφα τ', Ἀργεῖοι δὲ μέ γ' ἴαχο ν, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ὑ π' Ἀχαιῶν ν, μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο (v. 333—35)—, Ἀγαμέμνων μόνῳ Νέστορι τὰ πρωτεῖα δίδωσι καὶ τῆς νίκης παραχωρεῖ, λέγων ἡ μὰν αὖ τ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον ν, υἷας Ἀχαιῶν (v. 370), καὶ τοιοῦτους δέκα εὔχεται συμφράδμονας γενέσθαι; οὕτω γὰρ τάχα πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον, χερσὶν ὑ φ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσαν (v. 374). ῥητέον οὖν ὅτι οὐχ ἀπλῶς νικᾷν ἔφη καὶ ἐν πᾶσι τὸν Νέστορα, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, τὰ πρωτεῖα διδούς κατὰ τὴν δημηγορίαν καὶ αὐτὸς τῷ Νέστορι, καθάπερ οἱ Ἕλληνες τῷ Ὀδυσσεῖ. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ ἐδημαγωγῆσεν ὥς πρὸς δημοκρατίαν ἀρμόσας τὸν λόγον, καὶ ὥς ἐπ' αὐτοῖς ὃν μένειν ἢ ἀποπλεῖν—τί γάρ φησιν, ὑποτάξας τὸν Ἀγαμέμνονα τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐξουσίᾳ; Ἀτρεΐδῃ, νῦν σε, ἄνα ξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσι βροτοῖσι (v. 284. 85) καὶ τὰ ἐξῆς—ὁ δὲ Νέστωρ τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸς ἄρχειν παρακαλεῖ καὶ μὴ φροντίζειν τῶν ἀποστατούντων, συμφέρειν γὰρ πᾶσι τὴν τούτου ἀρχὴν διὰ τὸ πάντας οὐχ ὑποσχέσεσιν ἀπλῶς, ὥς Ὀδυσσεὺς ἔφη (v. 286), ὄρκοις δὲ καὶ συνθήκαις καὶ δεξιαῖς πιστώσασθαι τὴν τούτου ἡγεμονίαν, ἀπειθοῦσι δὲ αὐτοῖς καθὼς ἐξώμοσαν πάντες γενέσθαι τὴν παράβασιν Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ' ὥς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν ἄρχε υ' Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, διὰ τ' ἰ; πῇ γὰρ αἱ συνθήκαι καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί ἣς ἐπέπιθμεν, διόπερ Ὀδυσσεὺς μὲν τοὺς Ἕλληνας εἰπών· ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι (v. 289. 90), εὐθὺς ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν ἀνακαλούμενος τὸν λόγον διὰ τοῦ φάναι ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἥττονος παραβάλλειν τὸ μέγεθος τῆς Ἑλληνικῆς [ἀθυμίας]· εἰ γὰρ καὶ ὁ ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχάλλει ὑπὸ ἀνέμων ἐναντίων ἐμποδιζόμενος, ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, τίς [ἄν

νε]μεσήσαι ἀσχάλλουσι τοῖς Ἑλλησιν; ὁ δὲ Νέστωρ οὐχ Ἑλληνάς φησιν ἀξίους εἶναι ὡς παῖδας διασύρεσθαι, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς δημηγόρους τὰ τοῦ πολέμου ἔργα μὴ σκοποῦμέ[νους] .. ὧν μάλιστα ἥρτηται ἐκ τῆς πρὸς θεοὺς εὐσεβείας ἥ δὴ παισὶν εὐοκότες ἡγοράασθε νηπιᾶχοις, οἷς οὐτι μέλει πολεμῆια ἔργα (ν. 337. 38)· πῶς οὖν οὐ μέλλει [τις κακῶς] διὰ ἀφροσύνην τὰ τῶν πολέμων φρονεῖν, ὅτε δὴ φησιν ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοῖαντο, συνθεσῆαι καὶ τὰ ὅρκοι, σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθε ν' τὸ θαρρεῖν γὰρ εὐορκοῦσι καὶ τηροῦσι τὰς διὰ θεῶν πίστεις ἀνδρῶν ἃν εἴη εὐφρόνων καὶ εἰδότην τὰ κοινὰ τῶν πολέμων εὐλαβεῖσθαι· καὶ τούτων ἀναμιμνήσκειν δεῖ, φησὶ, τοὺς συμβουλευοντας ῥήτορας. ἀκολουθῶς δὲ τούτοις ἐπάγεται καὶ τὸ ἔα φθινύθην ἕνα καὶ δύο τῶν ἀπειθούτων, οἳ οὐκ ἀνύουσι πρότερον τὸ εἰς οἶκον ἀπελθεῖν, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐχί (ν. 346—49). εἰ γὰρ ἐπὶ ὅρκοις καὶ σπονδαῖς καὶ τοῦ πολέμου, παρασκευαῖς καὶ δεξιαῖς καὶ Διὸς ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, κίνδυνος τοῖς ταῦτα παραβαίνουσι, καὶ οὐ χρήθωπεύειν δημαγωγοῦντας, ἐπιπλήττειν δὲ μᾶλλον ἀμαρτάνουσι καὶ ἐπάγειν τὸν βασιλέα εἰς τὸ τῆς ἐξουσίας ἡγεμονικόν, ἀλλ' οὐκ ἀπέχεσθαι τῶν ἀρχομένων, ἐπισταμένων, οἷς ἔκριναν μετὰ πίστεως ὡς χρεῶν ἐν πᾶσιν ὑπακούειν. διὸ Ὀδυσσεὺς μὲν ἀκόλουθον δημαγωγοῦντι καὶ Κάλχαντος χρήσασθαι μαντείας· ὕβριστο μὲν γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, αἴτιος δὲ ἐδόκει ἔναγχος αὐτοῖς γεγονέναι τοῦ λοιμοῦ τῆς θεραπείας, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτῶν ἡγαπᾶτο καὶ ἐπιστεύετο· Νέστορι δὲ τούτου μὲν ἀμελεῖν, εἰς δὲ τὰς Διὸς ἀνάγειν ὑποσχέσεις, αἷς μετὰ τῆς τοῦ πολέμου κατορθώσεως καὶ τὸ ἡγεῖσθαι τοῦ πολέμου τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκύρωσεν· φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα (ν. 350) καὶ τὰ ἐξῆς. γράφει δὲ περὶ τῶν δεξιῶν ἀστραπῶν Ἑρμῶν ὁ Δῆλιος· καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάξει. καὶ ὅλως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοί φασιν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ δεξιαὶ τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι. φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμεναι. διαφόρων τοίνυν οὐσῶν τῶν δημηγοριῶν, καὶ τῆς μὲν Ὀδυσσεὺς δημοτικωτέρας τῆς δὲ Νέστορος βασιλικωτέρας καὶ ἀρχικῆς, εἰκότως ὁ μὲν θωπεύει, οὐ νεμεσίζομαι Ἀχαιοὺς λέγων ἀσχάλλειν παρὰ νηυσὶ (ν. 296), καὶ ὅμως ἀξίων· τλήτε φίλοι καὶ μείνα τ' ἐπὶ χρόνον· αἰσχρὸν γὰρ δηρὸν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι (ν. 299. 98), ὁ δὲ ὀλίγον ἐνδούς καὶ τοσοῦτον θεραπεύσας ἐν τῷ φάναι τῷ μὴ τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῃ κατακοιμηθῆναι (ν. 354. 55), εὐθύς μὲν ἐγείρει τὸν λόγον εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ βασιλικῷ ὅρκου μνήμην ***** τίσασθαι γὰρ Ἑλένης ὀρμήματα στοναχάς τε (ν. 356), εἰς ἀπειλὰς δὲ χωρεῖ οἰκείας βασιλικῷ φρονήματι· εἰ δὲ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι, ἀπτέσθω ἥς νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης, ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ μοῖραν ἐπίσπῃ (ν. 357—59). λοιπὸν δὲ οὐκ ὦ Ἀτρεΐδῃ λέγει οὐδ' ὦ Ἀγάμεμνον· ἀλλὰ ἄναξ (ν. 361), ὦ βασιλεῦ, λέγων ἀξιοῖ μὲν αὐτὸν κατάρχειν σκευμάτων καλῶν, πείθεσθαι δὲ καὶ ἄλλῳ καὶ διατάττειν ὡς χρή κατακοσμηθῆναι κατ' αὐτούς. εἰκότως οὖν, τοῦ μὲν πρὸς τὸ ἀρχόμενον καὶ δημοτικὸν ἀρμόζοντος λόγου, τοῦ δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ βασιλέα τῶν ἄλλων, τὸν μὲν τὸ πλῆθος ἐπαινεῖ, τῷ δὲ τὸ νικᾶν ὁ βασιλεὺς ἀποδίδωσιν. ἐζήτῃται διὰ τί, Ὀδυσσεὺς κατασχόντος διὰ λόγων τοὺς ὄχλους καὶ τοιοῦτον πρᾶγμα συνετὸν καὶ σπουδαῖον ποιήσαντος, ὁ βασιλεὺς νῦν δύναμιν ἐν τῷ λέγειν Νέστορι προσμαρτυρεῖ. ἥτοι ὡς δυναμικωτέρῳ προκατελημμένων γὰρ τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀθηνᾶ τε καὶ Ὀδυσσεὺς ὅμως εὐπόρησε λόγων. ἥ ὅτι ὁ μὲν μόνον ὠνείδισε, Νέστωρ δὲ σὺν τῇ διατάξει καὶ συμβουλίᾳ καὶ τὰς ἀστραπάς εἶπεν· βεβαιότερον γὰρ νίκης φῶς. καὶ πῶς οὐ παρακαλεῖ; αἰδεῖται χωρὶς ἀνάγκης καὶ τῷ ὀνείρῳ πείθεται. ἀβέλτερος, φησὶν, ὁ Ἀγαμέμνων μὴ συννοῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κεῖται τὸ τούτου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχῃ γενόμενον. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καλὸν ἐστὶ δυσχερῆ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότεροι παρασκευασθῶσιν. ἥ γὰρ ἀποβάντων ἥττον, ἡχθέσθημεν, ἥ μὴ, τελεσθέντων ὑπεράγαν ἐχάρημεν. διὰ τί τοὺς ἀνδρείους βοῆν ἀγαθοὺς ἀποκαλεῖ; νῦν μὲν Μενέλαον,

ἄλλαχοῦ δὲ (e. c. B 563. E 114) Διομήδην, πῇ δὲ βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας (O 249) καὶ Ἑκτορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους (O 671). ῥητέον δὲ ὅτι μήπω σάλπιγγος εὐρεθείσης βοῇ διώκουν τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις τε καὶ ἀνακλήσεις. ἄλλως τε καὶ σημεῖον τοῦ θαρσεῖν τὸ βοᾶν· ἢ γὰρ δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. διὰ τοῦτο βοῶντας παρεισάγει τοὺς ἥρωας· σμερδαλέον δ' ἐβόησεν (Θ 92), ἤυσε δὲ διαπρύσιον (Θ 227). ad Φ 363. τῶν μεθ' Ὀμηρον ποιητῶν πολλοὶ τινες τὴν αἰγίδα παραδιδόασιν ὡς ἴδιον Ἀθηνᾶς ὄπλον, διὸ καὶ πλέονα τῶν ἐπιθέτων ἀπ' αὐτῆς τίθεται τῇ θεῷ. ὁ δὲ χρωμένην μὲν οὐδενὸς ἦσσαν παρεισάγει ταύτῃ τὴν Ἀθηνᾶν, τῷ δὲ Δίῳ φησιν αὐτὴν δοθῆναι παρὰ Ἥφαιστου, σαφῶς οὕτω διὰ τῶν ἐπῶν συνιστάς (O 307 sqq.). πρόσθεν δὲ κ' ἰ' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων εἰμένος ὥμοιιν νεφέλῃ ν, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπ' ἔ', ἦν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν ν. καθὼ δὴ καὶ πυκνῶς αὐτὸν αἰγίοχον καλεῖ. ταύτην δὲ τὴν αἰγίδα παρασκευαστικὴν ὑποτίθεται τῶν λεγομένων κατὰ τοὺς ἀνέμους αἰγίδων, ἃς καταιγίδας εἰώθαμεν προσαγορεύειν. Ὀμηρος μὲν γὰρ οὕτω λέγει (B 147. 48)· ἤυτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν λάβρος ἐπαιγίζω ν. ***** νῦν γοῦν οὐκ ἄλλο τι, τὸ αὐτὸ δὲ τὸ λάβρος ἐπαιγίζων βούλεται δηλοῦν. ἔλεγον δὲ αἰγίδας τὰς νῦν καταιγίδας τῶν σφοδρῶν καὶ συνεστραμμένων πνευμάτων καὶ ἅμα καταρασσόντων, οἷόν τι καὶ ἐν τούτῳ θεωρεῖται λέγων ὁ ποιητής (Λ 297. 98)· ἐν δ' ἔπερ' ὕσμινη ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ, ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Ἀλκαῖος δὲ πού καὶ Σαπφὼ τὸν τοιοῦτον ἄνεμον κατῶρη λέγουσιν ἀπὸ τοῦ κατωφερῆ τὴν ὁρμὴν ἔχειν. τὴν δὲ τοῦ Διὸς αἰγίδα συμβέβηκεν ὠνομάσθαι διὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως ὡσαύτως τῇ περὶ τοὺς ἀνέμους λεγομένη κατὰ μὲν αὐτὸν ἐκείνον αἰγίδι, καθ' ἡμᾶς δὲ καταιγίδι, παρασκευαστικὴν δὲ αὐτὴν τῶν ὁμωνύμων εἰσάγεσθαι πνευμάτων, ὅτε ἐπισεισθεῖη κατὰ τὸ ἐναντίον. ἐπισεισθείσης γὰρ αὐτῆς καὶ καταρρηγνυμένης ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος τοὺς ἐναντίους βλάπτεσθαι συμβαίνει, κονιορτοῦ δὲ πρὸς τὰς ὄψεις φερομένου παντελῶς ἐμποδίζεσθαι. οἷον· καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσα ν, σμερδαλέη ν, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν· ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε, νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς (P 593 sqq.). οἰκεῖα γοῦν τοῖς ἀπὸ ταύτης φερομένοις πνεύμασι καὶ τὰ παρακείμενα αὐτῷ συνεκπεφώνηται ἐν οἷς φησιν, ὅτε ἔλαβε τὴν αἰγίδα τὴν μὲν Ἴδην αὐτὸν καλύψαι τοῖς νέφεσιν, ἀστράψαντα δὲ μέγα μὲν ἐπιβροντῆσαι τινάξαι δὲ ἐκείνην. ὅτι δὲ κατ' ἐναντίαν τοῦτο γίνεται τῶν ταπεινοῦσθαι μελλόντων σαφὲς ἐκ τούτων· ὄφρα μὲν ἀσπίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων, τόφρα μάλ' ἀμφοτέροις βέλτε ἦπτετο· αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων [σεῖς], εἶτα ἐπιφέρει τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς (O 318 sqq.). ποτὲ δὲ διότι μὲν ἐπέσειε τὴν αἰγίδα τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ὁ Ζεὺς οὐ παρέδωκε ῥητῷ λόγῳ, τὸ δὲ γενόμενον ἐπ' αὐτοῖς ἐσήμαινε, διὰ τοῦ συμβάντος συνιστάς τὸ προηγούμενον. λέγει γὰρ ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο ἡχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος ὥρσεν ἅπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλα ν, ἢ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν (M 251 sqq.). ἢ γὰρ εἰς εὐθὺ τῶν νηῶν τὸν κονιορτὸν φέρουσα θύελλα δῆλον ὡς ἐξ ἐναντίου προσφέρεται τοῖς Ἀχαιοῖς. διὸ δὴ καὶ ἐπέξευξεν ἄλλως αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἑκτορὶ κῦδος ὄπαζε (M 254 sqq.). τοῦτο δὲ δεῖ νοεῖν τῆς αἰγίδος ἐπισεισθείσης. καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ πλειόνων ὁ παραπλήσιος ὑπάρχει τρόπος, ὥστε τοῖς πάθεσι καὶ τοῖς πράγμασιν ὁμωνύμους τινὰς ποιεῖν δαίμονας εἰδωλοποιουμένους εἰς κατασκευὰς μυθώδεις, ἐφ' ὧν οὐκ αὐτὸ τὸ ἀποτελούμενον δεῖ νοεῖν, τὸ δὲ παρασκευαστικὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐνεργουμένου συμπτώματος. οἷον ἔρως ἐπὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ παρασκευαστικὸν εἶδος λεγομένου, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, πλοῦτος, ἔρις, ὕβρις καὶ ὅσα ἂν τίς ἀριθμήσειε ῥαδίως· δεῖ γὰρ παραθεωρεῖν τὴν τῶν τοιούτων διαφοράν, ὡς ὁπότεν εἵπωμεν· ὁ Ἔρως ἐνέβαλεν ἔρωτα τῷ δεῖνι, καὶ πάλιν ἡ Ἔρις ἔριν. τότε

γὰρ ὡς θεὸν ἢ δαίμονά τινα δεῖ νοεῖν παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος ἢ πάθους, καὶ [τότε] τὸ συμβαῖνον ἐξ ἐκείνου πάλιν ἀνάλογον πάθος ἢ σύμπτωμα, καθάπερ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις (E 592) δεικνύει· οἱ δ' ἴσα ν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι ἔνυ, ἢ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος· νῦν γὰρ οὐχὶ τὸν ἐνεργῶς θεωρούμενον, ἀλλὰ τὸ παρασκευαστικὸν τοῦ ὁμωνύμου συμπτώματος μυθικῶς εἰδωλοποιούμενον. τὸ δ' αὐτὸ καπὶ τούτων νοητέον· Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλήν, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν (Λ 3. 4). οὐδὲ γὰρ νῦν ἄλλο τι πάλιν ἀλλὰ τὸν πόλεμον ἔχουσα παραγίνεται τὸν παρασκευαστικὸν τοῦ κατὰ πρᾶγμα φαινομένου πολέμου. καὶ γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ κατὰ τὸ μυθικὸν εἰδωλοποιούμενος τοῦ κατὰ τὸ ἐνεργὲς θεωρουμένου πολέμου σημεῖον, ὃ δὴ νῦν προσαγορεύει τέρας. εἴη δ' ἂν οὗτος κυδοιμὸς μάχης, ὡς θεὸς οἶον ἔμπροσθεν θεωρούμενος, ὁπότε ἐλέγομεν ἢ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτῆτος· ὡσαύτως ἐπὶ τούτου πάλιν, ὃ δὴ πολέμοιο τέρας φησὶν εἶναι, τὸ ἀπαράλλακτον ὑπάρχει. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ τῆς βροντῆς καὶ ἀστραπῆς καὶ τῶν παραπλησίων, ὥστε δεῖ νοεῖν ἕτερα μὲν τινα κατασκευάσματα παρασκευαστικά τῶν ἐν ἡμῖν ἐναργῶς ἀκουομένων, ἕτερα δὲ τὰ διὰ τούτων μὲν ἀποτελούμενα, καθ' ὁμωνυμίαν δὲ ἐνεργήματα. καθάπερ ὅταν εἴπῃ (N 242—44) βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπον, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί. οὕτω γὰρ δεῖ τὸν νοῦν ἐκδέχεσθαι, οἶον τὴν μὲν ἀστραπὴν λαβὼν ὁ Ζεὺς ἐτίναξεν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, οἶονεὶ κατασκευάσμα τι θεῖον καὶ τοῦτο εἰκότως ἡμεῖς θεῖον ἐνοήσαμεν. ἀλλ' ὁπότε τῇ χειρὶ τινάξειεν, οὗ διασεισθέντος ἀπέλαμψε τὸ τοιοῦτον φέγγος, οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔτι τὴν ἀστραπὴν παραλαμβάνομεν, ἀλλὰ τὴν μὲν ἀποτελοῦσαν, τὸ δὲ ἀποτελούμενον. οὕτως ἐπὶ τῆς αἰγίδος ταῦτο δεῖ νοεῖν· ἦν μὲν ὁ Ζεὺς ἐπίσειων *****, κατασκευάσμα τι θεῖον, ἐτέραν δὲ τὴν ἀποτελουμένην διὰ τῆς κατ' ἐνέργειαν ὁμωνυμίας, ἢ τότε μὲν ὁμωνύμως αἰγὶς λέγεται, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας συνηθείας καταίγῃς. διὸ καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπίφθεγμα τέταχεν ὁ ποιητὴς ἐπ' αὐτῆς κατὰ τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγον (Δ 164—67) ἔσσειται ἡμᾶρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑυμμελίῳ Πριάμοιο· Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ὑψίζυγος αὐτὸς ἐπισσεῖσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι ν. ὃν τρόπον γὰρ ἐπ' ἄλλων μερῶν τῆς ποιήσεως τὴν λαίλαπα προσαγορεύων φανερός ἐστίν—ἐρεμνὴν γὰρ αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ τοῦ πνεύματος ἀθροῦν καὶ ζοφῶδες, οἶον ὁπότεν λέγῃ (Υ 51. 52)· αὔε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοις, ὃξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων —, τὸν αὐτὸν τρόπον, οὐ παρ' ἄλλο τι, δεῖ νοεῖν ἐρεμνὴν τὴν αἰγίδα, κατὰ δὴ τὸ τῆς λαίλαπος οἰκεῖον οἶονεὶ λαίλαπῶδη λεγομένην. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἢ τῆς εἰσηγημένης καθ' Ὅμηρον αἰγίδος διάθεσις καὶ δύναμις οὕτως ἂν ἄριστα δειχθεῖη. διὰ τί ποτὲ μὲν φησὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐν Αἴδου εἶναι, λέγων (Λ 633) μή μοι Γοργεῖνν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου ἐξ Αἴδου πέμψειε, ποτὲ δὲ τὴν Ἀθηναῖαν ἔχειν ἐν τῇ αἰγίδι, λέγων (E 738) βάλε τ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, καὶ ἐπάγει· ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἄλκη, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή, ἐν δὲ τε Γοργεῖνν κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου; φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ὥσπερ οὐδὲ τὴν Ἐριν οὐδὲ τὴν κρυόεσσαν Ἰωκὴν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνος γιγνόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ῥητέον, ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένον τῇ ἀσπίδι ὥσπερ σημεῖόν τι. ῥητέον δὲ ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέγει, ὡς ἦν ἐν Αἴδου ἢ Γοργόνος κεφαλὴ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐκπεμφθῇ· φοβηθῆναι οὖν οὐκ ἰδεῖν. ἢ ὅτι ἢ μὲν ψυχὴ ἐν Αἴδου, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργεῖνν κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνος, ἀλλὰ τινα φοβερὸν δαίμονα, ὡς τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθεον υἱὲς Ἀχαιῶν (λ 549 mixt. c. A 240). ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη. ἐν μὲν τῷ λίαν φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν (ν. 800) ἐπίτασίς ἐστι κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις

τοῦ πλήθους τῶν ψαμάθων, ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόνων ρηθέντι ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη γίνεται ὥρη (ι 51) δόξειεν ἂν ἐλάττωσις εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου· ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ· οὐ γὰρ τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρείληπται ἄμφω, ὥσπερ ὡς ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι μυρίοι, ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίστησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλήθους ποικιλίαν ἔν τε τῇ καθοπλίσσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει τῶν Θρακῶν. διὰ τί δὲ ὄμματα καὶ κεφαλὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος τῷ Διὶ ὁμοίωσε, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, τὸ δ' ἐν τῷ καθοπλισμῷ φοβερόν τῷ περὶ τὸν Ἄρην δεινῷ τε καὶ λαμπρῷ, καὶ ἀπὸ τῶν θείων ὑπέβη, ταύρῳ μετὰ θεοὺς αὐτὸν ἐξομοίων; τί δὲ καὶ βούλεται τὸ στέρνον δὲ Ποσειδάωνι; ρητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν σεμνὸν αὐτοῦ καὶ βασιλικὸν διὰ τῆς βασιλικῆς τοῦ Διὸς προλήψεως παρέστησεν, ὡς ἂν βασιλικά καὶ φρονοῦντος καὶ αἰσθομένου, τῆς μὲν φρονήσεως ἐκ τῆς ἡγεμονευούσης κεφαλῆς παρισταμένης, τῆς δὲ αἰσθήσεως ἐκ τῶν ὀμμάτων. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μὴ Διὸς κεφαλῇ καὶ ὄμμασιν εἰκέναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φάναι καὶ τὰ ὄμματα, ἀλλὰ τῷ Διὶ ὅλῳ. οὐ τῷ σωματοειδεῖ οὖν ἀπέεικασε θεῷ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τοῦ Διὸς τῇ βασιλικῇ τε καὶ ἀρχικῇ. ὀφθεῖς γὰρ μόνον ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν διέφηνε τὸ βασιλικὸν κράτος. τὸ δ' εὖρωστον καὶ δυναμικὸν αὐτοῦ, ὅπερ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὸ στέρνον καθιδρῦσθαι λέγεται, Ποσειδῶνι ἀπέεικασε τῷ ἐνοσίχθονι, οὗ καὶ ἐρχομένου, φησὶ, τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη (N 18), τὸ δὲ φοβερόν τῆς καθοπλίσεως τῷ Ἄρει. ἦν οὖν τὴν μὲν κρίσιν καὶ τὴν φρόνησιν τὴν βασιλικὴν ἔχων τοῦ Διὸς, τὴν δὲ δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ πανοπλίαν καὶ τὴν δι' ὅπλων χρῆσιν ὡς ὁ Ἄρης. λοιπὸν δὲ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἔξαρχον τῶν ἄλλων ταύρῳ ἀπέεικασεν, οὐ μειώσας, οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τῶν θεῶν ἐπὶ τὸν ταῦρον κατήγαγεν, ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπέεικασε τῷ ἀγελάρχῳ ταύρῳ. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἄρεα μεταβάς οὐκ ἐμείωσε διὰ τὸ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλο τῶν περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα μεταβῆναι, οὕτως οὐδὲ τὸν ταῦρον παρειληφώς εἰς παράστασιν τῆς ἐξοχῆς τῶν ὁμογενῶν ἐμείωσε τὸν ἔπαινον. καὶ τὰ μὲν ἦν τὰ καθ' αὐτὸν προσόντα ἐπαίροντα, τὸ δὲ συγκριτικὸν τὴν ὁμοίωσιν ἀπὸ ὁμογενῶν λαμβάνει εἰς ὁμογενεῖς· ταῦρος δὲ διαπρέπει ἐν ὁμογενέσι βουσί τῆς ἀγέλης ἐξάρχων. πῶς μετὰ τοὺς θεοὺς βοῖ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα; ἔνιοι μὲν οὖν φασιν ὅτι διὰ τοὺς μὴ δυναμένους τὴν θείαν νοῆσαι φύσιν πάλιν ἑτέραν εἰκόνα ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε *〈παρέβαλε Lp〉* μὴ νοητὴν οὖσαν· ἢ γὰρ προτέρα τῶν θεῶν παραβολὴ *〈μεταβολὴ codd.; mut. Bekk.〉* ὅλως ἐστὶ νοητή. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρῳ εἴκασε *〈fuit εἴκασεν, v. eras., B〉* βαδίζοντι δι' ἀγέλης, ὅπερ ἐστὶ ζῶον ἡγεμονικόν. τὴν αὐτὴν δὲ εἰκόνα Ὀδυσσεῖ προσθεῖναι *〈προθεῖναι Lp〉* θέλων τὸ μὲν ὅμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωσεν, ἀρνειῷ παρειακάσας (Γ 197). ἐπεὶ δὲ ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ Ἀγαμέμνων τι πλεονεκτῆσαι οὐκ ἔμελλε, κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτὸν κοσμεῖ· οὐ γὰρ ἔδει εὐτυχεῖν, ἵνα δεηθῇ Ἀχιλλέως. ζητοῦσί τινες, διὰ ποίαν αἰτίαν τῆς μὲν ὅλης πραγματείας ἀρχόμενος ὁ ποιητὴς μίαν ἐπεκαλέσατο τῶν Μουσῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ καταλόγου τὰς πάσας, λέγουσι δὲ τινες τῶν γραμματικῶν ἐπὶ τοῦ μῆνιν ἄειδε τὸν τρόπον εἶναι συνεκδοχὴν, ὡς ἀπὸ μιᾶς τῆς κυριωτέρας τῶν Μουσῶν νοεῖσθαι τὰς πάσας. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι περὶ ἑνὸς μὲν προσώπου καὶ τῆς ὀργῆς τῆς τούτου τὸν λόγον ποιούμενος δεόντως πρὸς μίαν τῶν Μουσῶν ἐποίησατο τὸν λόγον, μέλλων δὲ κατάλογον ἐρεῖν νεῶν καὶ βασιλέων ἐθνῶν τε καὶ τόπων πλήθους τε πραγμάτων εὐλόγως πρὸς ἀπάσας τὰς Μούσας τὸν λόγον ἀπερείδεται. εἴ φησιν ἀγνοεῖν τοὺς ἡγεμόνας, πῶς ὑποκατιῶν φησιν ἀρχοὺς αὐτῶν νηῶν ἐρέω (v. 493); στικτέον οὖν εἰς τὸ ἴδμεν καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκδεκτέον· δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν μὴδ' ὅλως *〈μὴδὲ B Lp〉* δύνασθαι διὰ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, τὸ δὲ δύνασθαι μὲν χρῆζειν δὲ τῆς τῶν Μουσῶν συμμαχίας. ἔστιν οὖν οὕτως *〈om. A〉* τὸ πᾶν· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσα, οἵτινες ἡγεμόνες· ἀρχοὺς δ' αὐτῶν νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας· πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, εἰ μὴ αὐταὶ δι' ἑαυτῶν εἴποιτε

<αὐταὶ αἱ Μοῦσαι δι' ἑαυτ. εἴποιεν A> . τὸ δὲ ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε ἐμεσολάβησε
 <ἐμεσομβόλησε Lp> τοῦ ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσα ι, οἵτινες ἡγεμόνες, ὥσπερ αἰτίαν
 ἐπαγαγὼν τοῦ πρὸς τὰς Μούσας ἀπερεῖσαι τὸν λόγον. διὰ τί τοῦ δεκάτου <om. codd.; τοῦ
 ἔτους ι' Vill.> ἔτους τῆς μάχης ἐνστάντος νεῶν κατάλογον ποιεῖται Ὅμηρος; ἢ ὅτι καὶ ἡ
 ὑπόθεσις αὐτῷ περὶ τὸ δέκατον ἔτος τοῦ πολέμου εἴληπται, γνώριμον δὲ τῷ θεατῇ οὐκ ἦν
 γενέσθαι μὴ προκαταλεχθέντων τῶν ἀφικομένων. ἡ μέντοι πρόφασις εὐλογος, ὠργισμένου
 γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἡ τοῦ τείχους οἰκοδομὴ εὐλογον ἔσχε πρόφασιν καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων
 κατὰ φύλα <φύλα B, φυλὰς Lp> διάκρισις, ὅπως ἂν διάδηλοι γίνοντο οἱ ῥαθυμοῦντες, καὶ
 ὁ Τρωικὸς ὡσαύτως διάκοσμος ἐν πεδίῳ τότε παρατασσόμενος, καὶ ἄλλως τοῖς μὲν Τρωσὶ τὸ
 θαρσῆσαι τοῖς δ' Ἑλλησι τὸ εὐλαβεστέρους γενέσθαι. τοῦτο δὲ ἑκατέροις αἴτιον ἐγίγνετο τῆς
 διακοσμῆσεως καὶ τῷ ποιητῇ πρόφασιν ἐδίδου τῆς εὐλόγου ἐκτάξεως τοῦ καταλόγου. quae ab
 Eustathio ad Boιωτίαν Porphyriana afferuntur, uno fortasse loco p. 359, 33 excepto, e libro
 Paralipomenorum Homericorum neque e Quaestionibus petita esse in dissertatione 'Porphyr.
 bei Eustath. zur Boιωτία' (Herm. XIV) demonstravi. ad E 576. διὰ τί ἐνταῦθα μὲν πεποίηκεν
 ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα (τ 174) εἰπὼν ὅτι ἔστιν ἡ Κρήτη
 καλὴ καὶ πίειρα καὶ περίρρυτος ἐπάγει· ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἐννήκοντα
 πόλεις; τὸ γὰρ ποτὲ μὲν ἐνενήκοντα ποτὲ δὲ ἑκατὸν λέγειν δοκεῖ ἐναντίον εἶναι. Ἡρακλείδης
 μὲν οὖν καὶ ἄλλοι λύειν ἐπεχείρουν οὕτως· ἐπεὶ γὰρ μυθεύεται τοὺς μετ' Ἰδομενέως ἀπὸ Τροίας
 ἀποπλεύσαντας πορθῆσαι Λύκτον καὶ τὰς ἐγγὺς πόλεις, ἃς ἔχων Λεύκων ὁ Τάλω πόλεμον
 ἐξήνεγκε τοῖς ἐκ Τροίας ἐλθοῦσιν, εἰκότως ἂν φαίνοιτο μᾶλλον τοῦ ποιητοῦ ἡ ἀκρίβεια ἢ
 ἐναντιολογία τις. οἱ μὲν γὰρ εἰς Τροίαν ἐλθόντες ἐξ ἑκατὸν ἦσαν πόλεων, τοῦ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς
 οἶκον ἦκοντος ἔτει δεκάτῳ μετὰ Τροίας ἄλωσιν καὶ φήμης διηκούσης, ὅτι πεπόρθηται δέκα
 πόλεις ἐν Κρήτῃ καὶ οὐκ εἰσὶ πῶς συνωκισμέναι, μετὰ λόγου φαίνοιτ' ἂν Ὀδυσσεὺς λέγων
 ἐνενήκοντάπολιν τὴν Κρήτην, ὥστε, εἰ καὶ μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγει, οὐ μέντοι διὰ
 τοῦτο καὶ ψεύδεται. Ἀριστοτέλης δὲ οὐκ ἄτοπόν φησιν, εἰ μὴ πάντες τὰ αὐτὰ λέγοντες
 πεποίηται αὐτῷ· οὕτως γὰρ καὶ ἀλλήλοις τὰ αὐτὰ παντελῶς λέγειν ὠφείλον. μήποτε δὲ καὶ
 μεταφορὰ ἐστὶ τὰ ἑκατόν, ὡς ἐκ τῆς ἑκατὸν θύσανοι (B 448)· οὐ γὰρ ἑκατὸν ἦσαν ἀριθμῷ· καὶ
 ἑκατόν δέ τε δούρα τ' ἀμάξης (Hes. ἐκὴ 456). ἔπειτα οὐδαμοῦ λέγει ὡς ἐνενήκοντα μόναι εἰσὶν·
 ἐν δὲ τοῖς ἑκατόν εἰσι καὶ ἐνενήκοντα. πῶς οὖν ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην
 ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντ' οἱ; ἥτοι οὖν ἐκεῖ τὸ ἑκατόν ἀντὶ τοῦ πολλοῦ κεῖται, ὡς τῆς ἑκατὸν
 θύσανοι· ἢ ἐπεὶ μετὰ τὸν ἀπόπλουν οἱ μετὰ Ἰδομενέως ἐπόρθησαν Λύκτον καὶ τὰς πέριξ, ἃς
 ἔχων Λεῦκος ὁ Τάλω πόλεμον ἤρατο πρὸς αὐτούς. οὗτος θετὸς ὢν Ἰδομενέως παῖς ἀφειθεὶς ὑπ'
 αὐτοῦ φύλαξ τῆς Κρήτης ἐστασίασε πρὸς αὐτοὺς ἐπανελθόντας μετὰ δὲ ταῦτα
 προσεκτίσθησαν αἱ δέκα. v. 447. Δ 105—11. μάχεσθαι δοκεῖ τὸ αὐτὰρ Θρήικας ἢ γ' Ἀκάμας καὶ
 Πείροος ἥρως τῷ Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἡὺς τε μέγας τε ὃς τράφη ἐν Θρήικῃ (Λ 221)· ἐκεῖ γὰρ
 ὑποτίθεται τὸν Ἰφιδάμαντα βασιλέα τῶν Θρακῶν. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ οἱ περὶ τὸν
 Ἀκάμαντα πάντας τοὺς Θρακὰς ἄγουσιν, ἄλλως τε ἐπεὶ εἴρηκεν ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος
 ἐντὸς ἐέργει, ὥστε τῶν ἐκτὸς Θρακῶν καὶ τὸν Ῥῆσον καὶ τὸν Ἰφιδάμαντα δύνασθαι
 βασιλεύοντας ὕστερον εἶναι βοηθούς. πάλιν δὲ τὸ αὐτὰρ Πυραΐχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
 (B 848) ἐναντίον τῷ τὸν Ἀστεροπαῖον αὖθις ὑποτίθεσθαι τῶν Παιόνων βασιλέα (Φ 140 sqq.).
 λύοιτο δ' ἂν τῷ καιρῷ· τὸν γὰρ Ἀστεροπαῖον οὐκ ἀπεικὸς χρονίζοντος τοῦ πολέμου ἐλθεῖν
 ἄγοντα πάλιν τινὰς τῶν Παιόνων. τάχα δὲ καὶ τῇ λέξει διττὸν ἀποφαίνει γένος Παιόνων· τοὺς
 μὲν γὰρ εἴρηκεν ἀγκυλοτόξους, τοὺς δὲ δολιχεγχεάς (Φ 155). καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα καὶ Ῥῆσόν
 φησιν ἄρχειν τῶν Θρακῶν; ἀλλὰ προστέθεικεν ὅσους <ὅσους codd.> Ἑλλήσποντο ς. τῶν
 γὰρ Ἑλλήσποντίων ἥτοι τῶν περὶ Μαρώνειαν ἦρχεν Ἀκάμας, ἐτέρων δὲ Ἰφιδάμας, ὃς ἦλθε σὺν

δυοκαίδεκα <δύο καὶ δέκα Lp> νηυσὶν (Λ 228), ἄλλων δὲ Ῥῆσος, ἦτοι τῶν περὶ τὸν <om.
 codd.> Λυδῖαν. πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν <στρατιωτῶν BL; corr. Bkk.> τὸ ἕκαστοι ἔταξεν; ἢ ὅτι
 κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς διεκοσμήθησαν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκάτεροι, Τρῳῆς τε καὶ Ἑλληνες, ὡς τὸ
 δενδίλλων ἐς ἕκαστον (I 180)· δύο γὰρ οἱ πρέσβεις. ἔστι δὲ Ἀττικόν. διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ
 τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύνοντος τὸν
 ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι εἰ μὲν <εἰ μὴ codd.; corr. Vill.> πάντα ἐπαινῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ,
 δικαία ἦν ἂν ἡ μέμψις· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφὴν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομίζεται
 ἀληθεύειν. εἴτα καὶ μείζον κατασκευάζεται τὸ μῖσος, εἰ τοιοῦτος ὢν τὴν μορφὴν καταισχύνει.
 ἐζητήται πῶς Ἀλέξανδρος προκαλεῖται πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων δειλὸς ὢν τὰ
 πάντα καὶ οὐδὲ ὀπλίτης ἀλλὰ τοξότης. ἔνιοι μὲν οὖν φασιν ἀλαζονεύεσθαι αὐτὸν τὰ ἀδύνατα,
 φοβεῖσθαι δὲ τὰ τυχόντα, οἱ δέ, ὅτι συγκεκλεισμένοι ὑπὸ Ἀχιλλέως οἱ Τρῳῆς τοὺς τῶν
 Ἑλλήνων ἀρίστους οὐκ ἤδεισαν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὅτι κωμῳδεῖν ἐπανηρημένος ὁ ποιητὴς καὶ
 σχῆμα τῆς ὀπλίσεως καὶ θάρσος ἀλλότριον τῶν ὅπλων αὐτῷ προστέθεικεν, ἵν' ἐκ τοῦ
 μέλλοντος φόβου μείζονα προσοφλήσῃ τὸν γέλωτα. ἐκ ποίας αἰτίας τὸν Ἀλέξανδρον ὄνειδίζων
 τοιαῦτα προφέρει (v. 39. 40)· Δύσπα ρι , εἶδος ἄριστ ε , γυναιμανέ ς , ἡπεροπευτ ά , αἶθ ' ὄφελος
 καὶ τὰ λοιπὰ τῆς λαιδορίας; λαιδόρου γὰρ πάθος τὸ μετὰ ἐννέα ἔτη εἰς τοιαύτας λαιδορίας
 ἐκπίπτειν. κἂν τοιοῦτος δὲ ἦ, διὰ τί εἰς τοιαύτας κατηνέχθη ζητοῦσι. τὸ μὲν γὰρ ὅτι γυναιμανὲς
 καὶ ἡπεροπευτῆς, ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα, ἐξ ὧν δέδρακε περὶ τὴν Ἑλένην εἶχεν ὄνειδίζειν,
 τὸ δὲ ἢ οὕτω λώβην τ ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων καὶ τὸ ἀριστεὰ μὲν αὐτὸν ὑπολαβεῖν καὶ
 πρόμον τοὺς Ἑλληνας, χαίρειν δὲ ὅτι οὐκ ἔστι βίη ἐν αὐτῷ, πόθεν στοχάζεται ὅτι ἀριστεὰ καὶ
 πρόμον αὐτὸν εἶναι ὑπενόουν, καὶ πάλιν ὅτι ἔγνωσαν δειλὸν ὄντα καὶ ἄνανδρον; νῦν τε διὰ τί
 ταῦτα προφέρει; οὐ γὰρ δὴ ὥσπερ Ὅμηρος πρώτην μάχην ταύτην ὑφίσταται ἐν ποιήσει, καὶ
 ταῖς ἀληθείαις πρώτη ἦν, ἵνα λόγον ἔχῃ ὁ τοῦ Ἑκτορος ὄνειδισμός, εἰ μὴ ἄρα λαιδορον
 ἐπιδείξει βούλεται καὶ ὀργίλον ἄλλως τὸν Ἑκτορα. ῥητέον οὖν ὅτι, ἐπεὶ συνέμιζαν ἀλλήλοις
 θέλοντες, φησὶν ὅτι Τρῳσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος , παρδαλέην ὥμοισιν ἔχων καὶ τὰ
 λοιπὰ Ἀργεῖους προκαλίζετο ἀντίβιον μαχέσασθαι (v. 16—20). ὁ δ' ἐν τοῖς προμάχοις γινόμενος
 καὶ προκαλούμενος πάντας τοὺς ἀριστεὰς εἰς μάχην ὑποληφθεὶς ἂν ἀριστεὺς εἶναι πρόμαχος.
 πάλιν δ' οὗτος, ἠνίκα τὸν Μενέλαον θεασάμενος κατεπλάγη καὶ ἀναστρέψας ἐκ τῶν προμάχων
 εἰς τὸ πλῆθος κατέδου δέσας Ἀτρέος υἱόν (v. 37), καταγέλαστος γίνεται καὶ ἄλλως ἀλαζῶν τε
 καὶ ἀπατεῶν καὶ ἐν φανερῷ τοῖς πᾶσι διεφθαρμένος. ἐπεὶ τοίνυν ὁ Ἑκτωρ ἐκπηδῶντα εἰς τοὺς
 προμάχους ἐθεάσατο καὶ πάλιν ἐκπλαγέντα, ὅτε εἶδε τὸν Μενέλαον, εἰς τὸ πλῆθος
 ὑπονοστοῦντα διὰ δέος καὶ φόβον πρὶν τι παθεῖν καὶ κινδυνεῦσαι, ἐξ αὐτῶν τῶν πᾶσιν
 ὀφθέντων εἰς τὰς λαιδορίας παρήχθη· ἀπατεῶν γὰρ ὁ τοιοῦτος καὶ ἄλλως ἀλαζῶν καὶ
 ἡπεροπευτῆς καὶ ὑπόψιος ἄλλων λώβη καὶ φθορά. τὸ γὰρ λώβην τ ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων
 (v. 42) σημαίνει, ὅτι μὴ μόνον ἐφθαρμένος ἐστὶν ἀλλὰ καὶ πᾶσι πρόδηλος. εἴ γὰρ, φησὶ, λώβη
 (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔμεναι), καὶ γινώσκη ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων, ὅτι τοιοῦτος εἶ· ἀλλ' οὐκ
 ὢν λέληθας, καὶ ὑπολαμβάνουσι μὲν σε Ἀχαιοὶ ἀριστεὰ ἐκ τοῦ Τρῳσὶ προμαχίζειν καὶ Ἀργείων
 προκαλίζεσθαι πάντας ἀρίστους, οὐκ ἔστι δὲ βίη φρεσὶ (v. 45)—κατεπλάγη γὰρ φίλον ἦτορ (v.
 31)— ἀλλ' ἐπεὶ τὸν Μενέλαον ἰδὼν πεφόβηται, εἰκότως καὶ τὸ οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηίφιλον
 Μενέλαον (v. 52) εἴρηται. καὶ ἐπειδὴ πάντες αὐτὸν εἶδον ἐν τοῖς προμάχοις καὶ πάλιν
 κρυπτόμενον ἐν τῷ πλήθει πάντων, ἔφη τὴν λώβην ἔχειν, ὡς πάντων αὐτῷ φοβερῶν ὄντων,
 ὥσπερ Μενέλαον <ὥσπερ ὁ μενέλαος cod.> , διότι ἠδίκησε τὴν γυναικὰ ἀρπάσας, ἰδὼν
 ἐξεπλάγη. οὐκ ἐκείνου οὖν γυναικᾶ, φησὶ, λαβὼν ἔχεις μόνου, ἀλλὰ νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 (v. 49), τούτων μὲν νύμφην —πάντες γὰρ αὐτὴν ἐμνηστεύοντο οἱ ἄριστοι—Μενελάου δὲ
 γεγонуῖαν θαλερὴν παράκοιτιν (v. 53). ἐκ τῶν οὖν νῦν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου γεγονότων ὄνειδισμός

γίνεται, ἀλλ' οὐκ <supr. lin. script.> ἐκ λοιδορίου καὶ εἰς ὕβριν ἐπιφόρου διανοίας τοῦ Ἑκτορος. τὸ δὲ Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι (v. 19. 20) ἀμφίβολον, πότερον αὐτὸς πάλλων προεκαλεῖτο τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ μαχέσασθαι, ἢ πάλλων τὰ δόρατα προὔκαλεῖτο πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Τρώων Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι· ἢ γὰρ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς προεκαλεῖτο μάχεσθαι κραδαίνων τὰ δόρατα, ἢ τῶν Τρώων πάντας τοὺς ἀρίστους προὔκαλεῖτο Ἀργείοις ἀντίβιον μαχέσασθαι. v. ad E 886. τὸ ὅς τ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέροϛ, ὅς ῥά τε τέχνη νήιον ἐκτάμνησιν ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν ἀδύνατον φασιν εἶναι· τὸν γὰρ ἐλέκυν ἀδύνατον τέχνη χρῆσθαι. λυοίτο δ' ἂν κατὰ λέξιν, οὐχ ὥς τινες ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται τὸ ἀκροτέλευτον <ἀκροτελεύτιον Lp> ὅς ῥά τε τέχνη, ὁ ἀνήρ· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον ἐλέγχει τοὺς λόγους ὑπὲρ τοῦ πελέκεως ὄντας· ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν· μᾶλλον ὥστε τὸ τέχνη ἐστὶν ὑπὸ τέχνης. συνήθης δ' ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας, ὡς ἐν τῷ γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι (v. 150) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρωϛ, καὶ ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην (β 16), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρωϛ. τὸ οὗ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐναντιολογίαν δοκεῖ περιέχειν· τὰ γὰρ μὴ ἀπόβλητα δῶρα καὶ μάλα παρὰ θεοῦ δωρούμενα καὶ ἐρικυδέα πῶς οὐκ ἂν τις ἐκὼν ἔλοιτο; λύεται τὸ ἐκὼν οὐκ ἂν τις ἔλοιτο μαχομέναις ταῖς κατὰ τὸ κοινὸν ἐννοίαις· ἢ δὲ λύσις· θεῶν δῶρα οὐ μόνον ἃ διδόασιν ἀγαθὰ ἀλλὰ καὶ ἃ παρέχουσι κακὰ· δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακεῖνται ἐν Διὸς οὐδὲ δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων (Ω 527). ὥστε δῶρα καὶ κακὰ, ἅπερ οὐκ ἂν τις ἐκὼν ἔλοιτο, δοθέντα δὲ στέργειν αὐτὰ ὀφείλει. ἢ ἀπλῶς τὰ δῶρα ὅποια ἂν ᾖ παρὰ θεῶν φησιν οὐδὲ ἀπόβλητὰ ἐστὶ διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τὴν ἡμετέραν κεῖσθαι ἐξουσίαν εἰς τὸ ἀποβαλεῖν. τὸ οὖν μὴ εἶναι ἀπόβλητα μηδὲ ὑφ' ἐκόντων ληπτέα εἴρηται, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐξουσίᾳ κεῖται εἰς τὸ ἀποβαλεῖν ἢ λαβεῖν. ἀναιρεῖ δὲ καὶ ἑκάτερον τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὡς μήτε ἐνὸν ἡμῖν αὐτὰ ἀποβαλεῖν ἐθελήσασι μήτε λαβεῖν προθυμηθεῖσιν, ἂν τε ἀγαθὰ ἂν τε ἐναντία. καὶ ἔστιν ὁ λόγος· ἃ θεοὶ διδόασιν δῶρα, κἂν ἐρικυδέα ἢ κἂν φαῦλα, οὔτε ἀποβαλεῖν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν οὔτε λαβεῖν ἐφ' ἡμῖν ἂν εἴη. τὸ γὰρ ἐκὼν ἐκ κοινοῦ δεῖ καὶ πρὸς τὸ ἀποβαλεῖν ἀκοῦσαι καὶ πρὸς τὸ ἐλεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἂν τις καὶ θέλων ἀποβάλοι οὐδ' ἐκὼν ἂν τις καὶ θέλων λάβοι ἃ ἐν τῇ τῶν κρειττόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντων ἐξουσίᾳ κεῖται. λύεται καὶ κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ ἐκὼν ἐπὶ τοῦ βουλευθεὶς τιθέμενον δηλοῖ ὅτι καλὰ μὲν τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἅπαντι τῷ βουλευθέντι ῥᾶστα ληφθῆναι. ἀποροῦσί τινες πῶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀκούσας θωρηξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς πανσυδῆ· νῦν γάρ κεν ἔλοις <ἐλ cod.> πόλιν εὐρύαγγιον (B 28. 29), καὶ πιστεύσας τῷ ὀνείρῳ— φῆ γὰρ ὅ γ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ (B 37)—ὡς τῶν πολεμίων ἀλίσκεσθαι μελλόντων καὶ τῆς πόλεως καταλαμβανομένης, τὰ μὲν πρὸς ἄλωσιν οὐ ποιεῖ ἐξαγαγὼν τὴν στρατιάν <στρατείαν cod.; corr. Bkk.>, ἐπὶ ὄρκους δὲ ἔρχεται καὶ συνθήκας, αἷς ἐπεφώνησεν· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ἐλπόμενοι παύσασθαι οἰζυροῦ πολέμοιο (Γ 111). ῥητέον οὖν ὅτι μήποτε οὐ παντελῶς ἐπίστευσε τῇ περὶ τὸν ὄνειρον φαντασίᾳ· διόπερ εὐγνώμοσι τοῖς περὶ τῆς συνθήκης λόγοις ὑπάρχουσιν εἰκότως συγκατατίθεται <add. cod. ἀπρεπὲς δὲ τὸ λέγειν κτλ., quae p. 24, 3 edidimus>. διὰ τί ὑποσχομένου τὴν ἄλωσιν Ἰλίου συνθήκας ποιεῖται πρὸς Τρῶας; ῥητέον οὖν κατ' ἐνίους ὅτι οὐ πιστεύει τῷ ὀνείρῳ, κατὰ δὲ τινας ὅτι οὐδὲν διέφερε καὶ ἐνὸς μονομαχία. ἄλλως τε οὖν προστέτακται αὐτῷ καθοπλίσαι τοὺς πάντας, οὐ μάχεσθαι. διὰ τί δὲ οἱ Τρῶες Γῆ καὶ Ἥλῳ; ὅτι ὁ <om. L> κίνδυνος περὶ σωτηρίας τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ <οἰκία L>. Ἑλληνες δὲ Δίῳ, ἐπεὶ ξένιος <ἐπ. ξ. om. L>· περὶ ξενίαν δὲ ἡδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ λευκόν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα ἐκατέρῳ τῶν θεῶν. ἐπὶ δὲ Διὸς οὐκ εἶπε τί χρῶμα· Γῆν μὲν γὰρ καὶ Ἥλιον ὀρώμεν, Δία δὲ νοοῦμεν μόνον. v. ad Ξ 267. εἰς τὸ Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθε ν. ἄλογον ἂφ' ἑαυτῆς ἔρχεσθαι πρὸς τὴν Ἑλένην. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ ἄγγελος οὐκ ἔστιν αὐτάγγελος ἂφ' ἑαυτῆς, ἀλλ'

ὑποβάλλει ὅτι παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ τὸ λευκωλένω δέχονται τῇ Ἥρᾳ ἐπίθετον. τὸ δὲ εἰδομένη
 γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, διὰ τί μᾶλλον ταύτη ἢ ἄλλῃ; ἄλογον γάρ. ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ
 προσώπου. ὑπόκειται γὰρ ὁ Ἀντήνωρ πρόξενος τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ τῆς
 συνοικουσίας τούτῳ. ἀδύνατόν φησι <φασι Lp> τὴν Αἴθρην <αἴθραν L Et> ἔτι ζῆν καὶ
 ἀμφιπόλου τάξιν ἔχειν, εἴπερ ὁ μὲν Θησεὺς ἀρχαῖός ἐστιν— ἔνθα κ' ἔτι <κέ τι, ε in ras., B>
 προτέρους ἴδον <εἶδον L> ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ, Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα
 τέκνα (λ 630. 31)—ἡ δὲ ἀμφίπολος ἐπὶ νέας τάττεται. ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως ἢ ὅτι ὁμωνυμία
 ἐστὶ τῆς Αἴθρας, ἢ ὅτι ἡ <om. Lp> ἀμφίπολος οὐ πάντως νέα· γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ
 βρῶσιν πόσιν τε παρτίθει (α 191). εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ Αἴθρῃ
 καὶ τὸ ἐξῆς συναπτέον. πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν τοσούτων οὔσα ἐτῶν
 ἀμφιπολεῖν ἠδύνατο <add. Lp: ἀδύν. φασι κτλ., l. 7>. καὶ πῶς τοσούτων ἐτῶν οὔσα
 ἀμφιπολεῖν δύναται; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς γραδὸς κεῖται γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ. πιθανώτερον δὲ
 ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἡ ἡλικία ἐᾷ· τοὺς περὶ Θησέα γὰρ προτέρους ἄνδρας ὁ Ὀδυσσεὺς φησι.
 πῶς τε, εἰ ἐν Τροίῃ ἐκεῖνος ἦν, πῶς τε Μενέλαος τὴν θείαν δουλεύειν ἠνείχετο; Πελοπίς γὰρ
 ἦν. κουριδίην <κουρίην cod. Town.> τε ἄλοχον (N 626) Μενέλαος αὐτὴν φησιν <αὐτόν
 φησιν Town.>. διὰ τί ἡ Ἑλένη ἐπὶ τὴν θῆαν ἀφικνεῖται καὶ ταύτης <ταύτην cod.> ὁ Πρίαμος
 τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων πυνθάνεται; διὰ τί τε ἐννέα ἡδὴ τῶν τοῦ πολέμου παρωχηκότων ἐτῶν ὁ
 Πρίαμος ἀγνοεῖν φαίνεται τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων, πάντως πολλάκις ἑωρακῶς αὐτοὺς ἐκ
 τοῦ τείχους, ὥσπερ καὶ νῦν ὑπόκειται, καὶ δυνηθεὶς ἂν καὶ μαθεῖν περὶ ἐκάστου; ῥητέον δὲ ὅτι
 τοῦ Ἀχιλλέως συντεταγμένου τοῖς Ἑλλησι καὶ τῶν Τρώων ἐν τῇ πόλει καθειργμένων, ἔφοδοι
 ἐγίνοντο ἔνοπλοι καὶ τὰ μὲν ὀνόματα γινῶναι ἠδύνατο τῶν ἀρίστων ὁ Πρίαμος καὶ αὐτοὺς
 ἐνόπλους θεάσασθαι, ἐπὶ συνθήκῃ δὲ καὶ διάλυσιν πολέμου τοιαύτην μὴ ἐληλυθότων
 πρότερον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ προκλήσεως μονομαχίων οὐ μετ' ἐκχειρίας <ἐκκεχειρίας cod.>
 τῶν ἄλλων γινομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόπλων ἀλλήλοισι ἀεὶ ἀναμιγνυμένων, ὁ ποιητὴς ***
 <lacunae in cod. vestigium non exstat> ἐπινοήσας μονομάχιον μετ' ἐκχειρίας
 <ἐκκεχειρίας cod.> τῶν ἄλλων καὶ διὰ τοῦτο ἀποδύσας ἀπὸ τῶν ὅπλων τοὺς πολεμοῦντας·
 φησὶ γὰρ ὡς ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ἐλπόμενοι παύσασθαι οἰζυροῦ πολέμοιο τεύχεά τ'
 ἐξεδύοντο (v. 111. 12. 14)· καὶ ἐπισημηνάμενος ἀναγκαίως τὸ παράδοξον τῆς ἐπινοίας διὰ τοῦ
 φάναι ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν (v. 130. 31). τί οὖν τὸ
 θαυμαστόν; ὅτι οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα, οἱ <οἱ cod.> δὴ νῦν ἔσται
 σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται (v. 132. 34). γυμνῶν οὖν γενομένων νῦν πρῶτον, ἢ τε τῆς Ἑλένης
 θέα ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς γυμνητείας <γυμνι, suprascript. τ', cod.> τῶν
 ὅπλων οὐκ ἄλογος, καὶ ὁ ἐγειρόμενος ὑπὸ ἐκλύσεως τοῦ φόβου πεπαυμένου τοῦ πολέμου
 ἥμερος <om. cod.; addidi e v. 139> οὐκ ἄλογος, ἢ τε ἐξέτασις τοῦ Πριάμου εὐκαιρος καὶ λόγον
 ἔχουσα τὰ νῦν. ἔτι καὶ νῦν αὐτοὺς γυμνοὺς ἄτερ ὅπλων θεώμενος γινῶναι δύναται ἐξετάσας
 παρὰ <περὶ cod.> τῆς ὁμοεθνοῦς ἕκαστον, διὸ καὶ φησι τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί, αὐτὸς
 δὲ κτίλος ὥς (v. 195. 96). καὶ πρὸς τοῦτο οὖν ἡ τῆς Ἑλένης εἰς τὸ τεῖχος παρουσία εὐλόγως
 ὤκονόμηται. ὅτι δὲ ἐκ τῶν ὅπλων ἐνῆν πλανηθῆναι τοὺς ἀπὸ τῶν ὅπλων σημασινομένους
 ἕκαστον, δηλοῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, ὃς ἐνδύσασθαι τὰ Ἀχιλλέως ὅπλα ἐδεήθη, αἶ κέν πως
 αὐτόν γε εἰσκοντες τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες (Π 41). οὕτως οὐκ ἦν τὸν ἀπὸ τῶν
 ὅπλων τινὰ δοξάζοντα ἤδη καὶ ὄντως γινώσκειν αὐτόν. ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐδόξαζον τοὺς
 πολεμοῦντας, δηλοῖ καὶ ὁ Κεβριόνης ὅταν λέγῃ τῷ Ἑκτορι· νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν
 Δαναοῖσιν· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀρίνονται· Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὗ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἄμφω ὥμοισιν ἔχει σάκος (Λ 523—27)· καὶ πάλιν· Τυδείδῃ μιν <μὲν cod.> ἔγωγε
 δαΐφρονι πάντα εἰσκω ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖ (Ε 181. 82). εἰ μὲν οὖν

καθωπλισμένων αὐτῶν ἢ ἐξέτασις ἐγένετο, ἄλογός γε ἂν διὰ τοῦ τοσούτου χρόνου γινομένη πρὸς τε τὴν Ἑλένην διατιθεμένη, δέον πρὸς τινὰ τῶν τὸν πόλεμον κατατιθέντων· ἐπεὶ δὲ γυμνοὶ καὶ ἄνοπλοι τότε γεγέννηται, οὔτε ἢ ἐξέτασις ἄλογος οὔτε ἢ πρὸς τῆς Ἑλένης περὶ τούτων γινομένη διδασκαλία ἀκριβέστερον γὰρ ταύτης οὐδεὶς ἂν ἄλλος τῶν παρόντων τὰς μορφὰς καὶ τὰ εἶδη ἀνεγνώρισεν. ἐζήτῃται πῶς ὁ Πρίαμος τῷ δεκάτῳ ἔτει πυνθάνεται περὶ τῶν ἀρίστων. ῥητέον οὖν, ὅτι ἐπειδὴ πρότερον περὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐπλανῶντο, ὥς που καὶ ὁ ποιητὴς φησιν· κατὰ ληΐ δ' ὅπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς (γ 106), νῦν δὲ προσκάθηνται τῇ Ἰλῖϊ. ἢ ὅτι πρῶτον μὲν οὐκ ἦγε σχολὴν πυθέσθαι περὶ αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλεύως ἰσχυρῶς αὐτοῖς ἐγκειμένου καὶ μόνον ἑαυτὸν αὐτοῖς ἐπιδεικνύντος καὶ τῷ φόβῳ κατακλείστους ποιοῦντος· τότε γὰρ ὁ Πρίαμος οὐ περὶ τούτων ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ περὶ τοῦ σώζεσθαι τὴν πόλιν. νῦν δὲ μηνίοντος ἐκείνου καὶ τῆς μάχης ἰσορρόπου γεγεννημένης, ὥς καὶ τοῦ τείχους χωρὶς πολεμεῖν τοὺς Τρῶας, εἰκότως περὶ αὐτῶν πυνθάνεται. ἔτεροι δὲ φασιν ὅτι ἀπὸ τῆς πανοπλίας καὶ τῶν ἵππων αὐτοὺς ἐγνώριζον, ὥς καὶ Πάνδαρος ἐπὶ τοῦ Διομήδους λέγει· ἀσπίδι γινώσκων αὐλῶπιδί τε τρυφαλείῃ (Ε 182)· πρότερον δὲ οὐ θεάταται ἐνόπλους πάντας ὥς νῦν. v. ad B 478 sqq., p. 47. coniungendum cum ζητ. Vat. 13, quod in extr. opere edetur. Πορφύριος δὲ καὶ κύριον ὄνομα οἶδε Κτίλον τινά, ὃν Διὸς λέγει ἀπόγονον. ἐκ τοῦ πηγόν τὸ μέλαν· κύματι πηγῷ (ε 318)· ἐξ ἀντικειμένου δὲ φησιν ἐπ' αὐτοῦ ὅς τ' οἶων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάω ν' ἐν λευκοῖς δὲ ὁ μέλας διαφορώτερος. καὶ τοὺς ἵππους τοὺς πηγούς ἀθλοφόρους λέγει (Ι 124), παρ' ὅσον οἱ περὶ ἱππικῆς γράψαντές φασι πρὸς ἀρετὴν ἵππων ἀρίστους εἶναι τοὺς μέλανας. καὶ τὸ κύμα δὲ ἀντιφράζων ὅτε μὲν κύματι πηγῷ λέγει, ὅτε δὲ μέλαν τέ ἐ κύμα κάλυψε (Ψ 693). καὶ Ἀντίμαχος δὲ τὸ λευκὸν ὥς ἀντικείμενον τῷ πηγῷ λαμβάνει. διὰ τί τὴν Ἑλένην πεποίηκεν ἀγνοοῦσαν περὶ τῶν ἀδελφῶν ὅτι οὐ παρῆσαν, δεκαετοῦς τοῦ πολέμου ὄντος καὶ αἰχμαλώτων πολλῶν γινομένων; ἄλογον γάρ. ἔτι δὲ καὶ εἰ ἡγνόει, ἀλλ' οὐκ ἦν ἀναγκαῖον μνησθῆναι τούτων οὐκ ἐρωτηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πριάμου περὶ αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὴν ποίησιν πρὸ ἔργου ἦν ἢ τούτων μνήμη. φησὶ μὲν οὖν Ἀριστοτέλης ὅτι ἴσως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντυγχάνειν ἐφυλάττετο τοῖς αἰχμαλώτοις. ἢ ὅπως τὸ ἦθος βελτίων φανῇ καὶ μὴ πολυπραγμονοίῃ, οὐδὲ τοὺς ἀδελφούς ἥδει ὅπου εἰσί. φαίνεται δὲ πάντα καὶ λέγουσα καὶ οἰκονομοῦσα, ὅπως ὁ τε Πρίαμος καὶ οἱ ἄλλοι πεισθῶσι Τρῶες, ὅτι ἀκούσιος καὶ παρὰ γνώμην αὐτῆς ἢ εἰς τὴν Ἰλίον γέγονεν ἄφιξις. οὕτω γὰρ τοῦ Πριάμου εἰπόντος· οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν (ν. 164), αὕτη δ' αἰδοῖον εἰποῦσα καὶ ἐπίφοβον διὰ τὸ σέβας (ν. 172), καταρᾶται, οὐδὲν μὲν ἐπισημαίνουσα, εἴτε ἐκοῦσα εἴτε ἄκουσα ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνον γνωστούς τε λιποῦσα παῖδά τε τηλυγέτην (ν. 174. 75), καὶ ὅτι ἄχθεται τῇ μονῇ καὶ κλαίουσα διατελεῖ καὶ ὅτι δαήρ αὖ τ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, ὁ Ἀγαμέμνων, εἴ πο τ' ἔην γ ε, ἀντὶ τοῦ ὁπότε ἦν (ν. 180), ὥς ἂν ποθοῦσης αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν συγγένειαν. οὕτω γὰρ ἂν ἅμα δόξειν ἔμελλε κάκείνῳ καὶ τοῖς πρεσβύταις βελτίων εἶναι καὶ τοῦ ἀφικέσθαι οὐκ αἰτία, εἴ γε ἐπεθύμει ἀπελθεῖν, ὥστε καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς ὁδοῦ ὑπολήψεσθαι αὐτοὺς ὥς τοι μὴ ἐκουσία ἢ συγγνώσεσθαι, ὥς ὅταν τις

〈ὥς addidi; cod. om.〉 μεταμελόμενος φαίνεται καὶ ὁμολογῇ οὐκ ἐξοργίζονται ἀλλ' ἐλεοῦσι. διὰ δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐμνήσθη εἰποῦσα· ἦτοι οὐχ ἤκουσιν αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδέα (ν. 242), ἢ κεκρυμμένοι εἰσὶ, δι' αὐτὴν ὁμοίως αἴσχεα δειδιότες. καὶ ἢ μνήμη οὖν ἀναγκαία εἰς σύστασιν τοῦ προσώπου, ἵνα φαίνεται ὁμολογοῦσα τὰ γεγεννημένα μὴ καλῶς ἔχειν, κἂν ἀπόδοσις γένηται ἡττηθέντος Ἀλεξάνδρου, μαρτυροῦντας ἔχη τοὺς γέροντας τῷ ἦθει αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπολαμβάνοντας, ὥς αἰσχρὰ ὁμολογεῖ, καὶ δεινὰ καὶ βίαια πεπονθέναι καὶ τὸν θάνατον ἠρεῖτο ἀντὶ τῆς σωτηρίας. οὕτω γὰρ καὶ εἰσελθόντος Ἑκτορος εἰς τὴν Ἰλίον διὰ τὴν τῶν Τρῶων ἥτταν, αὕτη πάλιν κύνα τε ἑαυτὴν καλεῖ καὶ δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου (Ζ 344). καὶ ταῦτα λέγει ἅτε πρὸς τὸν Πρίαμον ἀνακαλουμένη τὸν θάνατον, ἐπὶ

μὲν γὰρ τοῦ Πριάμου· ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακὸς, ὁπότε δεῦρο <post. h. v. ras.>
 υἱεὶ σὼ ἐπόμεν θάλαμον γνωτοὺς τε λιποῦσα (Γ 173. 74) καὶ τὰ ἐξῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος μὴδὲ
 γεννηθῆναι καταρᾶται ἑαυτῇ, ὡς μ' ὄφε λ' ἤματι <εἴμα τι cod.> τῷ ὅτε με <om. cod.>
 πρῶτον τέκε μήτηρ οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα (Ζ 345, 46). καὶ θρηνοῦσα τὸν
 Ἑκτορα ἀχθῆναι φησιν εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ὡς πρὶν ὠφελον <ὄφελον cod.>
 ὀλέσθαι (Ω 764), καὶ ἑαυτὴν οὖν κλαίει· τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ (Ω
 773) καὶ τὰ τούτοις ἐξῆς. καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε βίον καὶ τοιαύτας ἐν Τροίᾳ διατριβάς, διεδόθη
 καὶ τοῖς Ἑλλήσι διὰ τοῦτο μαχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς παρεκάλουν εἰς τὸν πόλεμον, λέγοντες ὡς
 χρὴ τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε <om. cod.> στοναχάς τε (Β 356. 590). ἀπίθανον εἶναι
 δοκεῖ, ἐννέα ἐτῶν διελθόντων τοῖς Ἑλλήσιν ἐν Ἰλίῳ, μὴδένα τῶν βαρβάρων ἀπαγγεῖλαι τῇ
 Ἑλένῃ περὶ τῶν ἀδελφῶν, εἴτε καὶ αὐτοὶ ἀφίκοντο εἰς τὸν πόλεμον εἴτε ὅλως οὐκ ἦλθον εἰς
 Τροίαν, ἢ ἐλθόντες οὐκ ἐξῆλθον εἰς τὴν μάχην· οὐ γὰρ ἐνῆν τοιοῦτους ὄντας μὴ οὐχ ὑπὸ
 πάντων γινώσκεσθαι παρόντας εἰς τὴν Τροίαν. λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὅτι ἄλογον ἦν ὄντως
 τοῦτο, εἰ διατελεσάντων ἐν τῇ Τροίᾳ πάντων Ἑλλήνων ἐννέα ἔτη μὴδὲν περὶ τῶν ἀδελφῶν
 ἔσχεν Ἑλένη λέγειν· εἰ δὲ οὐ πάντες ἦσαν οἱ στρατεύσαντες ἐν Τροίᾳ, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Λέσβον
 καὶ τὰς ἄλλας νήσους, ἃς οἱ Κᾶρες <κάρες cod.> εἶχον, ἐπόρθουν, πόλεις <πολλὰς cod.> δὲ
 καὶ τῶν ἐν τῇ ἡπείρῳ, οὐδὲν ᾗδαι εἰ ἐστράτευσαν <οὐδὲν ᾗ δεινὸν εἰ ἐστρ. cod.; corr. Vill.> ἢ
 οὐ. πιθανώτερον δὲ προσθεῖναι, ὅτι ἡφανισμένων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου καὶ
 δοκούντων τεθνάναι, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβεβηκός, μήτε <μὴ cod.> ὅτι
 ἐτεθνήκεσαν μήτε εἰ ἔτι εἰσὶν, οὐκ ἀνηγγέλλετο τῇ Ἑλένῃ περὶ αὐτῶν. οὐδὲ γὰρ τὰ δυσχερῆ οἱ
 <καὶ cod.; corr. Bkk.> βάρβαροι τοῖς δυνάσταις πάντα εἰσὶν εἰθισμένοι ἀπαγγέλλειν. καὶ
 τούτου πολλὰ παραδείγματα λέγειν ἔστιν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν χρῶνται τῷ ἔθει. οὐδὲν οὖν ἐκώλυεν
 ἀμφιδοξεῖν περὶ αὐτῶν τὴν Ἑλένην. τοῦτό φησιν ὡς πάντη μὲν ἐκπετάσασα τὴν θέαν οὐδαμῇ
 <L οὐδαμοῦ> δὲ ἰδοῦσα. πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλλεται τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν; δῆλον
 οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητής, βουλόμενος εἰπεῖν τὴν ἀφάνειαν αὐτῶν. ἡγνόμε δὲ τὰ περὶ
 αὐτῶν ἴσως μὴ συγχωρουμένη συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις. διὰ τί βουλόμενος ἐπιorkῆσαι
 τοὺς Τρῶας ὁ ποιητής, ἵνα εὐλόγως ἀπόλωνται, οὐδαμοῦ πεποίηκεν ἐπιorkοῦντας ἀλλ' οἶεται;
 ὁ γὰρ ὄρκος ἦν, εἰ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνειεν ὁ Μενέλαος, ἀποδοθῆναι τὴν Ἑλένην· οὐκ
 ἀναιρεθέντος δὲ οὐδαμοῦ ἡδίκουν μὴ ἀποδιδόντες οὐδ' ἐπιώρκησαν. φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, ὅτι
 οὐδ' ὁ ποιητής λέγει ὡς ἐπιώρκησαν, καθάπερ ἐπ' ἄλλων· ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπιorkον ὤμοσεν (Κ
 332), ἀλλ' ὅτι κατάρατοι ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ ἑαυτοῖς κατηράσαντο εἰπόντες· Ζεῦ κύδιστε μέγιστε
 καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια ν, ὦδέ σ φ' ἐγκέφαλος
 χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος (Γ 298—300). οὐκ ἐπιώρκησαν μὲν οὖν, ἐκακούργησαν δὲ καὶ
 ἔβλαψαν τοὺς ὄρκους· ἐπάρατοι οὖν ἦσαν. ταῦτά τοι καὶ Ἥρα πειράται, ἐξ αὐτῶν ὧν
 κατηράσαντο γενέσθαι αὐτοῖς τὴν βλάβην· εὐξαμένων γὰρ ἐκείνων· ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ
 ὄρκια πημήνεια ν, ὦδέ σ φ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, ἢ Ἥρα αὐτὸ τοῦτο
 παρακελεύεται τῇ Ἀθηνᾷ· ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴ ν, πειράν δ' ὡς κεν
 Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς ἄρξωσιν πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλῆσασθαι (Δ 65—67). τὸ δὲ
 βλάψαι οὐκ ἔστιν ἐπιorkῆσαι. ad μ 374 pertinet. διὰ τί τὸν Μενέλαον ἐποίησε μονομαχοῦντα;
 οὐδὲ γὰρ ἐξ ἴσου ἦν ἡ μονομαχία. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐμάχετο, ὁ δὲ
 περὶ τῶν ἑαυτοῦ εἶχετο, ἡττηθεὶς δὲ τὰ ἑαυτοῦ ἀπέβαλεν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος νικήσας μὲν τὰ
 ἀλλότρια ἔξιν ἔμελλεν, ἡττηθεὶς δὲ οὐδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω δὲ πᾶς ἄν τις
 βούλοιο μονομαχεῖν περὶ τοῦ ἀγροῦ τοῦ πλησίον· νικήσας μὲν λήψεται, ἡττηθεὶς δὲ οὐδὲν
 ἀποβαλεῖ τῶν ἑαυτοῦ. οὕτω μὲν Ἀλέξανδρος ἀνόητος ἦν· περὶ ὧν γὰρ εἶχε καὶ τῶν ἑαυτοῦ
 ἐκράτει. ἀλλ' ἴσως ἀμφοτέρω εἰκότως. ὁ μὲν γὰρ Ἀλέξανδρος περὶ ὧν εἶχεν ἐμάχετο ἀλλ' οὐ

τῶν ἑαυτοῦ, ἵνα γένηται αὐτοῦ, ὁ δὲ Μενέλαος περὶ τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὐχ ὧν ἐκράτει ἀλλ' ἵνα κρατήσῃ. ἔτι δὲ οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν κομίσασθαι τὴν Ἑλένην καὶ τὴν κτῆσιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τιμὴν Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τι ν' ἔοικεν (ν. 286). καὶ διὰ τί ἀβελτέρως τῆς μονομαχίας Ἀγαμέμνων ἐπεμελήθη; οὐδὲν γὰρ ἔλαβε βέβαιον οὐδ' ἐμεσεγγυήσατο τὴν Ἑλένην, περὶ ἧς ὁ ἀγών, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο τὸ μὴ ἀποδοῦναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους. οὐ γὰρ ἦν τὸ ἀρχαῖον τὰ πρὸς ἀλλήλους διὰ πολλῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἀπλῶς συνέβαλλον, καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ ἀπάται οὐκ ἦσαν, πρὸς ἃς αἱ τοιαῦται εὐλάβειαι εὐρέθησαν. ἐπεὶ διὰ τί Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος ἀδορυφόρητοι ἦσαν, ὧν ἀναιρεθέντων ἐλέλυτο ἂν ἡ στρατιά; ἀλλ' οὕτω τότε ἦσαν αἱ πολιτικά ἐπιβουλαί. ὁ δὲ ποιητὴς μιμητὴς ὧν τὰ ὑπάρχοντα ἐποίει, ἀλλ' οὐ τὰ μέλλοντα. διὰ τί ὁ Πρίαμος τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Μενέλαον οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδεῖν μαχομένους, ἀλλ' ὥχετο ἀπιών, τὸν δ' Ἀχιλλεῖα καὶ Ἑκτορα θεωρεῖ ὃν μᾶλλον ἐφίλει; ἢ ὅτι ὁ μὲν αἴτιος τῶν κακῶν ὧν μονομαχήσειν ἔμελλεν· ὁ δὲ οὖν τὸ χρῆναι αὐτὸν μονομαχεῖν τῇ τύχῃ ἐπέτρεψε τὸ τέλος, αὐτὸς ἀφιστάμενος τοῦ θορύβου. φησὶ γὰρ Ζεὺς μὲν που τό γε οἶδε ν, ὅποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν (ν. 308. 9). ὅπου δὲ οὐ συγκατατίθεται τῇ μάχῃ, πείθεσθαι δὲ παρακαλεῖ τὸν υἱὸν ἀναχωρεῖν, ἐλπίδι τῆς ἀναχωρήσεως ἐπιμένει, ἰκέτης ἀλλ' οὐ θεατὴς γινόμενος· ἄχρι γὰρ τέλους ἡ ἐλπίς τοῦ πεισθῆναι δεόμενον κατεῖχεν. οὕτως γὰρ καὶ ἡ μήτηρ πάρεστιν, οὐχ ἵνα θεάσῃται μαχόμενον, ἀλλ' ἵνα μὴ θεάσῃται, εἰσελθόντος αὐτοῦ, δεομένη. καὶ ἅμα τῷ ποιητῇ ἡ τραγωδία ἀνύεται δι' οἴκτου ψυχαγωγοῦσα τὸν ἀκροατὴν, τούτων παρόντων. ἔπειτα ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῷ πεδίῳ ἡ μάχη ἦν, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος παρὰ τὸ τῆς πόλεως τεῖχος. συνεωσμένων δὲ τῶν μὲν Τρώων εἰς τὴν πόλιν, τῶν δ' Ἀχαιῶν ἐφεστηκότων καὶ τοῦ Ἀχιλλέως θέοντος περὶ τὸ τεῖχος, ἀναγκαῖον ἦν οὐ τὸν Πρίαμον μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἄχρηστον ἡλικίαν παρεῖναι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου μὲν τὸ μονομάχιον οὐ καρτερεῖ θεωρεῖν, Ἑκτορος δέ; ἢ ὅτι ὁ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ συνέβαλεν, ὁ δὲ πρὸ τοῦ τείχους, ἔνθα παρῆσαν πάντες <post h. v. ras. un. litt.> τῷ μεγέθει τοῦ κινδύνου καταπλησσομένοι. ἄλλως τε ἐκεῖνον μὲν ἀπιὼν ἔᾶ πολεμεῖν, εἰδὼς ὀλίγον λειπόμενον Μενελάου καὶ τῶν Δαναῶν <?, θανάτων cod.> πρόξενον γεγονότα, καὶ ὅτι οὐδὲν πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐκεῖνος ὡς Ἑκτωρ ἠδύνατο· τὸν δὲ μένων ἰκετεύει μὴ πολεμεῖν, τὸ διάφορον ἐκατέρων εἰδὼς τῆς τε ἰσχύος καὶ τῆς πρὸς τὴν πόλιν ὠφελείας. ἄλλως τε οὐ θεατὴς τοῦ πολεμεῖν ἀλλ' ἰκέτης τοῦ μὴ πολεμεῖν ἐπιμένει. διὰ τί χωρίζεται ὁ Πρίαμος; καὶ οἱ μὲν φασιν ὅτι ἵνα ἄφ' ὕψους κρεῖσσον <κρεῖσσων cod.> θεωρήσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως τὴν μονομαχίαν, οἱ δὲ ἵνα φυλάξῃ τὰ τεῖχη. ἄλλοι δὲ τὴν Ὀμηρικὴν λύσιν προΐσχονται, τὸ οὕτω τλήσο μ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι ἡ ὅπερ ἄμεινον. ἄλογον δοκεῖ <δοκεῖ μὲν ἄλογον Et> εἶναι ἐπὶ μόνων τούτων διαμετρεῖν τὸν χώρον καὶ κληροῦν· ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ καιροῦ· ὑπὲρ γὰρ τῶν ὅλων αὕτη μόνη εἰσήχθη ἡ μάχη. χώρον δὲ διεμέτρεο ν· οὐ γὰρ ἔδει ἐξελεῖν, ὡς ἂν τοῦ παρεξελεθόντος πεφευγότος καὶ διὰ τοῦτο ἡττηθέντος, κἂν ἔξω γινόμενος τοῦ χώρου πολεμῇ. ἐπὶ τούτοις οὖν τῶν συνθηκῶν γεγονυιῶν καὶ τῆς μάχης δι' ὅπλων ἀφορισθείσης, ἀφανοῦς γενομένου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοξευθέντος δὲ τοῦ Μενελάου, καὶ ἀδήλου ὄντος ὑπὸ τίνος, κἂν μήποτε ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἢ ὑπ' ἄλλου τινός—ὡς ἐδηλοῦτο ἐκ τοῦ φάναι τὸν κήρυκα· ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδὼς (Δ 206)· καὶ τοξεύων δὲ διὰ τοῦτο κρύπτεται· πρόσθεν γὰρ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι (Δ 113)· καὶ ἐπαγγελία ὅτι ἐάν τις τοξεύσῃ τὸν Μενέλαον λήψεται δῶρα παρὰ Ἀλεξάνδρου (Δ 69), καὶ οὐκ ἄλλως ἐκδίδεται ὁ Μενέλαος, καίτοι οὗτος μὲν ἦν ὠπλισμένος ἔτι, Ἀγαμέμνων δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἄοπλοι· πάντως οὖν ἵνα δόξῃ Ἀλέξανδρος αὐτὸν τοξεύειν καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκέναι ἐκ τοῦ στρατοπέδου εἰς δόλον καὶ μηχανὴν κατὰ τοῦ Μενελάου—πάντα οὖν ταῦτα προἰδόμενοι διαμετροῦσι τὸν χώρον καὶ ὅρκους πιστοῦνται τὰ παρόντα, ἵνα ὁ παρελθὼν ἔνοχος γένηται τῇ ἐπιπορκίᾳ, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰ παρεξελεθὼν

τὸν τόπον ἐξεβλ... Μενέλαος δ' οὐ ... τοῦτο ἐγένετο τῶν συνθηκῶν μὴ σωζομένων. ἴν' οὖν παρασπονδήσαντες φωραθῶσι, περιγράφεται ὁ τόπος τοῦ μονομαχίου. ἐκ τούτου λύεται καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν οὐ τὸν Ἀγαμέμνονα τοξεύει ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἀρίστων ὁ εὐμαρὲς ὃν διὰ τὸ εἶναι ἀνόπλους, ἀλλὰ τὸν Μενέλαον ἔνοπλον ὄντα· δηλὸν γὰρ ὅτι ὑποκρίνεται τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πάνδαρος, ὡς ἂν δὴ τούτου τοξεύσαντος τὸν ἀνθεστώτα καὶ μηδεμιᾶς παρα[βάσεως] τῶν ὄρκων ὑπ' ἄλλου γεγονυίας. διὸ καὶ προσάγει τὸν Ἀλέξανδρον παρδαλέαν ὥμοισιν ἔχοντα καὶ καμπύλα τόξα, ἵνα καὶ χρώμενος τούτοις εὐλόγως μετὰ ταῦτα ὑπονοηθῇ. καὶ πῶς ἐπὶ Ἑκτορος, ἔνθα Αἴαντι μονομαχεῖ (H 225), μὴ διαμετρεῖται ὁ τόπος; ἢ ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῆς ἀλλήλων σφαγῆς διαμιλλῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς ἐλπίδος ἐστὶν ὁ πόλεμος· διὸ οἱ τε ὄρκοι καὶ ἡ γύμνωσις τῶν στρατῶν, μὴ πῶς τις ἔνοπλος ὢν προσαμύνῃ τῷ στρατηγῷ. ἢ ὅτι ἡ διαμέτρησις καρτερικωτέρους ἐργάζεται τοὺς πολεμοῦντας. ἄλλως τε δὲ δεδίασι μὴ τοξότης Ἀλέξανδρος ὢν δραπετεύσῃ τὴν συμβολὴν καὶ τὴν τοξεῖαν ἀντεπεισάξῃ Μενελάῳ. σκόπει γὰρ ὅτι καὶ αὐτοῦ μὲν ἀφανισθέντος, Μενελάου δὲ τοξευθέντος, οὐκ ἴσασι μὴ καὶ αὐτὸς εἴη ὁ τοῦτο δράσας· φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων· ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλε τόξων εὖ εἰδῶς Τρώων ἢ Λυκίων (Δ 196). e schol. ad K 167 adscripto, quod in fine operis edendum erit, excerptum. διὰ τί πάντας μονομαχεῖν μέλλοντας καὶ εἰ τύχοιεν ὠπλισμένοι αὐθις ποιεῖ καθωπλισμένους, ἐπιλέγων κνημίδας μὲν πρῶτον καὶ τὰ ἐξῆς (v. 330); ἢ ὅτι τῶν προκλήσεων γινομένων ἦν ἀναγκαῖον τοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν διαναπαύεσθαι, καὶ πρότερον ἀναψύξαντας καὶ νεαλεῖς γενομένους οὕτως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθιέναι. εἰκὸς δὲ μέλλοντας ἰδίᾳ κινδυνεύειν, ἵνα βέλτιον ὦσιν ὠπλισμένοι, ἐξ ἀρχῆς κατασκευάζεσθαι. v. 281 sqq. τί οὖν βλασφημεῖ ὁ Μενέλαος; ῥητέον οὖν ὅτι οὐ βλασφημεῖ ὁ ἥρωας ἀλλὰ νεμεσᾷ. ἀρετῇ γὰρ οἰκείᾳ οἶδε πάσχων ἅπερ οὐκ ἔδει καὶ νεμεσᾷ δικαίως ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν σωζομένῳ. ἄλογον τὸ μὴ σπασάμενον τὸ ἐκείνου ξίφος διαχειρίσασθαι αὐτόν. λύεται δ' ἐκ τοῦ καιροῦ. τὸν γὰρ ἐν τοσοῦτῳ ἀγῶνι οὐκ εἰκὸς ἅπαντα συνορᾶν. εἰ μὴ καὶ ἐκ τῆς λέξεως. λέγει γὰρ τὴν Ἀφροδίτην αὐτῷ βοηθῆσαι, ὥστε εἴη ἂν καὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ συλλαμβανομένη. καὶ διὰ τί ὁ Μενέλαος συγκλασθέντος αὐτῷ τοῦ ξίφους οὐκ ἐσπάσατο τοῦ Ἀλεξάνδρου; ῥητέον οὖν ὅτι ἡ ἔκφρων ἐγένετο τῷ λογισμῷ, ἐκπλαγεὶς τῷ κινδύνῳ, ἢ πάντως Ἑλλησιν ἐλκύσαι ἠθέλησεν αὐξῶν τὸ κατόρθωμα. ἢ καὶ δι' οἰκονομίαν ὁ ποιητὴς ἐσεσώκει τὸν Πάριν· ἐλέλυτο γὰρ τὰ τῆς ὑποθέσεως τῷ ἐκείνου θανάτῳ. οὐ φονεύει δὲ αὐτὸν τῷ αὐτοῦ ξίφει ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἢ καὶ τοῖς ὅπλοις ἀπογνοῦς, ἢ καὶ ὅτι ἴσον θανάτου ἦν τὸ ὑπεκστῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἢ ζῶντα αὐτὸν ἐλεῖν βουλόμενος, ὅπερ ἦν μεῖζον. οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτὸν ἢ συντόμως ἀνελών. αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων ἔγχεϊ χαλκείῳ. ἀδύνατόν φασι εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα. ἐρρίφη γὰρ, φησὶν, ἤδη τὸ ἔγχος· ἤιχθη παλάμηφιν ἐτώσιον (v. 369). λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους. δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένον ἦν, ὡς πολλαχοῦ λέγει· πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη (Z 104). ἢ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ ἔτυχε τότε ἀπολόμενον τὸ ἔγχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὑπάρχον, οὗ κατεκυριεύθη. καὶ πῶς φησιν ἐκ δέ μοι ἔγχος ἤιχθη; ἢ ὅτι δύο δόρατα ἐβάσταζεν· ἢ τῶν παρόντων ἥρπασεν· ἢ τῷ ἐμπεπηγότι αὐτῷ διαχειρισόμενος ἐπεδίωκεν. κατηγοροῦσιν ὡς προαγωγὸν εἰσάγοντος αὐτοῦ τὴν θεόν. ἀλλ' ἐπεὶ ὥρμηται γέλωτα μὲν θέσθαι τὸν Πάριν, ἐπαινεῖσαι δὲ τὴν Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν ἀκρασίαν τῆς δὲ τὸ σῶφρον ὑπ' ὄψιν ἄγειν, οὐ δύναται δὲ διεστώτα τὰ πρόσωπα δι' ἐτέρου συμβιβάζειν, ἐπίτηδες παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην. καλεῖ δὲ αὐτὴν ὅπως μὴ διὰ τοῦ τείχους ἀποδοθῇ, ἢ μήπως οἰόμενος αὐτὴν ἀποδεδόσθαι διαχειρίσεται ἑαυτόν. ἀδύνατόν φασι εἰς γραῦν μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν τὴν Ἀφροδίτην καὶ νοῆσαι τὴν Ἑλένην τὴν τῆς θεᾶς δειρὴν. λύσις· πολλαχοῦ ποιεῖται τοὺς ἡμιθέους τεκμαιρομένους τὰς τῶν θεῶν μορφάς, ὡς ὅταν ὁ Ποσειδῶν Κάλχαντι ἀπεικασθεὶς φαίνεται ὁ τε Αἴας φησὶν· οὐ δ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος· ἵχνια δὲ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ

κνημάτων ῥε ἰ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ (N 70—72). διὰ τί τὸν Ἀλέξανδρον πεποίηκεν οὕτως ἄθλιον, ὥστε μὴ μόνον ἡττηθῆναι μονομαχοῦντα, ἀλλὰ καὶ φυγεῖν, καὶ ἀφροδισίων μεμνημένον εὐθύς, καὶ ἑρᾶν μάλιστα τότε φάσκοντα καὶ οὕτως ἀσώτως διακεῖσθαι; Ἀριστοτέλης μὲν φησιν εἰκότως· ἐρωτικῶς μὲν γὰρ καὶ πρότερον διέκειτο, ἐπέτεινε δὲ τότε. πάντες γάρ, ὅτε μὴ ἐξῆ ἢ φοβοῦνται μὴ ἔξουσι, τότε ἐρῶσι μάλιστα· διὸ καὶ νοουθετούμενοι ἐπιτείνουσι μᾶλλον· ἐκείνῳ δὲ ἡ μάχη τοῦτο ἐποίησεν. οἱ δὲ ὅτι ἡ προσδοκία τῆς ἀποδόσεως ἤγειρε σφοδρότερον τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν μέλλουσαν ἀφαίρεσιν. οἱ δὲ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη παροῦσα οὐ μόνον ἐκ τῆς μάχης αὐτὸν ἐρρύσατο, ἀλλὰ καὶ λελυπημένον διὰ τὴν ἥτταν εἰς παρηγορίαν ἤγε, μεταβαλοῦσα τὴν τῆς ψυχῆς κατήφειαν εἰς τὸ ἡδὺ τῆς ἐπιθυμίας. ἄλλοι δὲ ὅτι Ἑλένης ἀνακτώμενος τὴν εὐνοίαν σφοδρότερον τὸν ἔρον ἐπιτετάσθαι λέγει· ἐνόμισε γὰρ τὴν αὐτὴν χαλεπῶς φέρειν δι' ἃ συνέθετο ὥσπερ ἔκδοτον τοῖς Ἀχαιοῖς γενομένην. ἵνα δὲ ἐπιδείξῃ οἷος ἦν Ἀλέξανδρος, ἔν τε τῷ πολέμῳ ἐποίησε θρασὺν ἅμα καὶ δειλὸν ἐπὶ τε τῆς οἰκίας ἀσελγῆ καὶ καταφρονητὴν δόξης. χαρακτηρίζει γὰρ διὰ τούτων τὸ ἦθος τοῦ αἰτίου τῶν κακῶν τοῖς πᾶσι διὰ τὴν ἀσέλγειαν γενομένου. διὰ τί, τῶν συνθηκῶν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τοιούτων γεγονυιῶν· εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω, ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα· εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι τιμὴν τ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦν τι ν' ἔοικεν· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλουσιν (ἐθέλωσιν Kammer, p. 35), αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς (v. 281 sqq.), τῶν γοῦν συνθηκῶν τοιούτων γεγονυιῶν (τοιούτ. γεγ. addidi, om. cod.; aliter Kamm. l. c.), τῆς νίκης διὰ σφαγῆς θατέρου τῶν μαχομένων ὠρισμένης (ο spr. ω script., cod.) καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὴ ἀνηρημένου, Ἀγαμέμνων φησὶ νίκη μὲν δὴ φαίνεται ἀρηιφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦν τι ν' ἔοικεν (v. 457—59); ἐνῆν γὰρ ἀντικρούειν τὸν τυχόντα, ὅτι εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος (μενέλαος ἀλέξανδρον cod.; recte haec et seq. corr. Kamm.) καταπέφνη εἴρηται καὶ εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον (ἀλέξανδρος cod.) κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος (ξανθὸν μενέλαον cod.). ῥητέον ὅτι ἀπὸ τῶν Ἑκτορος λόγων ἡ ἀπαίτησις τῷ Ἀγαμέμνονι τοῦτον τὸν τρόπον ἐχόντων· κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Ἀχαιοί, μῦθον Ἀλεξάνδροιο· ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί, αὐτὸν δ' ἐν μέσῳ καὶ Μενέλαον οἷους ἅμ' Ἑλένη μάχεσθαι· ὁπότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκα δ' ἀγέσθω (v. 86—93). μὴ ῥηθέντος οὖν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ τοῦ Ἑκτορος περὶ σφαγῆς καὶ θανάτου, περὶ δὲ νίκης καὶ τοῦ ἐκ κρειττόνων γεγονότος, ὁ μὲν Ἀγαμέμνων εὐλόγως ἐξ ὧν εἰρήκασιν οἱ πολέμιοι ἀπαιτεῖ τὰς συνθήκας, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί (v. 461)· οἱ δὲ Τρῶες οὐκέτι συναινοῦσι, σφαγῆς μὴ γεγονυίας, ἐξ ὧν εἴρηκε ποιούμενος τὰς συνθήκας Ἀγαμέμνων, διὰ σφαγῆς κρίνεσθαι τὴν νίκην, εὐλογον τῆς ἡσυχίας πρόφασιν λαμβάνοντες, ὥστε καὶ ἐνεῖναι διαμφισβητεῖν πρὸς ἀλλήλους, ἐκατέρων μαρτυρομένων τὰς ἀπὸ τῶν ἀμφισβητούντων γεγονυίας ὁμολογίας. ὁ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνων ἐρεῖ δεῖν ἀποδιδόναι· τοῦτο γὰρ ὁμολογήθη ὑπὸ Ἑκτορος, τὸ τῷ νικήσαντι καὶ κρείσσονι γεγονότι τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι. ὁ δὲ Ἑκτωρ ἐρεῖ μὴ δεῖν ἀποδιδόναι· ὁμολογεῖσθαι γὰρ καὶ συγκεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, θανάτου γεγονότος καὶ (addidi, om. cod.) σφαγῆς ὅτι δεῖ τὴν ἀπόδοσιν γίνεσθαι· μηδενὸς δὲ ἀνηρημένου μένει ἀκεραίως τὰ πράγματα. πάλιν οὖν ἔδει μονομαχήσαι αὐτούς· ὅθεν Ἀλεξάνδρου μὲν μὴ φαινομένου, τῶν δὲ συνθηκῶν μενουσῶν ἔτι, ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀντ' Ἀλεξάνδρου ἀνταποκτεῖναι θελήσας τὸν Μενέλαον καὶ τοξεύσας συγκέχυκε τοὺς ὅρκους ὁ Πάνδαρος (ὁ Πανδ. addidit Kamm.; om. cod.) καὶ πάντας ἐπαιτίους ἐπιorkίας (ἐπὶ τὴν ἐπιorkίαν cod.; emend. Lehrs ap. Kamm.) τοὺς μῆτε τὸν Ἀλέξανδρον ἐκδεδωκότας μῆτε τὸν τοξεύσαντα τὸν

Μενέλαον πεποίηκεν. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἡγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἡθορίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο, ὥσπερ καὶ τὸ ὡς ὀπό τ' <ὀπότ' L> ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἡγοράασθε (Θ 230). εἰ γὰρ εἰπεῖν ἐβούλετο ἡθορίζοντο, ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγερέθοντο <ἡγερέθεντο L> · τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρεσθαι— λαὸν ἀγείροντες (Λ 770) καὶ αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν (Ω 790. β 9. Θ 24. ω 421)—γεγέννηται, τὸ δ' ἡγορόωντο ἀπὸ τοῦ ἀγοράασθαι <ἡγοράασθαι L, ἡγοράασθε Et> . de χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ v. E 504. *ibid.* κατηγοροῦσι τοῦ ποιητοῦ ὡς μαχόμενα <μαχομένου L> λέγοντος, ὅταν ποτὲ μὲν τὸν Γανυμήδην <γαννυμήδην L; id. B alter. v eras.> οἶνοχόον εἶναι <om. L> τῶν θεῶν λέγει, ποτὲ δὲ τὴν Ἥβην. οὐκοῦν λύσομεν ὀνόματι <ὀν. μὲν L> καὶ λέξει, ὅτι οὐχὶ τῶν θεῶν ἀλλὰ τοῦ Διὸς αὐτὸν οἶνοχόον ἀποφαίνει—ἔχει γὰρ ἡ λέξις οὕτως· τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦν (Υ 234)—, ἡ δὲ Ἥβη τοῖς θεοῖς οἶνοχοεῖ προσώπῳ δέ, ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ποιητοῦ λέγεται, τὸ δὲ ἐξ Αἰνείου <αῖνου L> , ὃν εἰκὸς μεγαλύνειν τὸ αὐτοῦ <αὐτοῦ B> γένος· καιρῷ δὲ καὶ χρόνῳ, ὡς ἐγχωρεῖ πάλαι ποτὲ αὐτὸν ἀρπασθέντα πρὸς τὴν διακονίαν ταύτην ὑπὲρ <ὑπὸ L> τοῦ θνητὸν εἶναι μηκέτι παραμένειν ἕως τῶν Ἰλιακῶν· ἔθει δέ, ὡς πολλοῖς νενομισμένον ἐστὶν οἶνοχοοῖς χρῆσθαι <χρᾶσθαι L> ἄρρεσι καὶ θηλείαις, ὥστε οὐδ' ἐν θεοῖς ἄτοπον τοῦτο. τὸ μὲν οὖν ἐναντίον οὕτως ἐλέγχεται <λέγεται L> , τὸ δ' ἀδύνατον ἐγκαλεῖται οὕτως <excidisse nonnulla videntur> δι' ἣν δὲ αἰτίαν οὐ πάρεστι Γανυμήδης, ὦν οἶνοχόος τοῦ Διός; ἔνιοι μὲν φασιν ὅτι τοῦ Διὸς μόνου ὦν διάκονος, οὐκ ἐξῆν αὐτὸν κοινῶς πᾶσιν οἶνοχοεῖν, ἡ δὲ Ἥβη εὐλόγως, ὅτι κοινὴ πᾶσιν ἐστίν. ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι σκέψεως περὶ τῆς Ἰλίου πορθήσεως γινομένης εὐοικονομήτως ἄπεστι τοῦ συνεδρίου, ἵνα μηδὲν ἐναντίον γένηται διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν. διὰ τί δὲ καὶ μόνῳ τῷ Διὶ Γανυμήδης ὑπηρετεῖ; ῥητέον οὖν ὅτι Ἥβη μὲν ἅπασι διακονεῖ, ἐπεὶ τὸ θεῖον ἀεὶ νεάζει τε καὶ ἡβᾷ· τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτοῖς ἢ τε ἀμβροσία ἀβροσία τις οὔσα καὶ τὸ νέκταρ παρὰ τὸ νεάζειν γεγεννημένον. Γανυμήδης δὲ ὑπηρετεῖ μόνῳ τῷ Δίῳ, ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς ὁ πρῶτός ἐστι νοῦς, μόνος δὲ νοῦς οἰκεῖον ἔχει τὸ τοῖς μήδεσι γάνυσθαι· τοῦτο γὰρ ὁ Γανυμήδης. ἀπρεπὲς φασιν, εἰ τέρπει τοὺς θεοὺς <εἰ τέρποι θεοὶς L> πολέμων θέα. ἀλλ' οὐκ ἀπρεπὲς· τὰ γὰρ γενναῖα ἔργα τέρπει. ἄλλως τε πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῖν δεινὰ <om. L> δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα δεινὰ. συντελεῖ γὰρ ἅπαντα ὁ θεὸς πρὸς ἀρμονίαν τῶν ἄλλων <ὅλων L> ἢ καὶ ὅλων, οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα <τὸ συμφέρον L> , ὅπερ καὶ Ἡράκλειτος λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ <καὶ ins. Lp> πάντα καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν <om. L Lp> ἄδिका ὑπελήφασιν ἅ δὲ δίκαια. exc. e schol. A 105 (=ζητ. Vat. 17). πῶς ὁ Ζεὺς δῶκά σοί φησιν ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ; τὸ γὰρ ἐκὼν τῷ ἄκων ἀντίκειται. Τρύφων μὲν οὖν συναλείψας ἐν τῷ κ συνάπτει τὸ α πρὸς τὸ ἐκὼν, ἵν' ἢ ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. τοιαύτη τις ἡ διάνοια· πολλὰ ποιοῦμεν τῶν πραγμάτων ἢ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἢ μηδὲ βουλόμενοι. διεῖλεν οὖν τὸ ἐγὼ τῷ θυμῷ καὶ φησιν· ἐγὼ ἐκὼν δέδωκα ἀκούσης μου τῆς διανοίας καὶ μὴ θελούσης. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ σοι δέδωκα ἔφη ἀέκων, ἐναντιολογία ἦν· καὶ εἰ ἐκόντι θυμῷ, καὶ οὕτως ἂν ἦν ἐναντιολογία. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν ἐκὼν ἔφη ἀέκοντί γε θυμῷ, οὐκέτ' ἔστι μάχη διὰ τὸ πολλὰ μὲν ποιεῖν ἡμᾶς, μὴ συντιθεμένης δὲ τῆς διανοίας. πᾶσα γὰρ πρᾶξις διὰ τὸ καθ' ὁρμὴν γίνεσθαι ἐφ' ἡμῖν οὔσα ἐκούσιος ἂν εἴη, οὐ πᾶσα δὲ πρᾶξις καὶ τὸ εὐάρεστον τῆς διανοίας ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἰπεῖν, ὅτι ἐκὼν μὲν δίδωσιν ὡς ἀδελφῇ καὶ γυναικί, ἄκων δὲ ὅτι τοὺς φιλάτους πρὸς ἀπώλειαν ἐκδίδωσι· καὶ γὰρ οἱ ἐν θαλάσῃ πλέοντες, ὅταν περιπέσωσι κινδύνῳ, ἐκβάλλουσι τὸν φόρτον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκόντες τε καὶ ἄκοντες, ἐκόντες μὲν ἵνα σωθῇται δυνηθῶσιν, ἄκοντες δὲ ὅτι τὸν φόρτον ἀπολλύουσι δι' ὃν πλέουσιν. διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς μίαν ἢ δὲ Ἥρα τρεῖς ἔχειν φησὶ πόλεις φιλάτας, καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλάτας. ῥητέον δὲ ὅτι εὐπρεπῇ <ἀπρεπῇ L> βουλόμενος περιθεῖναι <ἐπιθεῖναι L> αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητὴς καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα

διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους Τρωσὶν ἐχαλέπαινον <Lp ex ἐχαλέπαινον corr.> , ἐπίτηδές φησιν αὐτὴν <αὐτὸς L> τὰς πόλεις φιλεῖν, περὶ ἧς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην γέγονε. σύμψηφα δὲ τούτων κάκεῖνα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμβάνουσαν τὸν κεστὸν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον οὕτως ἐπέραστος φανείη. οὐ γὰρ <ἄν add. L> ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοηθείας τῆς παρ' αὐτῆς <τῆς παρ' αὐτῆς βοηθείας L> ἐπὶ τῷ ἀρέσσει τῷ ἀνδρὶ ἐναγανακτεῖν <ἀγανακτεῖν L> ἡττηθεῖσαν ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν λέγων πόλιν φιλεῖν ἐξαίρει τὴν χάριν. οὐχ οὕτω <οὐχ ἦττον L> γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφοτέροι ρητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήσεσθαι φησιν, ὁ δὲ τὴν μίαν ἦν καὶ μόνην ἔχει <εἶχεν L> , χαριεῖσθαι. (c. l. εἵπερ γὰρ φθονέω). ἀναλύει <cod., qui h. l. vacuum spatium habet, om.> τὴν χάριν, φησὶν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἐκοῦσα, ὅτι καὶ ἀκούσης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν. ρητέον δέ, ὅτι οὐ μαιοῖ τὴν χάριν, ἀλλ' ἐμφαίνει, ὡς οὐ θέλει μὲν τι <τι μὲν cod.> παθεῖν τὰς πόλεις, οὐκ ἀντιπράξει δὲ διὰ τὸ ἀδύνατον. οἶκτον δὲ ἐμφαίνει τῶν λόγων, ὅπως μὴ ἐξ αὐτῆς ἀπαιτῇ τὴν χάριν. —Quo de scholio cf. Hiller, Phil. XXVIII, p. 101, et Prol. p. 437. διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ εἰς σύγχυσιν τῶν ὄρκων οὐ τῶν Τρώων τινὰ ἐπελέξατο ἀλλὰ τῶν ἐπικούρων; καίτοι κεχαρισμένος ἂν τις ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ μᾶλλον εἰ τῶν οἰκείων ἦν. καὶ διὰ τί τῶν ἐπικούρων τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι τῶν μὲν Τρώων οὐδένα, διότι πάντες αὐτὸν ἐμίσουν, ὡς ὁ ποιητὴς φησιν· ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454), τῶν δ' ἐπικούρων τὸν Πάνδαρον ἐπελέξατο ὡς φιλοχρήματον—σημεῖον δὲ ἡ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῶν ἵππων κατάλειψις, ἵνα μὴ δαπανᾷ (E 202)—καὶ ὅτι φύσει ἐπίορκος ἦν· τὸ γοῦν ἔθνος ἔτι καὶ νῦν δοκεῖ εἶναι, ὅθεν ἐκεῖνος ἦν, ἐπίορκον. ἄλλοι δὲ οὕτως λύουσιν, ὅτι ἀρίστου ἦν τοῦ δυναμένου καταστοχάσασθαι καὶ τρῶσαι χρεῖα· οὐκ ἦν δὲ ἐν τῷ Τρωικῷ μέρει ἡ Ἀλέξανδρος μόνος καὶ Πάνδαρος εὐφυῆς οὕτως, ὡς καὶ ἐπιφωνῆσαι τὸν ποιητὴν· Πάνδαρος , ὦ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν (B 827), ὃ σημαίνει τὴν τοξικὴν. καὶ ὡς ἄριστον οὖν αὐτὸν ἐπελέξατο τοξότην. οὐκ ἀσεβεῖ δὲ, φησὶν, ὁ Πάνδαρος, εἰ ἡ Ἀθηνᾶ συνεβούλευσε καὶ ὁ Ζεὺς ἀπέσταλκε. ρητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν εἰδὼς κακῶς τοὺς ὄρκους γεγεννημένους—οὐδὲν γὰρ ἕτερον Τρῶες ἢ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ὤμοσαν—διὰ τοῦτο ἐσπούδασε λυθῆναι τὰς ἀδίκους συνθήκας. Ἀθηνᾶν δὲ νῦν ὑποληπτέον τὸν λογισμὸν αὐτοῦ τοῦ Πανδάρου, καὶ αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα διελογίζετο. ἄπιστον γὰρ Λυκίων ἔθνος, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ μαρτυρεῖ. ἄλλοι δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς Ὀμήρου λύουσι λέγοντες προειρηκέναι τὸν ποιητὴν πειρᾶν αἶ κε θέλησιν (? Δ 66. 71), οὐχὶ πείθειν. ad Γ 315, p. 63. πῶς δὲ ὁ Χρύσης (A 41) ταύρων καὶ αἰγῶν θυσίαν ὑπισχνεῖται; ἐροῦμεν ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ θεοῦ σαφῶς εἰδὼς καὶ τὰ φίλα θύει· θυσίαις γὰρ αἰγῶν καὶ ταύρων ἥδεται. ὕλη γὰρ αὐτὰ τοῖς τόξοις κερασφόρα ὄντα. Πάνδαρος δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς πειθόμενος τοξεῦσαι οὐκ αἴγας οὐδὲ ταύρους ὑπισχνεῖται ἀλλ' ἐρίφων πρωτογόνων θυσίαν. ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο. ἀδύνατόν φησιν <φασὶν Sc> εἶναι τηλικούτον κέρας αἰγὸς <γενέσθαι ins. Sc> ὡς εἶναι ἐκκαίδεκα παλαιστῶν· δύο γὰρ καὶ ἡμίσεος πήχεων <πηχῶν cod.> οὐκ ἂν γένοιτο κέρας. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως, οὐ γὰρ ἐν κέρας ἀλλ' ἄμφω ἐκκαϊδεκάδωρα. ἰξάλου <ἰξάλου A, om. L> : ἦτοι τελείου ἢ πηδητικοῦ καὶ ὀρμητικοῦ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, ἢ ὡς ὁ Πορφύριος λέγει τὸν τομίαν. συμβαίνει γὰρ, φησὶ, πολλάκις τῶν ἀγρίων αἰγῶν τοὺς τελείους διωκομένους ἐν ταῖς θήραις κατὰ τὴν παράτριψιν ἀποβάλλειν τὰ γεννητικὰ μόρια. (Πάνδαρος ὦ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, B 827). τοῦτο μάχεσθαι δοκεῖ τῷ αὐτῷ κ' ἐσύλα τόξον εὐζοον ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου , ὃν ῥά πο τ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχῆσα ς δηλοῖ γὰρ ἐκεῖ Πάνδαρον ἑαυτῷ πεποιηκέναι τὸ τόξον. λύοιτο δ' ἂν καὶ λέξει καὶ ἔθει, λέξει μὲν οὕτως· τὸ γὰρ ὦ καὶ τόξον αὐτὸς ἔδωκεν δύναται ἐπὶ τὴν τοξικὴν μεταφέρεσθαι· ἔθει δέ, ὅτι εἰθίσμεθα οὐχ ἐν ἔχειν ὄπλον, καὶ μάλιστα οἱ περὶ τινὰ τέχνην ἐσπουδακότες. v. ad A 486. διὰ τί μᾶλλον τοῦ θώρακος αὕτη

βοηθεῖ; ὅτι δυσπαθέστερα τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπέικοντα. διὰ τί δὲ οὕτως οὗτος <οὗτος οὕτως L> ὑποστρέψειν φησίν; ὅτι Ἕλληνες μὲν ἄπρακτοι ἀπελεύσονται, Τρῶες δὲ κερτομήσουσιν Ἀγαμέμνονα, Μενέλαος ἐπὶ ξένης σαπῆσεται, <καὶ ins. L> ἀτελὴς ἡ μάχη μενεῖ. τεχνικῶς δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται ὡσεὶ καταλειφθησόμενος <fuit καταληφθησόμενος L> ὑπὸ τῶν συμμάχων, εἰ Μενέλαος ἀποθάνῃ, κατέχειν αὐτοὺς πειράται, τεθηγκότος ἢ καὶ μὴ τοῦ Μενελάου. διὰ τί οἱ Τρῶες, εἴπερ πάλιν ἐκθέσθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο, οὐ ζητοῦσι τὸν βαλόντα <βάλοντα BLp, βάλλοντα L>, ἀλλ' εὐθύς ὁρμῶσιν ἐπὶ τὰ ὄπλα; ὅτι ὦντο βουλῇ τῶν βασιλέων πεπρᾶχθαι τὴν παράβασιν. καὶ εἰ μὲν τέθηκε Μενέλαος, κρατήσιν Ἑλλήνων ἡλπίζον διὰ τὴν ἐπ' ἐκείνῳ λύπην κατεπτοημένων <Dind. auctore in cod. quodam exstat; κατεπτωμένων BLLp>, εἰ δὲ μή, κἂν φθάσαι ἀόπλοις αὐτοῖς <αὐτ. ἀόπλοις Lp> ἐμπεσεῖν. διὰ τί δὲ πάλιν Ἐκτωρ οὐκ ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναβαλέσθαι <ἀναλαβέσθαι Dind. codicem quendam secutus> τὸ παῖσμα, ἅπαξ Μενελάου τρωθέντος. ἐζήτῃται πῶς τοὺς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα εἶασε· τὸν γὰρ σπεύδοντα οὐκ εἰκὸς τὰ ἄρματα καταλείπειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. ἔδει γὰρ οὐ μόνον <καὶ μόνον L Et> παρελθεῖν ἀλλὰ καὶ <om. B Lp> πρὸς ἕκαστον διαλεχθῆναι. σοβαρὸν γὰρ ἐφαίνετο τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρματος ὁμιλεῖν. διὰ τί τὴν τάξιν ταύτην ἐποίησεν, ἱππῆας μὲν πρῶτον πεζοὺς δ' ἐξόπισθε, κακοὺς δ' ἐς μέσσον; ἄτοπον γὰρ τὸ τοὺς ἱππέας πρὸ τῆς φάλαγγος ποιῆσαι καὶ τούτων μεταξὺ τοὺς φαύλους. λύει δ' Ἀριστοτέλης ὅτι ἢ οὐ πρὸ τῆς φάλαγγος λέγειν τοὺς ἱππεῖς φησιν ἀλλ' ἐπὶ τοῖς κέρασι. καὶ οὗτοι πρῶτοι εἶεν ἄν. τοὺς δὲ κακοὺς οὐ τόπῳ διορίζει, ἀλλ' ἐναλλάξ μεταξὺ ἀνδρείου τὸν ἀσθενέστερον. πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν τῶν ἱππέων, ὥστε τὰ μὲν κρατεῖν τοὺς ἱππέας, μετὰ δὲ τούτους τοὺς πεζοὺς, πανταχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν ἀνδρείων, ἱππέων τε καὶ πεζῶν, τετάχθαι τοὺς κακοὺς, ἥτοι ἱππέας τε καὶ πεζοὺς. ἄλλοι δέ, οὐδὲν ὅλως τῷ τόπῳ διορίζουν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ λέγειν πρῶτους καὶ μέσους καὶ τὸ ὀπισθεν ὑστέρους, ἵνα πρῶτοι μὲν συμβάλλωσιν οἱ ἱππεῖς οἱ ἀνδρεῖοι, μεθ' οὓς ἐπιφέρονται οἱ χεῖρους τῶν ἱππέων τε καὶ πεζῶν οἱ ἀνδρειότατοι. οἱ δέ, ὅτι οὐχ ὥς ἐπιτιμᾶται ἔταξε ***** καὶ γὰρ Βοιωτοῖς οὕτω τάττειν δοκεῖ. ὥστε ἀπὸ τοῦ ἔθους ἢ λύσις. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ πρῶτον δῆλον τὸ δεξιὸν κέρα, ὀπισθεν δὲ τὸ ἀριστερόν· πρῶτους οὖν εἰκὸς εἰρῆσθαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους ἐστῶτας, ὀπισθεν δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, ὧν εἰκὸς μεταξὺ τετάχθαι τοὺς δειλοὺς. οὕτω γὰρ καὶ λόγον ἔξει τὸ ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ (Δ 300). οὐ δεόντως, φασί, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἱππεῖς ἔχουσι, κινδύνου ὄντος, εἰ τροπὴ γένηται τῶν ἱππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν τάξιν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὀπισθεν εἰσιν, ὅπως τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων διστάμενοι δέχονται αὐτούς, ὃ καὶ γεφύρας πολέμου καλεῖ, καὶ πάλιν ἐνούμενοι ὡς τεῖχος δέχονται τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξὺ δὲ δύο ἀνδρείων ἓνα κακὸν ἔβαλλε. τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρως λαμβάνουσι· τοὺς δὲ κακοὺς τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζωνται πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν ἐπιτάσσειν. εἴτε διὰ τοῦτο ἔστασαν, ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, εἴτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων; ἄμφω δὲ ἄλογα, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Τρώων προκληθῆναι—οὐ γὰρ μικρὰ καὶ τοῦτο βλάπτει—καὶ τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων δεῖ γὰρ συντεταγμένους ἅπαντας πολεμεῖν. ἀρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ πρότερον, ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς μάχης ἄρξωσιν. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ νῦν δὲ φίλως χ' ὁρώμεν καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν (ν. 347). ἢ λείπει ἢ κατὰ εἰς τὸ ὁρμήσειεν, ὡς τὸ (Ξ 488) ὠρμήθη δὲ Ἀκάμαντος <ἀκάμαντα L>. θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους <ἀλλήλους Lp> Ἕλληνας ἄρξασθαι τῆς μάχης, ἀσυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον πειρῶμενοι σῶσαι. διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ Ἀγαμέμνων (Δ 339), ἐπεὶ οὐ φιλέλλην ἀλλὰ φίλαυτος ὁράται. καὶ ὁ μὲν ἓνα πύργον περιμένει, ὁ δ' ὄνειδίζων δέκα πύργοι Ἀχαιῶν φησιν. ad lin. 21. πῶς οὗτος νεώτερος ὢν τὴν ἐπίπληξιν ἤνεγκεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ

πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ὢν ὠργίσθη (v. 349) καὶ ἐχαλέπηνε <ἐχαλέπαινε L> ; ῥητέον δὲ ὅτι δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπεὶ καὶ πρεσβύτερός ἐστι καὶ φρονιμώτερος, τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει· τιμᾶσθαι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς οἱ πρεσβύτεροι νομίζουσι δεῖν. ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως ἀμφοτέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον εἰπὼν τὸν δὲ <τοῦ ins. Bkk.> πατρὸς ἦττονα· ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμείου τὴν ὕβριν. πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλε βεβαιοῦν τὸ λάλος εἶναι. σῶφρων ὅστις οὐδέποτε τοὺς πολεμίους δείσας φοβεῖται τὴν ἐπίπληξιν τοῦ στρατηγοῦ. καὶ νῦν μὲν ἵνα μὴ δοκῇ <δοκεῖ L> εἶναι λάλος ἡσυχάζει, τοῖς γε μὴν ἔργοις δείξας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον <ἴσον L> τῷ πατρί φησιν ἀλκὴν μὲν μοι <φησι add. B L> πρῶτον ὀνειδίσας <I 34; ὀνειδίσας B L Lp> . καὶ τὸ κρατερός (Δ 401) δὲ νῦν ἔμφασιν ἔχει, πληροῦν ὃ παρέλιπεν ὁ βασιλεύς. αἰτιῶνται τινες τὰς τοιαύτας προσθήκας ὡς περιττάς· γάλα λευκὸ ν' ποῖον γὰρ γάλα μέλαν; τάφρον <τάφρον ut etiam infra Et> ὀρυκτὴν (Θ 179)· πῶς γὰρ ἂν γένοιτο <οὐκ ὀρυκτὴ ins. L Et> τάφρος; ὕγρον <καὶ ins. Et> ἔλαιον (Ψ 281)· σκληρὸν γὰρ πότε ἂν γένοιτο; ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν (Γ 28)· πῶς γὰρ τις ἂν ἴδοι; οἱ δ' οὐασι πάντες ἄκουον <ἄκουσαν Lp, M 442> · οὐ γὰρ πῶς ἄλλη αἰσθήσει ἀκούομεν. ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε <ἴξε B> Ξάνθον τε ῥέοντα (Ζ 172)· ποῖος γὰρ ἄλλος ποταμὸς οὐ ῥεῖ; ἔστι δὲ ἡ μὲν ὀρυκτὴ τάφρος πρὸς τὰς οὐκ ἐξ ὀρύγματος συνισταμένας τάφρους ἦτοι ἀντιδιαιρουμένη, ἐκ χάσματος δὲ γῆς ἢ ἐξ ὕδατος παρόδου <προσόδου ci. Kamm. p. 38> ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας· ἢ <si Noehdeni silentio fides, in uno Et> ὀρυκτὴ τάφρος ἢ βαθὺ τὸ ὄρυγμα διαφαίνουσα· ὅταν γὰρ βαθὺ γένηται σκάμμα καὶ ἐπικίνδυνον εἰς διάβασιν, τότε ἀπέιληφε τοῦ ὀρύγματος τὴν δύναμιν. τὸ δὲ γάλα λευκόν, ὅτι σκιὰν οὐκ ἐπιδέχεται. ὕγρον δὲ τὸ ἔλαιον, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὕγρα ἐκχυθέντα εἰ καὶ παραυτίκα δευθέντα μαλακύνει, ἀλλ' οὖν ταχέως ξηραίνεται καὶ ἐκβληθέντα κραῦρα <κραύρα Lp> καὶ περιζήρα <παράζηρα L> καταλείπεται τὰ δεδευμένα, τὸ ἔλαιον δὲ ἐπὶ πολὺ διαμένει καὶ ἀνυγραίνει τὸ δεξάμενον μαλακώτερόν τε ποιεῖ πρὸς ἀφήν τὸ φύσει ἀπαλόν. τὸ δὲ ἰδεῖν ὀφθαλμοῖσιν ἀντιδιαίρεσιν ἔχει πρὸς τὸν διὰ φαντασίας βλέποντά τι, ὥσπερ καὶ <om. Lp> κατὰ τοὺς ὕπνους δοκοῦμεν ὁρᾶν τι καὶ διηγουμένων ἄλλων ἀναπλάσσομεν τὰ διηγήματα. τὸ δὲ θεάσασθαι δι' ὀφθαλμῶν τὴν ἐναργῆ <ἐναρῆ B> θέαν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ <δι' αὐτῶν L> κατάληψιν διὰ τῆς οἰκείας πρὸς τὸ ὀρώμενον αἰσθήσεως. ὡσαύτως δὲ ἔχει <καὶ ins. Et> τὸ οὐασιν ἀκοῦσαι, τὸ τὸν παρόντα αὐτὸν <αὐτοῦ B> ἀκοῦσαι <τὸ τὸν—ἀκοῦσαι om. L> τοῦ λέγοντος <τοὺς λέγοντας Lp> καὶ μὴ ἄλλου ἀγγέλλοντος <ἀγγέλοντος B> ἀκοῦσαι λόγον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ <ἐν τῷ συνήθει L Et> εἰώθασιν λέγειν παρὰ ζώσης φωνῆς ἀκηκοέναι καὶ μήτε διὰ γραπτῶν λόγων ἀκοῦσαι μήτε τὰ παρ' ἄλλου ἄλλου διηγουμένου. Ξάνθον τε <δὲ Lp> ῥέοντα, ἦτοι ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ καὶ πόλις Λυκίας διέκρινε τὸν ποταμὸν τῷ ῥεύματι, ἢ τὸν σφόδρα ῥέοντα βούλεται λέγειν ὡς τὸν δινήντα (Φ 2), ἢ Ξάνθον ῥέοντα ὡς εἰ ἔλεγε Ξάνθου ῥοάς, ἢ τὸν καλῶς ῥέοντα, ὡς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας (M 470), τὰς εὖ πεποιημένας· ἢ ποιηταὶ πύλαι αἱ τέλος ἤδη λαβοῦσαι καὶ ἀποτετελεσμέναι <ἢ ποιηταὶ—ἀποτετελεσμέναι uncin. incl. Kamm.> . καὶ ὅλως ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ζητῶν τις εὐρήσει εὐλογον τὴν τῆς προσθήκης αἰτίαν. I 1 sqq. πῶς οὐκ Αἴας πρῶτος ἢ Διομήδης ἀριστεύει; καὶ φασιν ὅτι Πύλιοι πρῶτοι συνέρρηξαν. ἄλλοι δὲ ὅτι, ἐπεὶ ὁ Ἀντίλοχος ἄλκιμος καὶ ταχὺς ὑπόκειται, εἰκότως καὶ φονεύει πρῶτος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπ' ἐλάσσονος ἥρχθαι τὸν ποιητὴν τὸ τῆς τύχης αἰνισσόμενον κράτος. τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ καὶ ἄλλην ἀριστείαν αὐτοῦ οὐ γράφει <συγγράφει, om. οὐ, BLp, corr. Bkk.> · ἄλλως τε καὶ ζηλοῖ τὸν πατέρα· πρῶτος γὰρ, φησὶν, ἐγὼν ἔλον ἄνδρα (Λ 737), καὶ θεατὴν αὐτὸν ἔχει. θερμότητος δὲ τοῦτο <5 fere litt. post h. v. eras. B> νεωτερικῆς ἔργον. ἢ Τρῶες κατεφρόνουν Νέστορος καὶ κατὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ μέρος πρῶτως ἔκρουσαν. alter. schol. h. v. (de ἱπποκορυστής) v. B 1. ἀδύνατόν φησιν εἶναι ἐπὶ τὸν Αἴαντα τὸ βέλος πεμφθὲν εἰς Ἴθακήσιον ἐλθεῖν· οἱ γὰρ Ἴθακήσιοι πόρρω τεταγμένοι εἰσὶ καὶ οὐ κατὰ Σαλαμίνους

<σαλαμίνους L Et> καὶ <τοὺς ins. L> Λοκρούς. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὁ γὰρ ἑταῖρος οὐ πάντως πολίτης ἀλλὰ καὶ φίλος καὶ συμπράττων. οὕτω καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως οὐ πολίτης ἀλλ' ἑταῖρος. πῶς ἑταῖρον αὐτόν φησιν Ὀδυσσεύς, μὴ στρατευομένων Ἰθακησίων πλησίον Σαλαμινίων; ἑταῖρον οὖν νῦν <μὲν οὖν L> οὐ τὸν πολίτην ἀλλὰ τὸν συνεργόν φησιν. τί γὰρ ἄτοπον εἰ Σαλαμίνιος ὢν ἑταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεύς; οἱ δὲ ὅτι συγκέχυται ἡ μάχη, ἢ ὅτι ὁ Αἴας πάσας ἐπῆρει τὰς τάξεις βοηθῶν. καὶ που γὰρ καὶ Ὀδυσσεὺς βοηθεῖ, ὡς δηλοῖ ἡ πεδιάς μάχη (Λ 472), καὶ Μενεσθεὺς βοηθεῖ (Μ 370) ἐν τῇ τειχομαχίᾳ <βοηθεῖ usque ad. βοηθεῖ om. L, tum idem ἐν τῷ τηλεμαχ'>, καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἐπὶ Πατρόκλου <πατρόκλω L> προσκαλεῖται (Ρ 120). ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. τοὺς ἑταῖρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ· οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ὥσπερ καὶ ὁ ἔτης καὶ ὁ γείτων· ἔται μὲν γὰρ οἱ συνῆστοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες· γείτονες ἡδὲ ἔται (Δ 16). καὶ ὅτι ἑταῖρους συνδιαιτητὰς οἶδεν· ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής (Ρ 577). καὶ ἐρήρας ἑταῖρους (ι 100) τοὺς διὰ τῆς χρεῖας φίλους, καὶ Ἑκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος (Σ 251), παραλιπὼν ἐνταῦθα τὸ εἶδος. ὁμοίως δ' αὖ σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοιναῖς· τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι ι, ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτός (β 285—87), καὶ ἐγὼ δ' ἄνα δῆμον ἑταῖρους αἶψ' ἔθελοντῆρας συλλέξομαι (β 291). καὶ μεταφέρων ἐκ τοῦ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς λέγει (β 402)· Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τοι ἐυκνήμιδες ἑταῖροι, καὶ ἐκ τοῦ κομόωντες Ἀχαιοί· εὗρεν ἔπειτα ἐπὶ θινὶ κερηκομόωντας ἑταῖρους (β 408). φίλος δὲ υἱὸς καὶ φίλη μήτηρ καὶ φίλα γυῖα καὶ φίλαι χεῖρες. καὶ διακρίνων· εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ ἢ ἐφίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν (α 237. 8)· οὐκ ἂν, φησὶν, ἐλυπήθην, εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων ἀπώλετο πολέμων, ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον καὶ ἐπανελθὼν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰκείων ἐτελεύτησεν. καταχρώμενος δὲ καὶ τὴν φύξιν ἑταῖραν τοῦ φόβου λέγει (Ι 2)· φύζα φόβου κρυόεντος ἑταῖρη, καὶ ἄνεμον (λ 7) ἵκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον ν. καὶ πάλιν ὄλην τὴν οἰκειότητά φησι δηλῶν (Γ 163)· ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε· τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους. διὸ ἐπιζητεῖ ἡ Ἑλένη τοὺς ἀδελφούς. πῶς νικῶσιν <οἱ ins. L> Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶσθαι; ἐροῦμεν ὅτι Ζεὺς ἔῃ <ἔα Lp> Τρώας ποινὰς τῶν πλημμελημάτων τίνειν, ἢ ὅτι δι' ἀμφοτέρων τὴν τῶν Ἑλλήνων δύναμιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξῃται τὴν χάριν, εἴ γε ὃν ἔτρεψε μόνος Αἴας; οὗτος ἅμα Διὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει. πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν Θρήικας ἦγε σὺν Ἀκάμαντι <ἀκάμαν τί Β> ὅσους Ἕλλησποντος ἐντὸς ἔργει (Β 844), νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνόθεν εἰληλούθε ι; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιώκουν, τὰ δὲ βασιλεία ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ. Πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα (Β 768) τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τούτῳ τῷ δὲ Διομήδει ἀνατίθῃσιν; ἢ ὅτι ὁ μὲν δυσκίνητος καὶ μεγάλοφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν τὴν μάχην ἦν ἄριστος, ὁ δὲ ὀξὺς καὶ φιλότιμος ὢν ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος προτροπῆς <Δ 370> ἀνεπτέρωται· οἱ γὰρ νεανίσκοι καὶ θυμοειδεῖς ὑπερεθισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται. ἢ ὅτι εἰς τὸν μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν ἥττον γὰρ ἀπεδίδρασκε καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως (Η 116. 17?) καὶ διὰ τῶν ὀρκῶν τὴν ὑποψίαν. καλῶς δὲ ὁ Διομήδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἢ γὰρ κοινὴ πρὸς τὸ πλῆθος προτροπὴ τὸν καθ' ἕνα ἀμελέστερον ἐργάζεται, ἢ δὲ πρὸς ἕνα τινὰ μονομαχία εὐθαρσέστερον καὶ γενναϊότερον. ἀδύνατον τοῦτο· πῶς γὰρ ἂν ἔζησεν ὁ οὕτω καιόμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων; ἐγχειρεῖ μὲν οὖν τῷ ἔθει λύειν, ὅτι συγκεχώρηται τὸ δοκεῖν τοὺς θεοὺς δύνασθαι τοιαῦτα δρᾶν τινὰς ἅ τοῖς πάσχουσιν ἀκίνδυνά εἰσι κατὰ τὴν ἐκείνων προαίρεσιν. λύεται δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως διχῶς, ἢ ὅτι τὸ πῦρ οὐ κυριολογεῖ ἀλλ' ἐπὶ τῆς λαμπηδόνης τίθῃσιν, ἢ ὅτι μετωνυμικῶς ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων λέγει, ἀπὸ τῶν περιεχομένων ἐπὶ τὰ περιέχοντα· προείρηται γὰρ δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ <post h. v. B rasura> ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ (ν. 4). ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἔθους· εἴωθε γὰρ <om. Β 2

L > ἐπὶ τῶν μαχομένων τὸ πῦρ λαμβάνειν εἰς παράστασιν <B 2 π in ras.> τῆς συντόνου <συντόμου L> καὶ ἐνθέρμου ὀρμῆς ὡς οἱ μὲν μάρναντο <μάρνανται L> δέμας πυρὸς αἰθομένοιο (Λ 596. N 673. P 366. Σ 1) καὶ (Δ 342. M 316) μάχης καυστερῆς ἀντιβολῆσαι <ἀντιβολήσας L> . καὶ τὰ περὶ τὸν Διομήδη οὖν παραστατικά τῆς κατὰ τοὺς ὥμους καὶ τὰς χεῖρας ἐνθέρμου ὀρμῆς καὶ τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν πυκνοτέρας ἐπιστροφῆς· οὕτω γὰρ <om. B 2 > καὶ κορυθαῖολος <tum ὁ Ἑκτωρ B 2 > εἴρηται. Ζωῖλος <Ζωῖλος A> ὁ Ἐφέσιος κατηγορεῖ τοῦ τόπου τούτου καὶ μέμφεται τῷ ποιητῇ <τὸν ποιητὴν L> , ὅτι λίαν γελοίως πεποίηκεν ἐκ τῶν ὥμων τοῦ Διομήδους καιόμενον πῦρ· ἐκινδύνευσεν γὰρ ἂν καταφλεχθῆναι <καταφλεχθεὶς A> ὁ ἥρως. ἔνιοι μὲν οὖν παρελῆφθαι τὸ ὥς κατὰ συνθήειαν τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς, καὶ ἐνθάδε τὸ δαΐε οἱ ἀκάματον πῦρ, ἴν' ἢ ὡς πυρὸς φαντασία, οὐκ εἰδικῶς <ἰδικῶς A> πῦρ <L verbis poëtae δέμας πυρὸς addidit αἰθομένοιο, tum ita pergit: ὡς πυρὸς φαντασίαν καὶ οὐκ εἰδικὸν πῦρ λέγει ὁ ποιητής, ὃ βέλτιον ἂν εἶεν> . κατηγορεῖ καὶ τούτου Ζωῖλος, ὅτι λίαν φησὶ γελοίως πεποίηκε τὸν Ἰδαῖον ἀπολιπόντα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα φεύγειν. ῥητέον οὖν ὅτι κατέθορε μὲν τοῦ ἄρματος ὡς ὑπερασπίσων τῷ ἀδελφῷ, εὐλαβηθεὶς δὲ τὸν πολέμιον εἰς φυγὴν ὥρμησεν. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι εἰδὼς τὸ Διομήδους φίλιππον διὰ τοῦτο ἔα τοὺς ἵππους, ὅπως περὶ αὐτοὺς γένηται. ἢ ὅτι οὐκ ἐπέστησε τῷ συμφέροντι· αἱ γὰρ φρένες ταραχθεῖσαι παρέπλαγξαν καὶ τὸν σοφόν. τοιοῦτος εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀγχόμενος ὑπὸ τῆς κόρυθος καὶ ἀγνοῶν χρῆσασθαι τῷ ξίφει κατὰ τοῦ πολεμίου (Γ 369 sqq.). καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἄρμα. ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἀρμάτων φησίν. διότινες ἔλεγον· παρ' ὅχρεσφι πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἴν' ἢ οὕτως τοῖς ἀρματηλάταις ὁ θυμὸς ὠρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυτοὺς ἤξειν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπὼν ἐπιφέρει καὶ τῶν Τρώων τὸ πάθος. ad Z 129 v. 315—41. schol. de variis domiciliorum et rusticorum et urbanorum partibus quoniam casu cum h. l. in libris (* B et L) coniunctum est, in fine operis nostri edetur. cf. ad A 250. καὶ πῶς γινώσκει πολέμιον ὄντα; ὅτι ἔστιν ὅτε καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον συναντῶσιν ἀλλήλοις καὶ γνωρίζονται, ἔστι δ' ὅτε καὶ <om. B Lp> μὴ ὄντος πολέμου κατοπτέοντες βλέπουσι τοὺς ἀλλήλων ἀριστεῖς. πόθεν δὲ οἶδεν; ἐξ αἰχμαλώτων δηλονότι, ὅθεν καὶ Ἰδομενεὺς ἔμαθε τὰ περὶ Ὀθρυονέως (N 374 sqq.). δύναται δὲ καὶ ὡς Ἀργεῖος εἰδέναι ταῦτα, εἴ γε Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Τροίαν <ἐπίνοιαν Lp> πῶς παρὰ τῷ Πριάμῳ τὸ γένος οὐ σώζεται; ὅτι τοὺς Λαομέδοντος Ἡρακλῆς ἀπήγαγε πορθήσας τὴν Ἴλιον. ζητεῖται πῶς Διομήδους μὲν ἀκοντίσαντος πεζοῦ, Πανδάρου δὲ ἀπὸ ἄρματος, οὕτως ἐκ τοῦ κοιλοτέρου φερόμενον τὸ δόρυ κατωφερῆ πεποίηκε τὴν τρώσιν. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι πρῶτον μὲν Ἀθηναῖ ἦν ἡ κατευθύνουσα αὐτό, ἢ ἦν δυνατόν τοῦτο ποιῆσαι, ἔπειθ' ὅτι προσεπινεύσας ὁ Πάνδαρος ἔνεκα τοῦ θεάσασθαι, εἰ καιρίως τέτρωται ὁ Διομήδης, οὕτως ἐβλήθη διὰ τῆς ῥίνος τὴν γλῶσσαν. οἱ δὲ ὅτι ἐν ἀνωμάλοις τόποις μαχομένων εἰκὸς τὰ μὲν ἄρματα ἐν χθαμαλωτέροις τόποις τρέχειν τοὺς δὲ πεζοὺς ἀπὸ μετεώρου μάχεσθαι, ὥστε καὶ τὸν Διομήδη ἀφ' ὕψους βεβληκέναι. ἢ ὅτι δειλωθεὶς τῇ ὀρμῇ τοῦ ἥρωος ὁ Πάνδαρος συνεκάθισεν. οὐχ ἵνα μὴ τρωθῇ· πῶς γὰρ ἐνόμισεν ἄτρωτον τὸν ἑαυτῆς πέπλον εἶναι, τιτρωσκομένων καὶ τῶν θεῶν; ἀλλ' ὑπὸ οὐδενὸς αὐτὸν <αὐτῶν cod.> τῶν πολεμίων ὀραθῆναι θέλει. ὡς γὰρ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν ἀφανεῖς, οὕτω καὶ ἡ ἐσθῆς αὐτῶν ἀόρατος. πῶς οὖν ἐπιφέρει μὴ τις Δαναῶν ταχυπώλων χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃτα; ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐδήλωσε τὸ ἐπόμενον. εἰ γὰρ ὥφθη, ἴσως ἂν ἐτρώθη, καὶ τρωθεὶς ἀπέθανε. Διομήδης δὲ μόνος ἐπιδιώκει· τὴν ἀχλὺν γὰρ ἦν ἀφηρημένος. διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη; ὅτι τῆς χειρὸς λαβομένη <ὅτι δεῖ λαβ. Lp> παρήνει τὴν Ἑλένην (Γ 385). διὰ τί κατὰ χειρὸς τιτρώσκεται Ἀφροδίτη; ὅτι χειρὶ λαβομένη παρήνει τὴν Ἑλένην. καὶ ἄλλως. ἡρέθισται ἀκούσασα. ἄλογος ὁ συλλογισμός· οὐ γὰρ διότι σίτον καὶ οἶνον οὐ προσφέρονται, διὰ

τοῦτό εἰσιν ἀναίμονες καὶ ἀθάνατοι· πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα ζῶα οὐ προσφέρεται ταῦτα. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· ὑπακοῦσαι γὰρ δεῖ τῷ οὐ σίτον ἔδουσι ν' ἀλλ' ἀμβροσίαν, τῷ δὲ οὐ πίνουσιν οἶνον· ἀλλὰ νέκταρ. οὐκ εὖ φασὶ προσκεῖσθαι τινες τὸ πολλά <οὐκ εὖ φας. ἔνιοι πρόσκειται τὸ πολλά Lp>· καὶ γὰρ ἐραστής ἐστι <om. Lp> καὶ ἀδελφὸς καὶ τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ. ῥητέον δὲ <om. Lp> ὅτι τὸ γυναικεῖον καὶ ἀσθενὲς ἐμφαίνει ἢ πολλὴ δέησις καὶ τὸ γονυπετεῖν <Lp add.: ἄμπυξ δὲ κτλ. quae huc non pertinent>. καὶ πῶς ὕστερον (889 sqq.) ὑβρίζει αὐτόν; ὅτι τὸ δίκαιον ὑπερέβαινεν οὐ βοηθῶν ἀλλὰ καὶ αὐτουργῶν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν· Περίφαντα γοῦν ἀπέκτεινεν (v. 842). καὶ πῶς Διομήδης οὐ μηνύει τοῖς Ἀχαιοῖς ὅτι εἶδωλον ἦν, τὴν ἀχλὺν ἀφηρημένος <ἀφήρηται γὰρ τὴν ἀχλὺν Lp>, ὅφρ' εὖ γινώσκοι <γινώσκη Lp> θεὸν ἠδὲ <om. Lp> καὶ ἄνδρα (v. 128); ῥητέον δὲ <om. Lp> ὅτι τὸ εἶδωλον ἀμφοτέρων τούτων <ἀμφοῖν, om. τούτων, Lp> ἐστέρηται. τὸ λαισῆια εἰ καὶ ἄλλοι ἄλλως ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ἐγὼ φημι σάκη λέγειν κοῦφα ἤγουν ἐλαφρά—τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πτερόεντα—, λαισῆια δὲ εἰρησθαι τὰ ἐν τῇ λαιᾷ βασταζόμενα [μικρὰ ἀσπιδίσκια], ὥς ποτε ἔφη ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον (Π 106). πτερόεντα δὲ ὥς κοῦφα· τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετο (Τ 386). πῶς τὸν οὐρανὸν πολύχαλκον λέγει καὶ πάλιν χρυσοῦν, ὥς τὸ χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ (Δ 2); ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν μὲν στερεὸν βούληται λέγειν, τότε πολύχαλκόν φησιν, ὅταν δὲ καλόν, χρυσοῦν. διὰ τί μὴ πύργοις ἢ ὄρεσιν; ὅτι ὕστερον κινηθήσονται. τὸ ἦ ὅτι μὲν ταῦτόν σημαίνει τῷ <τὸ L> ἔφη δισυλλάβῳ καὶ τῷ φῇ διγραμμάτῳ ῥήματι παρ' Ὀμήρῳ δηλόν, καὶ δοκεῖ γεγενῆσθαι τὸ ἦ ἀπὸ τοῦ φῇ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. ζητοῦσι δὲ τίς ἡ διαφορὰ τοῦ ἦ πρὸς τὸ φῇ. διαφέρειν δὲ φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιλέγεται, οἷον ἐν τούτοις· ἦ καὶ κυανέησιν <κυανέοισιν L> ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων (Α 528), ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν (Α 219)· προειπόντος γὰρ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ταῦτα ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὄλων τῶν ποιήσεων οὕτως αὐτὸ καὶ μόνον ὑποτάττει. τὸ δὲ φῇ καὶ τὸ ἔφη καὶ προτάσσεται τῶν ῥηθησομένων λόγων καὶ τούτοις ὑποτάσσεται. καὶ μία μὲν αὕτη διαφορὰ τοῦ φῇ καὶ <τοῦ ins. L> ἔφη πρὸς τὸ ἦ, δευτέρα δὲ αὕτη· τὸ μὲν γὰρ <om. L> ἦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται καὶ σημαίνει ῥῆμα τὸ ἦ, εἶπεν, ὀριστικὸν ἐνικὸν ἀορίστου χρόνου δηλωτικὸν ὑπάρχον τρίτου προσώπου, τὸ δὲ φῇ κλίσιν εἰς ἅπαντας χρόνους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γένη λαμβάνεται <λαμβάνει L>, καὶ τρέπεται καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήσια. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἔστι τι μονοσύλλαβον ῥῆμα καὶ μονογράμματον ἦ, σημαίνει δὲ δύο, τὸ μὲν τι <μέντοι BL, corr. Bkk.> ταῦτό <ταῦτόν L> τῷ παρ' Ὀμήρῳ· χρῶνται γὰρ αὐτῷ παραπλησίως ἀντὶ τοῦ <om. L> ἔφη κατὰ τοῦ τρίτου προσώπου, τὸ δὲ τι ταῦτόν τῷ ὑπῆρχον <τὸ—ὑπῆρχ. quae B et L om., praeunte Dindorfio e schol. Od. addidi>, ὃ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει νῦν. τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματον αὐτὸ προεφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές· χρῆται δὲ τούτῳ <τοῦτο L> ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν εἰς δύο συλλαβὰς διαιρῶν αὐτὸ καὶ δύο γράμματα βραχέα, οἷον ἐπὶ τοῦ Νέστορος εἴ ποτ ε. <κοῦρος ἔα e schol. Od. add. Dind.> νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει (Δ 321), καὶ τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἦεν (ξ 222). τούτων τὸ πρότερον ἐκτείνων γράμμα εἰς τὸ συγγενὲς τὸ η, οἷον ἀλ λ' ὅτε δῆ <μῆ L> σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης (κ 156)· ἐν γὰρ τούτοις ταῦτόν τι λέγει τῷ <τὸ codd., corr. Bkk.> ἦμην. τὸ δὲ μονοσύλλαβον οὐχ εὐρίσκομεν παρ' αὐτῷ κατὰ τῆς δυνάμεως <τὴν δύναμιν L> ταύτης ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐτέραν <τῆς ἐτέρας L> μόνον. τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ <κρατύνῳ L> ἐν Πυτίνῃ· γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦ <ἦν codd., corr. Buttm.>, νῦν δ' οὐκέτι, καὶ παρὰ τῷ <om. L> Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· ἦ γὰρ φίλη ἐγὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου, καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ (ἐπικλωνῷ L, potius τῷ Τυράννῳ, v. 1123)· ἦ <ἦν codd.> δοῦλος οὐκ ὦνητὸς ἀλ λ' οἰκοτραφής, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ (Rep. I, p. 328 C)· οὐ

γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἦ <codd. ἦν> τοῦ ῥαδίου ς, τὸ ἔνθα Πυλαιμένεα <-μενέα Β> ἐλέτην
 <εἰς τὸ ἔνθα Πυλ. ἐλ. L> μάχεται τῷ ἐν τῇ παρὰ νηυσὶ μάχῃ ζῶντι καὶ ἐπομένῳ τῷ παιδὶ
 Ἀρπαλίῳ· παρὰ δέ σφι πατήρ κίε δάκρυα λείβων (N 658). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως· καὶ γὰρ ὁ
 Πυλαιμένης <-μενής Β> ὁμώνυμος εἶναι δύναται, καὶ τὸ μετὰ δέ σφι πατήρ κίε δάκρυα
 λείβων μετωνυμικῶς ἐκδέχεται ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη. καὶ τὸ ἔνθα Πυλαιμένεα <-μενέα Β>
 ἐλέτην οὐ πάντως ἐστὶν ἀνεῖλον, ἀλλὰ κατέλαβον, ὡς ἐπὶ τοῦ ζῶντος ἔλ' <ἔλον Β L>· ἵππῳ
 γὰρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο (Z 38). οὐδὲ γὰρ ἀγῶνα αὐτοῦ εἴρηκεν, οἷα εἴωθε λέγειν τοῖς
 ἀποθανοῦσι· τάχα οὖν αὐτὸς <αὐτὸ L> μόνον τέτρωται. [σκοπεῖ τὴν φράσιν [ἔλετο] ἐλέτη ν·
 ἐπόρθησαν, διὰ τὸν ἡνίοχον καὶ τοὺς ἵππους, ἢ συλληπτικῶς τῷ τε Θρήκηθεν ἄητο ν] (I 5). πῶς
 οὖν τῷ υἱῷ ἔπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ· ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος
 βασιλῆος (N 643); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, καὶ ὁ μὲν ἀρχηγός, ὡς Ἰάσος αὐτ' ἀρχὸς μὲν
 [Ἀθηναίων ἐτέτυκτο, O 337], ὁ δὲ βασιλεύς. διὸ πολλὴ γίνεται περὶ αὐτῶν σπουδὴ τῶν
 Παφλαγόνων καὶ Ἀλεξάνδρου. πῶς δὲ ὁ Ἀρπαλίῳ ἐνταῦθα οὐκ ἐπήμυνε τῷ πατρί, εἰ τούτου
 ἦν υἱὸς τοῦ Πυλαιμένεος; ἔνιοι τοῦτον (N 643. 658) ἐνόμιζον εἶναι τὸν ἐν τῷ Ε ἀναιρεθέντα.
 ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηι ἀρχὸν Παφλαγόνων ν. ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, ἐκείνου
 μὲν ἄρχοντας ὄντος, τούτου δὲ βασιλέως. πολλοὶ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμωνυμῖαι· Σχεδίοι γὰρ
 δύο Φωκέων ἡγούμενοι, ὁ μὲν Περιμήδους (O 515), ὁ δὲ Ἰφίτου (B 517), οὓς ἀμφοτέρους
 Ἔκτωρ ἀναιρεῖ. Εὐρυμέδοντες δύο ἡνίοχοι, ὁ μὲν Ἀγαμέμνωνος (Δ 228), ὁ δὲ Νέστορος (Θ 114.
 Λ 620). κήρυκες Εὐρυβάται δύο, ὁ μὲν Ὀδυσσεύς (B 184. τ 246), ὁ δὲ Ἀγαμέμνωνος (Α 320. I 170).
 Ἀδραστοὶ τρεῖς βάρβαροι, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους (Λ 328), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (Z 51), ὁ δὲ ὑπὸ
 Πατρόκλου (Π 694) ἀναιρούμενος. Ἀκάμαντες δύο, ὁ μὲν Εὐσώρου (Z 8), ὁ δὲ Ἀντήνορος (B
 823). Ἀστυνοὶ δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους ἀναιρούμενος (E 144), ὁ δὲ Πολυδάμαντος ἡνίοχος (O
 455). Θόωνες βάρβαροι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους (E 152), ὁ δὲ ὑπὸ Ὀδυσσεύς (Λ 422), ὁ δὲ ὑπὸ
 Ἀντιλόχου (N 545) ἀναιρούμενος. Μελάνιπποι τρεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ Ἐκτορος παραινούμενος
 ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσίν (O 547), ὁ δὲ ὑπὸ Τεύκρου (Θ 276), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 695)
 ἀναιρούμενος. Ὀφελέσται δύο ***** ὁ μὲν ὑπ' Εὐρυπύλου, ὁ δὲ ὑπ' Αἴαντος. Πυλάρται δύο, ὁ
 μὲν ὑπ' Αἴαντος (Λ 491), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (Π 696). Πείσανδροι δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Ἀγαμέμνωνος
 (Λ 122), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (N 601). πῶς ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐστηκὼς τὴν κεφαλὴν ξίφει
 πλήττεται; τάχα οὖν τὰς ἡνίας ἀναλαβεῖν θέλων <ἐθέλων Lp> ἢ ναρκήσας ὑπὸ τῆς πληγῆς
 κατέκυψεν <κατέκυψεν ante ἢ ναρκ. Lp> πῶς οὖν συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει
 μιὰρὸς εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος. ἄλλως τε καὶ ἀρνοῦνται τὴν συγγένειαν· φησὶ γὰρ ὅτι
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον (ν. 635). ὑπὸ συγγενοῦς δὲ ἀναιρεῖται, ὅτι καὶ συγγενῇ
 ἀνείλε τὸν Λικύμνιον· φίλον γὰρ μήτρῳ κατέκτα (B 662). Δ 491. B 447 (p. 44). χαριέντως τὸν
 υἱὸν ἀμαρτάνοντα παρὰ γνώμην τοῦ κυρίου κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ. πῶς οὖν Ἀθηναῖ τοῦτο οὐκ
 ἀναμένει; ὅτι οὐκ ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος, ὡς καὶ Ζεὺς οὐ τοῖς τέκνον ἐμόν ν, δέδοται
 πολεμῆαι ἔργα (ν. 428). * B (id. L f. 119 a, Π) ad ν 103 pertinet, quem versum quaestioni
 instituendae ansam dedisse Etym. M. ν. ἡεροιδὲς docet: ... καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν
 ἀνεῖσθαι. τὸ τρυφερῶς ὡς πελειάδας πορεύεσθαι ἀπρεπές. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· τὰ γὰρ
 ἴθματα οὐκ ἔστιν ἴχνη, ἀλλ' ὀρμήσεις <ὀρμήματα Scor.> καὶ πτήσεις. οὐ περιστεραὶ
 γενόμεναι, ἀλλ' ὅμοιαι <ὁμοῖαι Β> τοῖς ἴθμασιν, ἥγουν τοῖς ὀρμήμασι καὶ ταῖς πτήσεσι, τῶν
 περιστερῶν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔρχονται· τὸ γὰρ ὡς πελειάδας τὰς θεὰς πορεύεσθαι ἀπρεπές.
 τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν πτήσιν· ἄτοπον γὰρ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον ἐσκευασμένας.
 ἄλλως. καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστεραῖς εἴκασεν. ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ
 ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. ἢ καὶ διὰ τὸ καθαρὸν ἢ διὰ τὸ ταχύ. Φ 407. καὶ πῶς ἂν ὁ Ἀρης ἔπασχε
 δεῖν ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος; εἰ μὲν γὰρ ζῶν, πῶς ἐπιφέρει διαστέλλων ἢ κεν ζῶς ἀμενηνός ς;

εἰ δὲ καὶ τεθνηκώς, πῶς ἀποθανεῖν ἠδύνατο, ὥς καὶ ἀποθανὼν ἔτι ἔπασχε δεινὰ; λύσις γὰρ τῶν δεινῶν ὁ θάνατος. ῥητέον δὲ ὅτι ὁ δεύτερος ἢ ἀντὶ τοῦ εἶ συναπτικοῦ κεῖται, ὥς τὸ ὄφρα καὶ Ἔκτωρ εἴσετα ι , ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν (Θ 111), καὶ ὁ λόγος οὕτως· δεινὰ ἂν ἔπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς, κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενὴς διὰ τὸ τραῦμα ἦν. ad Φ 389. Ζητεῖται πῶς Αἴας ἀνελὼν τὸν Ἀκάμαντα φώως δ' ἐτάροισιν ἔθηκε μήπω ἀριστείας αὐτοῦ παραδεδομένης; ῥητέον οὖν ὅτι κατὰ τοῦτο φοβερὸς ἔδοξεν ὁ Ἀκάμας εἶναι, καθὼς ὁ Ἄρης αὐτῷ ἀπέικασται πολλοὺς Ἑλλήνων ἀναιρῶν. τὸ ὁδῶ ἐπὶ οἰκία ναίων οὐκ ἔστι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν, ἀλλ' ἢ ἐπὶ δηλοῖ ἐν τούτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοίνυν ἐστὶν ἡ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὁ οἰκῶν ἐν αὐτῇ ἐπάνω γῆς οἰκεῖ. οὕτως ἔφη καὶ τὸ τὴν μὲν ἔπει τ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς (Α 440), ἦγουν οὐ παρὰ τὸν βωμὸν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν βωμὸν, ὅτι κυρίως βωμὸς κατασκευάσμα ἐλέγετο ἀναβαθμοὺς καὶ βήματα ἔχον, ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο οὖν ἐπὶ βωμὸν Ὀδυσσεὺς ἄγει. καὶ οὗτος μὲν ὁ βωμὸς θυήεις, εἰς δὲ ἀναβαίνειν ἔστιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὅπου τὰ ἄρματα ἐτίθετο· ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει (Θ 441), καὶ ἐπὶ τούτου οἰκείως χρησάμενος τῇ ἀνά προθέσει. καὶ τὸ ἡ δ' ἦσται ἐ π' ἐσχάρη (Ζ 305) σημαίνει ὡς τοῦ θρόνου ὑψηλοτέρου ὄντος τῆς ἐσχάρας. καὶ τὸ γενεὴ δέ τοι ἔσ τ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ (Υ 390)· ἡ γένεσις καὶ ἡ γονὴ καὶ ὁ τόπος ἐν ὕψει τῆς λίμνης. δοκεῖ ἡ προσθήκη αὕτη τὸ κάλλιστόν τε καὶ βιωφελὲς ἐξευτελίζειν ὥς οὐκ ὄν καλόν· καίτοι μᾶλλον ἐχρῆν καὶ βοηθόν τινα ἐκ θεῶν τούτῳ ἀναπλάσαι, ἵν' ἡμεῖς προτρεπώμεθα ἐπὶ τὸ φιλόξενον. ἢ οὖν ἀπλῶς ἀναπεφώνηται, ὥς τὸ οὐδὲ ἐκηβολία (Ε 54). ἢ ἀποδοκιμάζει τὴν ἄκριτον φιλοξενίαν καὶ τὸ μὴ ἐπικρίνειν ποιὸς τίς ἐστὶν ὧς μέλλει δεξιὰν συνάπτειν. ἐναρέτων γὰρ ἴδιον οὐχὶ τὸ πάντας φιλεῖν ἀλλὰ τινὰς διὸ οὐδένα φίλον ἔσχευ. εἶτα καὶ ἐπιорκία μετὰ τῶν ἄλλων ὑπόκειται· τὰ δὲ καλὰ καθαρεύειν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὀφείλει. μισητὰ καὶ οὐχ ἄρμόζοντα βασιλικῶ ἦθει τὰ ῥήματα· τρόπου γὰρ ἐνδείκνυσσι θηριότητα, ὁ δὲ ἀκροατὴς ἄνθρωπος ὢν μισεῖ τὸ ἄγαν πικρὸν καὶ ἀπάνθρωπον. ὅθεν κὰν ταῖς τραγωδίαις κρύπτουσι τοὺς δρῶντας τὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ ἢ φωναῖς τιςιν ἐξακουομέναις ἢ δι' ἀγγέλων ὕστερον σημαίνουνσι τὰ πραχθέντα, οὐδὲν ἄλλο ἢ φοβούμενοι μὴ αὐτοὶ συμμισηθῶσι τοῖς δρωμένοις. δεκτέον δὲ λέγειν ὅτι, εἰ μὲν ἔλεγε ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιорκίας, ἦν ἐγκλημα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὴν παράβασιν, οὐκ ἐπαχθῇ. σχεδὸν γὰρ καὶ ὁ ἀκροατὴς τοῦτο βούλεται τὸ μηδὲ γένος ἐπιλιμπάνεσθαι τῶν ἐπιόρκων. τάχα γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀργίζεται. ἄλλως τε πρῶτος μὲν ἐστὶ τοῖς ἀρχομένοις, βαρὺς δὲ τοῖς ἀντιπάλοις· τοῦτο γὰρ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ ἰσχυροῦ. τί βούλεται τὸ Αἰνεία τε καὶ Ἔκτο ρ , ἐπεὶ πόνοος ὕμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιτα ι , οὐνε κ' ἄριστοι πᾶσαν ἐ π' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονεῖν τ ε ; τὸ μὲν οὖν ἐγκεκλίσθαι τὸν πόνον αὐτοῖς ἔχει τὴν μεταφορὰν ἥτοι ἀπὸ τῶν χειραγωγουμένων δι' ἀσθένειαν καὶ ἐπικλινόντων αὐτοὺς πρὸς τοὺς κουφίζοντας ἢ ἀπὸ τῶν ζυγοστατούντων καὶ ρεπόντων εἰς μέρος. ἡ ῥοπή οὖν τῶν πραγμάτων πρὸς ὑμᾶς ἐστὶ κεκλιμένη, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἑαυτὸ φέρειν μὴ δυνάμενον ὑμεῖς διακρατεῖτε ὀρθοῦντες. ἢ ἀπὸ τῶν ἐγκεκλιμένων τινὲς ζώων· ἐγκέκλιται οὖν, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ φροντίδι περικέκλεισται ἡ σωτηρία τῶν πραγμάτων. καὶ ἡ αἰτία· οὐνε κ' ἄριστοι πᾶσαν ἐ π' ἰθύν ἐστ ε' ἡ ἰθὺς οὖν ἡ ὁρμή, ἀπὸ τοῦ πρόσω φέρεσθαι. ἐπὶ πᾶσαν οὖν ὁρμήν καὶ τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαί ἐστε ἄριστοι. ἡ ἰθὺς ὁρθότης· ἄριστοι οὖν ἐστε ἐν πάσῃ ὁρθότητι τοῦ τε φρονεῖν καὶ τοῦ μάχεσθαι. ἀρετὴ τῶν ἡγουμένων βουλευέσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον, πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον. θεραπεύει δὲ αὐτούς, ἵνα ὡς φρόνιμοι δέξωνται τὴν συμβουλήν. Ἐκτορα δὲ πέμπει ὡς πείσοντα τὴν θεὸν διὰ τῆς ἀξιοπιστίας. ὁ τρόπος σύλληψις κτλ. (B f. 83 a ad στῆτ', Lp f. 121 b Dindorfius (Phil. XVIII, p. 344) e coniectura ad Porphyrium retulisse videtur. Cum enim contendat e longiore scholio Porphyriano excerpta esse, ubi illud legatur non addidit. v. 273. v. 116. p. 91. καὶ πῶς οὐδὲν εἶπε τοῖς <ταῖς cod.> βουλευταῖς ἀλλὰ ταῖς γυναιξί (v. 270);

νοητέον οὖν ἦτοι κατὰ τὸ σιωπώμενον κάκείοις αὐτὸν εἰρηκέναι, ἢ ὡς ἐπὶ στρατείας καὶ παρατάξεως τοῦ πρέποντος χάριν τοῦτο προστεθεικέναι. ἀποροῦσιν ἐπὶ τῇ ἀποστάσει Ἑκτορός τινες τῇ εἰς τὴν πόλιν γεγονυία. πάσης γὰρ οὕτως τῆς ῥοπῆς τῶν πραγμάτων παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν οὔσης, δυνάμενος ὁ Ἑκτωρ καὶ ἄλλον ἀποστέλλειν πρὸς τὴν μητέρα, ἵνα εὕξηται καὶ τὰς ἄλλας εἰς τοῦτο παρακαλέσῃ, οὐ ποιεῖ τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ἅπεισιν. οἱ μὲν φασιν, ὅπως τῇ γυναικὶ διαλεχθῇ τοῦτο τὸν ποιητὴν οἰκονομῆσαι. οἱ δὲ τοῦτο μὲν ἄλλως φασὶν ἐπακολουθῆσαι, προηγούμενον δὲ ἰδεῖν ὡς εὐλογον εἶναι ἀπαίτησιν ... φασὶν ὅτι παρὼν τε οὐδὲν ὠφέλει καὶ ἀπελθὼν ἐξ ὧν ὁ μάντις ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων εὔρισκε, παρασκευάσας τὸ θεῖον εὐμενές. καὶ οὐ μικρὰν δὲ ἔφασαν ἐπιστροφὴν τοῦ θεοῦ εἶναι τὸ ἢ διὰ τοῦ τυχόντος ἢ διὰ τοῦ προεστῶτος τῶν πραγμάτων γίνεσθαι τὴν θεραπείαν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ὑπὸ οἰκέτου τυχεῖν διακονίας ὅμοιον τῷ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ ἢ γυναικός· ὑπὸ τῶν ἀρίστων γὰρ τιμωμένους τοὺς θεοὺς εἰκὸς μᾶλλον χαίρειν ἢ ὑπὸ τῶν τυχόντων. ἔπειτ' οὐ περὶ τοῦ Ἑκτορος ζητεῖν δεῖ, διὰ τί χωρίζεται πεισθεὶς τῷ μάντι καὶ τούτου ἀκούσας ἐκτελεῖ τὴν πρόσταξιν, συντελεῖν τὰ κελευόμενα πρὸς τοὺς θεοὺς καθήκειν κρίνας· πρὸς δὲ τὸν μάντιν, εἰ ἄρα, ζητεῖν ἔδει, δι' ἣν αἰτίαν καὶ τοῦτον ἀπάγει. εἶπε δ' ἂν ὅτι οὐ πρὸς τὰς δόξας τῶν πολλῶν ἅπαντα πέφυκεν εἰς τοὺς θεοὺς καθήκοντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐφάνη δεῖν εὕξασθαι καὶ θεῶν οὐκ ἄλλω ἢ τῇ Ἀθηνᾷ, πέπλον τε ἀναθεῖναι τὸν χαριέστατον ἢ δὲ μέγιστον καὶ βουθυσίας ὑποσχέσθαι καὶ διὰ πρεσβυτίδων γυναικῶν καὶ ἐντίμων καὶ τῶν ἱερείων γενέσθαι τὰς εὐχάς, οὕτως δὲ καὶ ὅτι διὰ πρεσβευτοῦ καὶ ἀξιόχρεω Ἑκτορος παντὶ λῶον ἐφάνη τὴν πραγματείαν γενέσθαι, μείζονα ἔχοντος τὴν τοῦ συμφέροντος κατάληψιν ἢ οἱ ἄλλοι ἰδιῶται. καὶ μῆνις θεῶν πολλάκις ἰδίως διὰ τινος λύεται προσώπου καὶ διὰ τοῦδε μᾶλλον τοῦ ἱερείου ἢ τοῦδε καὶ τῶνδε παρόντων ἢ τῶνδε. χωρὶς δὲ τούτων οὐκ ἔρημον ἄρχοντος κατέλιπε τὸ στρατόπεδον, ἀλλ' οἱ τε ἀδελφοὶ παρῆσαν πολλοὶ καὶ ὁ Αἰνείας καὶ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Πουλυδάμας, ἀξίωμα ἐπὶ τῷ μάχεσθαι καὶ φρόνημα οὐ μικρὸν ἔχοντες. δεῖ οὖν μᾶλλον λογίζεσθαι διὰ τὴν εἰρημένην χρεῖαν καὶ ἄλλα παρφυρίσκειν ὠφελεῖν μέλλοντα τοὺς οἰκείους, ὧν καὶ τὸ ἐξαγαγεῖν κρυπτόμενον τὸν Ἀλέξανδρον καὶ οἴκου διατρίβοντα· πρὸς δὲ εἰκὸς ἀγανακτοῦντας τοὺς Τρῶας ἐθελοκακεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. ῥαδίως δὲ οὐκ ἂν ἐξήγγελλε πέμψας ἄλλους πρὸς αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τὸ μονομάχιον τούτῳ πεισθεὶς ἐποίησε (H 54 sqq.). δεισιδαίμων δὲ ὧν οὐ θέλει παρέργως τὴν θυσίαν γενέσθαι. ἄλλως τε παροξύνει αὐτοὺς καὶ καταλείπει Αἰνείαν. ἢ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν στρατευμάτων· διὸ καὶ τὸ μονομάχιον Γλαύκου παράγεται. ἢ ἐπεὶ ὠνείδισται ὑπὸ Σαρπηδόνος (E 472 sqq.) Ἀλέξανδρον θέλει παρεγεῖραι. πῶς, φασὶ, λέγει Διομήδης οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερός Λυκόοργος δὴν ἦ ν , ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζε ν , ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε κα τ ' ἠγάθεον Νυσήιο ν , αἱ δ ' ἅμα πᾶσαι θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑ π ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου καὶ τὰ ἐξῆς; πῶς γὰρ παραιτεῖσθαι λέγων τὸ θεομαχεῖν αὐτὸς μὲν δύο τέτρωκε θεοὺς ἤδη, τὸν Διόνυσον δὲ ἐν αὐτοῖς τούτοις μαινόμενον λέγει καὶ πεφευγέναι εἰς θάλασσαν φοβηθέντα; ἄτοπον γὰρ καὶ ψεύστην ὁμοῦ καὶ βλάσφημον τὸν Διομήδη κατελέγχοντα. λύσις. τὸ μὲν οὖν τρῶσαι θεοὺς οὐ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῦ γέγονε, καθ' ὑπηρεσίαν δὲ ἄλλης θεοῦ κατὰ θεῶν ἔπεσθαι καὶ αὐτῆς κελευσάσης. τοῖς δύο δ' εἰρηκυίας Ἀθηνᾶς μόνοις δεῖν ἐναντιωθῆναι καὶ διὰ τούτους τὴν ὁμίχλην ἀφελούσης καὶ τὴν ἀπὸ τούτων μόνων ἀγνωσίαν ἀφρημένης, προσθείσης δὲ μή τι σύ γ ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις (E 130), καὶ τοῦ Διομήδους εἰπόντος ἄλ λ ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέω ν , ἅς ἐπέτελλες· οὐ μ ' εἷας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις (E 818 sqq.), Γλαύκου δὲ θρασύτερον ἐπιόντος, εὐλαβεῖται, μή τις εἴη θεός, καὶ τὰς παραγγελίας εἰς μνήμην ἀγείρει, λέγων· οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην ν . μαινόμενος δὲ ὁ Διόνυσος οὐ κατὰ βλασφημίαν εἴρηται, ἀλλὰ παραστατικῶς τῆς τοῦ θεοῦ κατὰ

βακχείαν ὁρμῆς, φλέγοντος ἰσχυρῶς καὶ ἀκμάζοντος ἐρρωμένως ἐν τῇ τῆς χορείας καταστάσει, ὁμοίως τῷ μαίνεται δ' ὡς ὁ τ' Ἄρης ἐγχείσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ (Ο 605). καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων τοῖς ἔργοις κατ' ἀνδρείαν μαίνεται φαμέν, μανίαν τὴν ἐνθουσιαστικὴν πρᾶξιν λέγοντες. καὶ Πλάτων (Phaedr. p. 244) δὲ διαιρῶν τὰς μανίας δείκνυσιν τὰς ἀγαθὰς τε καὶ θείας, αἱ τινὲς εἰσι. φυγὴν δὲ Διονύσου οὐχ ὁ Διομήδης κατέγνωκε, τοῖς δὲ λεγομένοις καὶ κεκρατηκόσι μύθοις Ὅμηρος κρίνων αὐτοὺς εἰς χρῆσιν κατὰ καιρὸν τοῖς ἥρωσιν ἀνατίθεικε. τὰ δὲ κατὰ τὴν Λυκουργίαν οἰκεῖον ἦν εἰδέναι τῷ Διομήδει Οἰνεὺς γὰρ ὁ πάππος αὐτῷ ὁμόλεκτρος λέγεται Διονύσῳ γενέσθαι. οἶδεν οὖν εἰκότως τὰ κατὰ τὸν Διόνυσον καὶ ὁποίου τέλους ἔτυχεν ὁ πρὸς τοῦτον μαχεσάμενος Λυκοῦργος. ἐναργῶς δὲ καὶ ἐν ὀλίγοις καὶ κυρίᾳ τῇ λέξει χρώμενος χορείαν ἀπήγγειλε Βακχῶν· ὁ μὲν γὰρ Λυκοῦργος τὸν πέλεκυν ἀνατετακῶς ὁρᾷται—οὗτος γάρ ἐστιν ὁ βουπλήξ—, αἱ δὲ φεύγουσαι κατὰ τὸ ὄρος, οἱ δὲ θύρσοι κείμενοι χαμαί, ὁ δὲ Διόνυσος διὰ δέος καταδυόμενος εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἂν ἔτι παῖς, καὶ θέτις ὑποδεχομένη τοῖς κόλποις ὡς νήπιον ἔτι καὶ παῖδα. τὸ δὲ δεδιότα διὰ τὴν ἀπειλήν τοῦ ἐπανατειναμένου τὸν πέλεκυν ἀνδροφόνου Λυκούργου καὶ τὸ τὰ θύσθλα δὲ καταχέαι φάναι, ἀλλὰ μὴ ῥίψαι, τὸ ἀβρὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον Βακχῶν παραστήσει. κατὰ τὸν Πορφύριον εἰς τὸ ἐθέλεις ὑποστικτέον, ἴν' ἢ τὸ δαήμεναι ἀντὶ τοῦ δάθηι. οὐ γάρ, ὡς τινες ἐξεδέξαντο, τεθνήξῃ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιβούλου, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοῦτον ἀποκτείνεις. ἔστι δὲ ἡθικὴ ἢ φράσις λέγουσα ὅτι καλὸν σοὶ ἀποθανεῖν, Προῖτε, εἰ μὴ τιμωρήσεις τὸν ὑβρίσαντά σε διὰ τὸ θελήσαι μοι μιγῆναι οὐκ ἐθέλῃς ἀποθάνοις, ὦ Προῖτε, εἰ μὴ με ἐκδικήσεις, κατὰ ἀρὰν λεγούσης. συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθέλῃς ἢ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάστου γυναικὸς διὰ μικρῶν ἐπεξελθόν. τρεῖς δὲ οὗτοι τρόποι μίξεως· ἢ γὰρ βούλεται τις μὴ βουλομένης τῆς γυναικὸς, ὡς ἡ Ἄντεια τὸν Βελλεροφόντην διέβαλλεν, ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένη σύνεστιν, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλῃς τῇ Καλυψοῖ (ε 155), ἢ βουλομένη βουλόμενος, ὥσπερ Αἰγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ· καὶ γὰρ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε (γ 272). τέταρτος γὰρ τρόπος οὐκ ἔνεστιν· οὐδὲ γὰρ ἄκων ἀκούσῃ σύνεστιν. ἀντὶ τοῦ παράδοξον. πῶς δὲ οὐκ ἤλεγξε; διασύρει διὰ τούτου τὸ τῶν ἀνδρῶν γυναικοπαθὲς Ὅμηρος. οἱ μὲν τὰ γράμματα. κατὰ γὰρ λόγον φιλόσοφον, ἐπεὶ εἰσι σημεῖα φωνῶν ἢ νοημάτων ἢ πραγμάτων· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο (Η 175)· ὅς μιν ἐπιγράψας (Η 187). ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν τέχνην εὐρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα. τινὲς δέ, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις, ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα. Πορφύριος μὲν σήματα τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον. γράμμασιν ἐσημήναντο (Η 175). καὶ πῶς ὁ κῆρυξ οὐδὲ οἱ ἄλλοι γνωρίζουσιν; ὅτι ἐθνικὰ ἦν. ad Δ 434. καὶ ζητητέον τὸν Πορφύριον καλῶς τοῖς περὶ τούτων (de Chimaera rebusque ad eam pertinentibus) διαιτῶντα. τίς ἡ αἰτία, φασὶ, τοῦ τὸν Βελλεροφόντην ἀπεχθῆ πᾶσι θεοῖς γενέσθαι καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὴν ἐκκλίνειν; καὶ πρὸς τίνα ἔχει τὴν ἀναφορὰν τὸ ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσι ν, ἦτοι ὁ καππεδίων τὸ ἀλήγιον οἶος ἀλᾶτ ο; τόν θ' ἑαυτοῦ πρόγονον πῶς οὐκ ἀφρόνως ὁ Γλαῦκος ἀπεχθῆ γενέσθαι θεοῖς καταγγέλλει ἀφ' οὗ τὴν τῆς ξενίας φιλίαν καταβάλλεσθαι ἔμελλε; ῥητέον δὲ ὅτι οὐδέπω γνωρισθεὶς ὁ Γλαῦκος Διομήδει, ὡς προγονικὴν ἔχων πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὑπεύθυνός ἐστιν ἀπλοϊκώτερον διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν πάππον καὶ ἀληθέστερον μᾶλλον ἢ κεχαρισμένως, ὥσπερ δ' ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα τὸ φρύαγμα τοῦ Διομήδους καθαιρῶν· Τυδείδῃ μεγάλθυμ ε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις; οἷη περ φύλλων γενεὴ τοιγδε καὶ ἀνδρῶν· φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ὡς ἀνδρὸς γενεὴ ἡμὲν φύει ἢ δ' ἀπολήγει (ν. 145—49), οὕτω καθαιρεῖ δι' οἰκείων παραδειγμάτων· ἢ μήποτε, τῶν καθόλου ῥηθέντων ἐν τοῖς πρόσθεν, πίστις ἢ περὶ τὸν πρόγονον μεταβολὴ ἐκ τοσαύτης ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας γενομένη. ἐκεῖνο δὲ πάλιν, ὅπερ ἔπρεπε τῷ ἀπογόνῳ, **** γεγονέναι τὴν συμφορὰν, οὐκ ἀπεκάλυψε.

μήποτ' οὖν, ὥς φαμεν ἀλ λ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀναφορὰν εἰς τὰ καθόλου περὶ τῶν ἀνθρώπων ῥηθέντα, ὥς θάλλει τε ὁμοῦ καὶ πάλιν μαραίνεται —κάκεϊνος οὖν, ὅτε τὰ ἀνθρώπινα πάσχειν ἔμελλε καὶ ταῖς τύχαις ἐνίσχυσθαι ταῖς ἀνθρωπίναις, μεταβέβληκεν—, ἐπειδὴ τὰς μὲν εὐτυχίας εἰώθασιν ἀναφέρειν εἰς τὸ θεοφιλέες, τὰς δὲ δυστυχίας εἰς ἀπέχθειαν θεοῦ, τὴν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον τοῦ Βελλεροφόντου εἰκότως εἰς ἀπέχθειαν θεῶν ἀνατέθεικεν. ὅτι δὲ πολλή τις ἡ κατ' αὐτὸν μεταβολὴ γέγονε, δηλοῖ ἃ καταλέγει δυστυχήματα αὐτοῦ· Ἰσάνδρον μὲν γὰρ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄρης μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε, Λαοδάμειαν δὲ τὴν θυγατέρα χωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτ α. οὐκ ἀπεικὸς οὖν ὑπερπαθήσαντα αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῶν τέκνων ἀπωλείᾳ φιλέρημον γενέσθαι καὶ πενθοῦντα ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὥς θεομισῇ γενόμενον. ἅπερ οὖν ἐκεῖνος δυστυχῇ περὶ ἑαυτοῦ κατακέκρικε, ταῦτ' εἰς τὰ γένη ὥς διαδοθέντα εἰκὸς ἦν μὴ ἀγνοῆσαι τὸν ἔκγονον. ἄμεινον γὰρ διὰ τὰ τέκνα φάναι τὸ τῆς λύπης μέγεθος γενέσθαι ἢ νόσω ἀνενέγκαι τὴν αἰτίαν τῇ τῶν μελαγχολώντων, οἱ φιλέρημοι γίνονται καὶ τὰς λεωφόρους ἐκτρέπονται λυπούμενοι ἐπὶ μηδενὶ λύπης ἀξίῳ. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνείλε θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτόν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Λέων δέ, ἐν τοῖς Χρυσσαορικοῖς γεγράφθαι φησίν, ὥς ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖς ***** Προίτῳ μὲν διαβεβλημένος ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀδίκως, Ἰοβάτῃ δὲ ἡ Ἀμφιάνακτι ἐκ τῶν γραμμάτων· τούτῳ δ' ἀκόλουθον καὶ τὸ πάτον ἀνθρώπων ἀλεεῖνω ν. φασὶ δὲ τοὺς ὕστερον Πισίδας κληθέντας Σολύμους πρότερον κεκλήσθαι. * B (=ζητ. Vat. 11) ν. in extrema operis nostri parte. διὰ τί ὁ μὲν Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν τοῦ ἀλλάσσειν τὰ ὅπλα χρυσᾶ ὄντα πρὸς Διομήδην, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπιτιμᾷ ὥς οὐ δέον οὐδ' εἰ φίλος εἴη, προῖεσθαι πλείονος ἄξιον; προγόνων ὁ Γλαῦκος φιλοτιμίαν ἐξηγησαμένου Διομήδους ἀκούσας οὐκ ᾤθη δεῖν ἐλαττοῦσθαι ταύτης· Οἶνεὺς γὰρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην ξεῖνις ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤμα τ' ἐρύξας· οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλὰ· Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινὸν ν, Βελλεροφόντης δὲ δέπας ἀμφικύπελλον (ν. 216—220). ταῦτ' οὖν ἀκούσας ὁ Γλαῦκος προήχθη εἰς φιλοτιμίαν προγονικήν· ὥς γὰρ Βελλεροφόντης ζωστήρος οὐκ ἀπηξίωσε χρυσοῦν ἔκπωμα δοῦναι καὶ ὅλως χρύσειον δεδώρηται τῷ ξένῳ, οὕτω καὶ αὐτὸς χρυσὸν ὃν εἶχε περικείμενον δοῦναι προήχθη, ἀκούσας παρὰ τοῦ φοβερωτάτου Διομήδους τῶν τότε· τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι (ν. 224), καὶ προσέτι εἰπόντος τοῦ Διομήδους τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἶδε γνῶσιν ν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι (ν. 230. 31). μικρολογίας γὰρ ἦν αἰτηθέντα τοῖς μὲν ἄλλοις ὑπακοῦσαι, ἀντειπεῖν δὲ πρὸς τὰ δῶρα. ὁ ποιητὴς δέ, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐχ ὅτι τὰ πλείονος ἄξια ὄντα προήκατο ἐπιτιμᾷ, ἀλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ καὶ χρώμενος προῖετο. οὐδὲν γὰρ ἀλλοιότερον, ὥσπερ ἂν εἰ ἀπέβαλε τὰ ὅπλα· ἐπιτιμᾷ οὖν ὅτι κρείττω προῖετο οὐκ εἰς τιμὴν ἀλλ' εἰς χρῆσιν· ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο δηλῶσαι εἰπόντα τὴν ἀξίαν. τινὲς δ' οὐ καταμέμφεσθαι φασιν ἐν τῷ φάναι Κρονίδης δὲ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς· τὸ γὰρ ἐξελεῖν δηλοῖ καὶ τὸ εἰς μέγα ἄραι καὶ αὐξῆσαι, ὥς ἐν τῷ κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν (Π 56)· δηλοῖ γὰρ ἦν εἰς τιμὴν γεραίροντές με δεδώκασιν καὶ τὸ γέρας μου αὖξοντες· γέρας γὰρ ἔξελον ἐξαίρετον ποιοῦντες. τὰ δὲ γινόμενα ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ θεοῖς εἰώθασιν ἀνάπτειν. τὸ μέντοι ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου (Ζ 226) ἀντὶ τοῦ ἐν ὅψει πάντων, ὥς εἰδέναι αὐτοὺς ὅτι ξένοι ἀλλήλων ἐσμέν, ἢ μὴ μόνον ἀλλήλων φειδόμεθα ἀλλὰ καὶ οἱ ὅμιλοι ἡμῶν. ἀλλ' οὗτοι μὲν διὰ προγονικὴν φιλίαν τὸν πρὸς ἀλλήλους ἐσπείσαντο πόλεμον, Σαρπηδῶν δὲ καὶ Τληπόλεμος συγγενεῖς ὄντες καὶ τοῦτο γινώσκοντες συνελθόντες διὰ θανάτου ἐκρίθησαν, τοῦ μὲν ἀποθανόντος τοῦ δὲ τρωθέντος (Ε 655 sqq.). οὕτως ἡ λεγομένη συγγένεια πρὸς φιλίαν οὐδὲν συνεργεῖ. ἄλλως, ἀσύμφορον δοκεῖ εἶναι ἄφρονας καλεῖν τοὺς λαμπροὺς τὰς ψυχὰς καὶ ἀποκλείειν τὰς μεγαλοψυχίας τῶν ξένων πρὸς ἀλλήλους. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι, τὸ ἐξέλετο

ἀποδιδόντες τὸ ἐξαίρετον καὶ ἔκκριτον ἐποίησε, βιαίως πως. οἱ δὲ περίφρασιν εἶναι· Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετ οἱ μὴ γὰρ ἀμειψάμενος ἀλλ' ἀπειθήσας ἀνηρέθη ἄν, πολὺ βιαιότερον ἀποδιδόντες. οἱ δὲ πρὸς τὸν καιρόν, ὅτι ὁ χρυσὸς ἐπιτηδειότερος πρὸς τὸν πόλεμον διὰ τὸ στίλβον τῶν ὅπλων. ἐμοὶ δὲ οὐδ' οὕτως καλῶς ***** καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοι οἱ, χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ (I 502. 3). εἰκότως ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου τὸ φιλότιμον ἀκούσας Βελλεροφόντου χρυσὸν δωρεῖται πρὸς τὸ παρόν, ἄλλως τε ὑπερήδεται τῇ συντυχίᾳ γινόμενος ἰδιόξενος τοῦ παναρίστου Διομήδους. τὸ δὲ ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ ὑπερηύξησε τῇ φιλότῳ. ἢ μᾶλλον αἰτιαται αὐτὸν ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων ἐκόσμει αὐτὸν λαμπροτέροις ὅπλοις. ἢ ὡς Ἡφαιστότευκτα. ἢ, ὡς Πίο ς, ἵνα κἂν τούτῳ αὐξήσῃ τὸν Ἑλληνα ὡς μὴ ἐξ ἴσου ἀπηλλαγμένον, ὅπερ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσιν· ὅπου γὰρ ταῦτα, εὐκαιρος ἡ τῶν πολεμίων ὁρμή. καὶ πῶς οὐ Διομήδης φρενῶν λείπεται γυμνούμενος, πρὸ μικροῦ τῶν Τρώων παρασπονδησάντων (Δ 104 sqq.); τάχα οὖν τὸν ζωστήρα μόνον καὶ τὸ ξίφος, ὡς οἱ περὶ Ἑκτορα, ἤμειψαν (H 303—5). οὐ γὰρ τὴν ἀσπίδα πρὸς χάριν ἐδίδουν· ἢ γὰρ ἂν προῦκρινε τὴν Αἴαντος Ἑκτωρ, εἰ ἐδίδοτο, ὑπερτέρως ζωστήρος. Vatic. ζητ. ιζ' (protius XVIII). πρόσσχεϛ δὴ μοι καὶ τούτοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν λαμβάνει τὴν λύσιν· ἔνθα οἱ ἡπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐσάγουσα α, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη ν. τὸ εἰσάγουσα οὐκ ἔστι κατὰ τὸ σύνηθες, οἷον εἰσφέρουσα· οὐ γὰρ εἰσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαοδίκην ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰσπορευομένην, ἢ ὁμοιωθεῖσα ἢ Ἀφροδίτῃ τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν· εἰδομένη γὰρ φησι γαλόω, Ἀνηνορίδαο δάμαρτ ι, τὴν Ἀνηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων Λαοδίκην (Γ 122—24). νομίζουσα οὖν ὄντως εἰς τὸ τεῖχος ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπῆχθαι, εἰσῆει τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσους. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου (H 435. 36). τῷ ἐξαγαγόντες ὁμοίως τῷ εἰσάγουσα κέχρηται, ὡς γὰρ τοῦ τὸ ἐξαγαγόντες ἐκπορευθέντες τοῦ πεδίου. ἕνα μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινόμενων. * B f. 86 b ad ἐσάγουσα h. v., L f. 133 b ib., Π: πρόσσχεϛ μοι καὶ τούτοις, εἰ προσήκουσαν παρ' ἡμῶν λαμβάνει τὴν λύσιν· ἔνθα οἱ ἡπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐσάγουσα α, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη ν. τὸ ἐσάγουσα οὐκέτι κατὰ τὸ σύνηθές ἐστιν, οἷον εἰσφέρουσα (οὐ γὰρ ἐσάγειν μεθ' ἑαυτῆς λέγει τὴν Λαοδίκην), ἀλλὰ πρὸς τὴν Λαοδίκην εἰσπορευομένη· εἰσῆει γὰρ πρὸς Λαοδίκην, ἀλλ' ἐπεὶ ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα ἢ Ἀφροδίτῃ τὴν Ἑλένην ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐξήγαγεν· εἰδομένη γαλόω Ἀνηνορίδαο δάμαρτ ι, τὴν Ἀνηνορίδης ἔσχε κρείων Ἑλικίων ν, Λαοδίκη ν· νομίζουσα γὰρ ὄντως εἰς τὸ τεῖχος ὑπὸ τῆς Λαοδίκης ἀπῆχθαι, εἰσῆει τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου πολυπραγμονήσασα. L f. 155 a, Π (ad H 336): εἰς τὸν τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ς, ὁμοίως τῷ εἰσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην κέχρηται. ὡς γὰρ τοῦτο σημαίνει τὸ εἰσπορευομένη, οὕτως τὸ ἐξαγαγόντες τὸ ἐκπορευθέντες τοῦ πεδίου. ἕνα τύμβον πάντων ἄκριτον ἐποίησαντο, τουτέστι μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινόμενον. τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. v. 265, p. 101. ζητεῖται πῶς ποτε ἐναντία ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς λέγει· προειπὼν γὰρ ἀνδρὶ κεκμηῶτι μένος μέγα. οἶνος ἀέξει (Z 161) νῦν ἐπάγει μὴ μ' ἀπογυιώσης μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. ἢ μὲν οὖν ὑπὸ πολλῶν γενομένη λύσις τοῦ ζητήματος τοιαύτη, ὅτι ἕτερόν ἐστι πρόσωπον Ἑκάβης τὸ λέγον ὠφέλιμον εἶναι τὸν οἶνον, ἕτερον δὲ τὸ τοῦ Ἑκτορος τὸ ἀρνούμενον· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν εἰ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναντία λέγεται ὑπὸ διαφόρων φωνῶν. ὅσα μὲν γὰρ ἔφη αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξ ἰδίου προσώπου, ταῦτα δεῖ ἀκόλουθα εἶναι καὶ μὴ ἐναντία ἀλλήλοις· ὅσα δὲ προσώποις περιτίθῃσιν, οὐκ αὐτοῦ εἰσιν ἀλλὰ τῶν λεγόντων νοεῖται, ὅθεν καὶ ἐπιδέχεται πολλάκις διαφωνίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τούτοις. ἢ μὲν γὰρ Ἑκάβη οὐκ εἰδυῖα τὸν κάματον τῶν ἀνδρῶν ταύτης ἐστὶ τῆς γνώμης, ὁ δὲ Ἑκτωρ μάλιστα ἐπιστάμενος ἀντιλέγει. ἔπειτα καὶ ἢ μὲν πρεσβῦτις ἦν, χαίρει δὲ τῷ οἴνῳ ἢ ἡλικία αὕτη— ἐπωφελὴς γὰρ ταύτη ἐστὶν ὁ

οἶνος θερμὸς ὦν καὶ ὑγρὸς ψυχρᾷ οὔσῃ καὶ ξηρᾷ καὶ ἀναρρώνουσιν αὐτήν—, ὁ δὲ Ἑκτωρ νέος ἦν καὶ ἀκμαῖος. ἄμεινον δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο λέγειν καὶ δεικνύειν, ἐκάτερον τῶν εἰρημένων ἔχθεσθαι λόγου καὶ μὴ εἶναι ἐναντία τὰ περὶ τοῦ οἶνου λεγόμενα, ἐὰν σκοπῇ τις, ὅτι ἐπὶ παντός πράγματος ὁ καιρὸς καὶ τὸ μέτρον πολὺ διαλλάττει. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· τῷ μὲν γὰρ μέτρια πεπονηκότης πρὸς ἰσχὺν ὁ οἶνος συμφέρει, τὸν δὲ πάνυ κεκμηκότα σφάλλει· ὅπερ συμβέβηκε τῷ Ἑκτορι, οὐ μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πολέμου ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν δρόμου. ἄλλως τε καὶ οὐδὲ σιτίου οὐδενὸς ἐγένευστο· ἡ γὰρ τροφή σὺν τῷ οἶνῳ τὸ πλεῖστον συμβάλλεται εἰς δύναμιν, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής· σίτου καὶ οἶνοι ο , τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706), καὶ πάλιν· ὃς δέ κ' ἄνῃρ οἶνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς ἀνδράσι δυσμενέσσι πανημέριον πολεμίζῃ καὶ τὰ λοιπὰ (T 168 sqq.). ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα λύσις τοῦ ζητήματος, καθ' ὑπερβατὸν ἐξηγουμένων τινῶν οὕτως· μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρον α , πότνια μῆτε ρ , χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν ἄϊθοπα οἶνον ἄζομα ι , οὐδέ πῃ ἔστι κελαϊνεφέι Κρονίωνι αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι ι , μή μ' ἀπογυιώσης μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, ἵνα ὡς μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας τὸν οἶνον σπένδῃν θεοῖς παραιτῇται καὶ μὴ ὀργὴν τινα παρὰ θεῶν λάβῃ διὰ τοῦτο. λύεται δὲ τὸ προκείμενον καὶ οὕτως, ὅτι τὸ μένος διχῶς κεῖται, καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ δυνάμεως. ἡ μὲν οὖν Ἑκάβη φύσει τοῦ πίνοντος οἶνον τὴν δύναμιν αὔξειν λέγει, ὁ δὲ μαραίνεσθαι τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ πίνοντος λέγει ὑπὸ τοῦ οἶνου, ὥστε μὴ κεῖσθαι ἐναντία. μητρὸς ἦθος ἀναφαίνεται διὰ τούτου (Z 258 sqq.)· καὶ γὰρ ἀεὶ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀξιοῦσι τὰ τέκνα. πιθανὸν δὲ αὐτὸν νοεῖν διψῆν ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ πολέμου. ὑφαιρουμένη δὲ αὐτοῦ τὴν αἰδῶ καὶ τὸ σπείσης εἶπεν. ὀνίνησι δὲ οἶνος μέτριος ποθεῖς δύναμιν τε ἐμποιεῖ, ὡς καὶ τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή (I 706)· ὁ δὲ, ἐπεὶ πράττει ὁ οἶνος, βούλεται δὲ ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι, παραιτεῖται. ἢ ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει, τῶν νεύρων καθαπτόμενος, ὡς φησι Λύκος, ἢ ὅτι μετέωρον ἔχει τὸ πνεῦμα, ὡς δρομαῖος ἐλθὼν, σπεύδει δὲ καὶ ἀπελθεῖν δρομαῖος. ἄλλως τε στρατιώταις μὲν θράσος πορίζεται, στρατηγούς δὲ τῆς φρονήσεως ὑπεκλύει, μόνους δὲ τοὺς ἀποκαμόντας ὠφελεῖ, ὁ δὲ ἔτι ἰσχύει. ἢ ἐν ὑπερβατῷ ἐστὶ· χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν ἄζομα ι , μή μ' ἀπογυιώσης μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι ι. ἄλλως τε ὁ μὲν μετὰ πόνους οἶνος ὠφέλιμος, ὁ δὲ πρὸ πόνου ἐπιβλαβής. ἄμφω τὰς προτάσεις Ἑκάβης παραιτεῖται ὁ Ἑκτωρ. ἡδύνατο μὲν οὖν ῥαδίως κοιμισθῆναι ὕδωρ κελευσάσης, ἵνα πρότερον νύψῃται καὶ λυθῇ αὐτοῦ ἡ πρόφασις. ἀλλ' οὐ τοῦτο ἦν ἔθος ἀρχαῖον τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι μόνον, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀπολούεσθαι σῶμα, ὅπερ οὐκ εὐχερὲς Ἑκτορι ἐπιειγομένῳ. καὶ πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνίπτοις χερσὶν εὐχεται· Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί , δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν , ὡς καὶ ἐγὼ περ (v. 476. 77); οὐκ ἔστι τοίνυν ἐναντίον· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἀπλῶς διὰ λόγων εὐχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψυχῆς ῥημάτων γίνεται. πῶς ὀρθοῦ ὄντος τοῦ Παλλασίου τὸν πέπλον ἐπὶ γούνασι θεῖναι παρακλεύεται· τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡκόμοι ο ; καὶ τινες μὲν οὖν φασιν ὅτι πολλὰ τῶν Παλλασίων κάθηται· οἱ δὲ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί . οἱ δὲ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας λέγει· φησὶ γὰρ ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (α 267), τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν ἱκετεῖα καὶ δεήσει. θεῖναι οὖν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι τουτέστιν ἐπὶ τῇ λιτανείᾳ καὶ δεήσει θεῖναι τὸν πέπλον. οἱ δὲ ὅτι τῇ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά εἴωθε χρῆσθαι, ὡς τὸ ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ (Z 25) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὄεσσι, καὶ ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρὰ τῇ ἐσχάρῃ. οὕτω γοῦν καὶ ἐπὶ γούνασιν ἀντὶ τοῦ παρὰ γούνασιν Ἀθηναίης. οὐ πρεπόντως, φησὶν, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀδικίας δίδοται τῇ θεῷ τὸ δῶρον. ἀλλ' οὔτε Ἑλένης ὁ πέπλος ἐστὶν οὔτε ἐκ Λακεδαιμόνος αἱ γυναῖκες, ἀφορμὴν λαμβάνει διὰ τῆς αὐτοῦ ἀργίας—οὐ γὰρ ὡς ἀσθενοῦς ἀλλ' ὡς ῥαθύμου αὐτοῦ κατηγορεῖ—καί φησιν· οὐχ ὑγιῶς ἐν ἑαυτῷ τὴν μῆνιν ἔχεις· σοὶ γὰρ οἱ Τρῶες μηνίουσιν, ὡς θελησάντων αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάῳ. ἢ χόλον τὴν ῥαθυμίαν

λέγει. ἐβούλετο μὲν οὖν αὐτοῦ πλειόνως καθάψασθαι, ἀλλ' οὐκ ἔδει αὐτὸν ἐπὶ Ἑλένης λαιδορεῖσθαι. ἦτοι οὐ καλῶς νῦν τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Τρώων ἔχεις, ὅτι πρὸς σέ λυπούμενοι παραδοῦναι τῷ Μενελάῳ ἐβούλοντο ἅπερ ἔλαβες, οὐδὲ ἐν καιρῷ ταύτην ποιῇ. ἢ οὐ καλῶς νῦν ὀργίζῃ ἡγούμενος τοὺς Τρῶας ἀγανακτεῖν κατὰ σοῦ. * B f. 89 a ad κορυθαίολος (=ζητ. Vat. 3) inter quaestiones sub finem operis edendas referetur. διὰ τί διηγεῖται τῷ ἐπισταμένῳ; ὅτι οὐκ ἔστιν ἀναλογισμὸς τοῦ συμφέροντος ταῖς ἀσθενούσαις ψυχαῖς. αὗται δὲ πρὸς τὸ πενθεῖν εἰσι καὶ τὸ δεῖσθαι διὰ τὴν ταραχήν. ad Θ 1 extr. οὐ πρόποντα μὲν τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί. ἀλλ' εἰ καὶ γυναικί μὴ πρέπει, ἀλλὰ γε τῇ Ἀνδρομάχῃ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἱπποκομεῖν οὐ γυναικός, ἢ δὲ Ἀνδρομάχῃ καὶ τοῦτο ποιεῖ (Θ 187—190), ὡς καὶ φίλανδρος ἐπιμελομένη καὶ τῶν φερόντων αὐτῆς τὸν ἄνδρα. διὰ τί δὲ, φασίν, οὐ συνείδε ταῦτα ὁ Ἑκτωρ; φαμέν δὲ ὅτι συνείδεν· ἐμοὶ γάρ φησι τάδε πάντα μέλε ι , γύναι (Ζ 441). ἐζήτησάν τινες, πῶς ἐνταῦθα ἀπαράβατον λέγει τὴν μοῖραν ὁ ποιητής, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα παραβατὴν ὑφίσταται, ὅταν λέγῃ (α 35)· ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο γῆ μ' ἄλοχο ν. λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ δείκνυσθαι ὅτι τριχῶς ἡ μοῖρα παρὰ τῷ ποιητῇ λέγεται· ἡ εἰμαρμένη, ἡ μερίς καὶ τὸ καθῆκον. ὅταν οὖν λέγῃ (γ 66) μοῖρας δασσάμενοι δαίνυν τ' ἔρικυδέα δαῖτ α, τὰς μερίδας λέγει. ὅταν δὲ λέγῃ (Ε 83) ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραται ἡ, τὴν εἰμαρμένην σημαίνει. ὅταν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φευγόντων λέγῃ· οὐ κατὰ μοῖραν τάφρον διεπέρων (Π 367), οὐ κατὰ τὸ καθῆκον διεπέρων τὴν τάφρον λέγει, ἀλλ' αἰσχυρῶς. καὶ ἐπὶ τῶν οὖν προκειμένων ἐν μὲν τῷ μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν τὴν εἰμαρμένην λέγει, ὅταν δὲ ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον, οὐ τὸ σημαῖνον τὴν εἰμαρμένην λέγει, ἀλλὰ τὸ ὑπὲρ τὸ καθῆκον· οὐ γάρ ἐστι νῦν πρόπον οὐδὲ καθῆκον τὰς ἄλλοις νόμῳ συνωκισμένας φθεῖρειν γυναικας. ἄλλως τε οὐκ ἐκ τοῦ ποιητοῦ οἱ λόγοι, ἐκ προσώπων δὲ διαφόρων εἰς μίμησιν παραληφθέντων. ποτὲ μὲν γὰρ λέγει πρὸς Ἀνδρομάχην ὁ Ἑκτωρ, ποτὲ δὲ ὁ Ζεὺς διαφωνεῖν δὲ πρὸς ἄλληλα οὐδὲν ἀπεικὸς τὰ διάφορα πρόσωπα. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ὅταν λέγῃ (Β 155) ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, παρὰ τὸ καθῆκον ἀκουσόμεθα. Ὀμηρος μέντοι ἀπαράβατον τὴν μοῖραν τὴν κατὰ τὴν εἰμαρμένην οἶδεν ἐν οἷς φησι (Ψ 80. 81) καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρ α , θεοῖς ἐπιείκε λ' Ἀχιλλε υ , τείχει ὕπο Τρώων εὐγενέων ἀπολέσθαι, καὶ πάλιν (Ε 613) ἀλλὰ ἐ μοῖρα ἦ γ' ἐπικουρήσαντα μετὰ Πριάμόν τε καὶ υἷα ς. κρατεῖν δὲ οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀποφαίνεται, ὡς πού καὶ ὁ Ἄρης φησὶν (Ο 117. 8) εἴ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, καὶ ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἥριν (Ο 208 sqq.)· ἀλλὰ τό δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει ι , ὁππότεν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴση νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσι ν. ἀφ' ὧν δηλοῖ ὡς τὴν πεπρωμένην καὶ αὐτῶν τῶν θεῶν ἐπικρατεῖν γινώσκει, διὸ καὶ ὑπέικειν αὐτῇ καὶ τὸν ὑπέρτατον θεὸν Δία καὶ ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴση αὐτοῦ τε υἱὸν νενομισμένον μὴ θελῆσαι θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, ἀλλὰ μᾶλλον αἱματοέσσας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε παῖδα φίλον τιμῶν (Π 441. 459). διὸ καὶ Πάτροκλος (Π 849) ἀλλὰ με μοῖ ρ' ὀλοή καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱό ς. οὕτω καὶ περὶ Ἡρακλέους λέγει (Σ 117)· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε κῆρ α , ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτ ι , ἀλλὰ ἐ μοῖ ρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρη ς, καὶ ἀλλαχοῦ (Σ 328. 9)· ἀλ λ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ· ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσα ι. ἀλλὰ καὶ Ἥφαιστος τὰ μὲν ὅπλα δοῦναι ὑπισχνεῖται, τὴν δὲ μοῖραν παρατρέψαι ἀρνεῖται· αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυνάϊμην νόσφιν ἀποκρύψα ι , ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι (Σ 464. 5). ἔστι δὲ γὰρ καὶ ἄλλα μυρία, ἀφ' ὧν δείκνυται Ὀμηρος ἀπαράβατον λέγων τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν. οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον (α 34). μόρον δὲ τὴν μοῖραν· ἢ ῥα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγήλαζεις (λ 618). καὶ πῶς ἀλλαχοῦ φησι μοῖραν δ' οὐ τινά φημι (Ζ 488); ῥητέον ὅτι τῆς μοῖρας τὸ μὲν ἐστὶ μονότροπον τὸ δὲ ἀμφίβολον, ὡς ἐν Ἰλιάδι ἀπεδείξαμεν, ὡς ἐν τῷ μήτηρ γὰρ τέ μέ

φῃσι διχθαδίας κῆρας φερέμεν (I 410). τὸ ἀμφίβολον δὲ τῆς μοίρας καὶ ἐν ἄλλοις οἶδε, δι' ὧν Τειρεσίας φησὶν Ὀδυσσεῖ τὰς εἰ μὲν κ' <κεν BLp> ἀσινέας ἔῃς· εἰ δέ κε σίνηαι (λ 110. 12). διαφέρει τὰ ἡλάκατα τῆς ἡλακάτης, καὶ ἡ διαφορὰ ἦδε· ἡ μὲν γὰρ ἡλακάτη δηλοῖ τὸ ξύλον, εἰς ὅπερ εἰλοῦσι τὸ ἔριον αἱ νήθουσαι, ἡλάκατα δὲ αὐτὰ τὰ ἔρια τὰ περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ. τὴν μὲν οὖν ἡλακάτην διὰ τούτων δεδήλωκεν, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσειᾷ (δ 135)· ἡλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσ α. τετανύσθαι δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη τε καὶ λείαν. τὰ δὲ ἐπὶ τῆς ἡλακάτης ἔρια· ἡλάκατα στρωφῶ ς' ἀλιπόρφυρ α, θαῦμα ἰδέσθαι (ζ 306), καὶ ἔτι δὲ πα ρ' ἡλάκατα στροφαλίζετο (ς 315). λέγει δὲ καὶ χρυσῆν τὴν ἡλακάτην, ὡς τὸ (δ 130 sqq.) χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρ α, χρυσῆν τ' ἡλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὅπασσ ε, τὸν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένο ν. καὶ ἡ χρυσηλάκατος δὲ Ἄρτεμις ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς κατασκευῆς τῆς ἡλακάτης εἴρηται χρυσοῦν τόξον ἔχουσα· Ἦρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδαινὴ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα (Υ 70. 71). τί γὰρ μεθίει τε καὶ τί οὐκ ἐθέλει; ἐκ τῶν προρρηθέντων ἔστι λαβεῖν. προεῖπε δὲ δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναΐσιμος εἴη ἔργον ἀτιμήσειε μάχη ς, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι. μεθίεις οὖν τὸ ἔργον τῆς μάχης καὶ οὐκ ἐθέλεις μάχεσθαι, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη· οὓς τινὰς αὖ μεθίνετας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο (Δ 240). Δοκεῖ μάχεσθαι ἑαυτῷ ὁ ποιητής, αἰὲν πρεσβύτερον λέγων Νέστορα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων— μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασεν (Α 252)—, ἐνταῦθα δὲ Μενέσθιον· δυσὶ γὰρ γενεαῖς παράγεται πρεσβύτερος ὢν τοῦ Νέστορος· Ἀρηιθόου γὰρ λέγει τοῦ ἐπικαλουμένου κορυνήτου παῖδα εἶναι Μενέσθιον, ὑπὸ δὲ Λυκούργου φησὶν ἀνῆρῆσθαι τὸν Ἀρηίθοον, ὃν δὴ καὶ λαβεῖν αὐτοῦ τὰ ὅπλα, γηράσαντα δὲ τοῦτον Ἐρευθαλίωνι παραδοῦναι, τὸν δὲ Ἐρευθαλίωνα ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεθῆναι νέου ὄντος· φησὶ γὰρ γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων (Η 153). ῥητέον δὲ ὅτι ἴσως ἀπέθανεν Ἀρηίθοος ἐνιαυσιαῖον ἐάσας τὸν υἱόν, ἀνείλε δὲ τὸν Ἀρηίθοον ὁ Λυκούργος ἤδη γηραιὸς ὢν· φησὶ γὰρ πέφνε δόλῳ οὔτι κράτεϊ γε (Η 142)· ὀλίγον δὲ ἐπιβίους δύναται Ἐρευθαλίωνι παραχωρεῖν τὴν πανοπλίαν. προκαλούμενος δὲ οὗτος τοὺς Πυλίουσιν οὐκ ἀπεικίτως ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεῖται νέου ὄντος, ὥστε Νέστορα μὲν εἶναι Μενεσθίου πρεσβύτερον, τῶν δὲ ἄλλων τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων μείζονα Μενέσθιον. ἢ τῇ τοῦ ὀνόματος ὁμωνυμίᾳ· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηίουσ Βοιωτὸς ἦν, ὁ δὲ ὑπὸ Λυκούργου ἀναιρεθεὶς Ἀρκάς. ἀδύνατον Μενέσθιον τοῦ κορυνήτου υἱὸν ὄντα πολεμεῖν. πρεσβύτερος γὰρ ἂν εἴη Νέστορος, εἶγε τὸν κορυνήτην Λυκούργος ἀνείλεν, εἰ γηράσας δὲ οὗτος Ἐρευθαλίωνι κατέλιπε τὴν κορύνην, τοῦτον δὲ Νέστωρ νεώτατος ὢν ἀνείλεν (Η 142—154). ἡ δὲ λύσις ἀπὸ τῆς λέξεως ὁμωνυμίας γὰρ πατὴρ υἱῷ, καὶ ὅταν φησὶν (Η 138) ὁ κορυνήτης, οὐ τὸν Μενέσθιον λέγει ἀλλὰ τὸν Ἀρηίθοον τὸν Μενεσθίου πατέρα, ὥστε εἶναι τὸν κορυνήτην πάππον τοῦ Μενεσθίου. διὰ τί δὲ οὐχ ὁ Ἀπόλλων ὑπέθετο Ἑκτορι προκαλέσασθαι; ὅτι ἡττηθεὶς ἔμελλεν ἀπιέναι. διὰ τί προκαλουμένου Ἑκτορος εἰς μονομαχίαν οἱ μὲν ἄλλοι ἄριστοι αἰδέσθην μὲν ἀνῆνασθαί, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι (Η 93), Μενέλαος δὲ πρῶτος ἀνίσταται καὶ μεμψάμενος τοὺς ἄλλους κατεδύσατο τεύχεα καλὰ (ν. 103) μάχεσθαι προθυμούμενος, ὅτε δὲ προτραπέντες οἱ ἐννέα ἀνίσταντο, οὐδαμοῦ οὗτος ἐν τούτοις εὐρίσκειται, ἀλλ' Ἀγαμέμνων καὶ Διομήδης καὶ οἱ Αἴαντες καὶ Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Θόας καὶ Ὀδυσσεύς (ν. 161 sqq); φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἅπαξ ἀκούσας μὴ δ' ἔθε λ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι Ἑκτορι (ν. 111) οὐκ ἔμελλεν αὐθις ἀνίστασθαι, καὶ ὅτι τὸ πρότερον ἐκ φιλονεικίας ἢ ἀνάστασις, καὶ ὅτι ἤδη μονομαχήσας ἐτύγχανεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ οὐ καλῶς ἀπαλλάξας, καὶ νεωστὶ ἐτέτρωτο ὑπὸ Πανδάρου, καὶ ὅτι ἀποκινδυνεύειν τοῦτον οὐκ ἐχρῆν ἐν ᾧ τὸ τέλος ἦρητο τοῦ πολέμου· ἐπὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου ἴσον ἦν τὸ τοῦ κινδύνου. πῶς ἐν πολέμῳ ὢν οὐκ ἦν ὠπλισμένος; φαμέν ὅτι ἀσφαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει μέλλων εἰσιέναι εἰς μονομάχιον <μονομαχίαν Lp>. διὰ τί τὸν μὲν

Ἀλέξανδρον κελεύει μονομαχεῖν Ἑκτωρ (Γ 39 sqq.), τὸν δὲ Μενέλαον κωλύει κινδυνεύειν Ἀγαμέμνων καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς; ὅτι τοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου ἀδικοῦντος ἡδέως οἱ Τρῶες εἶχον, τὸν δὲ ὡς ἀδικούμενον ἔλεοῦσιν. ἀνόητον δέ φασι τὸ μὴ τοὺς γονεῖς αὐτῶν παραλαβεῖν ἀχθομένους, ἀλλὰ τὸν Πηλέα, ὃν ἔδει χαίρειν δυστυχούντων Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὕβριν. ἔστι δὲ ἔντεχνον· εἰ γὰρ ὁ τοῦ πολέμιου πατήρ ἀθυμεῖ, πόσω μᾶλλον οἱ ὑμῶν; ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει Ἀγαμέμνονα Ἀχιλλέως, ὅτι ὁ νῦν προκαλούμενος πάντας, ὅρ ρ Ἀχιλλεύς με τ Ἀχαιοῖσιν πολέμιζε ν , οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ (Ι 352)· ἐπαχθὲς γὰρ ἦν οὕτω σαφῶς ὀνειδίσαι. προμνηστεύει οὖν τὰς λιτάς, καὶ τοῖς βαρβάροις δὲ ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἔσται ἡ Ἀχιλλέως ὀργὴ πολυχρόνιος, τοῦ Πηλέως οὕτως πρὸς τοὺς Ἑλληνας διακειμένου. ὑποθωπεύει δὲ λεληθότως τὸν Ἀχιλλέα. ἀνοήτως δέ, φασίν, ἐπὶ κλῆρον ἔρχεται· δέον γὰρ ἐλέσθαι τὸν ἄριστον πάντων, ὅπου τοιοῦτος ὁ κίνδυνος ἦν, τὸν δὲ φαυλότατον ἑᾶσαι. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ Νέστωρ, ἵνα μὴ ἐνὸς προκριθέντος ὕβρισθῶσιν οἱ λοιποί. τῷ τε πολέμῳ ἐνδείκνυται, ὅτι οὐχ ἓνα μόνον οἴεται ἀξιοχρεῶν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν μάχην. καὶ ἵνα μήτε νικήσας τὸν ἄριστον δοκῇ νενικηκέναι ἀλλὰ τὸν ὑπὸ κλήρου δεδομένον, μήτε λειφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρίστου λελεῖφθαι ἀλλ' ὑπὸ τοῦ λαχόντος τὸν κλῆρον. ἅμα δὲ καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τῷ κλήρῳ ὁ ἀκροατής. Z 168. v. ad Z 168. διὰ τί ὁ Αἴας τῷ Ἑκτορι δεδήλωκε τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν; οὐδεμίᾳ γὰρ ἀνάγκη ἦν οὐδὲ φρονίμου ἀνδρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ κακὰ τοῖς πολέμοις ἐξαγγέλλειν, ἢ ὅτι ἐγίνωσκον οἱ Τρῶες τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ὑποδεῖξαι πάντως· ὁ γὰρ Ἀπόλλων ἐδήλωσεν αὐτοῖς ἐν οἷς φησιν (Δ 512. 13)· οὐ μὰν οὐ δ Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο μάρνατα ι , ἀλ λ ἔπι νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσε ι . εἰ δ' ἀγνοοῦσι τὴν ὀργὴν οἱ Τρῶες, καὶ οὕτως τὸ τῆς δηλώσεως ἀναγκαῖον, μὴ ἐν τῷ λοιμῷ τεθνηκέναι νομίσωσιν αὐτόν. λύσις. Ἀριστοτέλης δέ, ἵνα μὴ οἴηται τὸν Ἀχιλλέα ἀποδεδειλιακέναι, ἀλλὰ κάκεινον καὶ ἄλλους αὐτοῦ εἶναι κρείττους. εἶτα εἰπὼν νῦν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἷο ς , οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασ ι , καὶ με τ Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα θυμολέοντα (Η 266 sqq.), ἵνα καταπλήξῃ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς ἀναμνήσας, ὃν ἐδόκει πεφοβῆσθαι, εἰκότως ** πέπονθεν Ἀχιλλεύς. τὸ γὰρ με τ Ἀχιλλῆα ἀμφίβολον, πότερον μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν ἢ μετὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν ἢ καθάπερ ἐκεῖνος ἦν καὶ ἄλλοι εἰσίν. ἀναγκαῖον οὖν δηλῶσαι τί πέπονθεν Ἀχιλλεύς, καὶ ὅτι μηνίων οὐ πάρεστιν ἀλλ' οὐχὶ τεθνηκώς ἢ ἀποπλεύσας, ἀλλ' ὅτι ἐν νηυσὶ κορωνίσι μηνίων. ὀργὴ δ' ἐν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν εὐδιάλυτον. ὁ μὲν Ἰδαῖος εἰκότως προσέρχεται, τὸν Ἑκτορα σώσων κινδυνεύοντα· ὁ δὲ Ταλθύβιος οὐκέτι, τὴν νίκην Αἴαντος ἀφαιρούμενος. φαμέν δὲ ὅτι οὐδέπω ἀκριβὴς ἦν ἡ νίκη περὶ τὸν Αἴαντα· ἐπὶ ξίφῃ γὰρ αὐτοὺς ὥρμησθαι λέγει, ἔνθα μάλιστα τύχης, οὐ τέχνης καὶ ἰσχύος, κρίσις τὸ πλεῖστον ἔχει· ἀπὸ ἴσου γὰρ ὁρμῶνται. ἔτι τε καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρᾷ ὑπὸ θεῶν βοηθούμενον. ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τῆς νυκτὸς κατάστημα. κατὰ τὸ σιωπώμενον δὲ οἱ ἡγεμόνες αὐτοὺς πέμπουσιν. αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. ἀγῶνα. ἀγῶνα λέγει καὶ τὸν τόπον· λείηναν δὲ χορὸν <χῶρον cod.> καλὸν δ' εὗρυναν ἀγῶνα (Θ 260) καὶ Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι (Ψ 448), καὶ τὸ ἄθροισμα δέ· Ἥρη <ἡρη cod.> μὲν με τ ἄγῶνα νεῶν (Υ 33), καὶ τὸ πλῆθος· λῦτο δ' ἀγῶν (Ω 1), καὶ τὸ ἄθλον. θεῖον οὖν ἀγῶνα νῦν τὸ ἱερὸν εἶπε καὶ τὸν νεῶν <νέων cod.> , ἥτοι θεῖον τόπον ὄντα καὶ θεῖον ἄθροισμα περιέχοντα, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἀνατίθεσθαι ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. εὐχόμεναι δὲ ἐμοί, οὐχ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι περὶ χειρόνων ἦν ἡ εὐχή ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ χειρόνος <ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς χειρόνος ?> νῦν (Σ 376) τὸν ναὸν λέγει. ἀγῶν δὲ σημαίνει ε' τὸν τόπον, ὡς τὸ λείηναν δὲ χορὸν <Vill.; cod. χῶρον> καλὸν δ' εὗρυναν ἀγῶνα, τὸ ἄθροισμα· ἦλθε με τ ἄγῶνα νεῶν <Bkk.; cod. νέων> καὶ Παλλὰς Ἀθῆν η, τὸ πλῆθος, ὡς τὸ λῦτο <λύτο cod.> δ' ἀγῶ ν, τὸ ἄθλον, ἀγῶνος ἄθλα. τὸν ναόν, ὡς ἐνταῦθα καὶ αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Z 252. v. in fine operis. v. ad Z 252. Ἡὼς διάφορα σημαίνει· τὴν τε σωματοειδῆ θεὸν διὰ τὸ φάναι τὸν ποιητὴν Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων πα ρ ἄγαυοῦ Τιθωνοῖο ὥρνυ θ' , ἵ ν '

ἀθανάτοισι φάος φέροι ἡδὲ βροτοῖσι, (Λ 1. 2), καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦσθαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν (Θ 1), καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ὥρας ἔκτης διάστημα, ὡς τὸ ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ (Θ 66), καὶ τὴν ὅλην ἡμέραν, καθ' ὃ σημαινόμενον ἡμέρα νοεῖται ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως, ὁπότε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται φορὰν ὁ θεὸς οὗτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον, ὡς τὸ οἶρ' ἐξ Ἀσκάνιης ἐριβύλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ ἡοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι (Ν 793), καὶ ἡματι τῷ προτέρῳ, ὃ τ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἑκτωρ (Φ 5), καὶ τὸ συναμφοτέρων ἡμέραν τε καὶ νύκτα, καθ' ὃ σημαινόμενον καὶ παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ ἡὼς δέ μοι ἐστὶν ἡδε δυωδεκάτη, ὃ τ' ἐξ Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80), καὶ τὴν ἡλίου πάροδον καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ Ἀρίσταρχο· ὦ φίλοι, οὐ γὰρ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος [οὐδ' ὅπῃ ἡὼς] οὐδ' ὅπῃ ἥελιος φαεσίμβροτος εἶς' ὑπὸ γαῖαν, οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται (κ 190 sqq.)· νῦν γὰρ, καθά φησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοις ἐξ ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἡ μὲν ἄρκτος τῇ μεσημβρίᾳ, ἡ δὲ ἀνατολή τῇ δύσει. καὶ ποσαχῶς μὲν ἡὼς παρ' αὐτῷ λέγεται εἴρηται· ὅτι δὲ ἡ κροκόπεπλος καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπὶ τῆς δαίμονος λέγεται δῆλον. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπίθετα ἐκ τοῦ περὶ τὸ ὀρώμενον τῆς ἡμέρας καταστήματος εἴληπται, ἐξηγεῖται τὸ ἐκ ποίας μὲν καταλήψεως ἡ κροκόπεπλος, ἐκ ποίας δὲ ἡ ῥοδοδάκτυλος. φημὶ τοίνυν, ὡς διὰ μὲν τῆς τοῦ κρόκου χροᾶς δηλοῖ ὀλίγον τῆς ἡμέρας φῶς πολλῷ τῷ τῆς νυκτὸς μέλανι κινώμενον, ὅταν δὲ λέγῃ ἡμῶς δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως (ε. c. Α 477), διὰ τῆς τοῦ ῥόδου χροῖας δηλοῦν αὐτὸν ὀλίγον τὸ τῆς νυκτὸς μέλαν πολλῷ τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ κεχρωσμένον. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον ἔστω ἐκεῖθεν· μνησθεὶς γὰρ ἑωσφόρου, ὡς νυκτὸς ἔτ' οὔσης ἀνατέλλει, ἐπάγει αὐτῷ τὴν κροκόπεπλον ἡὼ· ἡμῶς ἑωσφόρος εἴσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὃν τε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἡὼς (Ψ 226. 7). (Ψ 226. 27). γεννήσας δὲ ἐκ τῆς κροκοπέπλου τὸν ὄρθρον ἐπάγει τὴν ῥοδοδάκτυλον· ἡμῶς δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἡὼς. ἐν δὲ τῷ ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν (Θ 1) τοῦ κίδνασθαι δηλοῦντος τὸ σκορπίζεσθαι ὡς ἐν τῷ σκίδναται κατὰ στρατόν (Α 487?), δύο ταῦτα τηρήσεως ἄξια ὑπεδείκνυν· ἐν μὲν ὅτι ἐκίδνατο ἔφη πᾶσαν ἐπ' αἴαν, ὅπερ παράτασιν ἔχει, οὐ συντέλειαν, οἷον τὸ ἐσκεδάσθη· ἐπεὶ δὲ σφαιροειδοῦς ὄντος τοῦ κόσμου καὶ τῆς γῆς οὐχ ἅμα παρὰ πᾶσι κατὰ τὸ αὐτὸ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἡ ἡμέρα ἀνίσταται, εἰκότως ἐκίδνατο ἔφη, τὴν ἐν παρατάσει ἄλλοτε πρὸς ἄλλους ἐπιβολὴν παριστὰς τῆς ἡμέρας καὶ πορείαν. ἕτερον δὲ πάλιν ἐσημειούμην, ὅτι σὺν τῷ ἀποτελέσματι καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀποτελουμένου εἶναι βούλεται· ἡ μὲν γὰρ θεὸς κροκόπεπλος ὡς ἂν οὐσία ἔννους τε καὶ ἔμψυχος καὶ ἐνσώματος, τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς σκεδάννυται περὶ τὴν γῆν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν σωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κροκόπεπλος συνήρτησεν αὐτὴν τῷ σκεδαννυμένῳ ἀπ' αὐτῆς φωτὶ, εἰπὼν αὐτὴν ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκεδάννυσθαι· Ἥως μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν· οὐ γὰρ δήποτε ἡ σωματοειδὴς ἐπεπόρευτο, ἀλλὰ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἡμερινὸν φῶς. ἀλλ' οἶδεν, ὅπου τὸ ἀποτέλεσμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀποτελοῦν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων οἶδε τὸ ποιοῦν καὶ τὸ ἀποτελούμενον, λάμβανε πρῶτον ἐπὶ τῆς νυκτὸς· τὸ μὲν ἀποτέλεσμα· νύξ δ' ἦδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι (Η 282), αἱ δέ τε νύκτες ἀθέσφατοι (ο 392), ἐκ νυκτὸς δ' ἄνεμοι χαλεποί (μ 286), τὴν δὲ δεσπότην· εἰ μὴ Νύξ δμῆτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν· τὴν ἰκόμην φεύγων καὶ ἄζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι (Ξ 259—61). οὕτω καὶ ἦβη ἀποτέλεσμα καὶ θεὸς ταύτης προστάτις· οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες ἦβης ταρφθῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι (ψ 211), τῆς νεότητος καὶ ἀκμῆς τῆς ἐν νεότητι σφριγώσης· ὄφρ' ἦβη τε πεποίθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν (θ 181), οὐδέ τι ἦβης δεύεται (θ 136)· ἐπὶ γὰρ πάντων τὰ ἀποτελέσματα λέγεται. ἐπὶ δὲ τῆς θεοῦ μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐωνοχόει (Δ 2), τὸν

δ' Ἡβη λοῦσεν (E 905)· ἐν γὰρ τοῖς ἀγῆρατοῖς θεοῖς καὶ αἰὲ ἡβῶσιν οἰνοχόον τὴν Ἡβην καὶ
 ὑπὲρ ἐποίησεν. ἐκ τούτων λύσεις, πῶς ἀγάστονόν τε λέγει τὴν Ἀμφιτρίτην, ὅταν εἴπῃ (μ
 96)· καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἔνεστι κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη, καὶ πάλιν κλυτὸν ἐν
 οἷς φησιν (ε 421)· ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἀλόος, οἷά τε πολλὰ τρέφει
 κλυτὸς Ἀμφιτρίτης· κλυτὸς μὲν γὰρ ἡ θεὸς, ἡ μεγάλη δαίμων, ἀγάστονος δὲ ἡ θάλασσα. οὕτως
 καὶ γῆ μὲν τὸ στοιχεῖον· ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ (Λ 425) καὶ κάππεσεν ἐν γαίῃ, ἡ δὲ θεὸς ἴστω νῦν
 τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν (Ο 36) καὶ Γῆ τε καὶ Ἡέλιος καὶ Ἑρινύες (Τ 259). οὕτω
 καὶ Στυγὸς ὕδωρ λέγει, τῆς δαίμονος, τὸ Στύγιον ἀπ' αὐτῆς καλούμενον· καὶ τὸ κατεβόμενον
 Στυγὸς ὕδωρ (Ο 37), ὥσπερ καὶ ποταμὸν λέγει δαίμονα Ἀλφειὸν καὶ Ἀξιὸν καὶ Σπερχειόν, ὧν
 εἶναι καὶ γένος, καὶ Ξάνθον δινῆεντα. καὶ ὅταν μὴ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, τὸν εὐχόμενον ποιεῖ
 λέγοντα· κλυθὶ ἄναξ, ὅτις ἐσσί (ε 445)· εὐχεται δὲ τῷ ποταμῷ, ὡς ἂν ἐκάστου ἔχοντος δαίμονα.
 ὁ δὲ καὶ ἐν ταῖς κρήναις οἶδε θεάς, ἃς Νύμφας καλεῖ· Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς (ρ 240),
 καὶ ἄλλαι Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς (Ζ 420). οὕτω πεπληρῶσθαι θεῶν δυνάμεων
 Ὅμηρος ἡγεῖτο ἅπαντα. ad v. 5. ἐν τῇ Διὸς δημηγορίᾳ τῇ οὕτως ἐχούσῃ· κέκλυτέ με, πάντες
 τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι, πῶς ἄξιον διὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἀρετὴν ἐκκλησίας δεῖσαι ὑπελήφθη
 τῷ Δίῃ, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (ν. 133) καὶ ὄμβρων καὶ κεραυνῶν ἵνα ἡττηθῶσι, καλῶς εἴρηται καὶ ἐν
 ἄλλοις καὶ ὅτι βούλεται μὲν εἶργειν τῆς συμμαχίας τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἃς οἶδε μάλιστα
 τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐναντιωθησομένας, κοινὸν δὲ ποιεῖται περὶ πάντων τῶν θεῶν τὸν λόγον καὶ
 τῶν Τρωσὶν ἐπαμυνόντων, ἵνα μὴ ταύταις ἀντιπράττειν μόναις δοκῇ. διὸ καὶ μάλιστ'
 ἀποτείνεται τὸν λόγον πρὸς τὰς θηλείας· κέκλυτέ με πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι, καὶ ἀπὸ
 τῶν θηλειῶν ἄρχεται· μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσην. καὶ μὴν κάκεῖνο λύεται
 καλῶς· πῶς γὰρ ὑπεσχημένος ὁ Ζεὺς τῶν Τρώων ἐπικουρίαν οὐκ εὐθὺς ἐποίησε νικῶντας
 αὐτοὺς κατὰ τὴν πρώτην τῆς Ἰλιάδος ἀρχήν, ἀλλὰ νῦν μετὰ ἤτταν καὶ τοσοῦτον τῶν Τρώων
 φόνον; ἔδει γὰρ αὐτοὺς πρότερον, φασίν, ἀντὶ τῆς τῶν ὄρκων παραβάσεως δοῦναι δίκην. ἃ γὰρ
 ὁ ποιητὴς ἐφρόνει, ταῦτα ποιεῖ τινα λέγοντα· λέγει γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων· Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης
 ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων αὐτὸς ἐπισσεύῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, τῆς δ' ἀπάτης κοτέων (Δ 166
 —8). ἅμα δὲ καὶ ἠθέλησεν ἀλκιμωτέρους Ἑλλήνας ἐπιδείξας τότε τοῖς Τρωσὶ τὴν παρὰ τοῦ Διὸς
 βοήθειαν ἐπαγαγεῖν. καὶ τὸ ὁμοειδὲς δὲ ἐφυλάξατο· ἦν γὰρ ὁμοειδὲς Τρωσὶ μάχη παράγειν τοὺς
 Ἑλλήνας ἡττωμένους· ποικίλλειν γὰρ θέλει. ὅθεν ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ μάχῃ ἀμφοτέροις
 βοηθοῦντας ἐποίησε τοὺς θεοὺς, ἐν αὐτῇ δὲ μόνον τὸν Δία τοῖς βαρβάροις (Θ 130 sq.), εἶτα
 πάλιν ἐρεῖ ἀμφοτέροις δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου (Υ 25). οὕτως ἐθηράτο τὸ
 ποικίλον. ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται. τί δὲ δηλοῦν ἐθέλει ἀλλ' ἅμα πάντες αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα
 τελευτήσω τάδε ἔργα (Θ 8. 9), οὐ πάντως παρέστησε, ποῖα γὰρ ἔργα τελευτήσῃ, οὐ παρέστησεν
 ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐν ἀσαφεῖ εἶασεν. λέγει δὲ ἃ ἐγὼ ἐργάζεσθαι μόνος βούλομαι, πρὸς ἃ καὶ
 παρακελεύεται μηδένα ἀντιπράττειν τῶν θεῶν. ἐργάζεσθαι δὲ ἡβούλετο εἰς τέλος ὡς Ἀχιλλῆα
 τιμῆσθαι, ὁλέσθαι δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν (Β 3. 4)· ἔφη γὰρ οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ'
 ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (Α 526. 27)· ταῦτα οὖν ἔφη ὅφρα
 τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, εἰς τέλος ἀγάγω. καὶ ἡ παροιμία· μήπω μέγ' εἴπῃς, πρὶν
 τελευτήσαντ' ἴδῃς (Soph. fr. Tyr., 583 b Dind.), ἡγουν μὴ θαυμάσης τὸν μέγα ἐπαγγελλόμενον.
 ἀσαφὴς δὲ ἐάσας ὅσα ἐξεπίτηδες ἔφη τάχιστα ἐκτελέσειν, ὡς σαφῶς εἰπὼν ἐπάγει ὃν δ' ἂν ἐγὼν
 ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω καὶ τὰ ἐξῆς (Θ 10 sq.). ὅθεν οὐκ ἔστι περισσὸν τὸ ὃν δ' ἂν
 ἐγὼν, οὐδ' ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ λόγου, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα,
 ὧς ἀκόλουθον ὡς δηλώσαντος τὸ βούλημα τὸ ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω.
 λέγουσι δὲ κἂν τούτῳ περιττεύειν τὸ ἐθέλοντα· ἔδει γὰρ ὃν δ' ἂν ἐγὼν νοήσω ἐλθόντα
 Τρώεσιν ἀρηγέμεν. οὐκ ἔστι δὲ περισσόν, ἀλλ' ἔστιν ἡ διάνοια· ὃν δ' ἂν ἐγὼν νοήσω ἢ Τρώεσσι

θέλοντα ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν ἐλθόντα. πῶς δὲ δύναται τις ἐκεῖσε κατελθεῖν; φαμέν δὲ ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες τὰ ἀδύνατα σχεδὸν ἀπειλοῦσι πρὸς κατάπληξιν. οἱ δὲ ζητοῦσι, πῶς πάντων περιγίνεται ὁ Ζεὺς ὁ ὑπὸ τριῶν μόνων δεθείς, καθά φησιν ἐν τῇ Α (400)· ῥητέον οὖν ὅτι ἐκεῖ μὲν ἐξ ἐπιβουλῆς ἢ ἰσχύς, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ φανερώς κρατεῖν. ὁ νοῦς ἀσαφής, ὄντινα ἀγνοήσαντες ἠθέτησαν τὰ ἔπη. ἡ δὲ ἀσάφεια ἐκ τοῦ πρόφρον ι· ἀπέδοσαν γὰρ ὡς δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ πρόφρον ι· οὐ κατὰ σπουδὴν ταῦτα ἀγορεύω. ἔστι δὲ οὐ τοῦτο, ἀλλὰ τῇ πρό κέχρηται ἀντὶ τῆς ὑπὲρ συνήθως, ὡς ἐν τῷ ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίκτου (Ω 734) ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἄνακτος, καὶ ἐν τῷ χρειῇ ἀναγκαίῃ πρὸ τε παίδων καὶ γυναικῶν (Θ 57.) ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν βούλεται λέγειν. φησὶν οὖν καὶ ἐνταῦθα· οὐ καθ' ὑπερφροσύνην οὐδ' ὡς τύραννος λέγω ταῦτα· βούλομαι γὰρ ἥπιος εἶναι καὶ πρᾶος. καὶ ὁ τοί οὖν παραπληρωματικὸς καὶ οὐκ ἀντὶ τοῦ σοί παρείληπται. πρέπουσα τοίνυν ἡ διάνοια ἄρχοντι βουλομένω ἐνδείκνυσθαι βασιλικὴν ἡπιότητα καὶ οὐ τυραννικὴν ἀγριότητα· οἱ γὰρ ῥηθέντες μετ' ἀπειλῆς λόγοι ὑπέρφρονα θυμόν, καὶ ὃν ἐν ἄλλοις ἀγήνορα ἔφη, ἐνεδείκνυντο. δεῖπνον λέγεται καὶ τὸ ἐξ ἑωθινοῦ ἀκράτισμα, ὡς νῦν ἐν τοῖς προκειμένοις, καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ἄριστον, ὡς ἐν τῷ ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο <ὠπλίσσατο cod.> δεῖπνον (Λ 86). καὶ πάλιν ἄριστον τὸ ἀκράτισμα· ἐντύναντο ἄριστον ἅ μ' ἠοὶ κειαμένω <κειμένω cod.> πῦρ (π 2). τὸ δὲ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο οὐκ ἔστιν ὑπερβατόν, ὡς τινες· ἀπεθωρήσσοντο δὲ αὐτοῦ, ἀλλὰ φησιν ἀπὸ τοῦ δεῖπνου ἐθωρήσσοντο. καὶ ἔστι πεζοτέρα ἢ φράσις, καὶ διὰ τοῦτο λανθάνει τὸ νόημα. καὶ πῶς φησι πολλέων <alt. λ eras. B; πολέων Lp> ἐκ πολίων (Β 131); νῦν οὖν τοὺς ἰθαγενεῖς φησι· διὸ καὶ τὸ πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν (Θ 57). ἡ ἐαυτῶν ἥττους γενόμενοι διὰ τὸν θάνατον. ἀναγκαιῶς δὲ καὶ τὸ μέμασαν ἐπιφέρει, ἵνα μὴ νομίσωμεν <ι in ras. B> αὐτοὺς ἐπτηχότας ἐξιέναι διὰ τὴν προγενομένην ἥτταν. πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλα ι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαό ς. οὐ λέγει περὶ τῶν ἐν Ἰλίου πυλῶν μόνον ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ναυστάθμῳ τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ λαὸν τὸν Τρωικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑλληνικόν· τούτῳ γὰρ ἀκόλουθον καὶ τὸ οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο (Θ 60). εἵτα ἐπάγει ὅτι συνέβαλλον παντάπασιν τὰς ἀσπίδας ἀσπίσι, τὰ ἔγχεσιν τοῖς ἔγχεσι, τὰς δυνάμεις ταῖς δυνάμεσι. καὶ ἀναλαμβάνει αὐτά· ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι ἔπλην τ' ἀλλήλησιν (Θ 62)· ἔψαυον γὰρ ἀλλήλων, τουτέστιν αἱ μὲν τῶν Τρώων ταῖς τῶν Ἑλλήνων. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρ ε. πρὸς Αἰσχύλον ψυχοστασίαν γράψαντα καὶ τὸ κῆρ ἀκούσαντα οὐκ ἐπὶ τῆς μοίρας λεγόμενον ἀλλ' ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι θηλυκῶς μὲν ἡ κῆρ τὴν μοῖραν δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ κῆρ καὶ περισπωμένως τὴν ψυχὴν, ὃ διαιρεῖται εἰς κέαρ. εἰ δὲ ἔλεγε τὴν ψυχὴν, οὐκ ἂν ἔφησε δύο κῆρε διὰ τοῦ ε ἀλλὰ δύο κῆρα διὰ τοῦ α. καὶ αὐτὸς δὲ ἐξηγήσατο τίς ἡ κῆρ, εἰπὼν ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν· ἀντὶ γὰρ τοῦ φάναι ῥέπε δὲ ἡ κῆρ τῶν Ἀχαιῶν μεταλαβὼν ἔφη ῥέπε δ' αἴσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν. ἡ κῆρ δὲ εἴληπται οὐχ ἑνὸς τῶν Ἑλλήνων μία ἀλλὰ πάντων, οὐδὲ Τρώων ἑνὸς μία ἀλλὰ πάντων, διὸ καὶ ἐπάγει αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες (ν. 73). ὡς ἡ ἵππος τῶν πολεμίων σημαίνει τὸ πλῆθος, οὕτως ἡ κῆρ τῶν Ἑλλήνων αἱ κῆρες ἦσαν. καὶ τὸ ἐπὶ χθονὶ ἔζεσθαι (ν. 73) τὸ πρὸς γῆν ῥέψαι δηλοῖ, τὸ δ' ἐς οὐρανὸν ἀρθῆναι τὸ ὑπερτέραν γενέσθαι. συμβολικῶς δὲ λαμβάνει τὰ μὲν ῥέποντα πρὸς τὰ χθόνια θανατικά, τὰ δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ζωτικά· ζωηφόρα γὰρ τὰ οὐράνια, θανατηφόρα δὲ τὰ χθόνια. ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἠθέτησαν τὰ ἔπη, ἐν οἷς φησιν αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐζέσθην· Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν, νομίσαντες ὅτι τὸ ἐζέσθην δυϊκόν ἐστιν, ὡς ἀποδεξαμένων τινῶν, ὅτι ἀνὰ δύο τίθησι κῆρας εἰς τὸν ζυγόν. οὐ σημαίνει δὲ τὸ ἐζέσθην, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔζοντο, ὡς μίανθην αἵματι μηροῖ (Δ 146)· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἐμίανθησαν ἐπὶ πληθυντικοῦ κεῖται· εἰ γὰρ ἦν ἐπὶ δυϊκοῦ, ἔφη ἂν μιανθήτην ὡς κλινθήτην καὶ ἡσθήτην. ἐζέσθην οὖν ἀντὶ τοῦ ἐζέσθην, ὡς τὸ ἐκόσμηθεν ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν. πῶς δύο κῆρες ἐντίθησιν ὁ Ζεὺς, ὥσπερ ἀνὰ μίαν ἐκατέρου στρατοῦ, ἐν δὲ τοῖς

ἐξῆς πλείους αὐτάς φησιν· αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρε ς; ὅτι αἱ δύο καὶ πολλὰ ἂν εἶεν· λέγομεν γοῦν
 <οὖν Lp> διττὰ πράγματα. πλειόνων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος, εἰκότως ἐν τῇ
 μεταλήψει πλέονας εἶπεν. ἔστι δὲ σχῆμα συνεκδοχικῶν σχημάτων ἔν. <quae sequuntur de
 origine v. κήρ ad Porphyrium referre non audemus> . οὐκ ἄρα, φασίν, ἐχαρίσατο τῇ Θέτιδι, εἰ
 μοιρίδιον ἦν. φαμὲν δὲ ὅτι εἰς ἐπίτασιν τῆς Μοίρας καὶ αὐτὸς ὀπλίζεται (v. 43) κατ' αὐτῶν
 <αὐτὴν Lp> , ὅπερ ἦν τῆς χάριτος. πῶς ἔφη τὸν κεραυνὸν σέλας δαιόμενον v; σέλας μὲν γὰρ ἡ
 φωτὸς ἔλλαμψις, καυθεῖσα δὲ καὶ ἐκπυρωθεῖσα κεραυνὸς γίνεται καὶ οὐκ ἀστραπὴ μόνον.
 [προειπὼν αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγά λ' ἔκτυπε καὶ ἐπάγων τὸ κεραυνοῦ ὄνομα ἐσήμανεν, ὡς
 προηγείται ἡ βροντὴ τῆς ἀστραπῆς, δι' ἧς καὶ τὸ σέλας ἐκλάμπει]. τὸ σέλας δηλοῖ τὴν
 ἔλλαμψιν. βουλόμενος οὖν εἰπεῖν ὡς οὐκ ἦν ἀστραπὴ τὸ γενόμενον ἀλλὰ κεραυνός, μετὰ τὴν
 βροντὴν προσέθηκε τὸ δαιόμενον v· ἡ γὰρ πρὸ βροντῆς ἀστραπὴ οὐ κεραυνός, μετὰ γὰρ τὴν
 βροντὴν ὁ κεραυνός, ὅς ἐστι καυστικός. ἐζήτηται δὲ πότερον ἄρα οὐδ' ὅλως ἤκουσεν ὁ
 Ὀδυσσεὺς ἢ οὐκ ἐπέισθη. ῥητέον ὅτι οἱ λέγοντες ὅτι ἀκούσας οὐκ ἐπέισθη δειλίαν τοῦ ἥρωος
 κατηγοροῦσιν, ἀγνοοῦντες τὸ οὐ δ' ἐσάκουσε v. οὐ γὰρ τὸ παρακοῦσαι ἀλλὰ τὸ μὴ αἰσθέσθαι
 τελείως δηλοῖ· καὶ γὰρ οὐκ ἦν δειλὸς τῶν ἄλλων ἔσχατος φεύγων καὶ τῇ βραδυτῇ τὸ
 φιλοκίνδυνον ἐπιδεικνύμενος. οὐκ ἦσθετο ὑπὸ τοῦ θορύβου ἢ οὐκ ἐπέισθη διὰ τὸν καιρὸν·
 φεύγει γὰρ σὺν Αἴαντι καὶ θεομαχεῖν οὐ θέλει. πῶς γὰρ δειλὸς ὁ μετὰ πάντας φεύγων; οὐ γὰρ
 ἂν Διομήδης τοῦτον μόνον ἐκάλει. εἰ τοσοῦτον <τοῦτο Lp> ἀπῆν, διὰ τί μὴ φεύγει; τὸ ὅλον
 πραγματεύεται πρὸς τὸ μὴ ἀθρόως καὶ ἄνευ πόνου <πόνων L> νικᾶν τοὺς Τρῶας, ἀλλὰ τοὺς
 φεύγοντας ἀνακωχὴν <ἀνακοχὴν L> λαβεῖν. ἄλλως τε ἢ <καὶ pro ἢ L> νικήσειν οἶεται ἢ
 νικώμενος ῥαδίως φεύξεσθαι. cf. ad v. 5, p. 115. πῶς δύο εἰπὼν τὸν Διομήδην μεριμνῆσαι <τὸν
 Δ. post μεριμν. L> ἔν ἐπάγει; φαμὲν δὲ ὡς δύο βουλάς ἐμερίμνησεν εἰς ἓν νευούσας, ἵππους τε
 στρέψαι καὶ ἐναντίβιον πολεμῆσαι <μαχέσασθαι L> , ἢ ὡς ὠμολογημένον ἀφίησι τὸ ἔν, ἥτοι
 τὸ ἢ στραφῆναι <μεταστραφῆναι L> ἢ μὴ στραφῆναι, ὃ κατέλιπεν. ἀθετεῖται ὁ στίχος,
 πρῶτόν γε καὶ διὰ τὸ σύ, εἶτα διὰ τὰ ὀνόματα· Λάμπρος γὰρ τῆς Ἡοῦς ἐστὶν ἵππος (ψ 246),
 Ξάνθος Ἀχιλλέως (Τ 400), Πόδαργος Μενελάου (Ψ 295), Αἶθρ Ἀγαμέμνονος (Ψ 295), ἦν Αἶθωνα
 νῦν εἶπε μετατιθεὶς τὸ γένος. οὐδαμοῦ δὲ τεθρίπῳ κέχρηται ἥρωες, εἰ μὴ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ
 παραβολῆς· ἢ δ' ὡς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι (ν 81). τὸ γὰρ τέσσαρας ἀθλοφόρους
 ἵππους (Λ 699) ὑπώπτειται ὡς νόθον, ἢ δύο ἄρματα δηλοῦν βούλεται· τὸν δὲ ἐλατῆρα ἀφίει
 ἀκαχήμενον (Λ 702), τὸν ἐξ ἐκατέρας συνωρίδος. εἴποι δ' ἂν τις πρὸς τοῦτο, ὅτι εἰκὸς, τῶν
 ἄλλων τεθρίπποις μὴ χρωμένων, τὸν Ἑκτορα θαρσῆσαι τέσσαρας ἵππους ὑποξεῦξαι πρὸς
 κατάπληξιν τῶν πολεμίων· ἀπόγονος γὰρ ἐστὶ Τρωός, ᾧ Ζεὺς ὑπὲρ Γανυμήδους ἔδωκεν ἵππους,
 καὶ φιλότιμός ἐστι περὶ ἱππικὴν. οἶδε γὰρ ἵππος ἀγαθὸς πρὸς ἱππικὴν ἐγείρειν, ὡς καὶ πρὸς
 πόλεμον διάφορα ὅπλα καὶ θηρευτικὴ κύων καλῶς ἰχνηλατοῦσα ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. διὸ καὶ
 τὸν Ἑκτορα θρασὺν ἡνίοχόν φησιν Ὀμηρος (Θ 89), καὶ οὐ μόνον τοῦτον θρασὺν ἀλλὰ καὶ τὸν
 ἡνιοχοῦντα αὐτῷ Ἀρχεπτόλεμον (Θ 128. 312)· οὐ τοῦ τυχόντος γὰρ ἦν τὸ τέτρωρον ἡνιοχεῖν.
 φασὶ δὲ εἰ τέτρωρον ἦν, πῶς ὡς πρὸς δυϊκὸν ἀποτείνεται καὶ φησι νῦν μοι τὴν κομιδὴν
 ἀποτίνετον καὶ ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον (Θ 186. 191); ῥητέον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο, ὅτι οὐ πρὸς
 ἕκαστον ἵππον λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐξ αὐτῶν συστήματα· δύο γὰρ ζύγιοι ἦσαν καὶ δύο παρήγοροι·
 τοὺς μὲν οὖν ζυγίους ἀνθ' ἑνὸς τοὺς δὲ παρήγορους ἀνθ' ἐτέρου λαμβάνει. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ
 τόφρῳ μὰ λ' ἀμφοτέρων βέλ ε' ἥπτετο (Θ 67)· πρὸς ἐκατέραν γὰρ κάκεῖνο στρατιάν· καὶ τῷ
 τύνῃ δ' ἔστηκα ς, ἀτὰρ οὐ δ' ἄλλοισι κελεύεις· μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε (Ε 485. 7)· πρὸς
 γὰρ τὸν Ἑκτορα καὶ τοὺς Τρῶας. τρισὶ δὲ ἵπποις ἐχρῶντο οἱ ἥρωες, ἵνα τρωθέντος ἑνὸς τῶν
 ζυγίων εἰς τὴν τούτου χώραν παρήγορος ἄγῃται· οἱ δὲ Ὀμηρικοὶ θεοὶ συνωρίσι χρῶνται, ἐπεὶ
 τιτρωσκόμενοι οὐχ ὀρῶνται. ὁ δὲ Ἑκτωρ ἐτόλμησε προσθεῖναι τὸν τέταρτον ἅμα μὲν διὰ τὰ

προειρημένα, ἅμα δὲ καὶ τῶν δυοῖν ἵππων ὑφορώμενος τὴν τρῶσιν. καθ' ἐκάστην δὲ κλητικὴν βραχεῖα διαστολή, οὐκ ἐῷσι δὲ οἱ σύνδεσμοι, ὥς τινες <τινα Iρ> , δύο εἶναι κύρια καὶ δύο ἐπίθετα ὀνόματα. ἀθετεῖται δὲ τὸ οἶνόν τ' ἐγκεράσασα, ὅτι οὐ σύνηθες οἶνον πίνειν ἵππους, καὶ διὰ τὸ ὅτε θυμὸς ἀνώγει· ψυχρὸν γὰρ καὶ τοῦτο ἐπὶ ἵππων. ἔστιν οὖν ὑπερβατόν· ὑμῖν προτέροις πυρὸν παρέθηκεν ἢ ἐμοὶ τὸν αὐτὸν πυρὸν ἔθηκεν οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει, ἴν' ἢ τὸ πυρὸν ἔθηκεν ἀπὸ κοινοῦ. καὶ πῶς πρὸ ὀλίγου (v. 182) καῦσαι αὐτὰς ἠθέλε; κωμῶδεϊ διὰ τούτου ὁ ποιητὴς τὸ τῶν βαρβάρων εὐμετάβολον. v. ad Δ 1. Vat. ζητ. κζ': οὐκ ἔστι Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσας θ' ἐν πολέμῳ καὶ πρὸς ἑκατὸν καὶ διακοσίους μάχεσθε, ὥς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὥς εἰ ἔλεγεν· ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπεῖλει ἐν τῷ πολέμῳ γενέσθαι. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν Ἑκτορος (v. 234. 35)· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἰσταμένων καὶ πιπρασκομένων εἴρηται. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων εἴρηται· ἔφασκεν εἶναι ἀντίσταθμον ἑκατόν καὶ διακοσίων ἑαυτὸν λέγειν, ἥτοι ἰσοβαρῇ καὶ ἰσοδύναμιν. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος· οὐδ' εἰ κέν ς' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγει Δαρδανίδης Πρίαμος (X 351), οἶον ἴσον καὶ ἰσόσταθμον χρυσῷ· τὸ δὲ ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ στήσαι, ἀπὸ τῶν ἐλκόντων τὸν ζυγόν. ὃ δὲ σημαίνει τὸ ἐρύσασθαι, τοῦτο καὶ ἐτίταινε λέγει· καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα (Θ 69), καὶ τὸ ἐρύσασθαι ἐξηγούμενος ἐπάγει ἔλκε δὲ μέσσα λαβών (Θ 70), καὶ ἐπὶ τῆς χήρας ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα τάλαντα (M 434). ἀτάλαντος οὖν ὁ ἴσος καὶ μὴ ταλαντεύων· ἀτάλαντος Ἄρηι (B 627), ὃ ἐξηγούμενός φησιν ἴσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίκι (X 132). κέχρηται τῇ ἀπὸ τῶν σταθμῶν διαμετρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ δεῖδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσονται Ἀχαιοὶ χρεῖος (N 745), ἡγουν ἴσον ἀπολάβωσιν, ὥς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. χρεῖος γοῦν τὸ ὄφλημα, οὐχ ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα. φησὶν οὖν· δέδοικα μὴ ὥς δανεισάμενοι χθὲς τὴν νίκην ἀποδῶμεν αὐτοῖς στήσαντες τὸ χρέος. * B f. 107 b ad ἑκατόν τε (id. L f. 188 b, Π)· οὐκ ἔστι τὸ Τρώων ἄνθ' <ita B certe> ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσας θ' ἐν πολέμῳ πρὸς ἑκατόν καὶ διακοσίους μάχεσθαι ἐν πολέμῳ, ὥς τινες ἀποδεδώκασιν, ἀλλ' ὥς εἰ ἔλεγεν· ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων ἕκαστος ἠπεῖλει γενέσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. τῇ γὰρ διανοίᾳ ταύτῃ ἀκόλουθον τὸ νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν Ἑκτορος· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἰσταμένων τε καὶ πιπρασκομένων εἴρηται. ἐπὶ μὲν τούτων ἔφασκεν ἕκαστον αὐτὸν λέγειν ἀντίσταθμον εἶναι ἑκατόν καὶ διακοσίων, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος· οὐδ' εἰ κεν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι Δαρδανίδης Πρίαμος, οἶον ἴσον χρυσῷ καὶ ἰσόσταθμον χρυσῷ· τὸ δὲ ἐρύσασθαι ἀντὶ τοῦ στήσαι. * B f. 184 b ad N 745: τὸ δὲ μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσονται χρεῖος ἀντὶ τοῦ ἴσον ἀπολάβωσιν, ὥς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα. χρεῖος γὰρ τὸ χρέος εἶπε καὶ ὄφλημα, οὐχ ἀπλῶς τὸ πρᾶγμα. φησὶν οὖν· δέδοικα μὴ ὥς δανεισάμενοι χθὲς τὴν νίκην ἀποδῶμεν αὐτοῖς, σταθμῷ στήσαντες τὸ χρέος. ἐζήτῃται δὲ πῶς ἐξ ἀπάντων ἐπαινέσας τὸν Τεῦκρον νῦν ἐπιφέρει νόθο ν. καὶ φαμεν μὴ εἶναι πρὸς αἰσχύνης διὰ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος κρατοῦν· ἐτίμων γὰρ τοὺς νόθους ἐπ' ἴσης τοῖς γνησίοις. ἄλλως τε εἰ καὶ αἰχμάλωτος Ἡσιόνη, ἀλλὰ βασιλὶς. ἔτι δὲ καὶ αὐξήσεως ἕνεκα τοῦτ' εἰρησθαὶ φαμεν, ὅτι τῇ ἀρετῇ καὶ τοὺς γνησίους ὑπερέβαλεν. οὐκ ὀνειδίζει, ἀλλ' ἐπαινεῖ, ὅτι διὰ τὴν τοῦ τρόπου χρηστότητα καίπερ νόθος ὢν οὕτως ἐτράφη. ἄλλως τε διδάσκει ὅτι οὐκ ἔστιν ὀνειδος τὰ ἴδια ἀκούειν. ἀλλ' οὐδὲ ὀνειδος ἦν ἡ νοθεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς. πολεμεῖ δὲ τοὺς ὁμοφύλους βαρβαρόθεν καὶ αὐτὸς ὢν, ὅτι τῇ φιλαδελφίᾳ μᾶλλον ἠττᾶται. ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι τοῖς περὶ τοῦ Τεύκρου εἰρημένοις ζητοῦσι ποῖαν χεῖρα τέτρωται ὁ Τεῦκρος καὶ πότερον τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν ὦμον ἔλκει καθάπερ οἱ Σκύθαι· τοῦτο γὰρ ὤφειτο Νεοτέλης, ὅλην βίβλον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, καὶ τοὺς μὲν Κρήτας φάμενος τὴν νευρὰν ἔλκειν ἐπὶ τὸν μαστὸν τὴν δὲ τὰσιν κυκλοτερῇ ποιεῖσθαι, τῶν Σκυθῶν οὐκ ἐπὶ τὸν μαστὸν ἀλλ' ἐπὶ τὸν

ὦμον ἐλκόντων **** μὴ προέχειν τὰ εὐώνυμα μέρη τοξεύοντα τὰ δεξιὰ. ῥητέον δὲ τὸ
 αὐερύοντα οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ πα ρ ὦμο ν, ἀλλὰ στίξαντα ἐν τῷ αὐερύοντα τὸ ἐξῆς λέγειν,
 πα ρ ὦμον ὅθι κληῖς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθος τ ε τοῦτο γὰρ τῷ μὲν τὴν νευρὰν ἐπὶ τὸν
 ὦμον ἔλκειν οὐ συνάδει, τῷ δ' ἐμφῆναι βουλομένῳ τὴν παρ' ὦμον πληγὴν, ὅπως καὶ πόσε,
 μάλιστα συνάδει· παρὰ γὰρ τὸν ὦμον ἡ κλείς ἐστιν, ἀποδιαιρουῖσα τὸ στῆθος ἀπὸ τοῦ αὐχένος.
 τοῦτο μὲν οἶμαι οὕτως λύεται. φαμέν δὲ ὅτι παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὦμον ὁ λίθος κατηνέχθη. οὐκ
 ἐκ τῶν προκειμένων δὲ ἐπῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπάγει ἔδειξε· ῥῆξε δὲ οἱ νευρή ν, νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ
 καρπ ῶ, στῆ δὲ γυνὴ ἐριπώ ν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός (ν. 328. 9), οὐ μὰ Δία τῆς δεξιᾶς, ἀλλὰ
 τῆς εὐωνύμου. καὶ συνέβη ταύτην ναρκῆσαι κατὰ τὴν πρὸς τὸν ὦμον συνάφειαν, ὥνπερ καὶ
 πεπληγέναι συνέβαινε. προσεχὴ γὰρ τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ τὰ δεξιὰ τῶν ὑπὲρ αὐτήν, τῇ δ' ἀριστερᾷ
 ἐν συναφῇ τὰ ἐναντία. καὶ οὐκ ἡδύνατο, τῆς κρατούσης τὸ τόξον ἀριστερᾶς χειρός ναρκησάσης
 καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαλοῦσης τὸ τόξον, μᾶλλον ὁ δεξιὸς ὦμος βεβλησθαι ἀλλ' οὐχ ὁ τῆς
 πεπονθυίας ἀριστερᾶς, ἐπεὶ καὶ προβάλλοντες μὲν τὸν ἀριστερὸν ὦμον, συστέλλοντες δὲ εἰς
 ἑαυτοὺς τὸν δεξιὸν τοξεύουσιν. ἐτοιμότερον δὲ εἰς βολὴν τὸ προβεβλημένον τοῦ κρυπτομένου.
 οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἐν ζῶον διώκοντι παραβάλλει τὸν Ἑκτορα διώκοντα πολλούς,
 ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάζειν τὸν διώκοντα κυνί, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῶν, τῷ
 λέοντι. ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον ὅτι ὁ Ἑκτωρ εἴκασται κυνὶ ἐνὶ καὶ ὁ ἀποκτεινόμενος
 θηρὶ ἐνί· φησὶ γὰρ αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον (ν. 342). πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ
 παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχὺν ἀλλὰ τάχος· κύνες γὰρ ἐν ταῖς θήραις ἐπιτήδαιοι πρὸς δίωξιν· διὰ
 τοῦτο ὁ Ἑκτωρ διώκοντι εἴκασται κυνί. τὰ δὲ ἄγρια ζῶα φεύγειν εἴωθε τὰ πολλά· διὰ τοῦτο
 ὑποχωροῦντες Ἕλληνες τοῖς φεύγουσιν εἰκάζονται. ἔπειτα καὶ δεόντως τοῖς ἀλκιμωτέροις
 ζώοις φεύγουσι παρέβαλε τοὺς Ἕλληνας· προεῖχον γὰρ τῇ ῥώμῃ, καὶ τὰ νῦν δυστυχοῦσι, καὶ
 αἰὲν ὁ ποιητὴς εἴωθε κακοπραγοῦντας αὐτοὺς θηρσὶν εἰκάζειν. πρὸς μὲν τὸν Δία εὐπρεπὴς ἡ εἰς
 τὸν Ἡρακλέα τῆς εὐεργεσίας ἀνάμνησις, πρὸς δὲ τὴν Ἥραν οὐκέτι· αὕτη γὰρ ἠναντίωτο αὐτῇ
 σωζούσῃ τὸν Ἡρακλέα. ἡ ἐκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἀνθρώπινόν τι ἔχει ἡ εἰκὼν· πολλὴν γὰρ σπουδὴν
 εἶς τινὰς εἰσενεγκάμενοι καὶ δι' αὐτῶν τοῖς ἀναγκαίοις εἰς ἀπέχθειαν ἐλθόντες, ἀχαρίστων
 ὄντων τῶν εὖ πεπονθότων, εἰώθαμεν σχετιάζοντες εἰσφέρειν πρὸς οὓς ἀπηχθήμεθα, τὴν τῶν
 εὐεργετηθέντων ἀχαριστίαν μεμφόμενοι ἑαυτοῖς ἐπὶ τῇ ἀβούλῳ κρίσει. ἀθετοῦνται διὰ τὸ
 τραχύ <ταχύ Lp> . ὅσω δὲ δεινὰ ἐστὶ, τοσούτῳ τὴν κηδομένην ἐμφαίνει. θεραπεύεται δὲ καὶ
 διὰ τοῦ εἰ ἐτεόν γε τολμήσει ς οὐ γὰρ ἄντικρυς αὐτὴν ἀναιδῆ λέγει, ἀλλ' εἰ ἐθελήσειε
 <θελήσεις Lp> μάχεσθαι τῷ Δί. πιθανῶς δὲ οὐκ ἤρκεσεν αὐτῇ ἀπαγγεῖλαι μόνον τὰ παρὰ
 <περὶ Lp> Διός, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς <Bkk.; codd. αὐτῆς> τι προσέθηκε. τοιαύτη δὲ ὁράται
 καὶ ὅτε πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πέμπεται, οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀγγέλου ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ συμβούλου
 ἀποπληροῦσα <ἀποπληροῦσαν Lp> χώραν (O 201). K 418. τὸ δὲ θηλύτεροι ὁ Πορφύριος λέγει
 ἢ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ θήλειαι, ὥς καὶ τὸ νεώτερος ἔστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ νέος, ἢ συγκριτικῶς τῶν
 ἄλλων ζώων· οὐ γὰρ τέτακται τις αὐταῖς καιρὸς ὁμιλίας τῆς εἰς τὸ γεννᾶν. αἱ πρὸς τὰ
 ἀφροδίσια καταφορώτεροι ὥς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἀλόγων ζώων· τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ὠρισμένον
 ἔχει καιρὸν ἐν ᾧ μίγνυται <μίγνυνται L> , αὗται δὲ διηνεκῶς πλησιάζουσιν. ἐκ τοῦ ἀδυνάτου
 καὶ τοῦτο· πῶς γὰρ δυνατὸν περὶ τὴν φαεινὴν σελήνην ἀριπρεπῆ εἶναι τὰ ἄστρα; λύεται δὲ ἐκ
 τῆς λέξεως. τὸ φαεινὴν οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει, ὥς ἐπὶ τούτου· κούρη δ' ἐκ
 θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν (ζ 74), οὐκ ἐπὶ τῆς τότε ἀλλ' ἐπὶ τῆς φύσει. καὶ πλήθει γὰρ δὴ
 μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα (Φ 218). τὸ ἀμφὶ σελήνην φαεινὴν φύσει. οὕτω συντακτέον· ὅτε
 γὰρ ἐκεῖνη φαεινὴ, οὐ πάντως ἀριπρεπῆ τὰ ἄστρα, ἀλλ' ὅταν μὴ φαίνεται ἢ φαίνοιτο μὲν οὐ
 μὴν φαεινὴ ἀλλὰ πῶς ἀμαυρὰ καὶ ἀλαμπής, τινὶ αἰτίᾳ ἐπηλυγαζομένη. Vatic. ζητ. ε'. Τὴν ἀρχὴν
 τῶν Λιτῶν ἀναγινώσκων οὕτως ἔχουσιν· ὥς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχο ν, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη , πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι . ὥς
 δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα , Βορέης καὶ Ζέφυρος , τῷτε Θρήκηθεν ἄητον ,
 ἐλθόντες ἑξαπίνης , ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν κορθύετα , πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευε
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν· ταῦτ' οὖν ἀναγινώσκων ἠπόρεις, πῶς ἀκριβῆς ὦν
 περὶ τὰς εἰκόνας Ὅμηρος νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμοιν εἰκόνα
 παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξήσεως ἔνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὥς ἐν ἄλλοις· σὺν δ' Εὐρὸς τε
 Νότος τε πέσον Ζέφυρός τε δυσαιῆς καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κύμα κυλίνδων (ε 295. 96).
 λύει δὲ τὴν ἀπορίαν αὐτός, ὥς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρίστησι. δύο γὰρ πάθει
 χειμαζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιοὺς, φόβῳ μὲν ἐφ' οἷς εἴρηκε θεσπεσίη ἔχε φύζα, λύπη δὲ ἐν
 οἷς ἐπάγει πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι —δεδίασι μὲν γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως
 δὲ φέρουσι τὰ γεγνονότα—, προσηκόντως αὐτοὺς ἀπεικάζει πελάγει δυοὶ πνεύμασιν
 ἐπεγειρομένῳ. θεσπεσίη δ' ἔχε φύζα δηλοῖ οὐ τὸν προσγενόμενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον,
 ἀλλ' ἐκ βουλήσεως θεῶν, ὥς που καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς εἶπε· γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν
 οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι (B 367. 68), τουτέστι θεῖα βουλήσει καὶ οὐ συμφύτω κακίᾳ.
 ἔστι δὲ καὶ ἄλλων ἐπίθετον τὸ θεσπέσιον· θεσπέσιός τε γὰρ πλοῦτος (B 670) καὶ θεσπεσίη φύζα·
 ἐκ κοινοῦ ἔσται κἀνταῦθα ἢ κακότης· γνώση πότερον θεσπεσίη κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι.
 φύζα δὲ ἐστὶν ἡ φυγή. φόβου δὲ φίλη λέγεται, ὅτι ὁ φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται.
 καὶ τὸ μὲν βεβολήατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ, τὸ δὲ βεβλήσθαι ἐπὶ σώματος. * B f. 114 b
 ad ἄνεμοι ν. 4 (id. L f. 180 b , Π): νῦν δοκεῖ πρὸς μηδεμίαν χρεῖαν δυοῖν ἀνέμων εἰκόνα
 παραλαμβάνειν. εἰ γὰρ αὐξήσεως ἔνεκα, ἔδει τοὺς τέσσαρας, ὥς ἐν ἄλλοις· σὺν δ' Εὐρὸς τε
 Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαιῆς καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κύμα κυλίνδων. λύει δὲ
 τὴν ἀπορίαν αὐτός, ὥς καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Μόλωνος παρέστησε. δύο γὰρ πάθει
 χειμαζομένους ποιήσας τοὺς Ἀχαιοὺς, φόβῳ μὲν ἐφ' οἷς εἴρηκε θεσπεσίη ἔχε φύζα , φόβου
 κρυόεντος ἑταίρη, λύπη δὲ ἐν οἷς ἐπάγει πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι —δεδίασι
 γὰρ τὰ μέλλοντα, βαρέως δὲ φέρουσι τὰ γεγνονότα οἱ ἄριστοι —, δύο οὖν πάθει συνεχομένους
 εἰπὼν τοὺς Ἕλληνας προσηκόντως ἀπεικάζει πελάγει δυοὶ πνεύμασιν ἐξεγειρομένῳ. τὸ
 θεσπεσίη δ' ἔχε φύζα δηλοῖ τὸν οὐ προσγινόμενον αὐτοῖς διὰ δειλίαν φόβον, ἀλλ' ἐκ
 βουλήσεως θεῶν, ὥς που καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἀντέθηκεν εἰπὼν· γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίη
 πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο, τουτέστι θεῖα βουλήσει καὶ οὐ
 συμφύτῳ κακίᾳ. εἰ δὲ καὶ ἄλλων ἐπίθετον τὸ τῆς θεσπεσίας, ὥς τὸ θεσπέσιον πλοῦτον καὶ
 θεσπεσίη φύζα, ἐκ κοινοῦ ἔσται ἢ κακότης· γνώση πότερον θεσπεσίη κακότητι ἢ ἀνδρῶν
 κακότητι· δηλοῦται δὲ οὕτως ἡ θεῖα. φύζα δὲ ἐστὶν ἡ φυγή. φόβου δὲ φίλη λέγεται, ὅτι ὁ
 φοβούμενος τὴν φυγὴν προσεταιρίζεται. καὶ τὸ μὲν βεβολήατο τὴν βούλησιν βεβλάφθαι δηλοῖ,
 τὸ δὲ βεβλήσθαι δηλοῖ τὸ σῶμα. ἀνιστόρητον δὲ φασὶν εἶναι τὸ τοὺς ἀμφοτέρους, ἡγουν τὸν
 Βορέην καὶ τὸν Ζέφυρον, πνέειν ἐκ τῆς Θράκης· οὐ γὰρ πνέουσιν ἀμφοτέροι ἐξ αὐτῆς. λύεται δὲ
 ἐκ τῆς λέξεως τρόπῳ συλληπτικῷ· τὸ γὰρ θατέρω συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοῖν τέθεικεν. ἔστι δὲ καὶ
 ἐτέρως· ὁμωνύμως γὰρ τὰ πνεύματα καὶ οἱ προεστῶτες αὐτῶν θεοὶ λέγονται· τοὺς δὲ
 σωματικῶς ἐν Θράκῃ κατοικοῦντας ὑποτίθεται ὁ ποιητής. πῶς ἀμφοτέρους ἐκ Θράκης φησὶ
 πνεῖν, τοῦ μὲν Βορέου ἐξ ἄρκτου τοῦ δὲ Ζεφύρου ἐκ δύσεως πνέοντος; ῥητέον οὖν ὅτι ἡ
 Θρακῶν γῆ ἐπὶ πολὺ διήκει καὶ σιγματοειδὴς κεῖται τῇ θεᾷ καὶ μέχρι τῆς δύσεως ἀφ' ἑκατέρου
 οὖν μέρους τῶν ἀνέμων ἔχει ἑκάτερον. οἱ δὲ φασὶν ὅτι συλληπτικῶς ἐφρακε· τὸ γὰρ ἐτέρω
 συμβεβηκὸς καθ' ἑκατέρων κεῖται· μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ Θράκης πνέει. ἐπεὶ δὲ παραβολῆς
 ἐμνήσθημεν, σκέψαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα χρῆσιν. ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τρωθέντος
 χρησάμενος τῇ παραβολῇ ταύτῃ· ὥς δ' ὅταν ὠδίνουσας ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα καὶ
 ἀνταποδόσει· ὥς ὅξεϊ ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο (Λ 269. 72), ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος δυνάμει τὰ

τῆς παραβολῆς μεταφέρων χρῆται, ἐν οἷς λέγει (ι 415)· Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι ν· ἔστι δὲ τῆς παραβολῆς τὸ ὠδίνων τῆς δ' ἀνταποδόσεως τὸ ὀδύνησ ι. πάλιν δὲ εἰπὼν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἑκτορος κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὁρμῆς· ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης , ὃν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὦση (N 137), κατὰ τὴν αὐτὴν φαντασίαν πεποίηκε περὶ αὐτοῦ λέγοντα τὸν Διομήδη. νῶιν δὲ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἑκτωρ (Λ 347)· ὁ δὲ ὄβριμος οἰκεῖος ἀψύχῳ ὁρμῇ· οὐ γὰρ θρασὺν ἔφη οὐδὲ κορυθαίολον, οἷς ἰδίους αὐτὸν προσαγορεύειν εἴωθε. πάλιν ἐπὶ τοῦ Νέστορος σκεπτομένου ποῖ τράπηται φησίν· ἢ με θ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων ἢ ἐ με τ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα (Ξ 21. 22), ὅλην τὴν παραβολὴν διεξελθὼν· ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ , ὁσσομένοιον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα αὐτῶς , οὐ δ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσ ε , πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὔρον (Ξ 16 sqq.)· εἶτα ἐπ' Ἀγήνορος προτραπέντος μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ὑποστῆναι Ἀχιλλέα, ὅμως δὲ τὴν θεάν αὐτοῦ καταπλαγέντος, ἠρκέσθη τῷ ὀνόματι· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι (Φ 551). πάλιν τε εἰπὼν ἐπὶ τῆς Ἥρας (Ο 80 sqq.)· ὡς δ' ὅταν αἰζήν νόος ἀνέρος , ὅσ τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ , ἔνθα ἴῃ ἢ ἔνθα , μενοιθήσειέ τε πολλὰ , ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρῃ, καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ νοῦ ποιήσας παραβολήν, ἀπὸ δὲ τοῦ πέτεσθαι ἀποδοὺς τὴν ἀνταπόδοσιν, συντέμνων τὰ αὐτὰ ἐν ἄλλοις φησίν· ὡσεὶ πτερὸν ἢ νόημα (η 36). θαυμαστὸν δὲ αὐτῷ κάκεϊνο· ἐκ μεταφορᾶς γάρ τι τολμηρότερον φθελγόμενος οἰκείαν ἐπάγει παραβολήν, κρατύνων αὐτὴν ὡς εὐλογον ἔσχε τὴν τόλμαν. εἰπὼν οὖν κραδίη δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκει (υ 13) ἐπάγει· ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ἄνδρ' ἀγνοήσας' ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι. καὶ ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἀντικαθημένων τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναὶ ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι εἰπὼν (Η 61), ἐπήγαγεν· οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φριζὸν νυμένιο νεόν , μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῇς. ἐπὶ τε τῶν Τρώων ἔτι ποικιλώτερον κέχρηται· ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ μεταφορᾶς ὁμοίωσίν τε αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον ἐπάγει καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὴν παραβολήν· Τρῶες μὲν κλαγγῇ (Γ 2)· τοῦτο μὲν δὴ ἢ μεταφορά· τὸ δ' ὄρνιθες ὡς ἢ ὁμοίωσις· εἶθ' ἢ παραβολή· ἢ ὅτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ , αἶτ' , ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον , κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, ἢ σχεδὸν μόνῃ τῶν παραβολῶν οὐκ ἀνταπέδωκεν, ὡς τῆς ὁμοιώσεως ἅμα καὶ μεταφορᾶς προεχουσῶν τὴν ἀνταπόδοσιν. πάλιν τε αὐτοῦ παρατηρητέον ἐκεῖνο· τὰς τε γὰρ οἰκείως τιθεμένας φωνὰς ἐπὶ τῶν πραγμάτων πολλάκις εἰς τὰς παραβολὰς μετατίθησι καὶ τὰς ἐπὶ τῶν παραβολῶν εἰς τὰ πράγματα. οἷον ἔθνη στρατιωτῶν λέγεται, σμήνη δὲ μελισσῶν, παραβαλὼν δὲ τὰ πλήθη τῶν στρατιωτῶν ὀνόματι ἐπὶ τῶν μελισσῶν κέχρηται· ἢ ὅτε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων (Β 87), ὃ πλήθους ἀνθρώπων ἐστὶν ὄνομα. οὕτως ὀλοοίτροχῳ λίθῳ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἑκτορος ἀπεικάζων (N 137) ἀναθρόσκειν τέ φησι τὸν λίθον καὶ πέτεσθαι, καὶ τελευτῶν, ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου ἀφιγμένου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ λίθου, ἐπάγει· ὁ δ' ἀσφαλῶς θέει ἔμπεδον , εἰσόκεν ἔλθῃ. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ κύματος, ὃ τάξεις ἀπεικάζει στρατοπέδου, προειπὼν (Δ 422)· ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κύμα θαλάσσης ὄρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὑποκινήσαντος, μετάγει ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τὰ ἐξῆς πόντῳ μὲν κορύσσεται τὰ πρῶτα. ἀνάπαλιν δὲ τὰς τῶν παραβολῶν μετατίθησι φωνὰς ἐπὶ τὰ πράγματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως· ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή , ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ (Σ 219) εἰπὼν ἐπάγει μετατιθεὶς ἀπὸ τῆς σάλπιγγος ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον· οἱ δ' ὡς οὖν ἄιον ὅπα χάλκεον Αἰακίδα ο. κεκινδύνευται δὲ αὐτῷ ἐκεῖνα, οἷον σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἵκεδ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο (Ρ 424)· ὡς γὰρ ἐξ ἀντιτυπίας χαλκοῦ καὶ σιδήρου τὴν φαντασίαν εἰς τὸν ἐκ πόντου ἦχον κεκίνηκεν. ἐλέγομεν περὶ τῶν παραβολῶν, ὅτι πολλάκις τὰ οἰκεῖα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα παρατίθησι τοῖς ἐν ταῖς παραβολαῖς ὁμοιώμασιν, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἔμπαλιν. εἰς δὲ πίστιν τούτου παρακείσθω καὶ ταῦτα· συμβάλλουσι μὲν ἀλλήλοις στρατοὶ τὸν πόλεμον· σὺν ῥ' ἔβαλον

Λαπίθαι πόλεμον (M 181), σύν ρ' ἔβαλον ῥινού ς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μέν ε' ἀνδρῶν (Δ 447),
 μίσγονται δὲ ποταμοὶ καὶ τὰ ὑγρά· οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρατῆρσι καὶ ὕδωρ (α 110),
 ὅθεν καὶ τὸ καταδεχόμενον τοὺς ποταμοὺς χωρίον μισγάγκεια εἴρηται· ἀλλ' ὅμως αὐτὸς
 ἐναλλάξ ἐπὶ μὲν τῶν ποταμῶν ἔφη τὸ συμβάλλειν, ὅπερ ἦν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· ἐς μισγάγκειαν
 συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ (Δ 453), ἐπὶ δὲ τῶν στρατῶν τὸ μίσγεσθαι, ὅπερ ἦν οἰκεῖον ποταμῶ·
 ὡς τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχὴ τε φόβος τε (Δ 456). συνεχώρει δὲ τὸ μέτρον εἰπεῖν· ἐς
 μισγάγκειαν συμμίσγετον ὄβριμον ὕδωρ, Ὀμηρικοῦ ὄντος τοῦ παρετυμολογεῖν, ὡς τὸ τέμενος
 τάμον (Z 194) καὶ κειμήλια κεῖται (Z 47) καὶ Ἄρπυιαι ἀνηρεῖψαντο (α 241) καὶ μένος οἷχεται ὁ
 πρὶν ἔχσκεν (? E 472). ὁ δὲ προεῖλετο τὴν ἀντίδοσιν τῶν ὀνομάτων εἰς ἐνωτικὴν τοῦ
 φραζομένου πρὸς τὸ εἰκαζόμενον, εἴ γε αἱ αὐταὶ φωναὶ πρέπουσιν ἑκατέροις. ἐπὶ δὲ τῶν
 Αἰάντων καὶ τολμήσας νέφος εἶπε καὶ κατὰ μεταφορὰν πεζῶν (Δ 274), καὶ ὡς εὐλογον τὴν
 τόλμαν τῇ παραβολῇ ἐπιστώσατο καὶ τὰς φωνὰς ἤμειψεν, ἐπειπὼν τὸ παραβληθὲν τῷ
 παραβαλλομένῳ· ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, τῷ δὲ κορυσσέσθην,
 ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. προαναφωνήσας οὖν νέφος πεζῶν ἐξ αὐτοῦ πλάσσει παραβολήν·
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς,
 τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἢ τε πῖσσα φαίνει τ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα
 πολλήν· τοῖαι ἄμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν δῆιον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 κυάνεαι σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι (Δ 275—82). τὸ μὲν νέφος ἐρχόμενον καὶ ἰὸν καὶ ἄγον
 λαίλαπα εἶπεν, ὅ ἐστι πρᾶγμα στρατιώτου, ἐπὶ δὲ τῆς φάλαγγος κίνυντο, ὃ ἐπὶ νέφους τάττει
 κινήσει· πυκινὴν νεφέλην (Π 298) καὶ πυκινὰ φάλαγγες καὶ κυάνεον νέφος (Π 66. Ψ 188) καὶ
 κυάνεαι φάλαγγες· ἤμειψε καὶ ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς Πηνελόπης τὰς φωνὰς· ὅσα δὲ
 μερμηρίζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσα ς, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγουσι, τόσσα μιν
 ὁρμαίνουσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος (δ 791 sqq.)· μερμηρίζει μὲν γὰρ κυρίως ἄνθρωπος,
 ὁρμαίνει δὲ λέων, ὁ δ' ἐνήλλαξε. τῷ δὲ τήκεσθαι κυρίως ἐπὶ τῆς χιόνος χρησάμενος
 ἐνδιατρίβειν ὡς ἐναργεῖ πολλάκις οὐκ ὥκνησε καὶ τῷ αὐτῷ χρήσασθαι ἐπὶ τῆς διὰ λύπην τοῖς
 δακρύοις διαρρεομένης· ὡς δὲ χιὼν κατατήκεται— ἦν τ' Εὐρος κατέτηξε· τηκομένης δ' ἄρα
 τῆς—ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήκεια δακρυχεοῦσης (τ 205 sqq.), καίτοι ἐν ἄλλοις εἰπῶν· τῆς δ'
 ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί (θ 530). διὰ τί λέγοντα ποιεῖ ἐν δῆμῳ ὧ φίλοι Ἀργείων
 ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, τοὺς ἡγήτορας καὶ βασιλεῖς προσφωνῶν, καίπερ πάντων παρόντων;
 φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ὁ μὲν δῆμος μόνου τοῦ ἀκοῦσαι κύριος, οἱ δὲ ἡγεμόνες καὶ τοῦ
 πρᾶξαι. πῶς δὲ ὁ Νέστωρ τὸ τέλειον ἀποδιδούς τῷ Διομήδους λόγῳ λέγειν αὐτὸς ἐπιχειρεῖ;
 ῥητέον δὲ ὅτι τῆς ὕβρεως τὴν μνήμην καὶ Διομήδης πεποίηται καὶ Νέστωρ αὐτῷ τελείως
 γεγενῆσθαι μαρτυρεῖ. ὅπερ δὲ δεῖ πράσσειν ἐν τῷ καιρῷ Διομήδης παρέλιπεν κἀκεῖνος
 εἰσηγεῖται. quae ad h. v. de κλισίῳ leguntur ad ω 208 pertinent. (Eust., p. 740, 18) v. Ψ 269. v. ad
 Γ 197. de τηλύγετος (exc. e schol. E 153) v. ad A 250 (in extr. op.). Μεσσηνίδες αὐταὶ πόλεις, ἡ δὲ
 Μεσσηνίη εἰς τὸν τῶν Λακεδαιμονίων νομὸν πάλαι συνετέλει. πῶς οὖν, φασὶν, Ἀγαμέμνων
 ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι, ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ
 τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς κἀκεῖνος τὴν Αἴθην (Ψ 295) διὰ τί δὲ οὐ μέμνηται αὐτῶν ἐν τῷ καταλόγῳ,
 ὅτι νεωστὶ ὑπὸ τῶν Διοσκοούρων ἦσαν πορθηθεῖσαι, τῶν δὲ πεπορθημένων οὐ ποιεῖ συμμαχίαν,
 ὡς οὐδὲ Νηρίκου· φύσει γάρ εἰσι πολέμιοι τοῖς πορθήσασιν. ἢ περὶ αὐτῶν φησὶν ἐν οἷς λέγει
 Αἰγιάλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἄμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν (B 575) διὰ τί οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ στρεπτοὶ
 λέγονται, τὸν δὲ Ἄϊδην ἀνελεήμονά φησιν εἶναι; ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν εἰς ἑαυτοὺς
 χαλεπαίνουσιν ἁμαρτημάτων, διὸ καὶ συγγινώσκουσιν, ὁ δὲ περὶ τῶν ἰδίων καὶ ἄλλοτρίων, διὸ
 καὶ ἄκαμπτός ἐστιν· ὅθεν ἐν οὐδεμὶ ἄ πόλει Ἄϊδου βωμός ἐστιν· Αἰσχύλος φησὶν· μόνος θεῶν
 γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, οὐδ' ἔστι βωμὸς οὐδὲ

παιωνίζεται (fr. Niob., 156 Dind.). ἐζήτῃται δὲ πῶς μᾶλλον ὁ Νέστωρ οὐ πρεσβεύει ὡς
 συνετώτερος. ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι κατ' οἰκονομίαν ὑπελείφθη, ἵνα, ἂν ἀποτύχωσιν οἱ περὶ
 Ὀδυσσεά, αὐτὸς ὕστερον πείσῃ. ἄτοπον γὰρ ἦν νῦν πρεσβεύειν τὸν Νέστορα, ὅτε δεῖ πάντως
 τὸν Ἀχιλλέα μὴ πεισθῆναι· ἀδοξία δὲ ἦν Νέστορα μὴ δυνηθῆναι πείσαι. οἱ δὲ φασιν, ὅτι ἐπεὶ
 ἐχθρὸς ἦν Ἀχιλλέως, λοιδορήσας αὐτὸν πρὸς Ἀγαμέμνονα· τούσδε δ' ἕα φθινύθῃν ἕνα καὶ δύο
 (B 346). αὐτὸς οὐκ ἄπεισιν ἢ διὰ τὸ γῆρας ἢ ὑποπτεύεσθαι παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ νομίζει ὡς
 ἐκπληρῶν τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν, τοῦτο μὲν τῇ διατάξει τοῦ στρατοῦ— ὡς φρήτρη φρήτρηφιν
 ἀρήγη (B 363)— τοῦτο δὲ τάφρον περιβαλλόμενος καὶ τεῖχος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὄνειδίζει· ἢ μὲν δὴ
 μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο, καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμεν (I 348. 49), ἢ ὅτι εἶπεν· τούσδε δ' ἕα
 φθινύθῃν ἕνα καὶ δύο (B 346). εἰ δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ φιάλῃν αὐτῷ ἔδωρῆσατο (Ψ 616), οὐδὲν
 θαυμαστόν, εἰ τὴν ἔχθραν ἀποθέμενος τὴν πρὸς Ἀγαμέμνονα λύει καὶ τὴν πρὸς Νέστορα
 ὑποψίαν· ἢ ἀδήλου ὄντος εἰ πείσει, καλῶς ἐτέρους ἔπεμψεν· πεισάντων γὰρ ἔμελλεν αὐτὸς
 ἔχειν τὴν δόξαν ὥσῃ ἡγήσάμενος, ἀποτευχθείσης δὲ τῆς ἱκεσίας αἰτίαν ἔσχον οἱ πρέσβεις
 ἐνδεῶς διειλεγμένοι. ζητοῦμεν δὲ εἰ καὶ Φοῖνιξ ἔστι πρεσβευτής. καὶ φασιν οἱ μὲν δύο
 πρεσβεύειν, Αἴαντα καὶ Ὀδυσσεά, Φοῖνικος προεληλυθότος οὐκ εἰς τὸ πρεσβεύειν ἀλλ' εἰς τὸ
 συλλαβέσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς δυϊκῶς κέχρηται, καὶ χαίρετον ὦ φίλοι (v. 197). ἔνιοι δὲ
 λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοῖνικα, καὶ οὐδὲν εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ
 ἀριθμόν· πολλάκις γὰρ καὶ ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νύ τοι οὐ
 χραισμῶσιν ὅσοι θεοὶ εἰς ' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσον ἰόντε (A 567), καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ κούρω κριθέντε δύο
 καὶ πεντήκοντα (θ 48). ἀπρεπὲς δοκεῖ καταλαμβάνεσθαι κιθαρίζοντα. λύεται δ' ἐκ τοῦ καιροῦ·
 ἐν γὰρ νυκτὶ οὐκ εὐπρεπέστερον <I ἀπρεπέστερον, quod mutavi> ἄλλως καταλαμβάνεται.
 γυμνάζεσθαι μὲν γὰρ τῷ σώματι οὐκ ἦν τότε· κοιμώμενος δὲ ἢ παννυχίζων ἀπρεπέστερον
 ἠύρισκετο. οἰκεῖον τῷ ἥρωι νυκτὸς οὔσης γυμνάζεσθαι μᾶλλον τὰ μουσικά, ἀλλὰ μὴ
 διαπαννυχίζειν· παραμυθία γὰρ ταῦτα θυμοῦ καὶ λύπης. ἔστι δὲ νέος καὶ φιλόμουσος καὶ
 λάφυρον ἔχων τὴν κιθάραν, καὶ οὐ θηλυδριώδη μέλη ἀλλὰ κλέα ἀνδρῶν ἄδει. ἢ οἰόμενος
 ἥξειν αὐτοὺς σοβαρεύεται. καλῶς δὲ ἀπούσης τῆς ἐρωμένης ἄδει, ὅπως μὴ δοκοίῃ κωμάζειν. ἢ
 ὅτι πεφρόντικε μὲν τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας, προσποιεῖται δὲ καταφρονεῖν· φησὶ γοῦν διὲ
 Μενoitιάδῃ, νῦν ὅω περὶ γούνατ' ἐμὰ λίσσεσθαι Ἀχαιοῦς (Λ 608. 9), καὶ πάλιν ὄρσεο,
 διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε· λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν (Π 126. 7). οὐκ
 ἠθέλε δὲ ἀργῶν σώματι καὶ ψυχῇ ἀργεῖν, ἀλλ' ἠτοίμαζεν αὐτὴν πρὸς τὰς πράξεις, καὶ ἐπ'
 εἰρήνης τὰ τοῦ πολέμου μελετᾷ, ὡς καὶ οἱ Μυρμιδόνες (B 773 sqq.). ἀπρεπὲς ὡς γὰρ ἐπὶ κῶμον
 ἦκουσιν ἀκρατότερον διδόναι παρακελεύεται. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ
 ζωρότερον εἶναι τάχιον· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι νύξ· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· τοὺς γὰρ ἥρωας,
 ἄλλως καταπονουμένους, δαψιλεστέροις τοῖς πρὸς τὴν δίαίταν κεχρηῆσθαι εἰκός· ἢ ἴσως ὡς
 μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων, ἀφ' ὧν ὄνειδίζει καὶ οἶνοφλυγίαν Ἀγαμέμνονι (A 225). πῶς
 παρὰ Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; ἢ οὖν τὸ <Bkk.; τῷ cod.> Πατρόκλῳ
 καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς περὶ πάντων εἶπεν, ἢ συλλήβδην ἐσθίουσιν εἰς ἔνδειξιν
 τοῦ ἡδεσθαι τῇ περὶ αὐτὸν ἐστιάσει. καὶ ζητεῖται διὰ τί προαρπάζει τὸν λόγον Ὀδυσσεύς, πρὸς
 τὸν Αἴαντα ὄντος τοῦ νεύματος τοῦ Φοῖνικος, ῥητέον οὖν ὅτι εἵτε ἐνδεικνύμενος Ἀχιλλεῖ, ὅτι
 οὐ μία ἦν ἡ ἐλπίς, προαποτυχόντων τῶν ἐταίρων αὐτοῦ καὶ οἰκείων τοῦ Ἀχιλλέως. ἐβούλετο
 δὲ προεκκενώσας τὴν ὀργὴν ἀναγκάσαι τι τοῖς οἰκείοις προσδοθῆναι χάρισμα. διὰ τί τὸν
 ἐχθρὸν οὕτως ὠνόμασε προπετῶς, οὐ προθεραπεύσας; ῥητέον οὖν ὅτι εἵτε ἐνδεικνύμενος
 Ἀχιλλεῖ ὅτι πρότερον ὑβρίσας ἱκέτης καθέστηκεν, ἢ πάνυ ῥητορικῶς ὁ ἀνὴρ εἰς φιλίαν ἄγει
 τοὺς ἀμφοτέρους καὶ τῇ τραπέζῃ δυσωπῶν καὶ τοῦτο μόνον λέγων, ὡς ὁμόσιτος αὐτῷ δι' ἡμῶν
 γεγένησαι· καὶ γὰρ καὶ ἐκείνου καὶ σοῦ μετεσχήκαμεν τραπέζης. διὰ τί δὲ, φησὶ, πρῶτον

ἀποκόπτει, εἴθ' οὕτως τὸ πῦρ ἐμβάλλει; ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν αὐτῶν. ἐκκλίνων οὖν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν τοῦτο ποιεῖ. τί βούλεται τὸ αἰθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, καὶ εἰ οἱ αὐτοὶ τοῖς ἀπύροις, ὅταν εἴπῃ ἄπυρον λέβητα (Ψ 885); φημὶ οὖν, ὅτι τῶν τριπόδων καὶ τῶν λεβήτων οἱ μὲν ἦσαν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ πυρὸς ἐπιτῆδαιοι, οἱ δὲ ἄργοι καὶ εἰς θέαν καὶ τὴν διὰ τῆς ὄψεως τέρψιν εἰργασμένοι. διακρίνει δὲ τοῖς ἐπιθέτοις ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς μὲν λέγων αἰθωνας καὶ ἐμπυριβήτας, τοὺς δὲ ἀπύρους καὶ ἀνθεμόεντας, τοὺς ἔνεκα κόσμου μόνον εἰργασμένους. schol. Leid. f. 189 b de Ulixe πολυτρόπῳ agens ad α 1 pertinet. v. 682. διὰ τί ἐξηπατῆσθαί φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀφαιρεθεὶς δὲ τοῦ γέρω; ἤκιστα γὰρ ἢ ὕβρις ἀπάτη. ἢ ὅτι τέως φίλος ὦν ἀνεφάνη ἐχθρὸς, ταύτην λέγει τὴν ἀπάτην, παρακελευόμενος τῷ Ὀδυσσεῖ φυλάττεσθαι καὶ μὴ προσέχειν ὡς φίλῳ. καὶ τὸ δόντα μέντοι ἔπειτα ἀφελέσθαι ἀπάτη ἐστίν· ὁ γὰρ ἔφησεν οὐκ ἐποίησεν. ad Z 234 (p. 97). ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς αἰεὶ (B 867) λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοίρᾳ Καρὸς οἶονει δούλου. τὸ ἔγκαρος Ἀλκαῖος μὲν ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐγκέφαλον ἤκουσεν (Anth. IX, 519, 3), ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κάρᾳ εἶναι. τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀπορρίπτει τὸν ἐγκέφαλον. λέγει οὖν τὸ τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἶσῃ, τουτέστι τιμῶμαι αὐτὸν ἐν ἡ μοίρᾳ αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχίλοχος δὲ [καὶ δὴ ἐπικούρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαί]· τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ. Λυσανίας δὲ ὁ Κυρηναῖος καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος ἐν κηρὸς μοίρᾳ φασὶ λέγειν τὸν ποιητὴν Δωρικῶς μεταβαλόντα τὸ η εἰς α. Νέσος δὲ ὁ Χῖος καὶ τὸ α μηκύνει οὐδὲν φροντίσας τοῦ μέτρου. Ἡρακλείδης δὲ φησιν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ η εἰς βραχὺ α μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστίν· ἀλλ' οὐ Δωριέων συστολαί. ἀντιφράζει μέντοι ὁ ποιητής τῷ ἐν καρὸς αἶσῃ τὸ εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον (I 300) καὶ ἴσον γάρ σφιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454), καὶ ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεὺς ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Αἶδαο πύλησιν (I 312). ὁμοιον δὲ ἐστὶ τῷ ἴσον πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. ζητεῖται, πότερον τὸ μέγεθος τῆς πόλεως δηλῶσαι βούλεται, ὡς ἂν ἐχούσης πύλας ἑκατὸν, ἢ τῶν πυλῶν τὸ μέγεθος, ὡς ἐκ διακοσίων ἀρμάτων καθ' ἑκάστην ἅμα εἰσιέναι δυναμένων, ἢ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως, ὅπερ καὶ βούλεται. εἰ γὰρ διακόσιοι ἄνδρες καθ' ἑκάστην εἰσίσαι, οἱ διακόσιοι ἐπὶ τὰ ἑκατὸν πολλαπλασιασθέντες δισμύριοι ἂν εἶεν· καὶ οὐδὲν μέγα εἰ δισμύριοι ἄνδρες οἰκοῦσι τὴν πόλιν. ῥητέον δὲ, ὅτι μέγεθος πόλεως δηλοῖ καὶ δυνάμεως μέγεθος, οὐκέτι δὲ πυλῶν· οὐδὲ γὰρ καὶ τὸ ἅμα τοὺς διακοσίους εἰσιέναι δεδήλωκεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι καθ' ἑκάστην εἰσίσαι, οἱ καὶ ἔπεσθαι ἀλλήλοις ἠδύναντο. μέγεθος δὲ τῆς πόλεως δηλοῖ τὸ ἐκατόμπυλον, τῆς δὲ δυνάμεως τῶν ἀρμάτων καὶ ἡνιόχων τοσοῦτον εἶναι πλῆθος· οὐ γὰρ δὴ ἀπλῶς τῶν κατοικούντων τοσοῦτον τίθεται τὸ πλῆθος, ἀλλὰ τῶν ἀρματοφορούντων. ἀμφίβολον δὲ πότερον ἄνδρες διακόσιοι σὺν διακοσίοις ἄρμασιν ἢ ἄνδρες ἑκατὸν σὺν ἑκατὸν ἄρμασιν, ὡς τὸ συναμφοτέρον εἶναι τοὺς ζ', τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἄρματα. κἂν διακόσιοι δὲ ὥσιν ἄνθρωποι, ἀμφίβολον πότερον ἐν ἑκάστῳ ἔχει ἄρμα, καὶ οὕτως ἔσσονται διακόσια, ὄντων τετρακοσίων ἵππων· ἢ διακόσιοι ἄνδρες ἔχουσιν ἄρματα, ἐν ἑκάστῳ ἄρματι ἡνιόχου καὶ παραβάτου ὄντος, ὥστε ἑκατὸν μὲν εἶναι τὰ ἄρματα, ἵππους δὲ διακοσίους καὶ ἀνθρώπους διακοσίους, καὶ ἄρματα μὲν τὰ πάντα μύρια, ἵππους δὲ δισμυρίους· ἐκείνων γὰρ ἄρματα μὲν εἰσι ζ', ἵπποι δὲ τετρακισμύριοι, ἡνιόχοι δὲ δισμύριοι σύμπαντες. ἐκατέρων δὲ ἡ δύναμις μεγάλη φαίνεται, ἢ τετρακισμυρίων ἵππων τρεφομένων ἢ καὶ δισμυρίων. ἦν δὲ τὸ παλαιὸν Αἰγύπτου βασιλεία καὶ πολλοὺς εἰς αὐτὴν ἀνῆγον φόρους Αἰγύπτιοι Λίβυες Αἰθίοπες καὶ ἄλλα ἔθνη. νῦν δὲ Διόσπολις καλοῦνται αἱ τὸ παλαιὸν Θῆβαι, καὶ φασὶ δείκνυσθαι περὶ τὴν Διόσπολιν πολλῶν πυλῶν ἵχνη. ὡς δὲ Κάστῳ ἱστορεῖ, ἢ Διόσπολις ἢ μεγάλη πρὸ τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι κώμας μὲν εἶχε τρισμυρίας, γλ', ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ψ', ἑκατὸν δὲ πύλαις διεκοσμεῖτο. ταύτην ἐτείχισε βασιλεὺς Ὅσιρις. τινὲς δὲ φασὶ τῶν ἱερέων, ὅτι ρ' εἶχε πύλας, ἐξ ἑκάστης δὲ ὀπλῖται μύριοι, ψ' δὲ ἵπποι

ἐξεστράτευνον. Θῆβαι δὲ ὀνομάζονται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀπὸ Θήβης τῆς Νείλου θυγατρὸς· οἱ δὲ Ἐπάφου εἶπον αὐτήν, οἱ δὲ Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος, οἱ δὲ Λίβυος τοῦ Ἡπείρου. ad Ξ 200. ad Z 488, p. 106. εἰ ὑπὸ Φοῖνικος οὖν πεπαίδευται, τί παρὰ Χείρωνος ἐδιδάχθη; ὁ δὲ ἄλλος πολέμικὴν καὶ ἰατρικὴν. v. infra ad lin. 12 sqq. ἀπρεπὲς τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ διεξιέναι πρὸς μηδὲν ἀναγκαῖον. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς λέξεως λύουσιν, ὅτι προμιγῆναι οὐδεμίαν ἔχει ἀτοπίαν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τὰς παλλακίδας διαβάλλει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔνεκα τῆς Βρισηίδος χαλεπαίνοντα. διὰ τί ὁ Πηλεὺς τὸν Φοῖνικα τοιαῦτα ἡμαρτηκότα, ὥστε τῇ παλλακίδι τοῦ πατρὸς συγγενέσθαι καὶ τῷ πατρὶ ἐπιβουλεύσαι, ὅμως διδάσκαλον τῷ υἱῷ συνέπεμψεν; ἢ ὅτι ὥσπερ ἰατροὶ ἄριστοι ἐγγίνονται οὐχ οἱ μὴ ἡρρωστηκότες οὐδὲ ἡρρωστηκότες μὲν μὴ εἰδότες δὲ τὰ ἀμαρτήματα καὶ τὰς αἰτίας, ἀλλ' οἱ ἄμφω ἔχοντες, οὕτω καὶ σύμβουλοι ἄριστοι οὐχ οἱ ἄπειροι τῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι, οὐδὲ οἱ ἐν ἐμπειρίᾳ μὲν γενόμενοι μὴ οἰόμενοι δὲ ἡμαρτηκέναι. ὁ παρὴν τῷ Φοῖνικι καὶ γὰρ ἡμαρτε καὶ ἀμαρτῶν ἔγνω ὅτι ἡμαρτε, καὶ προσεπιγνούς ὅτι ἡμαρτεν ἑαυτὸν τετιμώρηκε διὰ τῆς ἐκουσίου φυγῆς. ὁ τοιοῦτος ἂν εἴη ἄριστος ἰατρὸς τῶν παιδείας δεομένων. ἢ δὲ μνήμη τῆς περὶ τὴν παλλακὴν ἀμαρτίας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα οὐκ ἄκαιρος διὰ παλλακίδος αἰτίαν ἐξαμαρτάνοντα πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ παράδειγμα φέροντος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα πατρικῆς πράξεως ὥς γὰρ ὁ Πηλεὺς τὸν εἰς παλλακὴν πλημμελήσαντα καὶ πρὸς πατέρα ὁμολογήσαντα τὸ ἀδίκημα καὶ ἰκετεύσαντα καὶ διὰ φυγῆς ἐξίλασκόμενον τὴν τοῦ πατρὸς μῆνιν οὐ παρητήσατο δέξασθαι, οὕτω τὸν ἰκετεύσαντα Ἀγαμέμνονα ἀνθ' ὧν εἰς τὴν παλλακίδα πλημμελεῖν ἐδόκει μὴ ἄτοπον εἶναι προσήεσθαι, μήτ' οὖν τῷ Ἀχιλλεῖ, μήτε τῷ Φοῖνικι ὑπὲρ αὐτοῦ πρεσβεύειν. ὥς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὸ τοιοῦτον ἐποίησε· φησὶ γοῦν ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο (v. 451). καὶ πάλιν τῆς διχοστασίας αὐτῶν κρείττονα τὴν φυγὴν ἡγήσατο. ἐν ἧθει δὲ δεῖ τὸν στίχον ἀναγινώσκειν ὥς μετανοοῦντος αὐτοῦ· διὸ καὶ ἐμπεπίστευται Ἀχιλλέα· ὁ γὰρ τι πταίσας πάντως καὶ φυλάττεται, καὶ Σοφοκλῆς (fr. 750 D.)· ὅς μὴ πέπονθε τὰ μ' ἄ, μὴ βουλευέτω. οἱ δὲ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες ἐπ' ἴσης μὲν αὐτοὺς ἀγαπῶσιν, ἐπαμύνουσι δὲ τῷ καταπονομένῳ, ἢ τάχα βούλεται λέγειν, ὅτι οὐ πάντα πειστέον μητρί—Θέτις γοῦν ἔλεγεν· ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι μῆνι Ἀχαιοῖσιν (A 421)—, ἀλλὰ μάλλον πατρὶ τῷ λέγοντι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων (I 256). ἀγαθοὶ δὲ διδάσκαλοι οἱ ἐν παθημάτων πείρᾳ γενόμενοι· καὶ Χείρωνα γὰρ φησι τρωθέντα τὴν χεῖρα τὴν περὶ βοτανῶν ἐπιτηδεῦσαι ἰατρικὴν, τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας τὸν Σηλυβριανὸν Ἡρόδικον, ὃς ἐμπεσὼν διὰ τοὺς πόρους εἰς φθόνην ἐπιπόνως τὴν τέχνην ταύτην ἐμελέτησεν. πῶς ὁ μὲν εὔχεται τοῖς Ἐρινύσι <ἐριννύσι Lp>, τὰς δὲ εὐχὰς αὐτῷ ἐκτελεῖ Ἀΐδης καὶ Περσεφόνη; ῥητέον οὖν <om. BLp>, ὅτι αὐτοκράτορες τῶν τιμωριῶν ὄντες τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουσίαν τοῖς ἄλλοις δαίμοσι παρέχονται. δῆλον <δηλοῖ L> ὅτι οἱ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ καὶ πιμελεῖς ὄντες εὐόμενοι τῇ φλογὶ καὶ ὀπτύμενοι τανύονται <τάνυνται L>, ὃ σημαίνει τὸ ἐκτῆκοντο <ἐτήκοντο L>, ἀπὸ τοῦ τετανούς <τετάνους B> γίνεσθαι τοὺς ἰσχναινομένους. ad E 137 in fine operis edendum. v. 453 sqq. ἐναντίον δὲ ἐστὶ τὸ στρεπτοὶ δὲ καὶ θεοὶ αὐτοὶ τῷ οὐ γὰρ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος (γ 147). λύοιτο δ' ἂν προσώπῳ, ὅτι τὸ μὲν αἶψα θεῶν οὐ τρέπεται νόος ὁ ποιητῆς φησιν, ἐκεῖνο δὲ ὁ Φοῖνιξ λέγει ἐν καιρῷ ὀργιζομένου Ἀχιλλέως εἰκότως, καὶ τοὺς θεοὺς πείθεσθαι. πῶς δὲ Ἀΐδην ἐπικαλεῖται, ἢ δὲ Ἐρινὺς ἔρχεται; δῆλον ὡς ὑπηρετίς. καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον μόνῃ γυναικὶ πείθεσθαι; ἢ ὅτι ὁ καιρὸς ἦν ὁ πείθων, οὐχ ὁ ἔρων. ὅτι γὰρ οὐ γυναικοκρατεῖται δῆλον· οὐ γὰρ ἐρωτικοῖς αὐτὴ ἐχρήσατο ῥήμασιν, ἀλλὰ πεφθέντος τοῦ θυμοῦ, τότε παρακαλεῖ. ἀπρεπὲς δοκεῖ τὸ μὴ ὑπὸ τινος ἄλλου πεισθῆναι τὸν Μελέαγρον, ἀλλὰ μόνῃ τῆς γυναικός. λύει δ' ὁ καιρὸς ἅλ λ' ὅτε δὴ θάλαμος πύ κ' ἐβάλλετο (v. 588). διὰ τί τὸν Φοῖνικα οὐκ ἀπολύει ὁ Ἀχιλλεύς; ῥητέον οὖν ὅτι γνοὺς παρακεκλησθαι αὐτὸν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος τῇ πρεσβείᾳ ἐφοβήθη, μὴ μετὰ μείζονος δεήσεως πάλιν ἐκπεμφθῇ, καὶ

δις ἀτιμάζειν ἀνάγκην ἔξει. οἱ δὲ ὡς ὠμολογημένον αὐτὸ λαμβάνουσιν, ὅτι ὡς τροφέα αὐτὸν κατέχει. ζητεῖται διὰ τί μετὰ τὴν πρὸς Αἴαντα Ἀχιλλέως ἀπόκρισιν Ὀδυσσεὺς οὐ λέγει. ῥητέον οὖν ὅτι ἐπεὶ αὐτῷ σκληρῶς ἀπεκρίνατο. λεκτέον δὲ καὶ πρὸς τοὺς ζητοῦντας, τίνος ἔνεκεν ἄλλοι τινὲς οὐκ ἐπρέσβευσαν, ἀλλ' οὗτοι, ὅτι κρείττονες ἐδόκουν. ἐν τῷ μουσεῖῳ τῷ κατὰ Ἀλεξάνδρειαν νόμος ἦν προβάλλεσθαι ζητήματα καὶ τὰς γινομένας λύσεις ἀναγράφεσθαι. προεβλήθη οὖν, πῶς τοῦ Ἀχιλλέως τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσι πρέσβεσι ταύτην δεδωκότος ἀπόφασιν· οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντο ς , πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονο ς , Ἔκτορα δίο ν , Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι ι . ἀμφὶ δέ τοι τῇ ᾗ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ Ἔκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω (v. 650—52. 54. 55), Ὀδυσσεὺς ἐρωτώμενος τὰ περὶ τῆς πρεσβείας τοῦτο μὲν οὐ φησιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅ μ' ἡοῖ φαινομένηφι νῆας εὐσσελμούς ἄλλα δ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας (v. 682. 83)· παραπρεσβείας γὰρ εἶναι τὸ μὴ τάληθῇ ἀπαγγέλλειν. πρὸς τοῦτο ὁ λύων ἔφασκε, τάληθῇ μὲν ἐπαγγεῖλαι τὸν Ὀδυσσεά, οὐχ ἂ πρὸς ἄλλους εἴρηκεν εἰπόντα, ἀλλ' ἂ πρὸς αὐτὸν καὶ ἂ ἤκουσε παρ' Ἀχιλλέως. ἦν δὲ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἔκτορι δί ω , αὖριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖς ι , νηήσας εὖ νῆα ς , ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω , ὄψεα ι , ἦν ἐθέλησθαι καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη η , ἦρι μά λ' Ἑλλησποντον ἐ π' ἰχθυόεντα πλεύσας νῆας ἐμά ς , ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας (v. 356—361). ὅταν μὲν οὖν εἴπῃ ὁ μὲν αὖριον πορεύεσθαι, ὁ δ' Ὀδυσσεὺς ἅ μ' ἡοῖ φαινομένηφι, τάληθὲς ἂν εἴῃ ἀπηγγελκῶς. οὐ μέντοι ἀπλῶς ἔφη, ὅτι ταῦτα εἴρηκεν Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὅτι ἠπείλησεν, ἀπειλὴν τὸ πρᾶγμα καὶ οὐκ ἔργον ἀποφαίνων δι' ἂ ἤκουσε πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ὧν πρὸς μὲν τὸν Φοίνικα φρασσόμε θ' ἦ κε νεώμε θ' ἐ φ' ἡμέτε ρ' ἦ κε μένωμεν (v. 619), πρὸς δὲ τὸν Αἴαντα, πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν σκηνήν, οὐ πρότερον ἐξίεσθαι εἰς τὸν πόλεμον (v. 650). τί οὖν ἔδει τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἐπικρίνειν τὰ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα; ἀπειλαὶ δὲ ἦσαν ἐξ ὧν πρὸς τοὺς ἄλλους μετὰ ταῦτα ἔφη. εἰ δ' αὐτως καὶ τὰ πρὸς Αἴαντα φθάσας εἶπε ῥηθέντα, ὕβρις ἂν ἦν τοῦ Αἴαντος, μὴ δυναμένου λέγειν ἂ ἀκήκοε· διὸ ἐπήγαγεν· εἰσὶ καὶ οἶδε ἀπαγγέλλειν οἴοι τε τὰ ῥηθέντα πρὸς αὐτούς. καὶ μὴν Φοίνικι μὲν ἔλεγε φρασσόμε θ' ἦ κε νεώμεθα (v. 619), Αἴαντι δὲ οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι (v. 650). ἀλλ' ἴσως Ὀδυσσεὺς τὰ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥηθέντα ἀγγέλλει, ἀνακόπτει δὲ τὰ Αἴαντος εἰπὼν εἰσὶ καὶ οἶδε (v. 688), ὅπως μὴ αἰσχύνοιτο Αἴαντος πλέον κατορθώσαντος. ἢ ἵνα ἐκκόψῃ αὐτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ εὐψύχως πολεμήσωσιν, ὅθεν καὶ παραινεῖ ὁ Διομήδης καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους (v. 708). ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ὠβέλισαν τὰ ἔπη. v. 656. Πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατο v. glossa suprascripta: ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ κατὰ Πορφύριον v. ἀδύνατον, φασίν, ἐν τῇ σκηνῇ ὄντα κατιδεῖν εἰς τὸ πεδῖον. ῥητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρῆσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασθαι. ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν σκηνήν, ὡς δύνασθαι ἀπιδεῖν· ἔθος γὰρ τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν, ἀφ' ὧν περιόφονται. ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἡ σκηνὴ ἢ βασιλική, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες <om. οἱ Τρ. Lp> ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο (v. 160). ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν, ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ <ταῖς Lp> φρεσίν, ὡς τὸ ὄφρα ἴδωμαι <αι e corr. Lp> ἐνὶ φρεσίν (Φ 61). εἰ δὲ τις λέγει τὸν Ἔκτορα διὰ ταῦτα ὑπερτίθεσθαι καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἴστω ὅτι λύει τὸ ἄπορον ὁ βασιλεὺς, προσθεὶς τὸ αὐτως, ἥτοι οὕτως ἀπλῶς, οὔτε θεᾶ ς, φησίν, υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖ ο. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ καὶ τοιαῦτα καὶ μείζω δράσας οὐκ ἂν ἐκπλήξοι τινά (ἐκ θεᾶς γάρ), ὁ Ἔκτωρ δὲ ἀπλῶς ἀνήρ. φθέγγεο δ' ἢ κεν ἵησθαι καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχ ι , πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον πάντας κυδαίνω ν , μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ. ταῦτα σημειωτέον ὡς ἐπιτήδεια εἰς αἰτίας ἀπόδοσιν, δι' ἣν εἰώθασιν οὕτω πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι οἱ ἥρωες διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχα ν' Ὀδυσσεὺς· εἶναι γὰρ φιλοφρονουμένων τὸν τοιοῦτον τρόπον τῆς προσαγορεύσεως. τὸ μὲν οὖν πατρόθεν ὀνομάζειν ἐστὶν ἐν τῷ Λαερτιάδῃ, τὸ δὲ ἐκ γενεῆς, τὸ ἐκ

γενάρχου, οἷον τὸ διογενέ ς· ἐκ γὰρ τοῦ Διὸς τοῦ ἀρχηγέτου τοῦ γένους εἴληπται τὸ διογενέ ς. τὸ δὲ οὕτως ὀνομάζειν κυδαίνοντός ἐστι τοὺς καλουμένους. τί οὖν τὸ μὴδὲ μεγαλίζεο θυμῷ; οὐ γὰρ, ὥσπερ οἱ γραμματικοί, τὸ μὴ μέγα ἡγοῦ τὸ τοιοῦτον καὶ τὸ οὕτω προσφωνεῖν, ἀλλὰ σημαίνει· μὴ μέγαλυνε σεαυτοῦ τὴν ψυχὴν, ἐξ οὗ σημαίνεται· μὴ ὑπερόπτης γίνου μὴδ' ἀνάξιον σαυτοῦ τὸ ἄλλον κυδαίνειν ἡγοῦ. ταῦτόν γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις ἔφη· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσιν (I 255)· ὅμοιον γὰρ τῷ μὴ μεγαλίζεο θυμῷ τὸ ἴσχειν ἐν στήθεσι θυμὸν μεγαλήτορα, ᾧ ἐπάγει φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνω· ταῦτόν οὖν τῷ πάντας κυδαίνω ν. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ λέγει οὐ γὰρ τι μεγαλίζομαι οὐδ' ἀθερίζω (ψ 174), οὐχ ὑπερηφανῶ ὥς τις μεγάλη, οὐδέ ς' ὥς μικρὸν καὶ ἀνάξιον ἀτιμάζω· ἀθερίζειν γὰρ, ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, τὸ ἀτιμάζοντα ἀποκρίνειν ὥς τοῦ μηδενὸς ἄξιον, ὥς ἀθέρας ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀποκρίνοντα· καὶ οὐ ποτέ μ' οἷ γ' ἀθερίζον (Α 261), οὐ ποτέ με ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον. ταῦτό δὲ τὸ ἀθερίζειν ἐστὶ τῷ ἀπόβλητόν τι ποιῆσθαι· οὐ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσειται (Β 361), ᾧ ἀντικείμεται τὸ ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν (I 520. 21), καὶ αἰσυμνῆται δ' ἔκκριτοι ἐννέα πάντες ἀνέστην (Θ 258). ἐξηγούμενος δὲ τὸ ἀθερίζειν ἔφη τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τι ν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω (Θ 212). ἔστι δὲ τὸ ἀναίνομαι οὐχὶ ἐπαινῶ, διὸ ἴσον ἂν εἴη τῷ πάντας κυδαίνειν. καὶ τὸ οὐχ ἄλιον δὲ ἴσον τῷ οὐκ ἀθερίζειν, οὐκ ἀποβολῆς ἄξιον τῆς θαλάττης· τὸ μὲν γὰρ ἀθερίζειν ἀπὸ τῶν ἀποκρινομένων ἀθέρων, ὁ δὲ ἄλιος ἀπὸ τῶν εἰς ἄλλα βαλλομένων, ὥς τὸ ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ (Σ 324). τὸ μὲν οὖν μὴ μεγαλίζεσθαι θυμῷ σημαίνει τὸ μὴ ὑπερηφανεῖν δι' ὑπεροψίαν. αὐτό τε τὸ ὑπερηφανῆσαι φησι· σὺ δὲ τῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἶξας ἄνδρα φέριστο ν, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτις ν, ἡτίμησας (I 109. 10), ὃ ἔφη ἡθέρισας. καὶ πάλιν οἱ τὸ πάρος θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσι (Ξ 131. 2), καταφρονοῦντες καὶ ὑπερηφανοῦντες, διὰ τὸ αὐτοῖς χωρίζεσθαι, ὥς που ἔφη ταῦ θ' ὑπερηφανέοντες· Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται (Λ 694. 95). οἱ μέντοι συνείκοντες καὶ τῆς ὑπεροψίας παυόμενοι· ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ, εἶξας ᾧ θυμῷ (I 597). ν. 194 sqq. δειλὸς, φασὶν, οὗτος, ὅτι ἀσπίδα καὶ οὐ <add. Bkk.; codd. om.> δόρυ ἀναλαμβάνει. ἴσως δὲ σιωπωμένη τῇ ἀποκρίσει χρῆται πρὸς τὸν Νέστορα εἰπόντα βουλευέσθαι πότερον φευκτέα ἢ μενετέα, ἐμφαίνων διὰ τῆς ἀσπίδος ὅτι μενετέα (ν. 147). δόρυ μὲν γὰρ φέρουσι καὶ μὴ μαχόμενοι, ἀσπίς δὲ μενόντων ἐστὶ καὶ μαχομένων. σχῆμα ἀμφιβολίας· ἄδηλον γὰρ εἴτε παράκειται αὐτοῦ τὰ ὅπλα ἢ ἐνδέδυται. Πορφύριος δὲ φησιν ὅτι οὐ φορεῖ· δειλίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτον. οὐχ ὥπλισμένος (δειλοῦ γάρ), ἀλλ' οἷον πλησίον ἔχων τὰ τεύχη. καλῶς δὲ οἱ ἐταῖροι τὴν μεθ' ἡμέραν τάξιν φυλάττουσι περιστοιχοῦντες τὸν βασιλέα. [στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ αἰθριοκοιτεῖν.] φαύλη δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν δοράτων ἐπὶ σαυρωτῆρας στάσις· καὶ δὴ πανταχοῦ θόρυβον ἤδη πεποίηκε νύκτωρ ἐν μόνον πεσόν. λύει δ' Ἀριστοτέλης λέγων ὅτι τοιαῦτα ἀεὶ ποιεῖ Ὀμηρος οἷα ἦν τότε. ἦν δὲ τοιαῦτα τὰ παλαιὰ οἷά περ καὶ νῦν ἐν τοῖς βαρβάροις πολλοὶ δὲ οὕτω χρῶνται τῶν βαρβάρων. scholium quod de τρόπῳ ἀπὸ κοινοῦ qui vocatur agit, quoniam casu ad h. v. adscriptum est neque habet quo aliqua cum veri specie referatur (cf. ad p. 143, 11—15), in fine operis nostri edendum erit. ἡπόρησεν Ἀριστοτέλης, διὰ τί ἔξω τοῦ τείχους ἐποίησε τοὺς ἀριστεάς βουλευομένους ἐν νυκτηγορίᾳ, ἐξδὸν ἐντὸς τοῦ τείχους ἐν ἀσφαλεῖ. καὶ φησι· πρῶτον μὲν οὖν οὐκ εἰκὸς ἦν ἀποκινδυνεύειν τοὺς Τρῶας οὐτ' ἐπιτίθεσθαι νύκτωρ· οὐ γὰρ τῶν εὐτυχούντων ἦν ἀποκινδυνεύειν. ἔπειτα ἐν ἐρημίᾳ καὶ καθ' ἡσυχίαν βουλευέσθαι περὶ τῶν τηλικούτων ἔθος. ἄτοπον δ' ἂν ἦν εἰ ἡξίουσαν μὲν πορευθῆναι τινὰς εἰς τοὺς Τρῶας, αὐτοὶ δὲ οὐδὲ μικρὸν προελθεῖν ἐτόλμων. ἔπειτα στρατηγῶν ἂν εἴη τὸ φυλάσσεσθαι τοὺς νυκτερινούς θορύβους, τὸ δ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντας βουλευέσθαι, νεωτερισμοῦ ὑποψίαν παρασχόν, φόβον ἐνεποίει. ἅμα δὲ καὶ ἡ πρόθεσις ἦν τοὺς φύλακας θεάσασθαι, ἐν οἷς ἦν ἡ σωτηρία τῶν καθευδόντων. γενόμενοι δ' ἐν τούτοις τὰς

βουλὰς, ὀλίγον πόρρω τούτων ἀποστάντες, ἐν ἡσυχίᾳ μὲν καὶ ἐν ἀπορρήτῳ ἐποιοῦντο, μὴ ἀναμειγμένοι τοῖς φύλαξιν, ἐν ἀσφαλεῖ δέ, πλησίον γὰρ τῶν φυλάκων. καὶ ἅμα ταχέως ἦν ἐπιτελέσαι τὰ δόξαντα. ὁ δὲ νεκρῶν χώρος πλήρης μὲν τῶν κειμένων πτωμάτων, ὀλίγον δὲ καθαρὸν ἔχων νεκρῶν, ἔνθα καθεύδονται, τοῦ περὶ τὴν τάφρον παντὸς χωρίου πλήρους ὄντος τῶν ἀνηρημένων. ἀπολογούμενος δὲ διότι ἄταφοι ἦσαν, ἐπάγει ὅτι τῶν πολεμίων νυκτὸς γέγονεν ἡ ἀναχώρησις καὶ σχολὴν οὐκ ἐνέδωκεν ὁ καιρὸς εἰς ταφήν, νυκτὸς μὲν καταλαβούσης, ἐκ δὲ τῆς ἡττης ὑπὸ τοῦ καμάτου εἰς ὕπνον τετραμμένων πάντων· φησὶ γάρ (ν. 98. 99)· μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωντα ι , ἀτὰρ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται καὶ (ν. 200)· ὅθεν αὐτὶς ἀπετράπε τ' ὄβριμος Ἑκτωρ καὶ τὰ ἐξῆς. διὰ τί δὲ μὴ μᾶλλον ἔσω τοῦ τείχους ἀσφαλέστερον βουλευόμενοι; ἀλλ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς περιιόντες θόρυβον ἐκίνησαν, καὶ ταῦτα προτεταλαιπωρημένων ἤδη τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως τε ἄτοπον ἦν εἰς κατασκοπὴν ὀτρύνοντας μὴ τολμᾶν προϊέναι τῶν πυλῶν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς παραμυθίαν τῶν μελλόντων ἐκπέμπεσθαι. ἄλογον τὸ μὴ ἐντὸς τῆς τάφρου τὸ συνέδριον εἶναι. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ τὸ θορυβεῖν τοὺς ἐν στρατοπέδῳ προσῆκον. θαρραλεώτερόν τε τὸν κατάσκοπον ἐχρῆν ποιεῖν παρακαθήμενον καὶ οὐδὲν μέλλοντα πείσεσθαι δεινόν, τῶν φυλάκων περὶ τὴν τάφρον τυγχανόντων. διὰ τί μέλανα καὶ ὑπόρρηνα ἐπαγγέλλεται τὰ πρόβατα; καὶ ῥητέον ὅτι μέλανα μὲν, ἐπεὶ νυκτὸς ἐπορεύοντο, ὑπόρρηνα δὲ συμβόλῳ τινὶ αἰσίῳ, ἵνα ἔγκαρπον τὴν πορείαν ποιήσωνται. ζητεῖται δὲ πῶς Ὀδυσσεὺς νῦν μὲν ἐπαινούμενος ἄχθεται, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι φίλαυχός ἐστι (ι 19. 20). ῥητέον ὅτι ἐνταῦθα μὲν παραιτεῖται τὸν ἔπαινον, ἐπεὶ προεῖληφεν ἡ γνῶσις, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξιν οὐδαμῶς ἀρνεῖται, ἵνα γνωσθεῖς μᾶλλον τῆς ἐπανόδου τύχῃ. ἡ συναγωγὴ τῶν ζητουμένων γέγονε μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβάνοντες παρὰ τῶν ἐζητηκότων τὰς λύσεις ἐπικρίνομεν ὥς ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασι, καὶ τινὰς μὲν τούτων ἐγκρίνομεν, τινὰς δὲ παραιτούμεθα, τὰς δ' αὐτοὶ ἐξευρίσκομεν, τὰς δὲ πειρώμεθα διορθοῦν καὶ ἐξεργάζεσθαι, ὥσπερ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔσται δῆλον. αὐτίκα τῶν παλαιῶν ζητημάτων ὠμολόγηται εἶναι τὸ τοιοῦτο, ἐν οἷς φησιν ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε ε , παρώχηκε δὲ πλέω νῦξ τῶν δύο μοιράων ν , τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπτα ι. πῶς γὰρ, εἰ αἱ δύο μοῖραι ἐξήκουσιν αὐταῖ τε καὶ ἔτι τούτων πλέον, ἢ τριτάτῃ μοῖρα λέλειπται, ἀλλ' οὐχὶ τῆς τρίτης μέρους; ὅθεν καὶ τινες προστιθέντες τὸ ς ἡξίουσαν τριτάτης δὲ τι μοῖρα λέλειπται γράφειν, ἵνα τῆς τρίτης μερὸς τις ἦ καταλελειμμένη, ἀλλ' οὐχ' ὅλη ἡ τρίτη. Μητρόδωρος μὲν οὖν τὸ πλεῖον δύο σημαίνει φησὶ παρ' Ὀμήρῳ· καὶ γὰρ τὸ σύνθηες—ὥς ὅταν λέγῃ νώτου ἀποπροταμῶ ν , ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο (θ 475) καὶ ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι (Α 165)—, σημαίνει δὲ καὶ τὸ πλήρες, ὥς ἐν τῷ σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηκε (Δ 262), καὶ ἐν τῷ πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι (Β 226). νῦν οὖν τὸ πλεόν ἀντὶ τοῦ πλήρες εἰρήσθαι· πλήρης γὰρ ἡ νῦξ τῶν δύο μοιρῶν γεγονυῖα παρώχηκε, τριτάτῃ δ' ἔτι περιλέλειπται. διεῖλε δ' εἰς τρία, ὥς ἂν τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης. Χρύσιππος δὲ, ὥσπερ εἴ τις, φησὶ, περὶ τριῶν ἡμερῶν διαλεγόμενος ἐν τῇ τρίτῃ λέγει μίαν ἀπολείπεσθαι ἔτι ἡμέραν, κἂν μὴ περὶ ὄρθρον ποιῆται τοὺς λόγους, οὕτως καὶ τὸν Ὀδυσσεά, εἰ καὶ πλέον ἦν παρωχηκὸς τῶν δύο μοιρῶν, τὴν τρίτην φάναι καταλείπεσθαι, ἐπειδὴ τριμεροῦς οὔσης τῆς νυκτὸς ἕκαστον μέρος ὥς ἔν τι λαμβάνεται, ὥστε κἂν ἐλλιπὲς ἦ τοῦτο καὶ μὴ ὁλόκληρον, ἀλλ' ἀριθμεῖσθαι γε τρίτην τῷ τάξιν τῶν μερῶν ἔχειν τὴν τρίτην. οὕτω γὰρ καὶ ἄνθρωπον πηρὸν τὸν πόδα γενόμενον ἔτι τυγχάνειν τῆς ὅλης προσηγορίας. ἄλλοι δὲ φασιν ἕθος ἔχειν τοὺς ποιητὰς τῷ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι ἀριθμῷ, ὅτε μὲν τὰ ἐπιτρέχοντα τοῖς ἀριθμοῖς περιγράφοντας ὑπὲρ τοῦ ὁλοσχερεῖ καὶ ἀπηρτισμένῳ χρῆσθαι, ὅταν χιλιόναυν στρατὸν φήσειε τις (Eur. Or. 344) τῶν Ἑλλήνων—ἦσαν δὲ αἱ νῆες χίλια ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἔξ—, καὶ ἔτι πύργους εἴκοσι μιᾷ στολῇ , πεζοῖς μὲν ἔνδεκα α , ναυσὶ δὲ δώδεκα ἀντὶ τοῦ κγ'. ὅτε δὲ τὸν προκείμενον περιγράφουσι, τῷ

ἐπιτρέχοντι ἀρκούμενοι, οἷον κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ δωδέκα α, αὐτὸν δὲ τρίτον (Pind. fr. 157 Boeckh.), ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον· καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη, φησὶν ὁ Πίνδαρος (fr. 100), ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ· ἡ δὲ γυνὴ τέταρτον ἔτος ἥβῳ ι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο (Hes. op. 696), ἀντὶ τοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ καὶ πεντεκαίδεκάτῳ· Εὐπολὶς τε Χρυσῶ γένει (Mein., fr. com. II, p. 537)· δωδέκατος ὁ τυφλὸς ζ, τρίτος ὁ τὴν κάλῃν ἔχων, ὁ στιγματίας τέταρτός ἐστιν ἐπὶ δέκα α, πέμπτος δ' ὁ πύργος, ἕκτος ὁ διεστραμμένος· χοῦτοι μὲν εἰς' ἐκκαίδε κ' εἰς Ἀρχέστρατον ν, ἐς τὸν δὲ φαλακρὸν ἑπτακαίδε κ'.

10 252-253 B. ἴσχε δ' ἡ.

24.765 A. ὄγδοος ὁ τὸν τρίβων' ἔχων. ὅτε δὲ ἔξω προστιθέασιν, ἵνα τὸν πλήρη ἀριθμὸν εἴπωσιν, οἷον Ὀμήρου εἰπόντος ἑννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν (Ω 496), Σιμωνίδης φησὶ καὶ σὺ μὲν εἴκοσι παίδων μᾶτερ ἔλλαθι (fr. 49 Bergk.). καὶ δεκάτῳ μηνὶ τοῦ τοκετοῦ ταῖς γυναιξὶ γιγνομένου φησὶν Ὀμηρος χαῖρ' ε, γυνὴ, φιλότῃ ι, περιπλομένου δ' ἑνιαυτοῦ τέξῃ ἀγλαὰ τέκνα (λ 248). καὶ ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο (B 649) καὶ πολλοὶ ἀπειρέσιοι καὶ ἑννήκοντα πόλῃς (τ 174)· ἡ γὰρ κατὰ τὸ ἕτερον προστίθησιν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον ἀφαιρεῖ. ὁμοίως καὶ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα δαίνυντο (A 601), οὐχ ἅμα τῇ ἔῳ ἀρξαμένων πίνειν· καὶ πᾶν δ' ἡμᾶρ μάρναντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσι (Σ 453), καίπερ βραχέος γινομένου χρόνου ὑπὲρ τὴν μάχην. καὶ τῶν Ὀλυμπίων δὲ ἐναλλάξ ἀγομένων διὰ πεντήκοντα μηνῶν καὶ τεσσαράκοντα ἐννέα, οἱ ποιεῖται πεντηκοντάμηνόν φασι τὴν πανήγυριν. οὕτως οὖν οὐδὲν κωλύει, καὶ τῆς τρίτης μοῖρας ἐλλιποῦς οὔσης, οὐχ ὁλόκληρον τρίτην αὐτὴν ὀνομάσαι μοῖραν. Ἀριστοτέλης δὲ οὕτως ἀξιοῖ λύειν, ἐν οἷς φησιν· ἢ εἰς δύο διαίρεσις εἰς ἴσην δύναται γενέσθαι ἐν τούτοις· ἐπεὶ δὲ τὸ πλεόν τοῦ ἡμίσεος ἀόριστόν ἐστιν, ὅταν τοσοῦτον αὐξηθῇ ὡς τοῦ ὅλου τρίτον ἀπολείπεσθαι, ἀκριβοῦς ἂν εἴῃ τὸ ἀφορίσαι τοῦτο καὶ δηλῶσαι ὅσον ἐστὶ τὸ καταλειφθέν, ἵνα ὅσον ἡυξήθη τοῦ ὅλου τὸ ἡμισυ δῆλον γένηται. οἷον τῶν ζ' ἡμισυ τὰ γ'. εἴπερ διαιρεθῇ τὰ ζ' εἰς β' ἴσα, ἔσται γ'. ἐὰν τὸ ἕτερον μέρος αὐξηθῇ, ἄδηλον πότερον μορίῳ ἀριθμοῦ ἢ ὅλῃ μονάδι. ἐὰν οὖν ὅλῃ μονάδι πλεόν γένηται, τὸ μέρος τὸ ὑπολειπόμενον τρίτον ἔσται τοῦ ὅλου, ὥστε καὶ ὁ εἰπὼν τῶν δύο μερῶν θάτερον πλεόν γινόμενον καταλέλοιπε τριτάτην μοῖραν δεδήλωκεν ὅτι ἐν αὐξήσει τὸ πλεόν μονάδι γέγονε, τεσσάρων γεγονότων τῶν τριῶν καὶ δύο ὑπολειπομένων, ὅπερ ἦν τῶν ἑξ τὸ τρίτον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῆς νυκτὸς αἱ δώδεκα μοῖραι εἰς δύο ἴσας μερίδας μερίζεσθαι δύνανται εἰς ἑξ, ἡυξήθη δὲ καὶ πλεόν γέγονε θάτερον μέρος, ἄδηλον δὲ τὸ πόσαις ὥραις—καὶ γὰρ μιᾷ καὶ δύο καὶ τρισὶ καὶ πλείοσιν ἢ αὐξήσις δύναται γίνεσθαι—, ἀφορίζων ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριστον τοῦ πλείονος πόσον ἦν, καὶ ὅτι β' ὥραις ἡυξήθη, ἐπήγαγεν ὅτι τριτάτη μοῖρα λείλειπται, ὡς ὁκτῶ μὲν γενέσθαι τὰς παρῳηκυίας ὥρας, καταλείπεσθαι δὲ τέσσαρας, αἵπερ εἰσὶ τοῦ ὅλου τρίτον. οὕτω καὶ εἰ δέκα ὁκτῶ εἴη μοιρῶν, ὃ τι δίχα διαιρεῖται εἰς ἐννέα, εἴποις δ' ὅτι πλεόν τῆς εἰς δύο μοῖρας παρῳηκεν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα περιλείπεται, δῆλον ποιήσεις ἐκ τοῦ τρίτον φάναι περιλείπεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ζ', ὅτι δώδεκα φῆς εἰληφθαι. ἔστω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νυχθημέρου τῶν ὥρῶν τὸ αὐτὸ ζητούμενον, καὶ λεγέτω τις ὅτι πλεόν τι τῶν εἰς δύο μοῖρας νεμομένων ὥρῶν παρῳηκέ τι, μὴ ἀφορίσας τὸ πόσον, ἐπαγέτω δὲ ὅτι ἡ τρίτη μοῖρα τοῦ παντὸς λείλειπται· δῆλον γίνεται ὅτι τῆς εἰς β' διαιρέσεως εἰς ιβ' καὶ ιβ' γενομένης, τοῦ τρίτου καταλειφθέντος τοῦ παντός, ὅπερ ἐστὶν ὁκτῶ, θάτερον μέρος τὸ πλεόν ἐν τέτρασιν ἔσχεν, ὥστε ἐκκαίδεκα ὥρας τὰς πάσας παρεληλυθέναι, ὑπολείπεσθαι δὲ ὁκτῶ. ἐν οἷς οὖν εἰς δύο ἴσα καὶ εἰς τρία ἐστὶ διαίρεσις, ἐὰν τις εἰς δύο πλεονάσαντα τὸ τρίτον τῆς εἰς γ' καταλίποι, ἀφορίζει ὅσῳ πλεόν ἢ αὐξήσις γέγονε. σοφῶς οὖν ὁ ποιητὴς τὸ ἀόριστον [τρίτον] τῆς αὐξήσεως τοῦ ἡμίσεος δεδήλωκεν ὅσον ἦν, ὅτι ὥραις δύο, καὶ ὀγδόῃ παρεληλύθει ὥρα, διὰ τὸ φάναι τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται ι. εἰδὼς γὰρ τις ὅτι ιβ' μὲν αἱ ὥραι πᾶσαι τῆς νυκτός, ὣν ἡ εἰς δύο μὲν μοῖρας διαίρεσις ζ' καὶ ζ' ποιεῖ, ἡ δὲ εἰς γ' δ' καὶ δ' καὶ δ', καὶ ἀκούσας

ὅτι τῆς εἰς δύο μοίρας διαιρέσεως πλέον τι παρώχηκεν, εἴτα γνούς ὅτι τῆς εἰς τρία τὸ τρίτον ἐπιμένει, ὅπερ ἐστὶν ὥραι τέσσαρες, εὐθὺς γινώσκει ὅτι ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου β' ὥραι ἦσαν παραλλάξασαι μεταβάντος. Αὐτόχθων δέ φησιν ὅτι τετελεσμένων τῶν β' μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρῆλθε τὸ πλέον ἢ νύξ οὔσα μοιρῶν β'· πλέον γὰρ μέρος εἰσὶ τῆς νυκτὸς αἱ δύο, εἴ γε τὰ δύο τοῦ ἐνὸς πλείονα. τὸ οὖν παρώχηκεν, ὅτι παροιχομένων τῶν δύο μοιρῶν τῷ πλείονι ἢ νύξ παρώχηκεν. οὕτω γὰρ οὐδ' ἀμάρτημα ἔσται ἐν τῷ πλέω, ὅπερ θηλυκῶς ἀκούοντές τινες ἡμαρτήσθαι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἢ πλείων· ἔστι γὰρ τῷ πλέω ἢ νύξ παρωχηκυῖα μέρος, τουτέστι τῷ πλείονι καὶ μείζονι μέρος παρήλλαχε, τῶν δύο μερῶν παρωχημένων. Ἀπίων δὲ αὐτῶν τῶν β' τὸ πλέον μέρος ἀνηλώσθαι λέγει, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας εἶναι λείψανον, καὶ τούτων μὲν οὖν τὸ πλέον παρώχηκε, τὸ δὲ τρίτον καταλείπεται· περὶ γὰρ νύκτας μέσας ἀναστὰς Ἀγαμέμνων ἐγείρει τὸν Νέστορα καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰς τῶν ἀριστέων, καὶ ἐπὶ τὴν τάφρον προελθόντες πέμπουσι τοὺς κατασκόπους, τὸν δὲ καιρὸν τῆς νυκτὸς ὑποβάλλει καὶ τὸ πλῆθος τῶν πράξεων. ὀπλισάμενοι γὰρ οἱ κατάσκοποι, ὀφθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀρνέου, εὐξάμενοί τε τῇ Ἀθηνᾷ χωροῦσι πρόσω καὶ ἐντυχόντες τῷ Δόλῳ οὐκ ὀλίγον χρόνον περὶ τὰς ἐρωτήσεις διέτριψαν· καὶ κτείναντες αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς Θρᾶκας ἔρχονται· καὶ βραδύνουσιν αὐτοῖς περὶ τὸν τούτων φόνον ἢ Ἀθηνᾷ ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαλλάττεσθαι παραινεῖ· καὶ ἐπανελθόντες λούονται τε καὶ ἀριστοποιοῦνται, καὶ τότε ἡμέρα γίνεται. Ὀδυσσεὺς δὲ λέγει ἐγγύθι δ' ἢ ὡς, τὴν διέξοδον ἐπείγων· οὐδὲ γὰρ εὐλογον πλησιαζούσης τῆς ἔω κατασκόπους πέμπεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἐπισφαλές. τὸ δὲ πλέω δύναται μὲν καὶ ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρειλῆφθαι· τὰ πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν· ἢ πλείονα παρὰ μοίρας τὰς δύο, ὡς που καὶ ὁ Θουκυδίδης (I, 3, 5) λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι συνῆλθο ν. δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἐνικὸν εἶναι, πτώσιν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἢ νύξ παρῆλθε τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. πιθανῶς δὲ οὐδένα ἄλλον τὴν τῶν ἄστρον πορείαν ἐποίησε φυλάττοντα ἢ τὸν Ὀδυσσεά, προοικονομῶν εἰς τὴν Ὀδύσειαν· ἐκεῖ γὰρ αὐτῷ ὁ πλοῦς ἀνύεται Πηληιάδας ἐσορῶντι καὶ ὁψὲ δύοντα Βοώτην (ε 572). λέγοντος τοῦ Ὀδυσσεὺς ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, ζητήσκειν ἂν τις, τί δηλοῖ τὸ προβέβηκε καὶ ποῖά εἰσιν ἄστρα ἐξ ὧν στοχάζεται τὴν ὥραν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ἄρκτου λέγειν οὐχ ὑγιές· οὐ γὰρ ἐκ τῶν αἰεὶ φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τὰς ὥρας τεκμαίρεσθαι ἔστιν. οἱ δὲ οὐδ' ἐπ' ἄλλου φασὶν οἷόν τε ἢ ἐπὶ τῆς ἄρκτου εἰρησθαι διὰ τὸ προκεῖσθαι τὸ προβεβηκέναι· σημειωσάμενον γὰρ τοὺς τόπους καθ' ὥραν, ὡς ἐπιλαμβάνουσι στρεφόμενοι τῆς ἄρκτου οἱ ἀστέρες, προβεβηκέναι φάναι ἐπὶ πλέον κατὰ τὴν στροφὴν χωρήσαντας, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Πηληιάδων καὶ Ὑάδων καὶ Ὠρίωνος, ἥτοι τὴν ἀνατολὴν ἐφ' αὐτὰς ποιουμένων καὶ προβεβηκότων ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, [Πηληιάδων] δύσιν ποιουμένων καὶ ἤδη προβαινόντων εἰς τὴν δύσιν· τὸ αὐτὸ γὰρ καὶ ἐν τῷ ἀλ λ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει (μ 312), ἢ ὡς πρὸς ἀνατολὴν ἢ πρὸς δύσιν, τὸ μέντοι τρίχα ἀντὶ τοῦ τρίτον. διχῶς δὲ τὸ τρίτον ***** τό τε κατὰ σχέσιν τὴν πρὸς τὸ πρῶτον. μή ποτε ἐκ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τὴν ὥραν καταμεμαθηκέναι φησί· τούτου γὰρ εἰς ἰβ' διηρημένου, ζ' μὲν εὐθέως καταδύνοντος ἡλίου βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαινούσης τὰ λοιπά, οὐ τὰ αὐτὰ μὲν ὁρώμενα, τὸν δὲ ἀριθμὸν τὸν ἔξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν ζωδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδω, τὴν ὥραν στοχάζεται Ὀδυσσεύς. ἢ ἀπλῶς πάντα φησὶ τὰ ἄστρα προβέβηκε, τουτέστι προκεχώρηκεν εἰς δύσιν τὰ ἀφ' ἐσπέρας ἐν τῇ ἀνατολῇ φανέντα, ὡς καὶ νῦν φαμεν πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας, εἰς δύσιν λέγοντες προελθεῖν· ἐφ' ὧν γὰρ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας ἐστὶ τις δρόμος, ὅταν ἤδη πρὸς τῷ ἐτέρῳ πέρατι ὁρώμενα φαίνεται, προβεβηκέναι λέγοιτ' ἂν ἀφ' οὗ πρῶτον ὁρμώμενα ὥφθη. ὅτι δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία διαιρεῖ δῆλον· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἡμέρας ἔσσεται ἡὼς ἢ δειλὴς ἢ μέσον ἡμαρ (Φ 111), ἐπὶ δὲ τῆς νυκτὸς ἀλ λ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην (μ 312). διὰ τί

προβέβηκε καὶ ποῖα τὰ ἄστρα, ἐξ ὧν στοχάζεται τὴν ὥραν ὁ Ὀδυσσεύς; τὸ γὰρ τῆς ἄρκτου τοὺς ἀστέρας ἀκούειν ἀμάρτημα, οὐκ ἐκ τῶν αἰε φανερῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνατελλόντων καὶ δυομένων τῆς ὥρας τεκμηριουμένης καὶ νοουμένης. ἔνιοι μὲν οὖν Πληιάδας φησὶν καὶ Ὑάδας καὶ τὸν Ὠρίωνα καὶ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἀνατολὴν ἐῶαν <ἐῶαν, ex p. facto, cod.> ποιεῖται, ἕτεροι δὲ τὸν Ἑσπερον καὶ τὸν Κύναν καὶ τὸ προβεβηκέναι ἐῶαν <ἐῶαν cod.> ποιεῖται τὴν δύσιν. ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ ζωδιακοῦ τὴν ὥραν κατέμαθε. τούτου <τοῦτο cod.> γὰρ εἰς ιβ' διηρημένου <διηρημένον cod.>, ἕξ μὲν εὐθέως ἡλίου καταδύνοντος <καταδύνοντος cod.> βλέπεται, νυκτὸς δὲ προβαινούσης τὰ λοιπά, καὶ τὰ <οὐ τὰ αὐτὰ sch. min.> μὲν ὁρώμενα τὸν δὲ ἀριθμὸν τῶν ἕξ φυλάττοντα. ἐκ τῶν ζωδίων οὖν τῶν ἐπιφερομένων τῷ δωδεκατημορίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἔδω, τὴν ὥραν στοχάζεται ὁ Ὀδυσσεύς. ἢ ἀπλῶς φησι πάντα τὰ ἄστρα συγκαταδυόμενα <καταδυόμενα cod.> τῷ ἡλίῳ καὶ συνανατέλλοντα κατὰ τὸ δεύτερον. τὸ δὲ προβέβηκε δηλοῖ προκεχώρηκεν εἰς δύσιν, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς λέγοντες τὸ πολὺ προῆλθε τῆς ἡμέρας τὸ εἰς δύσιν προελθεῖν λέγομεν. εἰ δέ τις ἐπιζητεῖ, πῶς οὐκ ὠνόμασε τὰ ἄστρα, ἴστω ὅτι τῷ ἐπείγομένῳ ἐπὶ ἔργον οὐκ ἤρμοζεν ἀδολεσχεῖν. φαίνεται δὲ ἐκ τούτων Ὅμηρος καὶ σφαιροειδῆ τὸν κόσμον εἰδώς· οὐ γὰρ οἷόν τε τὰ μὲν δύνειν τὰ δὲ ἀνατέλλειν, μὴ οὐχὶ ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου φερομένου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνίσχοντος. εἰδώς δὲ καὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν μέγεθος καὶ ἡλίου κίνησιν, οἶδεν ἀκριβῶς ὅτι κατὰ <καὶ, om. ὅτι, cod.> τὰς τούτου δύσεις καὶ ἀνατολὰς ἢ νύξ ὀρίζεται <ὀργίζεσθαι cod.> κατὰ τὴν ἡμέραν. παρώχηκε δὲ ἡ νύξ τῶν δύο μοιρῶν <corr.>, τριτάτῃ δ' ἔτι <δέ τοι cod.> μοῖραν λέλειπτα ἰ. ὥσπερ τὴν ἡμέραν εἰς τρία μέρη διεῖλεν, ἐν οἷς φησὶν ἔσσεται <ἔσσεται cod.> ἢ ἥως ἢ δεῖλη ἢ μέσον ἡμᾶρ, οὕτω καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία διεῖλεν. εἰ δὲ τριμερὴς ἔσται ἡ νύξ καὶ πλεῖον τῶν δύο μοιρῶν παρῆλθεν, πῶς δύναται ὅλη ἢ τρίτῃ λείπεσθαι; ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι τετελεσμένων τῶν δύο μοιρῶν, λειπομένης δὲ τῆς τρίτης, εἰκότως φησὶν ὡς παρῆλθε τὸ πλεῖον ἢ νύξ οὔσα μοιρῶν δύο· πλεῖον γὰρ μέρος ἐστὶ τῆς ὅλης νυκτὸς αἱ δύο, εἴ γε τὰ δύο τοῦ ἐνὸς πλείονα. ἢ κάκεῖνο ρητέον, ὡς τὸ μέρος ὁμοίως ἐξήνεγκε τῷ ὅλῳ, τὴν τρίτην λείπεσθαι εἰπὼν οὐ λειπομένην ὅλην, ὁμοίως· ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα καὶ πᾶν δ' ἡμᾶρ μάρναντο ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι ν· οὔτε γὰρ ἅμα ἔω ἀρξάμενοι ἔπινον καὶ <om. cod.> βραχὺς ἦν ὁ ἀναλωθεὶς χρόνος εἰς τὴν μάχην περὶ ταῖς πύλαις. κάκεῖνο ὁμοίον· περιπλομένου ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· εἰς γὰρ ἀποκύησιν οὐ πληροῦται ὅλον ἔτος <ἔπος cod.>, ἀλλὰ διακόσια καὶ ἑβδομήκοντα καὶ τρεῖς ἡμέραι. καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ συνήθει τοῦ <τοῦτον cod.> τὸν δολιχὸν τρέχοντος ἀρξαμένου <τρέχοντα ἀρξάμενοι cod.> τὸ <τὸν cod.> τελευταῖον στάδιον τρέχειν, στάδιον αὐτὸν περιλείπεσθαί φαμεν, καὶ περὶ τοῦ τὸν <τοῦτον cod.> ἔσχατον μῆνα ἄρχοντος, ὅτι τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περιλείπεται μείζ. ἢ ὅτι αὐτῶν τῶν δύο τὸ πλεῖον μέρος ἀναλῶσθαι λέγεται, ὥστε καὶ τῆς δευτέρας τι <ἐστὶ cod.> καὶ τὴν τρίτην ὅλην καταλείπεσθαι. τὸ δὲ πλέω <πλείω cod.> δύναται μὲν ὡς πληθυντικὸν οὐδέτερον παρελῆφθαι· τὰ <τὸ cod.> πλείονα ἐκ τῶν δύο μοιρῶν παρηλλάχθαι· ἢ πλείονα παρὰ τὰς μοῖρας <μοῖρας cod.> τὰς δύο, ὡς που καὶ Θουκυδίδης λέγει· ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατιὰν θαλάσῃ ἤδη πλείω <πλοῖω cod.> χρώμενοι συνῆλθον ν. δύναται δὲ καὶ θηλυκὸν ἐνικὸν εἶναι πτωσὶν αἰτιατικὴν προβάλλον· ἢ νύξ παρῆλθεν εἰς πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι. οἱ δὲ ὅτι τὸ πλεόν τῶν δύο μοιρῶν τῆς νυκτὸς παρῆλθεν. αἱ δύο δὲ μοῖραι ὀκτώ εἰσιν ὥραι· τούτων τὸ πλεόν, ὃ ἐστὶν αἱ ἑπτὰ, παρῆλθεν· ἐσμέν δὲ ἐν ὀγδόῃ ὥρᾳ, λείπονται δὲ τέσσαρες. τὸ δὲ ὅλον οὕτως παρῆλθεν ἢ πλείων ἤδη μοῖρα τῶν δύο τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν δύο καὶ τρίτῃ τελεία. quaestio cod. Leid. (f. 211 b, Π): διὰ τί οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως χριστοῖς βέλεσιν εἶπε χρῆσθαι τοὺς πολεμοῦντας κτλ. (v. Phil. XVIII, p. 350), ad α 262 pertinet. Ζωῖλος ὁ κληθεὶς Ὅμηρομάστιξ γένει μὲν ἦν

Ἀμφιπολίτης τοῦ δὲ Ἰσοκρατικοῦ διδασκαλείου, ὃς ἔγραψε τὰ καθ' Ὁμήρου γυμνασίας ἕνεκα, εἰωθότων καὶ τῶν ῥητόρων ἐν τοῖς ποιηταῖς γυμνάζεσθαι. οὗτος ἄλλα τε πολλὰ Ὁμήρου κατηγορεῖ καὶ τὰ περὶ τοῦ ἔρωδιου, ὃν ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ ἔπεμψε τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά ἢ Ἀθηνᾶ, ὃν, φησὶν, οὐκ εἶδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν (ν. 276). πῶς γὰρ, φησὶ, χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς (ν. 277); εἰκὸς γὰρ ἦν ὑπολαβεῖν περιβοήτους ἔσεσθαι· φωνὴ γὰρ σημείον ἐστὶ τοῖς λανθάνειν προαιρουμένοις ὑπεναντίον. Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησε· δηλοῖ γὰρ ὅτι φωνὴν ἤκουσαν μόνον. οὐκοῦν οὕτως ἀπέβη τὸ μέλλον· αὐτοὶ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πολεμίων οὐκ ὤφθησαν, ἤκουσαν δὲ τὰ βουλευματα καὶ τὰς τάξεις, Δόλωνος ἐξαγγείλαντος. πῶς ἂν οὖν οἰωνὸς σαφέστερος φανείη; Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ζώων ἠπόρει διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν πορευομένοις τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά οὐ τὴν γλαῦκα τὴν ἰδίαν ὄρνιν ἔπεμψε σημαίνουσαν τῇ φωνῇ, καὶ ταῦτα νυκτερινὴν οὔσαν ὄρνιν, ἀλλ' ὅτι ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐτέρων τινῶν θεῶν. φασὶν οὖν λύοντες ὅτι ἐλῶδους ὄντος τοῦ τόπου, τῶν ζώων τούτων νυκτὸς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ τοῖς τέλμασι νεμομένων, διὰ τούτου σημῆναί τι τοῖς κατασκόποις ἠβουλήθη, καὶ οὐ τῆς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ ἔλη μισούσης ὄρνιθος, διαιτωμένης καὶ οἰκούσης ἐν πέτραις καὶ τείχεσιν· ἔπειτα καὶ ὁ ὄρνις οὗτος ἡμέρα τε καὶ νυκτὶ χρῆται ἐνεργὸς ὢν, καὶ ἔστιν ἀμφίβιος, ὥστε καὶ ἐν ὕδατι τροφὰς ἑαυτῷ πορίζειν, οἱ δ' ἀριστεῖς οὗτοι καὶ σὺν ναυσὶ καὶ πεζοῖ τὰ κατὰ τοὺς πολεμίους ἐληΐζοντο, καὶ ἀναφανδὸν καὶ τότε διὰ τῆς νυκτὸς τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἔπραττον. ἐπεὶ δ' αὐτίκα δράσειν ἔμελλον, ἐγγὺς ὁδοῖό φασι (ν. 274)· τὰ γὰρ ἐγγὺς ἀπανταχοῦ ἐστὶ σημεῖα. ἐν δεξιᾷ δὲ χώρᾳ ἡ κλαγγὴ αὐτοῖς γίνεται, ὅτι ἡ δεξιὰ ἀλλοτρία χώρα, ἐν ἣ τοῖς δυσμενέσιν ἔμελλον ἔσεσθαι ἀλγηδόνες, τοῖς δ' ἀκούσασι χαρά τις καὶ ἔρυμα. ὁ γὰρ ἔρωδιος οὗτος ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε κλαγγάζει, ἡνίκα εὖ πράττει καὶ εὐθυμεῖ ἄγρας ἕνεκα. ἔτι δὲ ὁ ἔρωδιος λέγεται ἀφροδισίων ἕνεκα αἷμα δακρύειν καὶ προπίπτειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀποθνήσκειν, ὥστε τῇ δεξιᾷ χώρᾳ ὀφθεῖς τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ πολεμίους γάμων ἕνεκα ἐδήλου τεθνήξεσθαι. καὶ Ἑρμῶν δὲ ὁ Δῆλιος γράφει· ἔρωδιος ὁ πέλλος ἐν πεδίῳ φαινόμενος δαπέδου μεδέοντος ἐστὶ Ποσειδῶνος, ἃ ρ. μενος εἰς πόλεμόν τε καὶ ἐν νήεσσι μάχεσθαι ἐσθλός· καὶ πεζοῖσι καὶ ἱππῆεσιν ἄριστος ἐν πεδίῳ θεμένοισι μάχῃ ν, ἐν ὅρῳ δέ τε χείρων φαινόμενος· μάλα γὰρ πέλεται νικηφόρος ὄρνις ἔς τε βρομίην ὀρμένω ἀπειλίην ἄρμενος ὀπλίτην κεν ἄγων οἶκονδε νέο τ. οὕτω δὲ καὶ ἀξιοῦσιν οὐ Παλλὰς Ἀθηναίη γράφειν, ἀλλὰ πέλλον, τοὺς δὲ μεταγράψαντας τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγηθῆναι, οὐ τῇ ἀληθείᾳ δὲ ἀκολουθησά· ὅθεν καὶ Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· „ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ τοῦ ποιητοῦ θέντος πέλλον Ἀθηναίη, μεταγράφουσί τινες καὶ φασὶ Παλλὰς Ἀθηναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ ἀκολουθοῦντες. τρία δὲ γένη ἐστὶν ἔρωδιων, καὶ τῇ χροίᾳ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει διάφορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ· ἐν μέντοι γένος ἐστὶν ἔρωδιων τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν ἀπόλλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἱμορραγεῖ. ἄλλος ἐστὶν ἔρωδιος ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνουσίᾳ ἀρμόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου αἰσιώτατος. τρίτος δὲ πέλλος, ὁ μελάγχρους, καὶ πρὸς λαθραίαν πρᾶξιν ἄριστος πάντων ἐστίν. οὐκ ἤμελλεν οὖν ὁ ποιητής, τριῶν ὀρνίθων ὄντων καὶ τούτων ἴδιον ἐκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἀφείξαι τὸ τὴν παροῦσαν ὁδὸν σημαῖνον, τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάντων ὁμοίως χρᾶσθαι.“ Καλλιμάχος δὲ ἐν τῷ περὶ ὀρνέων οὐ τὸν πύγαργόν φησιν εἶναι τὸν ἐν τῇ ὀχείᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμάσσοντα ἀλλὰ τὸν πέλλον, γράφων ὧδε· „ἀστερίας, ὁ δ' αὐτὸς καλεῖται ὄκνος· οὗτος οὐδὲν ἐργάζεται. πέλλος· οὗτος ὅταν ὀχεύῃ κραυγάζει καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφίησιν αἷμα, καὶ τίκτουσιν ἐπιπόνως αἱ θήλειαι. λευκός· οὗτος ἀνωδύνως ἐν ἀμφοτέροις ἀπαλλάσσεται“. πῶς δὲ τὸν ἔρωδιον μὴ ὀρῶντες αὐτὸν ὀρῶσιν; ἴσως ὅτι πρὸς ὄρθρον ἢ σελήνην ἀνέσχευεν. καὶ πῶς ἅμα τῇ ἀπειλῇ

ἀφῆκεν; ὅτι ὀξυλαβείας ἔδει, καὶ οὐκ ὤετο ὡς ἀπειλῇ μόνη πεισθήσεται. ὑπόνοιαν δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὡς οὐ βούλεται αὐτὸν ἀνελεῖν, ἵνα ὑπήκοον ἔχη πρὸς τὴν ἀνάκρισιν. e schol. ad v. 167 adscripto excerpt. τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ἐρῶ, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι καὶ καταλέξω. ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων (I 56) καὶ ἐπεὶ ᾧ παιδί ἐκάστου πείρα τ' ἔειπε (Ψ 350). τὸ διεξελεῖν οὖν τὸν λόγον μέχρι τοῦ ἀποληῖσαι. τοῦ ποιητοῦ πολλάκις ἐπισημαινομένου περὶ τῶν πυρῶν, ἃς οἱ Τρῶες ἐποιοῦντο ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ Ἑκτορος παραγγελίας (Θ 507 sqq.). ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθαι, ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενείης καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἦκῃ, καὶ πάλιν (I 232 sqq.). ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροί; κειάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, καὶ πάλιν (K 11. 12). ἦτοι ὅ τ' ἐς πεδῖον τὸ Τρωικὸν ἀθρήσει, θαύμαζε πυρὰ πολλὰ τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ, εἰκότως ἀσαφέςτατόν ἐστι τὸ τοῦ Δόλωνος, ὅτι ἐρωτηθεὶς πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί (K 408) ἀποκρίνεται (K 416 sqq.). φυλακάς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρωες, οὗτις κεκριμένη ρύεται στρατόν οὐδὲ φυλάσσει· ὅσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη, οἷ τ' ἐγρηγόρθασιν φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοισι. τί γὰρ βούλεται τὸ ὅσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, προδεδηλωμένου ὅτι πολλὰς πυρὰς ἔκαιον; ὁ ἀποροῦντας οὐκ ἔστι ρᾶδίως συνιδεῖν. λύοντες οὖν λέγομεν ἡμεῖς ὅτι τῶν ἐν τῷ πεδίῳ πυρῶν νῦν οὐ ποιεῖσθαι τὸν λόγον ἀλλὰ βούλεσθαι εἰπεῖν, ὡς ὅσοι Τρῶες αὐθιγενεῖς καὶ οὐ ξένοι ἀλλ' ἐστὶαν ἔχοντες, ὅπερ ἐν ἄλλοις περὶ τῶν αὐτῶν λέγει (B 185). Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν, τουτέστιν ὅσοι πῦρ τε καὶ ἐστίας ἔχοντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (ψ 55). ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, τουτέστιν εἰς τὴν αὐτοῦ ἐστίαν· ἐστία γὰρ ὁ οἶκος· ὁ γὰρ εἶπεν· ἦλθε μὲν αὐτὸς ἐφέστιος, μεταλαβὼν ἔφη (ψ 7). ἦλθε δ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνετο. καὶ πάλιν ἀντὶ τοῦ οἶκος· ἐστὶ δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἰκάνω (ξ 159). ὁ οὖν κεκτημένος οἰκίαν ἐφέστιος, ὁ δὲ ἄπολις καὶ φυγὰς ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος (I 63). καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐνοικοῦντος ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων (η 248). τὸ οὖν ὅσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι δηλοῖ ὅσοι Τρώων ἐστίαί, ἐξ οὗ ὅσοι Τρώων ἐφέστιοι καὶ πολῖται καὶ ἐστιούχῳ Διὶ θύουσιν—ὥσπερ καὶ ὁ Φήμιος Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἐρκεῖου (χ 334) καταφεύγει, ᾧ δηλονότι κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἔθυσον—. ὅτι γὰρ τοὺς πολίτας εἶπε μὴ λείπειν ἐνταῦθα διὰ τῆς τοῦ πυρὸς ἐσχάρας, δηλοῖ τὰ ἐπαγόμενα (K 418 sqq.). οἷσιν ἀνάγκη, οἷ τ' ἐγρηγόρθασιν φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοισι, ἀτὰρ αὐτε πολὺκλητοὶ ἐπίκουροι εὐδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτροπέουσι φυλάσσει. ἐκ τούτων λύσεις καὶ τὸ περὶ τῶν Φαιάκων εἰρημένον· πᾶσι γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω (ζ 265), λέγει γὰρ· οὐδεὶς ξένος ἐστίν, ἀλλὰ πάντες πολῖται καὶ ἐφέστιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ τοῦ ψιλοῦ ἐξηγήνεται, ὡς τὸ δέχεσθε δέκεσθε. v. ad p. 50, 5—10. καὶ εἰ νεήλυδες ἦσαν, πῶς ἐγίνωσκε τὸ τάχος; ἢ ὡς ἀκούσας ἢ ὡς ἀποσεμνύνων πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι. πῶς ἐδόκει εἰδέναι ὅτι ταχεῖς εἰσιν, εἴ γε νεήλυδες ἦσαν; ἢ ὡς ἀκούσας ἢ ὡς ἀποσεμνύνων, ὡς καὶ σωθησομένων αὐτῶν διὰ τῶν ἵππων μετὰ τὴν Θρακῶν ἐπανάστασιν. ἀδύνατον τὸν οὕτω δειλὸν <Bekk.; δῆλον μὴ cod.> γινώσκεσθαι ὑπὸ τῶν ἀριστέων. λύεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθους. καὶ γὰρ πλούσιον αὐτὸν ὄντα εἰκὸς εἶναι διάδηλον· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Ἑκτορος μὴ τῶν ἐπιφανῶν ὧν· καὶ ἔστιν υἱὸς κήρυκος, τοῖς δὲ τοιούτοις εἰς τὰς ἀποστολὰς χρῆσθαι εἰώθασιν. καὶ πῶς ἤδεισαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; εἰκὸς ἦν ὡς κήρυκος υἱὸν πολλάκις συμπαραεῖναι τῷ πατρί. ἢ ἡρώτησαν κρατήσαντες. v. ad Ξ 267. πῶς οὐκ ἀλαός ἐστι τοσοῦτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι ἐφύλασσε τὰ πρᾶσσόμενα <πραττόμενα Lp>· ἀπεκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ Διὸς μηδὲνα μηδενὶ στρατεύματι βοηθεῖν. ἀλλ' ὡς εἶδεν <οἶδεν Lp> ἐλθοῦσαν Ἀθηναῖν πρὸς Διομήδην, καὶ αὐτὸς ἦλθε. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼς Δία, ἢ δὲ Ἀθηναῖα ταχέως· εἴθε γὰρ παραβαίνειν τὰς ἐντολὰς Διός <τοῦ Δ. L>. ζητεῖται πῶς πρῶτος αὐτὸς αἰσθάνεται. ῥητέον ὅτι πρῶτος αἰσθάνεται ἀγωνιῶν διὰ τὸ αὐτὸν εἰσηγητὴν γεγονέναι τῆς

κατασκοπῆς. ὥς οὖν γνώμην διδοὺς εἰς τὸ ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας οὐ μόνον ἡγωνία ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ψυχῇ συναπεδήμει αὐτοῖς. εἰκότως τῶν φρονιμωτέρων γὰρ αἱ αἰσθήσεις ὀξύτεραι. ἢ καὶ ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον προσεῖχεν, ὥς ἂν τῆς ἐκπομπῆς τῶν κατασκόπων τὴν αἰτίαν ἐπιφερόμενος· ἔοικεν οὖν παρακαλεῖν ὁ ποιητὴς μὴ τινα καταφρονεῖν γήρως, συνέσεις γὰρ ἔχει πλείονας καὶ ἀρείονας. πῶς εἰπὼν (v. 494. 95)· ἀλ λ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατ ο , τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, πάλιν διηγούμενος τὰ συμβάντα φησὶ (v. 561)· τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομε ν; ὁ γὰρ Δόλωνα τοῖς τρισκαίδεκα συναριθμούμενος τῶν Θρακῶν τεσσαρεσκαιδέκατος ἂν εἴη. δῆλον ὅτι τὸν Ῥῆσον ἐξελὼν καὶ δώδεκα τοὺς ἐταίρους τοῦ Ῥήσου τρισκαιδέκατον μετὰ τῶν ἐταίρων τοῦ Ῥήσου εἰκότως τὸν Δόλωνα κατηριθμήσατο. τί γὰρ φησιν; ἵπποι δ' οἶδ' ε , γεραι ε , νεήλυδε ς , οὓς ἐρεεῖναι ς , Θρηίκιο ι , τὸν δέ σφιν ἄνακ τ' ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε (v. 558—60). τοῦτον μὲν καθ' ἑαυτὸν χωρίσας ὠνόμασεν, εἴτ' ἐπάγει πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα, μεθ' ὧν, ἐξηρημένου τοῦ βασιλέως, τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομε ν. καὶ αὐτὸς δ' ἐπεσημήνατο ὅτι παρὰ τὸν Ῥῆσον ἀριθμεῖται τοὺς ἐταίρους καὶ οὐ σὺν τούτῳ καταλέγει τοὺς ἄλλους. ἔφη γὰρ· τὸν δέ σφιν ἄνακτα ἀγαθὸς Διομήδης ἔκταν ε , πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα, δυοκαίδεκα μὲν τοὺς ἐταίρους, τὸν δέ σκοπὸν τρισκαιδέκατον. ἑαυτὸν δὲ κοινωνὸν θεὶς τῆς λήψεως τοῦ σκοποῦ οὐκ ἔφη ἀπεκτεῖναμεν ἀλλὰ εἵλομεν, ἐπεὶ ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους Διομήδης ἀνείλε, συνέλαβε δὲ τὸν σκοπὸν Διομήδῃ Ὀδυσσεύς. πῶς οὖν, φησὶ, δεκατέσσαρας φονεύσας τρισκαιδέκατον λέγει Δόλωνα; ῥητέον οὖν ὅτι Ὅμηρος αἰεὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν στρατιωτῶν χωρίζει κατ' ἐξοχήν. ἔθει οὖν κατὰ τὸν ἀριθμὸν κεχώρισται ὁ Ῥῆσος, ὥς ἐπὶ τοῦ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα (N 1). τὸ δὲ ἀπορούμενον, πῶς μέγα προειπὼν ἐπιφέρει ὀλίγον, τοιοῦτόν ἐστι· τὸ ἕτερον αὐτῶν χρονικόν ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον τοπικόν· ἦτοι γὰρ πολὺ τοῦ πεδίου προῆλθον αὐτῶν, οἱ δὲ ταχέως ἐπεδίωξαν, ὥς ἂν ἐφ' ἀρμάτων
<ἐφαμαρτῶν cod.; corr. Bkk.> · ἢ τῷ χρόνῳ πολὺ προέλαβον οἱ πεζοί, οἱ δὲ ἵππεῖς τῷ καταταχῆναι <καταχῆναι cod.; corr. Bkk.> ὀλίγον ὀπισθεν ἦσαν. ἐζήτηται πῶς ἐνεδέχeto ἔχειν τὰς νεφέλας αἷμα· ῥητέον οὖν ὅτι τὸ τοῦ ὕδατος λεπτότατον καὶ κουφότατον ἀρπάσαν τὸ πῦρ τὸ τοῦ ἡλίου μετέωρον ἐξήρανε καὶ κατέμιξε τῷ ἀέρι, καὶ τὸ μὲν θολερὸν αὐτοῦ καὶ βαρὺ ἐκκριθὲν ὁμίχλη γίνεται, τὸ δὲ καθαρώτατον καὶ κουφότατον γλυκαίνεται καταλελειμμένον, ἔψοντος τοῦ ἡλίου καὶ καίοντος· εἰ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ὕδατος, ἐὰν ᾗ ἀλμυρά, τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ γλυκέα ἀπεργάζεται, τί χρὴ προσδοκᾶν περὶ τοῦ δυνατωτέρου πυρὸς ὃ ἡλῖον λέγομεν; τὸ ἀναπεμφθὲν οὖν τοῦτο ὕδωρ μέχρι διεσκέδασται μετέωρον φερόμενον, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ συστραφῇ, βαρούμενον κάτω φέρεται καὶ ὄμβρος γίνεται. καὶ ἡ αἰτία· ὅταν νέφεσιν ἐλαυνομένοις ὑπ' ἀνέμου ἐμπέσῃ πνεῦμα ἐναντίον καὶ νέφη ἕτερα ὑπὸ τούτου διωκόμενα, τὰ μὲν πρῶτα συστρέφεται, τὰ δ' ὀπισθεν αὐτῶν ἐπιφερόμενα παχύνεται καὶ μελαίνεται καὶ καταρραγέντα ὑπὸ τοῦ βάρους ὄμβρον ἐγέννησεν. εἴπερ οὖν οἱ ποταμοὶ, πολλοῦ κατ' αὐτοὺς συντελουμένου τοῦ φόνου, ἦσαν αἵματος ἀνάπλεοι, εἰκότως τὸ ἀναφερόμενον ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ γίνεται ὄμβρος αἱματώδης, καὶ τοῦτο μυθῶδες δοκοῦν οὐκ ἀποφεύγει τὸ πιθανόν. ad Θ 1, p. 111. 112. cf. Θ 53. 54. Vatic. ζητ. κη'. ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσοι ὕλῃ. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πολύξυλον ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ ὁμόξυλον. δηλοῖ γὰρ, φασὶν ὥς ἀκόλουθος (ἔστι γὰρ ὁμοκέλευθος), καὶ ἄβρομοι (N 41) ἅμα βρόμῳ καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰαχῇ. οὕτω καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις ἢ ὁμόλεκτρος καὶ ὁμόκοιτις· καὶ ἄξυλος οὖν ἢ ὁμόξυλος διὰ τὸ πυκνόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν οὐ κατὰ τὴν στέρησιν τοῦ ξύλου· ἐπάγει γὰρ· οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν, ἀλλὰ κατὰ στέρησιν τοῦ ξυλίσασθαι, ἵν' ᾗ ἄξυλος ὕλη, ἀφ' ἧς οὐδεὶς πω ἐξυλεύσατο. καὶ ἄκοιτις δὲ καὶ ἄλοχος ἐμοὶ δοκεῖ κυρίως ἢ παρθενικῇ λέγεσθαι, παρὰ τὸ λέχους ἐτέρου μὴ μετασχεῖν μηδὲ κοίτης. παρ' ὃ καὶ λέγει κουριδίης ἀλόχου (A 114). λοιπὸν δ' ἢ κατάχρησις καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας μετήγαγεν. ὥσπερ κυρίως ἀλεξῆσαι τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων

βοηθῆσαι· λοιπὸν δ' ἐν καταχρήσει γέγονεν ἐπὶ τοῦ ὅπως οὖν συμμαχεῖν. καὶ αἰδήλον δὲ πῦρ (B 455. I 436. A 155) οὐκ ἔστι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἐξ οὗ σημαίνει τὸ ἀφανιστικόν. οὕτω γοῦν ἔφη σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως (Φ 220), ἀφανίζων καὶ ἀδήλους ποιῶν. οὐ κακῶς δὲ καὶ Σέξτος αἰδήλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν. * B f. 144 b ad ἀξύλῳ, L f. 228 b, Π. ἄξυλον ὕλην οἱ μὲν τὴν πολύξυλον ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ ἄξυλον. δηλοῖ γὰρ, φησὶ, τὸ α καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθος (ἔστι γὰρ ὁμοκέλευθος), καὶ ἄβρομοι ἅμα βρόμῳ καὶ αὐίαχοι ἅμα ἰαχῇ. οὕτως καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις ἢ ὁμόλεχος καὶ ὁμόκοιτις. καὶ ἄξυλος οὖν ἢ ὁμόξυλος διὰ τὸ πυκνὸν ν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄξυλον λέγειν οὐ κατὰ στέρησιν τοῦ ξύλου· ἐπάγει γὰρ· οἱ δὲ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν, ἀλλὰ κατὰ στέρησιν τοῦ ξυλίσασθαι, ἵνα ἢ ἄξυλος ὕλη, ἐξ ἧς οὐδεὶς πῶ ἐξυλεύσατο, τουτέστιν ἀφ' ἧς ξύλον οὐδεὶς ἔκοψε. καὶ ἄκοιτις δὲ καὶ ἡ ἄλοχος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κυρίως ἢ παρθενικὴ λέγεται, παρὰ τὸ λέχους ἑτέρου μὴ μετασχεῖν μηδὲ κοίτης (παρ' ὃ καὶ λέγει κουριδῆς ἀλόχου, τῆς ἐκ παρθενίας ἀλλ' οὐ λέχους ἑτέρου μετασχούσης), λοιπὸν δ' ἢ κατάχρησις καὶ ἐπὶ τὰς ἄλλας μετήγαγεν, ὥσπερ κυρίως τὸ ἀλεξῆσαι τὸ ὑπὲρ τῶν ἀλόχων βοηθῆσαι· λέγει γὰρ Ἑκτωρ· ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα προφρονέως ῥύοισθε (P 223)· λοιπὸν δὲ ἐν καταχρήσει γέγονεν ἐπὶ τοῦ ὅπως οὖν συμμαχεῖν. καὶ τὸ αἰδήλον δὲ πῦρ οὐκ ἔστι τὸ μεγαλόδηλον, ἀλλὰ τὸ ἀδηλοποιόν, ἐξ οὗ σημαίνει τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως γοῦν ἔφη σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως, ἀφανίζων καὶ ἀδήλους ποιῶν. οὐ κακῶς δὲ καὶ Σέξτος αἰδήλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν. ἢ παραβολὴ οὖν πρὸς τὴν συνέχειαν τῶν πιπτόντων· τί δ' ὀξύτερον ἢ εὐκίνητοτερον πυρός; I init., p. 128. πῶς δὲ οὐδένα στρατηγὸν ἀνθ' ἑαυτοῦ κατέλιπεν; ἵνα μὴ προτιμήσας ἕνα τοῖς λοιποῖς ἀπέχθῃται. τουτέστιν ἀμέτρητον, ὃ οὐκ ἔστι μέτρῳ οὐδὲ πελέθρῳ μετρηῆσαι. οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ἀμαιμάκετον, ᾧ οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν· ἴστων ἀμαιμάκετον (ξ 311), ὃν ἐν ἄλλοις ἔφη περιμήκετον (β 94. 95 ?), περισσῶς μέγαν. καὶ ἡ ἀμαιμάκετος οὖν Χίμαιρα (Z 179. Π 329) τὴν μεγάλην δηλοῖ, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μέγεθος τῶν ὁμοίων παραβαλεῖν· πρὸς γὰρ τὰ ὁμογενῆ τὰ πρὸς τι· ἢ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐ δ' ἀνθρώπων (Z 180). A 104. ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ, φασὶ, τοξόται καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἡρακλῆς, Εὐρυτος· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Ἴλιον στρατευομένοις Μηριόνης, Φιλοκτήτης, Τεῦκρος. οὐχ ὅτι δὲ τοξότης ὄνειδίζει, ἀλλ' ὅτι φαῦλος· τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει τὸ λωβητὴ ρ. εἴτα πάλιν τῇ τριχί, φησὶ, κάλλιστε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακόν ἐστι καθ' ἑαυτό. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶ· κέρῳ ἀγλαὸν εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰδοῖω σεμνυνόμενον, ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν ἐκείνος νοήσας. ἀσύμφορον ἀναπεῖθειν δεινότερον εἶναι τοῦ ἀποθανεῖν τὸ φυγεῖν. λύεται δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἀλώω δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ ζωγρηθῶ εἶναι. ἐμείωσε, φασὶ, τὸν ἔπαινον, μερικὴν αὐτῷ προσθεὶς τὴν εἴδησιν. καίτοι φησὶν ὅς ῥα τε πάσης εὖ εἰδῆ σοφίας (O 411, confus. c. p 384). οἱ μὲν οὖν φασιν ὅτι τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμακευτικὸν εὖρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τοῦ γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δὲ καὶ Ἱπποκράτης, Πραξαγόρας, Χρύσιππος. ἔνιοι δὲ φασιν, ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰατροὺς ὁ ἔπαινος οὕτως ἐστὶ κοινός, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν θέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαι φασὶ τὰς νόσους. καὶ τεκμήριον ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέντος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα (Δ 193). [τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθῆσει νομίζειν ἐν οἷς φησιν· αὐτὸς γὰρ σφιν ἔδωκε πατὴρ ἐνοσίγαιος πεσεῖν ἀμφοτέροις, ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίων' ἔθηκε· τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα σαρκὸς ἐλεῖν τμηξαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι· τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν, ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέα ἰάσασθαι· ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα.] εἰ δὲ μὴ παράγει τινὰ διαιτώμενον, οὐ θαῦμα· διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρῆκε τὴν δίαιταν· ἀπρεπὲς γὰρ ἦν τὸν ἥρωα πυρέττοντα παραλαβεῖν ἢ κενούμενον τὴν γαστέρα ἢ προποτιζόμενον. [ταῦτα γὰρ κωμικά, ὡς καὶ τῷ

Διονυσίῳ πεποιήται ἐν Λιμῶ τῶν νόσων Ἡρακλῆς, Σειληνὸς δὲ κλύζειν πειράται τὸν Ἡρακλέα.] ἢ μόνων τῶν ἐν πολέμῳ ἐνεργούντων μέμνηται· εἰσὶ δὲ φάρμακα καὶ χειρουργίαι. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἡττόνων ὁ ἔπαινος, καὶ τοῦτο ἱατρικῆς ἐγκώμιον, τὸ καὶ τὰ ἥττω μέρη ταύτης εἶναι πολλῶν ἀντάξια. διὰ τί ὅτε μὲν λέοντι παραβάλλει τὸν Αἴαντα, ὅτε δὲ ἐν ἄλλῳ (v. 558) ὄνῳ; ὅτι αἱ μὲν παραβολαὶ τριῶν ἔνεκα γίνονται, αὐξήσεως ἐνεργείας σαφηνείας· εἰς τὸ πρόσφορον δὲ ἐν ἐκάτερον ἐτήρησεν ὁ ποιητής, εἰπὼν Αἴαντα καὶ φονεύοντα λέοντος δίκην καὶ τῶν πολεμίων ἀναχωροῦντα ὡς ὄνον. ταῖς γὰρ φύσεσι τῶν ζώων καὶ τὸ ὀκνηρὸν πρὸς φυγὴν καὶ τὸ ταχὺ πρὸς μάχην τοῦ ἥρωος δεδήλωκεν. v. ad v. 548 sqq. E 7. πῶς, φασί, δύνανται Νηλέως οὔσαι αἱ ἵπποι ἐπὶ τὸν Νέστορα τὸν γέροντα φθάσαι ζῶσαι; ἢ δῆλον ὅτι τὰς ἀπογόνους τῶν ἵππων ἐκείνων λέγει, ὥσπερ καὶ τὸ Τρώϊοι φησὶν ἵπποι (E 222), οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωός, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων. αἱ ἀπόγονοι τῶν ἵππων ἐκείνων· οὐ γὰρ δυνατόν ἦν φθάσαι ἐπὶ τὸν γέροντα Νέστορα τὰς ἵππους τοῦ Νηλέως ζώσας. ὥσπερ καὶ Τρώϊοι ἵπποι οἱ ἀπὸ τοῦ Τρωός, κατὰ διαδοχὴν τῶν <τοῦ cod.> ἀπ' ἐκείνων. διὰ τί τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς πέμπει; ῥητέον οὖν ὅτι κατ' οἰκονομίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἄπρακτος ἢ πρεσβεία γεγένηται, διὰ Πατρόκλου βούλεται Νέστορα κατορθῶσαι τοῦτο, ὅπερ οὐκ ἐποίησαν οἱ πρέσβεις. ὥστε προωκονόμησε τοῦτο ὁ ποιητής οὕτως, ἵνα καὶ Νέστορος τὴν τῶν λόγων δύναμιν παραστήσῃ καὶ Ἀχιλλεῖα δείξῃ μετ' εὐλόγου προφάσεως εἰς τὸν πόλεμον ἐξάγοντα τὸν Πάτροκλον. ὅλος ὁ τόπος οὗτος ἐλέγχεται ὡς παρὰ τὴν ἱατρικὴν ἱστορίαν πεποιημένος. ὅσοι μὲν οὖν λύουσιν, ὡς τῶν ἡρώων ἐτέρως εἰθισμένων θεραπεύεσθαι διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους, ἀπὸ τοῦ ἔθους ἀπολογοῦνται· ὅσοι δ' ἐλέγχουσι τὴν σύνθεσιν πάντων ἐξαλλάσσειν τὴν καθ' ἕκαστον δύναμιν, ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιχειροῦσιν. οἱ δὲ νῦν πάντες, οὐκ εἶναι χαλεπὸν τὸ τραῦμα οὐδὲ πρὸς θεραπείαν δίδοσθαι τὸ πόμα, τῷ δὲ κοινῷ ἔθει πίνειν οὐ μόνον τὸν Μαχάονα ἀλλὰ καὶ τὸν Νέστορα τὸ τοῖς κεκμηκόσι σκευαζόμενον ποτόν—τοιοῦτον γὰρ προσφέρειν καὶ τὴν Κίρκην τοῖς πρὸς αὐτὴν καταγομένοις (κ 234)—ἀπὸ τοῦ καιροῦ λύουσιν. οὐ δεόντως, φασί, ὁ Μαχάων καὶ ταῦτα ἱατρὸς ὢν τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου—τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνιος—καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμεν, ὅτι τὴν δίαιταν ἡγνόουν καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας, εἶτα ὅτι ἀρίστου ἱατροῦ ἔστι τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινούμενα τὴν συνήθη δίαιταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἢ πληγῇ· εἰ δὲ καὶ κατὰ βάθους, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ συστέλλει· ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλφιτον παχύνει τὰ ὑγρά. καὶ τὸ κρόμυόν ἐστι διουρητικὸν καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ· ὅθεν καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. ἢ οὐ πρὸς θεραπείαν ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα, καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει τοῖς κακοπαθοῦσι γὰρ ἐπιτήδειος ὁ κυκεὼν τροφήν ἅμα καὶ ποτόν ἔχων. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρε v. διὰ τί πεποίηκε μόνον τὸν Νέστορα αἶροντα τὸ ἔκπομα; οὐ γὰρ εἰκὸς ῥᾶον αἶρειν νεωτέρων <νεώτερον L> . καὶ Στησίμβροτος οὖν φησιν, ἵνα δοκῇ εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παράμονος ἢ ἰσχύς καὶ οὐχ ὑπὸ γήρως μεμάρανται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια. Ἀντισθένης δὲ οὐ περὶ τῆς κατὰ χεῖρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκετο σημαίνει· ἀλλ' ἔφερε ῥαδίως τὸν οἶνον. Γλαῦκος <Γλαύκων dubitanter Heitz, d. verl. Schrft. d. Aristot., p. 260, 2> δέ, ὅτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὐφορον. Ἀριστοτέλης δὲ τὸ Νέστωρ ὁ γέρων ἀπὸ κοινοῦ ἔφη δεῖν ἀκούειν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἵν' ἢ ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, πρὸς γὰρ τοὺς καθ' ἡλικίαν ὁμοίους γενέσθαι τὴν σύγκρισιν. οὐχ, ὥς τινες, ἐπὶ Μαχάονος τὸ ἄλλος ἐκδέχεσθαι χρή, ἀλλ'

ἀορίστως πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ <τὸν Lp> ποτόν. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρον, ἴν' ἢ ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ ἀμογητὶ ἄειρεν <add. * B: Στησίμβροτος δὲ φησιν κτλ., v. ad p. 168, lin. 12> . τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροὶ ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι. διπλῶν γὰρ τῶν ὥτων ὄντων καὶ τοῦ ποτηρίου μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκίνησεν αὐτὸ τῆς <om. Lp> τραπέζης, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ πῶς μὴ εἰδέναι· εἰ γὰρ οὐχ ὥς ἔδει αὐτὸ ἦρε <κῆρε L> , θραῦσιν ἂν ἠπείλυσεν· δίχαιρα γὰρ δυσὶν ἀφ' ἐκάστης <ἐκάστοις Lp> χειρὸς δακτύλοις τῶν ὥτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως. καὶ πῶς πρότερον ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀπείρους ἦν ἡ μάχη, τὰ δὲ νῦν πρὸς ἐπιστήμονας. ἀθετοῦνται στίχοι ιθ'. πῶς γὰρ ὧδε μὲν Πηλεὺς ἀριστεύειν ἐπιτάσσει (v. 784), ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν (I 255); ὅτι οὗ δέονται, τούτου ὑπομιμνήσκουσιν· ὁρᾷ γὰρ ὁ Νέστωρ, ὡς ἐλώφησε νῦν τῆς ὀργῆς. καὶ διὰ τί Πηλεὺς τοὺς περὶ Νέστορα οὐ φιλοφρονεῖται, ἀλλ' Ἀχιλλεύς (Λ 777); σπουδάζει ἀποδεῖξαι Ἀχιλλεῖα τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον <-ος L> , νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα. αὖξιν δὲ νῦν τὸν Πάτροκλον ὡς δεόμενος <δεξόμενος L> αὐτοῦ, καὶ ἡρέμα διδάσκει, ὅτι σύμμαχος <συμμάχῳ L> τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται, οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας <τοῦ ins. L> Ἀχιλλέως. ἐν καιρῷ δὲ ἐδήλωσε τὰ <om. L> τῆς στρατολογίας, ὅτι οἱ ἀριστεῖς εἰς τὸ <τὸν L> λαὸν ἀγειρεῖν ἐκπέμπονται. τὸ γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς οὐ λέγει, ὅτι τῇ γεννήσει σοῦ ἐστιν ὑπερέχων, ἴν' ἢ πρεσβύτερος, ὡς τινες τῶν τραγικῶν ἤκουσαν· πῶς γὰρ ἂν ἐπήγαγε· πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσ· ἀλλ' ὑπερτέραν γενεὰν λέγει οὐ τὴν χρόνῳ ὑπερέχουσαν, ἀλλὰ γένους ἀξία, ὡς που ἔφη· τὸν μὲν ἀρεΐω καλλεΐπει ν , σὺ δὲ χεῖρο ν ' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκω ν , ἐς γενεὴν ὁρώων (K 237—39), καὶ ἐπάγει· μὴ δ ' εἰ βασιλεύτερός ἐστ· τὸ γενεῇ ὑπέρτερος ἔφη ἐν ἄλλοις· Τρώων εὐηγενέων (Ψ 81) καὶ εὐηγενέος Σώκοιο (Λ 427), καὶ τὸ ἐναντίον· τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες (Ξ 126). διὰ τί ἐκτανύει καὶ οὐχ ἐστῶτος βελουлкеῖ; ἡδύνατο μὲν καὶ ἐστῶτος βελουλκεῖσθαι, ἀλλ' οὐ μόνον τοῦ βελουλκεῖν ἔδει· συναγέντος γὰρ τοῦ βέλους ἔνδοθεν τοῦ μηροῦ, οὐκ ἄλλως ἦν αὐτὸ ἐκβληθῆναι ἢ διὰ χειρουργίας, ὅθεν φησὶ τὸ τάμνε μαχαίρῃ· καὶ δῆλον ὡς μαχαίρῃ τὸ σῶμα τεμὼν ἐκβάλλει αὐτό. τινὲς Ἀχιλλεΐαν τὴν βοτάνην λέγουσι. καὶ πόθεν αὐτῷ τὸ φάρμακον; ἴσως μὲν συμπεριφέρει τὴν ρίζαν ὡς χρήσιμον εἰ ἐντύχοι τραυματίαν φίλῳ, καὶ μάλιστα εἰκὸς αὐτὸν νῦν εἰληφέναι, ὅτι ἐπὶ τραυματίαν ἔρχεται. τάχα δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου λειμῶνος τὴν ρίζαν ἔλαβεν ἔμπειρος ὢν. ἴσως δὲ καὶ θεράπων πεμφθεὶς κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκόμισεν. ἐζήτηται δὲ καὶ τὸ ὁποῖα ἦν ὅλως ἡ ρίζα, ἢ αὐτὸν κατέπαυσε. λέγουσιν αὐτὴν εἶναι τὴν καλουμένην ἀριστολοχίαν, ἣν καὶ ἴσχειμον καλοῦσιν. διὰ τί χερσὶ καὶ οὐ μᾶλλον λειαντικοῖς ὀργάνοις; ὅτι οὐκ ἔδει πολλῆς λεπτότητος τῷ φαρμάκῳ, τοῦ αἵματος, ὡς φησι, κελαρύζοντος καὶ ἀποπτύοντος τὸ λεπτὸν καὶ χνοῶδες. τῷ δὲ Μενελάῳ ἐπιτάσσει τὸ φάρμακον (Δ 219), βραχείας οὔσης τῆς τοῦ τραύματος φορᾶς. Ὅφρα μὲν Ἔκτωρ ζωὸς ἦν καὶ μὴν ἰ ' Ἀχιλλεύς , καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλ ε , τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦε ν . ἀπορίαν εἰκότως παρέσχε τὰ ἔπη ταῦτα, ἃ περὶ τοῦ τεύχους τῶν Ἀχαιῶν ὁ ποιητὴς ἀναπεφώνηκεν. τὸ γὰρ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔμενεν ἔμπεδον ἐφ' ὅσον ὁ μὲν Ἔκτωρ ἔζη καὶ ἐμῆνιεν Ἀχιλλεύς, ἡ δὲ τοῦ Πριάμου πόλις ἀνάλωτος ἔμενε, μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν Ἰλίου καὶ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἀχαιῶν τότε κατηρεῖφθη· ἔτι γὰρ τοῦ πολέμου συνεστῶτος καὶ Ἀχιλλέως μηνιόντος, Ἔκτορος δὲ περιόντος καὶ ἀριστεύοντος, ὑπὸ τῶν Τρώων τὸ τεῖχος τῶν Ἀχαιῶν κατηρεῖφθη καὶ διοδεύσιμον γέγονε τοῖς πολεμίοις· ὁ μὲν γὰρ Σαρπηδῶν τὰς ἐπάλξεις αὐτοῦ καὶ μέρος τι καταβέβληκεν, ὁ δὲ Ἔκτωρ τοὺς ὀχῆας αὐτοῦ καὶ τὰς πύλας διέρρηξεν, ὁ δὲ Ἀπόλλων σχεδὸν ὅλον αὐτὸ διέλυσε. φησὶ γὰρ ἐπὶ μὲν Σαρπηδόνο· Σαρπηδῶν δ ' ἄ ρ ' ἔπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν ἔλ χ ' , ἡ δ ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές , αὐτὰρ ὑπερθε τεῖχος ἐγυμνώθη , πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον (M 397—99), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἔκτορος ὡς Ἔκτωρ

ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀείρα ς , αἱ ῥά πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυία ς . στή δὲ μά λ ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσα ς , εὖ διαβά ς , ἵνα μή οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη , ῥῆξε δ ' ἅ π ' ἀμφοτέρους θαιρούς · πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύν η , μέγα δ ' ἀμφὶ πύλαι μύκο ν , οὐ δ ' ἄ ρ ' ὀχῆες ἐσχεθέτη ν , σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη λαὸς ὑπαὶ ῥιπῇ ς . ὁ δ ' ἄ ρ ' ἔσθορε φαίδιμος Ἑκτω ρ , κέκλετο δὲ Τρώεσσι ν , ἐλιζάμενος κα θ ' ὄμιλο ν , τεῖχος ὑπερβαίνειν · τοὶ δ ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν · αὐτίκα δ ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν , οἱ δὲ κα τ ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας (Μ 453. 54; 57—62; 67—70), ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Τρώων· τῇ ῥ ' οἷγε προχέοντο φαλαγγιδό ν , πρὸ δ ' Ἀπόλλων αἰγί δ ' ἔχων ἐρίτιμο ν , ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μά λ ' , ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης ἢ ἀθύρματα νηπιέσιν ἄψ αὐτίς συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρω ν . ὥς ῥα σ ύ , ἦιε Φοῖβ ε , πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν σύγχεας Ἀργείων (Ο 360—66). οἱ δὲ Πανελλήνηες τοῖς γεγενημένοις μαρτυροῦντές φασι συμφώνως· τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπε ν , ᾧ ἐπέπιθε ν , ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι , οἱ δ ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσι (Ξ 55—57). τὸ καταρριφέν οὖν τεῖχος οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων μόνων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐν τῷ τῆς μήνιδος χρόνῳ, τοῦτο λέγειν ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρὸς ἐν τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ διαμεμενηκέναι μέχρι πορθήσεως Ἰλίου ἄπορον. εἰς λύσιν οἱ μὲν οὖν γραμματικοὶ κατὰ τοῦ πλείστου μέρους ἀξιοῦσι λέγειν ἔμπεδο ν· ὀλίγον γὰρ εἶναι τὸ σαλευθέν ὑπὸ τῶν Τρώων. ἀγνοοῦσι δὲ οὗτοι, ὅτι τινὰ, κἂν ἐκ μέρους πάθῃ, οὐτ ' ἔμπεδά ἐστιν οὐτ ' ἀρηρότα. καὶ ἀμφορεὺς διατρηθεὶς, κἂν σχεδὸν ὅλον τὸ κύτος ἄθραυστον ᾗ, οὐκέτι ἐστὶν ἔμπεδος ἀμφορεὺς ἀλλ' ὄστρακον, καὶ τεῖχος, ὃ μηκέθ' οἷον φυλάσσειν τοὺς τευχίσαντας, οὐκέτ' ἂν εἴη ἔμπεδον τεῖχος ἀλλὰ σωρὸς λίθων. μήποτ' οὖν ἢ ἔμπεδον λέξις οὐκ εἴληπται νῦν μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ ἀσφαλὲς καὶ ἀρηρὸς, οὐδέ ἐστιν ὅμοιον τῷ οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον ἀλ λ ' ἀλαλύκτῃ (Κ 93) οὐδέ τῷ τοῖ δ ' ἄ ρ ' ἔσαν δίδυμο ι , ὃ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν (Ψ 641), ἀλλὰ κυρίως νῦν ἐξενήνεκται, τὸ πέδον ἐχούσης ἐντεταγμένον τῆς λέξεως, ὥστε σημαίνοι ἂν τὸ ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον καὶ μὴ ἀλίπλοον· ἀντέθηκε γὰρ τὸ ἔμπεδον τῷ ἀλίπλῳ, τὸ ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὸ αὐτῆς ἀλίπλου γινόμενον· οὐ γὰρ ἔφη· τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀπόρθητον ἦν καὶ ἄθραυστον, ἀλλ' ἔμπεδον, καὶ πάλιν· οὐτὶ πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν (Μ 9). τί οὖν πάσχει ὕστερον; τῶν ποταμῶν πάντων, φησὶν, ὁμόσε στόμα τ ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων , ἐννήμαρ δ ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὕε δ ' ἄρα Ζεὺς συνεχέ ς , ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τεύχεα θεῖ η . αὐτὸς δ ' ἐννοσίγαιος ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν ἡγεῖ τ ' , ἐκ δ ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπ ε , φιτρῶν καὶ λαῶ ν , τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιο ί , λεῖα δ ' ἐποίησεν πα ρ ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον (Μ 24—30). ὥστε εἰ καὶ πεπτωκὸς ἦν τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πέδῳ ἦν τὰ πτώματα καὶ τὰ θεμέλια· ὕστερον δὲ πάντα δι' ὕδατός φησιν εἰς θάλασσαν ἐξενεχθῆναι. συνεστώσης δὲ τῆς πόλεως οὐδὲν τοῦ τεύχους ἀλίπλου γέγονεν, οὐδ' ὅτε Ξάνθος ἐπλημμύρει κατ' Ἀχιλλέως. καὶ τὸ κατὰ μεταφορὰν δ' ἔμπεδον, τὸ σημαῖνον τὸ ἀκίνητον, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πέδῳ μενόντων ἀκινήτων λέγεται. τὸ δὲ τεῖχος καθ' αὐτὸ μὲν ἐκινήθη, ἐκ μέντοι τοῦ πεδίου οὐ κατηνέχθη εἰς θάλασσαν, ὅπερ φησὶν αὐτὸ ὕστερον παθεῖν. διὰ τί σχεδὸν ὅλου καταλυθέντος τοῦ τεύχους ἐν τῷ πολέμῳ, πρῶτον μὲν ὑπὸ Σαρπηδόνης Σαρπηδῶν δ ' ἄ ρ ' ἔπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἔλ χ ' , ἢ δ ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερέ ς , αὐτὰρ ὕπερθε τεῖχος ἐγυμνώθη (Μ 397—99), μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων [ῥε ῖ ' ὄχθα ς] καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων ἐς μέσσον κατέβαλλ ε , γεφύρωσεν δὲ κέλευθον (Ο 355—57), καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μά λ ' , ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης· ὥς ῥα σ ύ , ἦιε Φοῖβ ε , πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν σύγχεας Ἀργείων (Ο 361. 62. 65. 66)· πῶς οὖν, πεπτωκός τοῦ μέρους τοῦ τεύχους, φησὶν ὁ ποιητής· ὄφρα μὲν Ἑκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήν ι ' Ἀχιλλεύ ς , τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦε ν , ὅτε δὲ, φησὶν, ἑάλω ἢ πόλις, Ἀργεῖοι δ ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρί δ ' ἔβησαν· δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων τεῖχος ἀμαλδῦναι (Μ 10—12. 16

—18); ρητέον οὖν ὅτι ἔμπεδον οὐ τὸ ἐδραῖον καθὰ νῦν σημαίνει ἡ λέξις, ἀλλὰ κυρίως τὸ ἐν τῷ πεδίῳ· καὶ πεπτωκὸς δὲ τὸ τεῖχος ἐν τῷ πεδίῳ ἔκειτο. οὐκ εἰς πτώσιν οὖν τινα ἢ ἀναβολή, ἀλλ' εἰς τε τὴν τοῦ παντὸς πτώσιν καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ πεδίου ἐκβολήν. τὸ γὰρ ἐπάγγελμα· ὄφρα κε θάσσον ἀλίπλοα τείχεα θεῖ η· καὶ πάντα τὰ θεμέλια κύμασι πέμπε, λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, αὗτις δ' ἡῖονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε, τεῖχος ἀμαλδύνας (M 26—32). ἀντίκειται οὖν τὸ ἀμαλδύναι τὸ τεῖχος, ὅπερ ἐστὶν ἀφανίσαι ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἦν, τῷ ἔμπεδον εἶναι. οὐκ ἂν οὖν τὸ ἔμπεδον σημαίνοι τὸ ὀρθὸν ὅλον καὶ ἀκίνητον, ἀλλὰ μόνον τὸ πεδίῳ κείμενον. οὕτω καὶ Ἄρατος ἐπὶ τῶν φυτῶν τῷ ἔμπεδον κέχρηται, εἰπὼν (Phaen. v. 13)· ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται, ἀντὶ τοῦ ἐν πεδίῳ καὶ τῇ γῇ κείμενα. διὰ τί τὸ τεῖχος οἱ μὲν Ἀχαιοὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐποίησαν, ὁ δὲ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐννέα ἡμέραις κατέβαλον; ἄλογον γὰρ τὸ μὲν χαλεπώτερον ῥαδίως τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι, τὸ δὲ ῥᾶον, τὸ καταβαλεῖν τοῦ οἰκοδομῆσαι, τοὺς θεοὺς μόλις ρητέον δὲ οὐκ εἰς τὸ καταβαλεῖν ταῖς ἐννέα ἡμέραις κέχρηται, ἀλλ' εἰς τὸ ἀλίπλοα γενέσθαι, καὶ τὰ θεμέλια καὶ εἰς τὴν θάλασσαν κατενεχθῆναι φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί (v. 29), καὶ ἔτι λειῶσαί τε τὸν τόπον καὶ αὐθις δ' ἡῖονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι (v. 31), οὐ μὴν τὰ πρὸς τὸ καταβαλεῖν συνηρημένα εἰς τὸ τέλειον τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ τῆς ἡῖονος τὴν εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀποκατάστασιν. ἅμα δὲ καὶ τῷ ποιητῇ ἡ μὲν τῶν Ἀχαιῶν τειχοποιία οὐ παρῆχε τὴν διατριβήν· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τοὺς ἀριστεὰς ποιῆσαι λιθοφοροῦντας· ἡ δὲ τῶν θεῶν μεγαλοπρεπής· τοῖς γὰρ ποταμοῖς καὶ τῇ τριαίνῃ διέλυον τὸ τεῖχος. Καλλίστρατος δὲ ἡξίου ἐν δ' ἡμῶν ἐς τεῖχος γράφειν, δασύνοντας τὸ ἐν, ἐπεὶ μηδέποτε καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐννῆμαρ ὁ ποιητὴς εἴρηκεν, ἀλλὰ πάντως ἐπάγων τὴν δεκάτην· ἐννῆμαρ μὲν ἀνά στρατόν, τῇ δεκάτῃ τε (A 53. 54). ἄλογον τοὺς μὲν ἀνθρώπους ποιῆσαι <om. B> μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ τεῖχος, τοὺς δὲ θεοὺς ἐννέα ἡμέραις καθελεῖν. οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς λέξεως λύουσι· τὸ γὰρ ἐννῆμαρ εὐεπιπτώτως λέγουσι λέγειν Ὀμηρον. οἱ δὲ δασύνουσιν, ἵνα ἦ ἐν <ἐνδὸς L> ἡμῶν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ὅτι τότε βουλόμενος παντάπασιν ἐξαλειψαί τὸ τεῖχος πλασθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοσοῦτον χρόνον ἐποίησε τῆς καθαιρέσεως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ πρέπει τοὺς ἀριστεὰς εἰσάγειν τειχοδομοῦντας ἐν πολλαῖς ἡμέραις, ἀπρεπεστέρας οὔσης τῆς ὑπηρεσίας. πολλάκις ἀπὸ διαφορῶν κλίσεων συνέμπτωσις γενομένη πλανᾷ τοὺς πολλούς, ὡς ἐνδὸς ὄντος τοῦ σημαινομένου, ὥσπερ ἔχει τὸ εἶσαντο ο. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβον, καὶ τὸ ἐπορεύθησαν, καὶ ἴσος καὶ ὅμοιος γενόμενος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ δὲ ὁμοιώθη ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ μὲν οὖν δηλοῖ τὰ τοιαῦτα· εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέι (ε 281), ὑπέλαβεν—τὸ δὲ ὡς ῥινόν, ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων· οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς ἐρινεός· ἦν γὰρ ὡς ὅτε ἐρινός—, καὶ τὸ εἶσομαι αἶ κε τύχοιμι (χ 7), ἀπὸ τοῦ εἶδω, εἶσομαι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδῆσαι· τὸ δὲ εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας (N 45), ὁμοιώσας, καὶ τῷ μιν ἐεισάμενος (B 22), καὶ εἶσατο δὲ φθογγήν (B 791), ἀντὶ τοῦ ὁμοίωσε, καὶ εἰδόμενος Ἀκάμαντι θεῶ (E 462). [τὸ μέντοι εἶσατο νηῶν ἐπ' ἀριστερά (M 118) ἀπὸ τοῦ ἴω γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἵομεν· σημαίνει γὰρ τὸ ἐπορεύθη.] τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβεν ἐκ τοῦ εἶδω, ὁ μέλλων εἶσω. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ὁμοίωται ἀπὸ τοῦ εἴσκω. τὸ δὲ εἶσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ ἔω. ὡσαύτως κἀν τῷ αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἄργεστᾶο Νότοιο εἶσομαι, ἡγουν πορεύσομαι, ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν (Φ 334). ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅθι οἱ καταεἶσατο γαίῃ (Λ 358), ἀντὶ τοῦ κατεπορεύθη καὶ ἐν τῇ γῇ ἐπάγη, ἐπεστηρίχθη, καὶ ἐν ἄλλοις ἐν γαίῃ ἴσαντο (Λ 574). καὶ εἶσομαι ἀντὶ τοῦ γνῶσομαι, ὡς τὸ εἶσομαι αἶ κε μ' ὁ Τυδείδης (Θ 532). βαρβαρική ἢ ἀπειθεία. μιμούμενος δὲ τὴν ἀλήθειαν ὁ ποιητὴς ἕνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰσάγει· διὰ τί δὲ ἕνα τοῦτον; ὅτι μάλιστα τοῖς ἵπποις ἡγάλλετο, καταστέλλει οὖν τὴν τῶν πολλῶν ἀλαζονείαν. τὸ ἀναπεπταμένας εἶχον ἀνέρες οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἠνεωγμένας μόνον, ἀλλ' ἠνεωγμένας κατεῖχον αὐτάς, ὅπως τοὺς μὲν φίλους εἰσδέχωνται, τῶν δ' ἐχθρῶν βιαζομένων ἐπικλείωσιν. αὐτὸς δὲ

τὴν λύσιν δέδωκε σαφέστερον ἐπὶ τοῦ Πριάμου παραστήσας, ἔνθα φησὶ πεπταμένης ἐν χερσὶ πύλας ἔχε τ', εἰσόκε λαοὶ ἔλθωσιν προτὶ ἄστρ' πεφυζότες· αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες, αὖθις ἐπιθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας (Φ 531 sq.). ἐν τῇ τειχομαχίᾳ τεταράχθαι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα· Ἀσίῳ ἐπελθόντος κατὰ τὰς πύλας τῷ τείχει, ἐπιλέγει ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ· νήπιον, ἐν δὲ πύλῃσι δ' ὁ ἄνδρας εὖρον ἀρίστου, υἱὰς ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν, τὸν μὲν Πειριθόου υἱὸν, κρατερὸν Πολυποίτην, τὸν δὲ Λεοντήαν, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρηα. τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι (Μ 127—132). διὰ γὰρ τούτων εἰπὼν τὸν Λεοντήαν καὶ Πολυποίτην πυλάων προπάροιθεν ἐστάναι ὡς δρυὲς, ἀναμένοντας ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδὲ φέβοντο (ν. 136), εἶτα ἐπάγων περὶ τῶν κατὰ τὸν Ἄσιον· οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐύδητο, βόας αὖς ὑψὸς ἄνασχομένοισι, ἔκτιον μεγάλῳ ἀλαλητῶ Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα θώονά τε Οἰνόμαόν τε (ν. 137—40), πάλιν ποιεῖ τοὺς περὶ τὸν Λεοντήαν καὶ Πολυποίτην ἔνδον ἐόντας, οὓς πρόσθεν ἔξω ἐστάναι ἔφη· ἐπάγει γάρ· οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν· αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε, ἐκ δὲ τῷ αἰζάντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην, ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε (ν. 141—46), καὶ πληρώσας τὴν παραβολὴν ἐπάγει ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένων (ν. 150. 51). διὰ γὰρ τούτων φαίνεται ταραχὴ τῶν ἐπῶν, πρότερον μὲν ὡς ἔξω ἐστώτων, αὖθις δὲ ὡς ἔνδον ὄντων καὶ ἐξιόντων. ὅθεν οἱ μὲν ἡξίουσαν προτάττειν ταῦτα τὰ ἔπη· οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς, ἴν' ἢ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον· ἐν δὲ πύλῃσι δ' ὁ ἄνδρας εὖρον ἀρίστου, υἱὰς ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν· οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς ὄρνυον (ν. 127. 8; 141. 2)· εἶτα συνάψαντες τοὺς ἐφεξῆς, ὧν ἡ ἀρχὴ αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν, ἐκ δὲ τῷ αἰζάντε, ἀγροτέροισι σύεσσι, ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν, ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς ἄντην βαλλομένον, λαοῖσι καθύπερθε (143—47; 51—53), εἶτα ἀνατρέχουσιν ἐπὶ τὸ τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε (ν. 131), καὶ καταβάντες τοὺς δέκα στίχους ἄχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (ν. 140) ἐπάγουσιν οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισι (ν. 154) καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡφαιστίων δὲ διπλῆν τὴν γραφὴν εἶναι ἔφη καὶ δεῖν παραγράφειν ἢ τοὺς δέκα στίχους τοὺς ἀπὸ τοῦ τῷ μὲν ἄρα προπάροιθεν (ν. 131) μέχρι τοῦ Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα (ν. 140) ἢ τοὺς ἑπτὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς (ν. 141) μέχρι τοῦ λαοῖσι καθύπερθε (ν. 153). μήποτε δὲ, κἂν οὕτως μένη ἡ γραφὴ καὶ ἡ τάξις, οὐδὲν ἄτοπον, πρότερον μὲν εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι περὶ τὰς πύλας ἦσαν οἱ περὶ τὸν Πολυποίτην (ἐν δὲ πύλῃσι δ' ὁ ἄνδρας εὖρον ἀρίστου, ν. 127), ἐπισημηνάμενον τε ὅτι καὶ ἔξωθεν ἐστώτας εὖρον, εἶτα καὶ ἐπαναδραμόντος, ὅπως περὶ τὰς πύλας ἔχοντες τοὺς τε ἔσω παρῶρων, ἐπιόντας βλέποντες τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον, αὐτοὶ τε προεκδραμόντες ἀνέμενον πάντες ἔξω τὸν Ἄσιον. καὶ γὰρ οὗτος εἷς τρόπος ἐρμηνείας, ἐκ τῶν ὕστερον ἀρξάμενον ἀναδραμεῖν εἰς τὰ πρῶτα καὶ πάλιν συνάψαι ταῦτα τοῖς ὕστεροις. καὶ ἔστι συνήθης ὁ τρόπος τῆς ἐρμηνείας τῷ ποιητῇ. οὕτως γὰρ εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τὴν μῆνιν εἰπὼν κεφαλαιωδῶς, ὅσων κακῶν αἰτία γέγονε τοῖς Ἕλλησιν, ὕστερον ἐπὶ τὰ αἴτια ἀνατρέχει ταύτης καὶ ἐπεξεργάζεται δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τὰ κατ' αὐτήν. οὕτω καὶ περὶ τῆς νόσου εἰπὼν· Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί, οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμασεν ἀρητῆρα Ἀτρεΐδης (Α 9 sq.), ἐξῆς ἐπέξεισι, πῶς ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν νόσον. καὶ ἐνταῦθα τοίνυν εἰπὼν, ὅτι περὶ τὰς πύλας εἶχον οἱ περὶ τὸν Λεοντήαν καὶ ἀνέμενον πρὸ τῶν πυλῶν ἐστώτες ἐπερχόμενον τὸν Ἄσιον, ἐπαναδραμὼν ἐξηγεῖται τὰ κατὰ μέρος, ὅτι τέως μὲν ἔνδον ἦσαν προτρεπόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, εἶτα, ἐπειδὴ ἐθεάσαντο τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον ἐπιόντας καὶ πεφευγότες τοὺς Ἕλληνας, αὐτοὶ αἰζάντες πυλάων πρόσθε μαχέσθην (Μ 145). τὰ οὖν κεφαλαιωδῶς ἐκτιθέμενα προλαμβάνειν εἴωθε τὸ

συμπέρασμα· τὰ δὲ ἀνάπτυξιν ἔχοντα πολλῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀναδραμόντα οὕτω κάτεισιν ἐπὶ τὸ τέλος. ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὠπλισμένου· ἔστι δὲ μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν ὀχλήματι γενόμενον. ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, πρῶτον μὲν διὰ τὸ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι· εἶτα διὰ τὸ ἀργαλέον δέ με ταῦτ' α' φησὶ γὰρ ὅτι καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν. εἶτα καὶ διὰ τὸ Λαπίθαι· οὐ γὰρ δεῖ <ε δὴ corr. B> , φησὶ, καὶ <om. L> τοὺς πατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς Λαπίθας καλεῖν. Πῖος δὲ ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν, ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἱππήλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς πύλας· τῷ δὲ ἄλλας μικρὰς εἶναι οὐδείς· εὖ φρονῶν ἀντίποι· πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ φεύγειν διὰ μιᾶς εἰσῆι; τὸ δὲ ἀργαλέον δέ με ταῦτα πάνυ μετρίως φησὶν εἰρησθαι <εἰρ. φης. L> · ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρουμένων κατάλογον <κατὰ λόγον Lp> διεξιὼν καὶ τρόπους τῶν ἀναιρέσεων καὶ λόγους τῶν ἀναιρούντων καὶ πιπτόντων καὶ συμπτώματα τῆς τύχης καὶ πολυμερῆ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τούτων διήγησιν. τὸ δὲ Λαπίθαι γελοιότατον <γελοιότερον L> · πῶς γὰρ ἄλλως ἢν ὀνομάσαι <corr. ex ὀνομάσαι B> τοὺς τῶν Λαπιθῶν υἱοὺς ἢ τῷ πατρικῷ ὀνόματι; ζητεῖται δὲ, πῶς ὁ Ζεὺς ἐπικρατεστέρους θέλων ποιῆσαι τοὺς Τρῶας σημεῖον αὐτοῖς κωλυτικὸν ἐπιπέμπει· φησὶ γὰρ ὄρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶς ι. ῥητέον οὖν, ὅτι νίκην μὲν ἐβούλετο τοῖς Τρωσίν, ἐξελεῖν δὲ τὸ δέος τῶν Ἑλλήνων· οὐ γὰρ κατὰ προαίρεσιν αὐτοὺς ἰδίαν ἐμίσει, ἀλλὰ χαριζόμενος Θέτιδι. πῶς οὐ λέγει ἀπ' ἄλλων ὁρῶν τὴν τῶν ἀνέμων θύελλαν ἐξεγείρεσθαι ἀλλ' ἐκ τῶν Ἰδαίων; καὶ λέγομεν, ὡς διὰ τὸ ὑλικὸν πρωταίτιον. αἴτιον γὰρ καὶ ἀρχὴ τῶν ἀνέμων τὸ ὕδωρ· ἐπεὶ γοῦν καὶ ἡ Ἴδη πολυπίδακος φαίνεται, εἰκότως ἀπ' αὐτῆς ἡ τῶν ἀνέμων θύελλα ἐξεγίρεται. ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ κλιμάκων ἀκούσας καὶ τὸ προκρόσσας ἀποδιδούς ἐπὶ τῶν νεῶν κλιμακῆδόν (τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυον, Ξ 35), τὸ πύργων ἔρυον ἀποδίδωσιν ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, ἀποδιδούς ἀνεῖλκον [ὡς κλειστῶν καὶ συγκαμπτῶν οὐσῶν τῶν κλιμάκων]. παραμυθεῖται δὲ ἐξ Ὀμήρου τὸ πύργων ἔρυον ἀποδιδούς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, ἐκ τούτων· οἱ δὲ μένοντες ἔστασαν ν , ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὀρμήσειεν (Δ 333—5), ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Τρῶας ὀρμήσειεν· οὕτω καὶ τὸ πύργων ἔρυον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους ἔρυον, καὶ ἀκόντισαν Ἰδομενεὺς (Ν 502). οὐκ εἰσὶ δὲ κρόσσαι αἱ κλίμακες, ἀλλὰ μᾶλλον οἱ ἐξέχοντες λίθοι ἐν τοῖς πύργοις, οὓς ποιοῦσιν εἰς τὸ ἐμποδίζειν τὰς τῶν μηχανημάτων ἐμβολάς. οὕτω καὶ κροσσούς ἱματίων λέγομεν τοὺς ἐξέχοντας στήμονας· καὶ πρόκροσσαι δὲ αἱ νῆες αἱ μὴ ἐπ' ἴσου στίχου εἰλκυσμέναι ἀλλ' ἐξέχουσαι εἰσιν, ἐφ' ὧν διὰ τὸ μὴ πάντας ἔχειν ἰσαριθμούς ***** στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον (Μ 259), τοὺς λεγομένους προμαχῶνας. Π 558. Αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινὴν ὥ. ἀδύνατόν φασιν· εἰ γὰρ ἀπετράπη ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπὶ τὴν Μυσίαν κατὰ τὰ τῆς Ἀσίας ἔθνη, ἀδύνατον τὴν Θράκην καθορᾶν οὖσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως· οὐ γὰρ λέγει τὴν Θράκην αὐτὸν βλέπειν, ἀλλὰ τὴν Θρακῶν γῆν, ἣς ἦσαν ἄποικοι, κατοικοῦντες δὲ Ἀσίαν, Βιθυνοὶ τε καὶ οἱ Θυνοί, Θρακῶν ἄποικοι. εἰ συνεχῆ, φησὶ, προέβαινε, πῶς παρακατιῶν φησι τρις μὲν ὀρέξατο (ν. 20); ἢ τάχα τὸ κραῖπνᾶ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ ἰσχυρά. ἐζήτῃται διὰ τί εὐθέως οὐ πορεύεται εἰς Τροίαν ὁ Ποσειδῶν, ἀλλὰ τὸν χρόνον δαπανᾷ πορευθεὶς εἰς Αἰγᾶς. ῥητέον οὖν ὅτι δυοῖν ἔνεκα πραγμάτων μεμηχάνηται αὐτῷ ἡ ἀποδημία, πρῶτον μὲν ἵνα ἀποπλανήσῃ τὸν Δία ὡς ἀπολελοιπῶς τὸν πόλεμον, δεύτερον δὲ ἵνα καθοπλισθῇ εἰς τὸν τοῦ Διὸς πόλεμον, ἐὰν ἄρα φωραθεὶς εἰς τὴν συμμαχίαν κινδυνεύσῃ. τίνος δὲ ἔνεκεν ἐπὶ τὰς Αἰγᾶς ἄπεισι, καὶ δυνάμενος ἐν Τροίᾳ εὐθὺς γενέσθαι μετὰ τὸ λιπεῖν τὴν Σαμοθράκην; ἴσως οὖν πρὸς κατάπληξιν τῶν Τρώων ἄπεισι τὸ ξίφος ληψόμενος v. ad p. 183, 17. πῶς δὲ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν οὐκ ἔλαθε τὸν Αἴαντα; καὶ ῥητέον ὅτι φαντασίαν τινὰ παρέχει τὸ θεῖον ἑαυτοῦ. διὰ τί δὲ οὐκ ἄλλον πέμπει, ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν; ὅτι ἐν τῷ θορύβῳ κεχώρισται τῶν δορυφόρων, καὶ ἡ σκηνὴ πλησίον ἦν, καὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχεῖς, καὶ παρῶν δὲ ὁμοῖος ἦν τῷ μὴ

παρόντι δόρυ μὴ ἔχων Ψ 269. (=Vat. ζητ. θ') edit. in fine operis. ἐν τοῖς οὕτω λεγομένοις τοῖς δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πτολέμοιο πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσα ν, ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνα τ' ἔλυσεν δυνατώτερα καὶ τολμηρότερα ἀπὸ τῶν εἰς πέρατα σχοινία συμβαλλόντων καὶ εἰς δεσμὸν ἐπαλλαττόντων τὰ πέρατα, ἔπειτα τεινόντων μετενήνοχεν, ἔριδος, λέγων, καὶ πολέμου τὰ πέρατα ἐναλλάξαντες καὶ δῆσαντες ἐτάνυσαν ἐπ' ἀλλήλους, οὕτως ἰσχυρῶς τὴν ἔριν τῷ πολέμῳ συνδήσαντες, ὡς τὸν δεσμὸν τοῦτον ἄρρηκτον μὲν εἶναι καὶ ἄλυτον αὐτοῖς, πολλῶν δὲ γούνα τ' ἔλυσεν. σκέψαι δὲ εἰ μὴ κακοζήλως εἶπε τὸν μὲν δεσμὸν ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον ν, πολλῶν δὲ γούνα τ' ἔλυσεν, ἐν δὲ ἄλλοις οὐκ ἔφη ἄρρηκτον ἀλλ' ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν (Υ 55), καὶ ἐν ἄλλοις. τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σκαίρειν τινὲς συγχέουσι, ταῦτόν δηλοῦν νομίζοντες, καίπερ Ὅμηρου διακρίνοντος· τὸ μὲν γὰρ σπαίρειν μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει ἀσπαίρειν· ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα (μ 254) καὶ ἀσπαίροντα λαβῶν (τ 229) καὶ ἡ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν ἔγχεος (Ν 443) καὶ ἡσπαι ρ' ὡς ὅτε βοῦς (Ν 571). τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ α· μολῆ δ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο (Σ 472). ἔστιν οὖν ἡ διαφορὰ ὅτι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουςόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ κατὰ τὸν ποιητὴν βοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν ἔμμουςον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον. οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρων καὶ τὸν σκάρων κατὰ διαφόρους ἐννοίας προσηγορεῦσθαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίας ἐκατέρων γινομένης. τὸ δὲ σκαίρω πάντως ὀξύτερας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πολύσκαρθμον Μύριναν προσεῖπεν ὁ ποιητὴς (Β 814) μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ὡς φασι, καὶ εὐσκάρθμους ἵππους (Ν 31). ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ σκιρτᾶν καὶ σκαρδαμυκτεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται. ad ζητ. ιγ' (in fine operis). πῶς δὲ τοὺς τοσοῦτους ἡγεμόνας ἐνὶ κτίλῳ εἴκασεν; ὅτι πάντων ἡγεμονικώτατος ἦν Αἰνείας. εἰ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν, πῶς ἀκοντίζει; ὑποκεχωρήκει γὰρ Ἰδομενεὺς ὡς πόρρωθεν ἀγωνιούμενος. ἐζήτῃται δὲ πῶς θεὸς ὦν ὁ Ἄρης οὐκ ἤδει περὶ τοῦ υἱοῦ. ῥητέον οὖν ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οἱ θεοὶ σωματικῶς λαμβανόμενοι ἀνθρωποειδῶς ἐφίστανται· ἀθανασίᾳ γὰρ διαφέροντες μόνον ἀνθρώπων τοῖς αὐτοῖς ἐνέχονται πάθεσιν. Ε 576. *ibid.*, ad p. 84, 24 sqq. v. Herm. XIV, p. 248. Θ 233, p. 122, 15; *ibid.* ad lin. 22. in fine operis ad ζητ. 34. τὸ βουγῖον ἀκουστέον διὰ τὸ ὑπερμεγέθη ἔχειν βοεῖαν <βοείαν L> ἀσπίδα, ὡς εἰ ἔλεγεν· ὁ γαῖων ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς κύδει γαῖων (Α 405). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρου· νῦν μὲν μή τ' εἴης βουγῖαι μήτε γένοιο (ς 79), χαριεντιζομένου ἀκουστέον διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἂν ἔχοντος ἀσπίδα. λέγει δὲ μὴ εἴης μέγας μηδὲ γένοιο μέγας, ὥς ὅμοιον τὸ ἥ μάλα Ἴρος ἄϊρος (ς 73), ἀπαγγέλλων ὅτε πού τις ἀνώγοι (ς 7). τούτῳ <B ex οὕτως corr.> ὅμοιον τὸ οὕτω γὰρ κεν δὴ μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα (ξ 402), ταῦτό τῳ εἴη καὶ γένοιο. ἐζήτῃται δὲ πῶς ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοσοῦτον πίνει, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τῆς Λ. καὶ ῥητέον ὅτι οὐ τοσοῦτον χρόνον ἔπινεν, ἀλλ' Ὅμηρος, κατὰ παρέκβασιν ἀπαγγείλας τὰς πράξεις, βουληθεὶς δὲ ἐπὶ τὸν Νέστορα μεταβῆναι, πάλιν ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ἤρξατο, ἀφ' ἧσπερ αὐτὸν καὶ κατέλιπε ποιοῦντα. ἀκολάστως, φασι, καὶ ὡς μέθυσοις πίνει. τάχα γοῦν τὸν κυκεῶνα πίνειν φησὶν, ὃς εἶχε καὶ οἶνον. τινὲς δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἰαχή, καὶ τὸ ἐξῆς οὕτως· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ἀσκληπιάδην πίνοντα ἔφη. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τῷ Μαχάονι, ὡς τὸ σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης (ε 205), παρὼν τε καὶ ἀπών, τὸν τέ περ πλεονάζειν, ὡς τὸ ἔφυγόν περ αἰπὺν ὄλεθρον (ρ 47). ad Λ 624 (in Addendis ad p. 167, 27 sqq.). ἐζήτῃται πῶς ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἀστρατήγως φυγεῖν προστάσσει τοῖς Ἑλλήσι, λέγων νῆες ὅσαι πρῶται [καὶ τὰ ἐξῆς]. ῥητέον οὖν, ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων γινώσκων αὐτοὺς μὴ φευξομένους διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ λαθεῖν ἠδύναντο τοὺς πολεμίους, ἐπιτρέπει αὐτοῖς φεύγειν, ἵνα μὴ δόξη παρὰ δύναμιν κατέχων αὐτοὺς ἔνεκα τοῦ καθ' ἑαυτὸν χρησίου αἵτιος γίνεσθαι τοῦ πάντας ἀπολέσθαι, τούναντίον δὲ εὐνοίαν ἑαυτῷ πορίσεται διὰ τὸ πᾶν ὁτιοῦν αἰρεῖσθαι ποιεῖν, καὶ ὑπομένειν καὶ

τὴν ἐκ τῆς φυγῆς ἀδοξίαν ἔνεκεν τῆς ἐκείνων σωτηρίας. ἡ νοσῶν οὐχ ὁρᾷ τὸ χρειῶδες, ἡ τῶν ἀριστέων πειρᾶται· οἶδε γὰρ ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ μὲν τῶν πραγμάτων κειμένων ὑποπίπτουσι τοῖς ὑπερέχουσιν ἕκαστος, κινδύνου δὲ ἐπιγενομένου δηλοῦσι τὴν προαίρεσιν, οὐδὲν τῆς οἰκείας ἀσφαλείας προτιμῶντες. καὶ ἰδίως μὲν αὐτὸς πάλιν δοκιμάζειν βούλεται. καὶ πρὸς σῶφρονος ὁ λόγος, καὶ οὐκ εὐθὺ πηδήσουσι πρὸς πρᾶξιν. βούλεται δὲ παρακληθῆναι ἑαυτῷ τὸν στρατόν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἡγεμόνων· δι' ἑαυτοῦ γὰρ οὐκ ἐδύνατο, ὡς τοῦ παρόντος κινδύνου διὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν τὴν αἰτίαν φέρων. ἐζήτῃται διὰ τί νῦν Διομήδης συμβουλεύει καὶ οὐχ ὁ Νέστωρ. ρητέον οὖν ὅτι τὸ μὲν γῆρας ἐν τοῖς δεινοῖς ἐστὶν ἐπισχετικόν, ἡ δὲ νεότης θαρσαλεωτέρα. ἄλλως τε καὶ Διομήδης ἐν τῇ προτέρᾳ βουλῇ (I 32 sqq.) θαυμασθεὶς νῦν μᾶλλον τεθάρρηκε καὶ προήρπασε τῶν πρεσβυτέρων τοὺς λόγους. [καὶ] διὰ τί νῦν ὁ Διομήδης ἑαυτὸν γενεαλογεῖ; ρητέον οὖν ὅτι πάνυ ρητορικῶς δεῖ γὰρ ἐν ταῖς συμβουλαῖς προαποδεικνύειν, ὡς εἰσὶν οὐχ οἱ τυχόντες ἀλλὰ πολλῶ κρείττους, ἴν' οὕτως ὡς ἂν καλλίονες εἰπόντες πείσωνται. πῶς δὲ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ὁμοιωθεὶς πρεσβύτῃ ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν ἐφθέγγετο; ρητέον ὅτι τῇ μὲν ὄψει πρεσβύτης ἐφαίνετο, τῇ δὲ φωνῇ τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν ἐπεδείκνυτο. πῶς δὲ ὁ κλέπτων τὴν μάχην βοᾷ; ἐπεὶ εἶπεν· ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκε τ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς (N 837). πῶς πολλάκις Ὀμηρος τὴν γῆν ἄπειρον εἰπών, διὰ τούτων· ταί μιν φέρον ἐφ' ὕγρην [ἡ δ' ἐπ'] ἀπείρονα γαῖαν (α 97. 8), καὶ πάλιν· γαῖαν ἀπειρεσίην (Υ 58), πάλιν διὰ τῆς Ἥρας· εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης; μάχεται γὰρ τὸ ἅμα μὲν αὐτὴν πεπερασμένην ἅμα δ' ἀπείρονα ἀποφαίνεσθαι. εἰ μὲν οὖν ἡ τοῦ ἀπείρου φωνὴ ἐν σημαινόμενον περιεῖχε, τὸ κατὰ ποσὸν ἀδιεξίτητον καὶ ἀπειρομέγεθες, ἐναντιολογία ἂν ἦν· πῶς γὰρ ἡ ἀπειρομεγέθους γῆ πέρατα ἂν ἔχοι; ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄπειρον πολλαχῶς λέγεται, ἄτοπον ἂν εἴη, πλειόνων ὄντων τῶν σημαινομένων, ἐφ' ἐν ἀποταξαμένους ἐλθεῖν, καὶ τοῦτο μαχόμενον. δεικτέον οὖν κατὰ ποῖον σημαινόμενον τὴν πεπερασμένην ἐνδέχεται καὶ ἄπειρον λέγειν. ἡ τοίνυν τοῦ ἀπείρου φωνὴ τάσσεται μὲν καὶ κατὰ ποσόν. διττὸν δὲ τοῦτο, ἢ κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ πλῆθος· κατὰ μέγεθος μὲν, ὅταν ζητῶμεν εἰ ἄπειρος ὁ κόσμος, κατὰ πλῆθος δέ, ὅταν εἰ ἄπειροι οἱ κόσμοι, ὠρισμένοι μὲν κατὰ μέγεθος, κατὰ δὲ πλῆθος ἀδιεξίτητοι ὄντες. σημαίνει δὲ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ πεπερασμένον μὲν τῇ ἑαυτοῦ φύσει, ἡμῖν δ' ἀπερίληπτον, ὧ δὲ σημαινόμενῳ χρῆται Ὀμηρος, ὅταν λέγῃ· Κρήτη τις γὰρ ἴ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, καλὴ καὶ πείρα, περιρρυτοῖς, ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι (τ 172—4), καὶ ἐπὶ τοῦ Χρύσου δὲ τὰ ἄποινα ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς κομίσαντος φέρων φησὶν ἀπερεῖς ἰ' ἄποινα (Α 13), ὅπερ ἐστὶ πολλὰ τῷ πλήθει. τρία μὲν οὖν ταῦτα σημαινόμενα ἐκ τῆς τοῦ ἀπείρου φωνῆς κατὰ ποσὸν δεδήλωται. σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγῆνορος παιδὸς Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν, ἴφθιμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος (Hes. fr. 41 Marksch.; 58 Göttl.)· τὸ γὰρ ἀπειρέσιον ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ κατ' εἶδος ἐξόχου καὶ καλοῦ ἄγαν τέτακται. δυνατόν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Χρύσου κομισθέντα οὕτως ἀπερεῖς ἄποινα λέγεσθαι, οἷον ὑπερβαλλόντως καλὰ καὶ περικαλλῆ. λέγεται δὲ ἄπειρον κατ' ἄλλο σημαινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα κυκλοτεροῦς τε καὶ σφαιροειδοῦς τῶν γὰρ πεπερασμένων ἃ μὲν πρὸς πέρασι λέγεται ὠρισμένοις πεπεράνθαι, ἃ δὲ οὐ· ὡς φέρε ἃ ἀπὸ γραμμῶν ἢ οἷον τοῦ τετραγώνου, πρὸς πέρασι μὲν ἐστὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ καὶ ἐπὶ τι· δύο γὰρ ὄντων περάτων, τὸ μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἀφ' οὗ, τὸ δὲ τέλος εἰς ὃ· ἐστὶ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς τὸ πόθεν ποῖ. τῆς δὲ ὅλης τοῦ κύκλου περιφερείας ***** οὐκέτι· πᾶν γὰρ ὃ ἂν τις ἐπινοήσῃ σημεῖον, ἀρχὴ τέ ἐστὶ καὶ πέρας· ζυνὸν γὰρ ἀρχὴ καὶ πέρας ἐπὶ κύκλου περιφερείας κατὰ τὸν Ἡράκλειτον. τοῦ τοίνυν κύκλου κατὰ τὴν περιφέρειαν ὄντος πεπερασμένου καὶ μὴ ἀπείρου κατὰ τὸ διεξίτητον, οὐκ ἂν λέγοιτο πρὸς πέρασιν αὐτὴ πεπεράνθαι. κατὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν ποθέν ποι διάφορα πέρατα πᾶν τε τὸ ληφθὲν ἀρχὴν εἶναι καὶ

πέρας ἄπειρον ἐκάλουν τὸν κύκλον· ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν σφαῖραν οὔτε ἄπειρον καὶ
 ἀδιεξίτητον οὔσαν κατὰ μέγεθος οὔτε κατὰ ἀριθμὸν, κατὰ δὲ τὸ μὴ πέρασι διαφοροῖς
 ἀφορίζεσθαι. ***** τῆς φωνῆς κατὰ τὰς συντάξεις ἄλλα τε καὶ ἄπερ δὴ καὶ τὸ πολὺ
 σημαίνουσιν· οὕτως γὰρ ἀχανὲς πέλαγος (Plut. Alex. 31?) τὸ μέγα πάνυ, καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς
 ἀφῆτωρ (I 404) ὁ πολυφῆτωρ καὶ πολλὰς ἀφίεις φήμας, οὐχ ὁ μηδεμίαν, καὶ ἄξυλος ὕλη (Λ
 155) ἡ πολύζυλος. οὕτω καὶ ἄπειρος κύκλος ὁ πολυπείρων· οὗ γὰρ ἂν ἔλθῃ τις, τοῦτο αὐτὸ τὸ
 πέρας ἐστί. σημαίνουσιν δὲ τῆς α καὶ τὸ ἴσον, ὡς τὸ ἀρρεπές τὸ ἰσορρεπές, καὶ ἀτάλαντον (e. c.
 B 627) τὸ ἰσοτάλαντον, δύναται καὶ ἀπείρων ἰσοπέρατος εἶναι, ὅτι ὅμοιος πάντη κατὰ τὰ
 πέρατα. τὸ δὲ ἴσον ἐπὶ μόνων σχημάτων κύκλου τε καὶ σφαίρας γίνεται· ὅμοια γὰρ ταῦτα
 πάντοθεν διὰ τὸ τὴν ἐκ μέσου πρὸς τὸ πέρας ἴσην ἀποχὴν εἶναι πάντη. διὰ τοῦτο δὲ καὶ
 ὁμοιομερὴς ἢ τε τοῦ κύκλου περιφέρεια καὶ ἡ τῆς σφαίρας ἐπιφάνεια· καὶ τὸ ὅμοιον πάντη ἐπὶ
 μόνων τῶν σχημάτων τούτων λέγεται. εὐλόγως οὖν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τὸ προσαγορεύειν τὸν τε
 κύκλον καὶ τὴν σφαῖραν ἀπείρονα προήχθησαν. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσι (fr. 247 D.)·
 δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα ἔφη· ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ κρίκος ὁ
 ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνύς, ἀρχὴν τε καὶ τέλος· οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ἃς οἱ
 λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγίδες, οὐκ εἰσιν ἀπείρονες· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁμοιομερὴς. ὁμοίως δὲ καὶ
 Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἐστώσας ἐν ἀπείρονι σχήματι φησὶν ἴστασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ
 πυρὸς σέλας κύκλῳ περίσῃ τ' ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὗξασθε (fr. 407 D.)· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐν τάξει
 κατὰ κύκλον· ὁ γὰρ λόχος ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ ὁ λοχαγὸς ταξίαρχος. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 25) ἐπὶ
 τοῦ συνερραμμένου πανταχῇ χιτῶνος καὶ κατὰ τοῦτο ὁμοίου (πέριξ οὖν ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν
 Ἀγαμέμνονα ἐνέδυσεν)· ἡ πόσιν περιβαλοῦς ὑφάσματι ἀπείρον ι. καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος
 κυκλοτεροῦς ὄντος εἰπὼν ὅραξ τὸν ὑψοῦ τόν δ' ἀπείρον αἰθέρα, ἐπήγαγε κατὰ τί ἄπειρον
 εἴρηκεν, ὅτι κατὰ τὸ τὴν γῆν ἔχειν πέριξ ὑγραῖσιν ἀγκάλαις (fr. 935 D.). μήποτε δὲ καὶ ὅταν
 Ὅμηρος λέγῃ δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν (Θ 340), οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ οὐ
 σημαίνουσι πλῆθος ἀλλὰ τοὺς ἰσχυροὺς, οἳ εἰσιν ἔγκυκλοι καὶ κρικωτοί· πρὸς γὰρ τὴν ἐρώτησιν
 ἡ ἀπόκρισις ἔσται κατὰ λόγον τοῦ σημαυνομένου οὕτως ἀποδοθέντος· ἦρετο μὲν γὰρ αὐτὸν εἰ
 θέλοι δεσμοῖσι κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὐδῆναι παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὁ δὲ ἀποκρίνεται· εἴη μοι
 πολλάκις τοσοῦτοις δεσμοῖς δεθέντα εὐδῆναι, ἴσον τῷ πολυπλασίῳ καὶ πρὸς τούτοις ἀπείροσιν,
 ἐν ταύτῳ λέγων τῷ ἰσχυροῖς· τοῦτο γὰρ αὐτὸς ἐπύθετο· ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κραταιοῖσι
 πιεσθεὶς εὐδῆναι (Θ 336); τὸ δὲ ἰσχυροῖς δηλοῖ διὰ τῆς ἀπείρονος φωνῆς, ἀναφέρων ἐπὶ τοὺς
 κρικωτοὺς καὶ ταύτῃ δυσλύτους. ὡς γὰρ ἀλλαχοῦ εἶπε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτους (Ν 36), οὕτως
 ἐνταῦθα τοὺς ἀπείρονας δεσμοὺς τοὺς ἀλύτους διὰ τὸ ἐν κύκλῳ περιέχειν. εἰ γὰρ ἀπείρονες
 ἀκούοιμεν ὡς ἄπειροι πλήθει, ἄλογος ἔσται ἡ ἀπόφασις, τρεῖς τόσσους εἰπεῖν καὶ ἀπείρους· τὸ
 γὰρ τρεῖς τόσσους πολλαπλάσιόν ἐστι, τὸ δὲ καθ' ὅποσονοῦν πολλαπλάσιον οὐκ ἄπειρον. ὥστε
 ἅμα δεσμοὶ τε εἶεν ἂν καὶ τὸ πλῆθος ἄπειροι· ὁ γὰρ δεσμὸς συνοχὴν καὶ δέσιν ὑπαγορεύων τοῦ
 κατὰ πλῆθος ἀπείρου κεχώρισται. ὅλως τε ἡ ἐρώτησις οὐ περὶ πλῆθους ἀλλὰ περὶ δυνάμεως· εἰ
 γὰρ βουληθεὶς δεσμοῖσι κρατεροῖς πιεσθεὶς εὐδῆναι ἐρωτᾷ, οὐχὶ πολλοῖς. ἄλογον δὲ πρὸς τὸ
 πολλοῖς ὅπερ οὐκ ἐπύθετο ἀποκρίνεσθαι, πρὸς δὲ τὸ κρατεροῖσι μὴδὲν φάναι. λέγοι ἂν οὖν τὸ
 μὲν τρεῖς τόσσους πολλαπλάσιους, ἀπείρονας δὲ τοὺς κραταιοὺς, ὥστε τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ
 σχήματος πεπερασμένου καθ' Ὅμηρον τίθεται. καὶ ἔστι τοῦ κυκλοτεροῦς ἴδιον καὶ
 σφαιροειδοῦς, εἶγε καὶ αὐτὸς πείρατα γαίης φησὶ καὶ ἀπείρονα γαῖαν, ἀδύνατον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
 κατὰ μέγεθος ἢ κατὰ ποσὸν ἀδιεξίτητου ἀπείρου τίθεσθαι πέρας, ἐπὶ δὲ τοῦ περιφεροῦς οἷόν τε.
 ὥστε συνάγεται, εἴπερ ἡ γῆ πεπερασμένη ῥηθεῖσα ἄπειρος πάλιν ἐρρήθη, μὴ διὰ τὸ μὴ ἐξίτητον
 αὐτὴν εἶναι κατὰ μέγεθος εἰρησθαι ἄπειρον, διὰ δὲ τὸ σφαιροειδῆ εἶναι, καὶ τοιαύτην αὐτὴν
 κατὰ σχῆμα ὑπειληφθαι τῷ Ὀμήρῳ. εἰ δὲ καὶ ἀπειρέσιος ὡς μέγας ἀκούοιτο καὶ ἀπερίληπτος

εἰς γινῶσιν ἡμετέραν, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει κατὰ τὴν πρὸς τι σχέσιν· πολλὴ μὲν γὰρ οἰκουμένη τῆς καθ' ἡμᾶς ἡπείρου, πολλὴ δὲ θάλασσα, πολλὴ δ' ἀντίπερα ταύτης χέρσος διειργομένη τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ χεύματι (μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα , Ὠκεανὸν μὲν πρῶτον , ὃν οὕτω ἔστι περῆσαι, λ 157)· τῆς δ' οἰκουμένης αὐτῆς εἴ τις ἐπίδοι τὰ μεγέθη καθόλου τε καὶ κατὰ μέρη, καὶ τῆς θαλάσσης τὰ τε πελάγη καὶ τοὺς κόλπους τοὺς μεγάλους τε καὶ μικροὺς, πολλοῦ χρόνου δέοιτ' ἂν πρὸς τὴν διήγησιν. κἂν μέντοι ἀπειρεσίῃ λέγοιτο διὰ τὸ κάλλος, οὐδ' οὕτως ἀντιπίπτει τῇ φύσει αὐτῆς τὸ σημαινόμενον, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλομένοις ἔστι πρόδηλον. Ex eadem quaestione additis nonnullis, quae aliunde illata esse videntur, excerptum est schol. α 98, quod in cod. E secundum Dindorfium (cf. idem in praef., p. XXX) ita legitur: ἀπείρονα γαῖα ν] τὴν πέρας μὴ ἔχουσιν διὰ τὸ εἶναι στρογγυλοειδῆ ἢ σφαιρικὴν καὶ κυκλικήν· ἢ καθ' ὅσον πρὸς ἡμᾶς ἄπειρός ἐστιν, εἰ καὶ τῇ φύσει πεπέρασται· τεταρτημόριον γὰρ μόνον τῆς γῆς οἰκεῖται. ἢ ἀντὶ τοῦ περικαλλούς, καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλομένοις ἔστι πρόδηλον. λαμβάνεται γὰρ τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγῆνορος παιδός· Δημοδόκη σ , τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν μνηστεύοντο καὶ πόλ λ ' ἀγλαὰ δῶ ρ ' ὀνόμηναν , ἴφθιμοι βασιλῆες , ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος , ἰστέον δὲ ὅτι ἄπειρος ὁ κύκλος καὶ ἡ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρας διὰφόροις ἀφορίζεσθαι κατὰ στέρησιν τοῦ α , ἢ διὰ τὸ πολλὰ πέρατα ἔχειν κατ' ἐπίτασιν τοῦ α . οὐ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ πέρας ἴσως ἔχον διὰ τὸ ἰσοπέραστον εἶναι διὰ τὴν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὸ περίξ ἴσην ἀπόστασιν κατ' ἰσότητα τοῦ α . οὕτως Ἀριστοφάνης Δαναΐσι· δακτύλιον χαλκοῦν φέρειν ἀπείρονα ἔφη, δηλῶν τὴν σφενδόνην μὴ ἔχοντα πέρας καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιομερῆ ὄντα. ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἐστῶσας καὶ ἀπείρονα σχήματι φησὶν ἴστασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμόν τόνδε καὶ πυρὸν γέρας κύκλῳ παρίστατε ἐν λόχῳ τ ' ἀπείρονα εὐξασθε, τουτέστιν ἐν τάξει κατὰ κύκλον. ὁ γὰρ λόγος (?) ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ λοχαγὸς ὁ ταξίαρχος. πῶς ἢ ἄλλους ἐξαπατῶσα ἀπατᾶται νῦν; ἢ ὅτι οὐκ ἀλεξιφάρμακον ἀπάτης ἡγεῖσθαι δεῖ τὸν κεστόν· ἔστι γὰρ μόνος συνουσίας περιποιητικός, φιλοτιμουμένη δὲ φησὶ περὶ αὐτοῦ τὸ ὅ τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς (ν. 221). οὐδὲν οὖν κωλύει αὐτὴν τε ἀπατᾶσθαι καὶ ἄλλους ἀπατᾶν δύνασθαι. ἢ δίδωσι τὸν κεστόν, ὅπως τῇ ἀπουσίᾳ τῆς Ἥρας ἀκίνδυνον εἶεν Τρῶες, διὰ τί τὰ ἐρωτικά ἐν ἱμάντι φησὶν Ὅμηρος κατεστίχθαι· ἔν θ ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ σ , ἐν δ ' ἱμέρο σ; φησὶν οὖν Σάτυρος, ὡς ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες· Ἀπίων δέ, ἐπειδὴ δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώτων πάθη· Ἀρίσταρχος δέ, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικά πάθη τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύνοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐν τῇ Λήμνῳ μάλιστα ὁ Ὑπνος διατρίβει; ῥητέον οὖν ὅτι Λήμνου μὲν ἦν δεσπότης Ἡφαιστος, γυνὴ δὲ τούτου Χάρις, Πασιθέας δὲ τῆς Χάριτος ἀδελφῆς ἐρωτικῶς ἔχων ὁ Ὑπνος ἐκεῖ διέτριβεν. ταύτην οὖν αὐτῷ ἐπαγγέλλεται γυναῖκα δώσειν Ἥρα. δύναται δὲ καὶ φυσικώτερον λυθῆναι, ὅτι οἶνοφόρος ἡ Λήμνος, καθὼς λέγει· νῆες δ ' ἐκ Λήμνοιο παρέεσσαν οἶνον ἄγουσαι (H 467), τοῖς δὲ πολυποτοῦσι μάλιστα ὁ ὕπνος παρέπεται. πολυοίνων ὄντων καὶ φιλοίνων τῶν Λημνίων εἰκότως ἐκεῖσε διατρίβει ὁ Ὑπνος· καὶ γὰρ πολλὸν ἔχουσιν οἶνον, ὥστε καὶ τοῖς Ἑλλήσι χορηγεῖν· καὶ γὰρ καὶ οἱ Λήμνιοι, ὡς οἱ παῖδες Αἰγύπτου, ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀναιροῦνται ἀκρασίαν. εἴωθε δὲ ὁ Ὑπνος ἐπὶ πάντας καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς μεθύουσους ἐνδιατρίβειν. πῶς Ἡσιόδου (theog. 116) πάντων πρῶτον εἰπόντος γεγενῆσθαι τὸ χάος, Ὅμηρός φησι γεγενῆσθαι τὸν Ὠκεανὸν ποταμόν; ῥητέον οὖν ὅτι ἕκαστος εἴρηκεν ὡς ἐβούλετο, Ὅμηρος δὲ φιλοσοφώτερον· τὸ γὰρ ὕδωρ τῶν πάντων ἡ ζωὴ, καὶ προέχει τῶν τεσσάρων στοιχείων, ὅθεν καὶ Πίνδαρος ἄριστον αὐτό φησιν. ν. schol. 2 ad lin. 17 sqq. allatum. διὰ τί Ἥρας ὑποσχομένης τῷ Ὑπνῳ δώσειν θρόνον ἀρνεῖται, αἰτεῖται δὲ Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράν ν; καὶ τί βούλεται ἢ ὀπλοτέρα Χάρις; ῥητέον οὖν τὸν μὲν θρόνον ἀρνεῖται, ὅτι

Ὑπνος θρόνου οὐ δεῖται· Θανάτου γὰρ τὸ τοιοῦτον, περιφοίτητον δὲ ὁ Ὑπνος πάθος ἐστὶ καὶ τῶν ἐπιόντων καὶ τῶν ἀπιόντων. Χάριν δὲ αἰτεῖται οὐ προκαταρκτικὴν ἀλλ' ἀμειπτικήν· ἀνθ' ὧν γὰρ εὖ ποιεῖ ἀξιοῖ λαβεῖν τὴν ἀμοιβήν, οὐκ ἐξ ὧν αὐτὸς προκατήρχθη. αἱ μὲν οὖν προκατάρχουσαι Χάριτες εἶεν ἂν πρεσβύτεραι, αἱ δὲ ἀμειπτικαὶ ἔτι νεώτεραι· μεταγενέστερον γὰρ, καὶ διὰ τοῦτο νεώτερον, τὸ δεύτερον τοῦ προτέρου. διόπερ τῶν ὀπλοτέρων φησὶν αἰτεῖσθαι μίαν Χαρίτων. **** φέρτερον τὸν κρείττω λέγει, τὸν φέρειν ἰσχύοντα, ποιήσας τοῦνομα ἀπὸ τοῦ φέρειν δύνασθαι μᾶλλον τὰ προσπίπτοντα. τούτου οὖν ἐν εἶδει ὁ ὀπλοτέρος, ὁ φέρειν μᾶλλον ὄπλον δυνάμενος. ἀντιφερίζει δὲ ὁ ἐξ ἐναντίας τῷ φέροντι ἀντιφέρων τὸ ἴσον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἰσοφαρίζει (Φ 194) λέγει, ἥτοι ἀπὸ τῶν φερόντων ἐναντία ὄπλα ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων· ἥλικες ἰσοφόροι (ς 373). ἀπὸ τοῦ φέρειν δὲ καὶ τὸ ἀλ λ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος (Κ 479), ὡς εἰ ἔλεγε τὸ ὄπλον, καὶ μή μοι δῶ ρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσεῖς Ἀφροδίτης (Γ 64). καὶ πῶς φησι παρ' Ὠκεανῷ αὐτὴν τρέφεσθαι (ν. 202); ἢ τὸ ἀτιτάλλειν οὐκ ἐκ νηπίας, ἀλλὰ τὸ ἐπιμελῶς τρέφειν φησί· τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλ λ' ἐπὶ φάτνῃ (Ε 271). λάθρα οὖν ἐμίγη, ὅτε δὲ ἐταρταρώθη ὁ Κρόνος, ὡς παρθένος ὑπονοουμένη ἐξεδόθη Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ ἀθετοῦνται οἱ στίχοι ὡς ἀμβλύνοντες τὴν ἐπιθυμίαν Διός. κακῶς οὐ γὰρ ἡμβλύνθη· περὶ ἀφροδισίων γὰρ λέγουσα ἐπιτείνει τὸ πάθος καὶ τὸν πόθον πλέον ἐξάπτει. ἄλλως τε λέγονται, ἵνα μὴ ὕστερον αἰτία ἢ ὡς εἰς τοῦτο ἐπίτηδες ἐλθοῦσα. διὰ τί ἢ Ἥρα, ὅτε μὲν μετὰ τοῦ Διὸς ὥχετο ἐπὶ τὸν Ὠκεανόν (Α 423), οὐ διέλυσε τὴν Τηθύν καὶ τὸν Ὠκεανόν, ὕστερον δὲ ἡμέραις [πέντε ἢ] δεκαπέντε ἐπεχειρεῖ ἐπὶ τοῦτο πορεύεσθαι; οὐ γὰρ δὴ μετ' ἐκεῖνας γε διηνέχθησαν· πάλαι γάρ φησιν αὐτοὺς ἀπέχεσθαι εὐνῆς καὶ φιλότητος. ἢ οὐ λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι ἐπορεύετο ἐπὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι σκηπτομένη τοῦτο ἔπλαττε· τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρα (Ξ 300), καὶ ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης ἐστᾶς', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν (ν. 307. 8). οὐδαμοῦ δὲ ἦσαν οἱ ἵπποι, ὥστε οὐδ' ἢ πορεία ὄντως ἐπὶ τοῦτο παρεσκεύασται. ἔπειτα οἱ Αἰθίοπες παρὰ τὸν Ὠκεανὸν οἰκοῦσιν. Ὠκεανὸς δὲ καὶ τὸ ὕδωρ καὶ ὁ θεός, καὶ οὐχ ὁ τῷ ὕδατι ἐντυγχάνων κύκλῳ πᾶσαν περιθέοντι τὴν γῆν πάντως καὶ τῷ θεῷ ἐντυγχάνει κατὰ πᾶν μέρος τοῦ ὕδατος. οὐδ' ἐλθοῦσα μετὰ τοῦ Διὸς ἐπ' ἄλλα ἂν ἀπῆλθε, πάρεργα ἐκάτερα ποιουμένη καὶ ἐγκαταλιποῦσα τὸν ἡγεμόνα, ᾧ πάντες οἱ ἄλλοι θεοὶ ἠκολούθουν· Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας (Α 423) καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ ταῦτα μὲν δόντες αὐτῇ ἀπεληλυθέναι μετὰ τοῦ Διὸς οὕτω λύομεν· ὅτι δὲ οὐκ ἀπεληλύθει, δηλοῖ τὸ ὀργιζομένῳ Ἀχιλλεῖ παραγινομένην τὴν Ἀθηνᾶν λέγειν ὑφ' Ἥρας πεπέμφθαι (Α 194). πῶς οὖν, εἰ μὴ ἀπῆλθον καὶ αὐταὶ, εἴρηται θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο (Α 424); καὶ διὰ τί φήσας πάντας τοὺς θεοὺς εἰς Αἰθιοπίαν ἐληλυθέναι, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο, τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φησιν ἐλθεῖν παρὰ τῆς Ἥρας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα; μήποτε δὲ συλληπτικῶς εἴρηται ἀπὸ τοῦ πλείστου τὸ πᾶν. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων τῶν Ἀχαιῶν εἰπὼν ὅτι πάντες ἐκάθευδον— ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαίων εὐδον παννύχιοι (Κ 1)—ὁμῶς ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐγρηγορότα καὶ τὸν Μενέλαον— οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν (Κ 25) —, οὕτως ἐκ τοῦ πλείστου τὸ πάντας ἠκολουθηκέναι τοὺς θεοὺς τῷ Διὶ εἴρηκεν· οὐ γὰρ δὴ θεῶν ἔμελλεν ὁ οὐρανὸς καταλείπεσθαι ἔρημος· τίνος ἔνεκεν τοσοῦτον ἀκρατῇ παρίστησι τὸν Δία, ὡς μὴ δύνασθαι κρατεῖν ἑαυτοῦ; φαμὲν οὖν ὡς ἀπελογήσατο περὶ τούτου ἐν οἷς φησιν ἅτ' ἔκλεψε νόον (ν. 217). ἄλλως τε διδάξαι βούλεται τοὺς νέους ὁ ποιητὴς ὅσον ἐστὶ χαλεπὸν μὴ κρατεῖν τῶν παθῶν, ὅπου καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς πάθει νικηθεὶς ἐζημιώθη τὴν ὄνησιν, ἣν ἐξ ἀγρυπνίας περιεποιήσατο. πῶς οὖν ὁ Ὑπνος διικνεῖται διὰ τοῦ νέφους; ἢ οὐχ ὁ σωματοειδὴς ὕπνος ἀλλὰ τὸ πάθος. πόθεν μαθὼν ταῦτα ἀπαγγέλλει; ἢ συνῆκεν ἐκ τοῦ εἰρημένου ὑπὸ τῆς Ἥρας· ἢ φῆς ὡς Τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν' (ν. 265); οὐκ ἀναγκαίως, φασὶ, τὸ ἀπόρρητον ἐξήνεγκεν. ἢ πρὸς τὸ θαρραλεώτερον

ποιῆσαι Ποσειδῶνα τὴν τέχνην τῆς Ἥρας ἐδήλωσεν. ἐναντίον δοκεῖ τὸ ἅμα μὲν φάναι Ξάνθου δινήεντο ς , ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύ ς , ἅμα δὲ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ φάναι (Φ 196)· ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα α. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως καθ' ἑκάτερα· καὶ γὰρ τὸ πάντες δύναται λέγειν ἀντὶ τοῦ πλείους, καὶ ποταμὸς ὁμωνύμως λέγεται ὃ τε θεὸς καὶ τὸ ρεῦμα, ὥστε τὸν μὲν θεὸν ἐκ Διὸς εἶναι, τὸ δὲ ρεῦμα ἐξ Ὠκεανοῦ· λέγεται γὰρ ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. πῶς ποτὲ μὲν λέγει· τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει ****, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ (Φ 194—6), ἑτέρωθι δὲ Ξάνθου δινήεντο ς , ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύ ς ; ἡ δὲ λύσις ἐκ τοῦ προσώπου· τὸ μὲν γὰρ ἐκ Διὸς εἶναι ὁ ποιητὴς λέγει, ἐξ Ὠκεανοῦ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. οὐδὲν οὖν ἄτοπον ἐν διαφόροις προσώποις διαφωνίαν συνίστασθαι. πῶς μετέπειτά φησιν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοί, νῦν δὲ Διὸς τὸν Ξάνθον γενεαλογεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ μὲν ὡς θεοῦ τιμωμένου πατὴρ ὁ Ζεὺς, τοῦ δὲ ρεύματος χορηγὸς Ὠκεανός, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ **** πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἢ διὰ τὸ πλέων χειμάρρων εἶναι τὸν Ξάνθον Διὸς αὐτόν φησι. φησὶ γοῦν ὀρόθυνον ἐναύλους (Φ 312)· ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση (Φ 283). διὰ τί, πάντων τῶν ποταμῶν ρέοντων ἐξ Ὠκεανοῦ, μόνον τὸν Ξάνθον ὁ ποιητὴς φησιν ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύ ς ; πῶς οὖν καὶ Ὠκεανοῦ καὶ Διὸς παῖς; ῥητέον οὖν ὅτι εἰκότως ἂν καὶ Διὸς καλοῖτο παῖς, εἴγε οἱ ὄμβροι μὲν ἐκ Διὸς, ὄμβρῳ δὲ οὗτος αὖξεται Πῶς ὁ κεστός αὐτόν οὐκ ἐπράυνεν· ἐρώτων μόνον ἐστὶ κινητικός, οὐκ ἄλλων. ἄλλως τε ἡ περὶ αὐτόν ἀπάτη ὑπεροχῆς ἦν ἐλάττωσις, καὶ μετὰ τοσαύτας ἀπειλάς. εἰκότως δὲ χαλεπαίνει, ψευδὴς πρὸς θέτιν ἀποδειχθεὶς καὶ Ἑκτορα. ἐζήτηται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν οὕτως ἀσχήμως ὑβρίζει τὴν Ἥραν ὁ Ζεὺς διὰ θνητὸν Ἡρακλέα· φησὶ γὰρ ἡ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω; ῥητέον δὲ ὅτι φιλοσοφεῖ Ὅμηρος· μυθικῶς γὰρ Ζεὺς ἐνταῦθα ὁ αἰθὴρ οὐρανοῦ τοῦ περὶ τὸν ἀέρα δεσμός ἐστιν, ὁ ἄγων τὰ ὑγρά καὶ ἐξ αὐτοῦ δεσμεύων τὰ πάντα· μετ' αὐτόν δὲ ἐστὶν ἀήρ μέσος γῆς καὶ αἰθέρος, ὃ δεῖ νοεῖν ἡμᾶς τὴν Ἥραν ὑπάρχειν· τοῦ δ' ἀέρος ἐκκρέματα ὕδωρ τε καὶ γῆ, οὓς δὴ νῦν ἄκμονας λέγει παρὰ τὸ ἀκοπίατα εἶναι τὰ στοιχεῖα. καλῶς οὖν οὐ δύνανται οἱ θεοὶ τὸν δεσμὸν λῦσαι· ἰσχύς γὰρ τῶν ὄλων τὸ συνδεδέσθαι ἀθετοῦνται ὡς περιττοὶ εἴκοσι καὶ δύο στίχοι, ὅτι οὐκ ἄρεστοὶ Ἥρα, καὶ ὅτι οὐκ ἐμπύπτουσι ταῖς ναυσὶν Ἀχιλλέως, καὶ εἰ ἔκρινεν ἀπολέσθαι Σαρπηδόνα, τί ἐκεῖ (Π 433) οἰκτίζεται; καὶ ἡ παλίωξις οὐκ ὀρθῶς· ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. καὶ τὸ Ἀθηναίης διὰ βουλὰς διὰ τί γὰρ μὴ Ἥρας, καίτοι παρούσης; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαίωσις, ὡς Ὀδυσσεὺς προαναφωνεῖ Τηλεμάχῳ τὴν μνηστηροκτονίαν (π 281 sqq.), ἀλλ' οὐδὲν ἥσσον καὶ διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτίκα διηγεῖται. εἰσὶ δὲ τῇ Ἥρᾳ, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνά, ἀλλ' οὖν γε χαρὰς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα. πεσεῖν δὲ εἰς τὰς ναῦς ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ὡς φαμεν· ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου. οἰκτίζεται δὲ καὶ τὸν Ἑκτορα κρίνων σὺν τῇ Ἰλίῳ ἀπολεῖσθαι (X 168 sqq.). πόθεν δὲ δῆλον, εἰ μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως γεγόνاسι τροπαί; τό τε Ἀθηναίης, ἐπεὶ σὺν Ἐπειῷ τὸν ἵππον ἐποίησε. πρὸς δὲ τούτοις παραμυθεῖται τὸν ἀκροατὴν, τὴν ἄλωσιν Τροίας σκιαγραφῶν αὐτῷ. τίς γὰρ ἂν ἠνέσχετο ἐμπιπραμένων τῶν Ἑλληνικῶν νεῶν καὶ Αἴαντος φεύγοντος, εἰ μὴ ἀπέκειτο ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράξαντες κρατηθήσονται ποτε. φασὶ δὲ (οἱ ἐξηγηταὶ) καὶ ὅτι ὁ [Μαλλώτης] Ζηνόδοτος τὰ ἐκ τοῦ Πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος Ἑκτωρ καὶ ἐξῆς ἕως τοῦ λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλέα Εὐριπιδεῖω λέγει· εἰκέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. ὅτι δὲ οὐδὲ εὐτελεῖς οἱ τοῦ χωρίου τούτου στίχοι καὶ ὅτι οὐκ ἀθήης ἢ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπάντησις καὶ ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ Τρῶες ἐνέριψαν ἂν τοὺς Ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ Ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς αὐτὰς φυγεῖν οἱ Ἀχαιοί, καὶ ὡς, εἰ καὶ Πάτροκλος παρεκλήτευσεν, ἀλλ' εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς ὥπλισεν, οὐκ ἂν ἐκεῖνος τοῖς Ἀχαιοῖς ἐβοήθησε, διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀναστήσειν ἐκεῖνον λέγεται καὶ ὅτι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται ἅπαξ εἰρημένα, οἷς συνεισακτέον καὶ τὸ Ἴλιον αἰπύ καὶ τὸ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς, οὐ διὰ τὴν Ἴλιον ἀλλὰ διὰ τὰς τρεῖς πρὸς ταῖς

εἵκοσιν, ἃς πολεμαρχῶν εἶλε (I 328. 9), δηλόν ἐστι. v. ad p. 200, 20 sqq. οὐ δεῖ στίζειν ἐν τῷ φρένας ἢ λ' ἐ, εἴτα καθ' αὐτὸ λέγειν διέφθορας, ἀλλ' ὅλον συνάπτειν τὸ φρένας διέφθορας, ἢ λέ. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπάγει πρὸς μὲν τὸ μαινόμενε· ἢ νύ τοι αὐτως οὐα τ' ἀκουέμεν ἐστ' ἰ, πρὸς δὲ τὸ τὰς φρένας διέφθορας, ἢ λέ· νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδῶ ς. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ μαινόμενε τὸ τὰς φρένας διεφθάρθαι κατηγορήσεν, ἐπὶ δὲ τοῦ κούφου καὶ μὴ βεβαίου τὸ [ἡλεός, τὸ] ἀεσίφρων. τοῦ δὲ ἡλεέ εἶτε ἀποκοπή ἐστίν· εἴτε συγκοπή γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλλην, ἵνα ἢ πεπλανημένε. οἱ δύο ἀθετοῦνται· ἔστι γὰρ ἐμβρόντητον τὸ λέγειν· ἅπιτε καὶ ὃ ἂν εἴπη ποιήσατε· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐκέλευσεν, οὐκ ἔμελλον παρακούειν Διός. ἄλλως τε πῶς φησι πείθεσθαι Διὶ τοῖς καθ' Ἑλλήνων πεμφθησομένοις; ἢ τάχα μεμψίμοιροί εἰσιν οἱ λόγοι· ἀπέλθετε ποιήσοντες ἃ κελεύει Ζεὺς· ὅθεν τὸ δυσάρεστον ἐμφαίνει, ὥς φαμεν πρὸς τινὰ ὀργιζόμενοι· ποίει ὃ θέλεις, ὅτι δὲ μεμψίμοιροι οἱ λόγοι, δηλὸν ἀπὸ τοῦ σιωπῆσαι τὴν αἰτίαν τῆς κλήσεως· φυσικὸν γὰρ ἐστὶ μὴδὲ μεμῆσθαι τῶν λυπηρῶν ἐπὶ πλέον· διὸ συνέτεμε τὸν λόγον. οἱ δὲ, κατεπτηχυῖα, φασι, τὰς ἀπειλὰς εὐλαβεῖται, μὴ καθ' ὄντιν οὖν τρόπον ἐμποδισθείσης τῆς Ἰριδος Ζεὺς πάλιν ἐπ' αὐτὴν ἀγάγῃ τὴν αἰτίαν. πῶς δὲ νίφων ὁ βορρᾶς αἰθρηγενῆς ἐστίν; ἦτοι οὖν παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ὥς τὸ πῇ ἔβη Ἄνδρομάχη λευκώλενος (Z 377); ἢ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος· σκιόεντα γὰρ ὄντα τὰ νέφη πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκίδνησιν (E 526). οἱ δὲ, ὅτι τὸ ψῦχος παρ' αὐτῷ αἶθρος καλεῖται. τάχος οὖν δίδωσι τῇ χιόνι ὁ ἄνεμος, βορρᾶ δὲ πνέοντος νιφετὸς ἐπιγίνεται. καὶ ἀλλαχοῦ· νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ βορέαο πεσόντος (ξ 475). δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὸ πάντα τὸ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων· οὐ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται τούτων μὴ δεδασμένων. λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα πάντως παρέλκει, ὥς ἐπὶ τοῦ δέκα πάντα τάλαντα (Ω 232). ἐὰν δὲ λάβωμεν αὐτὸ περισσόν, τί λοιπὸν δέδασται; ἢ ἀντὶ τοῦ πλεῖστα· συνεχῶς γὰρ τὸ πάντα ἐπὶ τοῦ πλεονάζοντος τίθεται· ὥς εἰ ἔλεγεν· τὰ πλείονα μεμέρισται πλὴν γῆς τε καὶ οὐρανοῦ· ταῦτα γὰρ ἔτι κοινά. φυσικὴ δὲ γίνεται διάταξις· ὁ μὲν γὰρ τὸ ζῆν παρασχόμενος Ζεὺς ὠνόμασται, ὁ δὲ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἀπὸ τῆς πόσεως Ποσειδῶν, Ἄιδης δὲ ὁ θάνατος παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀειδὲς τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπωλείας. κοινὴ δὲ ὅλων τῶν στοιχείων ἡ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται καὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα. τὸ γὰρ ὕδωρ αὐτῇ συνεσφαίρωται, καὶ πυρὸς ἀναδόσεις περὶ αὐτὴν γίνονται, ὥσπερ κατὰ τὴν Αἴτνην ἐν Σικελίᾳ καὶ περὶ τοὺς Ἥφαιστου κρατῆρας καὶ περὶ τὸ τῆς Λυκίας Κράγον καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὁ ἄηρ δὲ περὶ αὐτὴν ἐστίν. καλῶς δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπόν φησι κοινόν, ἐπεὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τὴν γένεσιν ἐκ τῶν τεσσάρων κέκτηται στοιχείων. ἀθετοῦνται οἱ ἔξ· πρὸς τί γὰρ ἡ ἀπειλή; ἀλλὰ φαμεν ὥς εὐπρεπῶς ἐκστῆναι θέλει. εἰ δὲ ἤκουσεν ὥς ἀλώσεται Ἴλιος, πῶς νῦν ἀπιστεῖ; ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνων ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται καὶ τὰ ἐξῆς (Δ 169—82), καίτοι εἰδὼς παρὰ Κάλχαντος (B 329)· ἄλλως τε δεῖ ἀντεπαχθῆναι τῷ (O 211) ἄλ λ' ἦτοι νῦν μὲν κε [νεμεσσηθεὶς ὑποεῖξω]. εὐσχήμονα δὲ τὴν ἀπαλλαγὴν ὀρίζεται ἐπανατείνων τὴν ὀργὴν εἰς ὕστερον, ὥς καὶ Ἀχιλλεύς (A 300)· τῶν ἄλλων ἅ μοι ἐστὶ v. καὶ πῶς οἶδεν ὅτι θεὸς ἐστίν; ἢ ἐκεῖνος ἑαυτὸν ἐγύμνωσεν ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρέσθαι· πάντες γὰρ οἱ Τρῶες ᾗδειςαν τὸ γεγονός. v. Herm. XIV, p. 243. πῶς δὲ ἐπιλαθόμενος Ἀχιλλέως τοσοῦτον διάγει χρόνον; ἢ οὐ πολὺς μὲν ὁ χρόνος, τὰ δὲ γεγονότα ποικίλα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. πῶς ἴσοι εἰσὶ τοσοῦτον πρότερον τῶν Τρώων ὑπερεχόντων; ἢ τάχα στάσει, οὐ δυνάμει· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἀρμάτων ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἐπικούροι δεόντως ἂν λέγοιντο χαρίζεσθαι Ἑκτορι, ὥς Πάνδαρος· ἡγεόμην Τρώεσσι φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω (E 221), ἀνοίκειον δὲ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ πολίτου τὸ Τρώεσσι χαριζόμενος ς. καὶ διὰ τὴν πληγὴν ἀθετητέος ὁ στίχος· πῶς γὰρ ἡνίοχος ὢν ὀπισθεν βάλλεται—αὐχένι γὰρ οἱ ὀπισθε [πολύστονος ἔμπεσεν ἰό ς]—; ἄτοπον γὰρ αἱ Ἀριστάρχου τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ [ἂν] οἱ παραιβάται, μόνον κινηθέντων τῶν ἵππων, εἰς τὴν πτέρναν ἐστῶτες τοῦ δίφρου. ποία τε χρεῖα τοῦτον πονεῖσθαι περὶ τοὺς ταρασσομένους τῶν πολεμίων; ὅθεν ὑπονοεῖ ὁ Ἀρίσταρχος μετενηνέχθαι

τοὺς στίχους. ῥητέον δὲ πρὸς ταῦτα, ὅτι χαρίζεται τῷ Ἑκτορι ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς Δαρδάνιος·
 φησὶ γοῦν περὶ Εὐφόρβου τοῦ ἀδελφοῦ Πολυδάμαντος· Δάρδανος ἀνὴρ Πανθοίδης (Π 807) ****
 ἐπικούρος ἦν· καθ' Ὅμηρον γοῦν ἄλλη ἐστὶν ἡ Τροία καὶ ἡ Δαρδανία. πῶς δὲ οὐκ εἰκὸς ἐπαινεῖν
 αὐτὸν τῆς προθυμίας, ὅπου μόνος ἐπιβαίνων τῷ δίφρῳ δίχα παραιβάτου πολεμεῖ, ὡς
 Αὐτομέδων (Ρ 459 sqq.); ὅπισθεν δὲ βάλλεται ἴσως στραφεῖς· ποικίλη γάρ ἐστὶν ἡ κίνησις τοῦ
 πολέμου, ὡς καὶ αὐτὸς πού φησιν· ἡμὲν ὅτεω στρεφθέντι μετὰφρενα γυμνωθεῖη (Μ 428). [τὸ
 ἔμπεσεν ἀντὶ τοῦ διήλθεν, ὡς τὸ αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνθρεῶνα (Ε 293)· αὐχένα
 γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν πᾶσαν περιφέρειαν τοῦ τραχήλου φησὶν· ἀντιπρόσωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ
 λέγοις· καὶ πῶς ὠρέγοντο ἀλλήλων μεσολαβούντων τῶν ἵππων; ὡς καὶ Διομήδης τὸν
 ἐπταπέλεθρον Ἄρεα τέτρωκεν (Ε 851 sqq.)]. (=Vat. ζητ. ιθ') Σ 100. ad Z 129, p. 92, 10. B f. 210 a
 ad Ἑκτορος (id. Lp f. 246 b c. 1. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος, L f. 334 a): ἀθετοῦνται ε' διὰ τὸ λέγειν
 ὅτι ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτίμα. καὶ ὅτι ἀ π' αἰθέρο ς· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ μαρναμένοιο
 νοεῖται τὸ Ἑκτορος. ἔστι δὲ τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. τὸ δὲ ὄνομα ἐπανείληπται πρὸς πλείονα
 ἔμφασιν· εἴωθε γὰρ θαυμάζων τινὰ τῶν ἔργων πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν τὸ ὄνομα. τὸ δὲ ἀ π'
 αἰθέρος, ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεὺς· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μερικῆς αὐτὸν ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς
 ἐχαρακτήρισε. [καὶ ἡ πρόληψις δέ ἐστι σχῆμα ποιητικὸν κτλ.] Vict. f. 290 a (c. 1. Ἑκτορος,
 αὐτὸς γάρ οἱ): ἀθετοῦνται στίχοι ε' ὡς περιττοί· οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ ε'. οὐ γὰρ διὰ
 τὸ ὀλιγοχρόνιον ἐτίμα αὐτόν. καὶ ὅτι ἀ π' αἰθέρο ς· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ μαινομένοιο
 νοεῖται Ἑκτορος. τινὲς δὲ τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ, ὡς αὐτίκα γὰρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ ἄνδρ' ὃ
 ἐπελεύεσθαι (ι 213), καὶ ἀνάγεται ἡ φράσις εἰς τὰ τοιαῦτα· οὐ δ' ἄρ' ἀ π' ἀσφάραγον μελίη
 τάμεν, ὄφρα τί μιν προτιεῖποι (Χ 328), ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοήν (μ 427). ἀ
 π' αἰθέρος δὲ ὁ αἰθέριος Ζεὺς. [καὶ ἡ πρόληψις δὲ σχῆμα ποιητικὸν κτλ.]. v. 701 sqq. ἀθετοῦνται
 στίχοι τρεῖς· οὐ γὰρ προδιεσάφησεν ὡς εἶχον ἀχλύν τινα. πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφνω ἐφάνη
 νῦν, πρὶν συγκαθημένη τοῖς θεοῖς τοῖς ἄλλοις; εἰ μὴ λέγοις ὅτι σχῆμα ἐλλειπτικὸν ὃν δίδωσι
 νοεῖν τοῖς ἀκροαταῖς διὰ τούτου, ὅτι ἠχλύωντο, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐδύνατο καὶ ἀποῦσα ἀφαιρεῖσθαι
 αὐτήν, ὡς τὸ εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη (Θ 218)· οὐ γὰρ ἐκεῖ παρῆν. v. ad
 Vat. ζητ. η' (in extremo opere). διὰ τί οὐ τὰς πρώτας ναῦς ἐνέπρησαν οἱ Τρῶες· εἰσωποὶ δ'
 ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄγκραι (v. 653) καὶ τὰ ἐξῆς; πότερον ὅπως πλείστας ἀπὸ τῆς
 περιεχομένης διαφθείρωσιν, ἢ ὅπως μὴ διὰ πυρὸς ἀναχωρήσωσιν, ἢ ὅτι αὐτῶν ἦσαν, ὧν ἤδη
 ἐντὸς ἦσαν. ἐζητήται διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν Πρωτεσιλάου παρέδωκε ναῦν καιομένην.
 ῥητέον οὖν ὅτι ἡδέσθη ὁ Ὅμηρος εἰπεῖν ἐμπρῆσαι τινα τῶν ζώντων, μήπως ἀνανδρίαν αὐτοῦ
 τις δόξῃ καταγινώσκειν. εὐπρεπῶς ἐπὶ τὴν τοιαύτην ναῦν ἦγαγε τὸν Ἑκτορα, ἥς οὔτε τὸν
 ἡγεμόνα μέμψασθαι ἐνῆν μὴ κωλύσαντα τὴν οἰκείαν ναῦν ἐμπιπραμένην (θανῶν γὰρ ἦν), τοὺς
 τε πολίτας συγγνώμης ἂν τις ἀξιῶσαι, εἰ ἀστρατήγητοι ὄντες ἀδυνάτως εἶχον ἐπιβοηθεῖν. ἵνα
 οὖν μὴ κατὰ ζῶντός τινος ἐπάξῃ τὸ ὄνειδος, τὴν Πρωτεσιλάου φησὶ, πρώτην κατὰ τὰς πύλας
 οὔσαν· ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου (Ν 681). ἴσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ
 ἠθέλησεν. ἄτοπος δὲ ἔσται αὐτὸς μὲν ἔνεκα παλλακίδος κλαίων (Α 349), τὸν δὲ Πάτροκλον
 κόρην καλῶν ἐπὶ τοιούτοις δακρύοντα δεινοῖς. ἴσως οὖν αὐτὸν ἐπίτηδες ἐταπείνωσε, παύων
 τῆς ἱκετείας. ὅπως δ' ἂν τις ἦθους ἔχοι, τοὺς πέλας ψέγει· οἱ μὲν σκληροὶ τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ
 πρᾶους γυναιξὶν εἰκάζουσιν, οἱ δὲ ἐπιεικεῖς τοὺς στερεοὺς ἀγρίους καὶ ἀνημέρους φασίν. οὐκ
 ἠρκέσθη δὲ τῷ κούρῃ, προσέθηκε δὲ καὶ τὸ νηπίῃ, προανελεῖν αὐτοῦ θέλων τῇ αἰδοῖ τὴν
 δέησιν. ἐζητήται δὲ πῶς Πάτροκλος περὶ Μαχάονας μὴδὲν εἰπὼν κατάλογον ποιεῖται τῶν
 τετρωμένων. καὶ ῥητέον, ὡς βεβαιοῖ τὴν Ἀχιλλέως πρόληψιν, ἵνα εἰς ἔλεον κινήσῃ, παραλιπεῖν
 ὡς ἐλάττονα. λέγει δὲ περὶ ὧν μᾶλλον ἠγωνία. ὡς δὲ ἐκταραχθεὶς ἐξελάθετο Μαχάονος, δι'
 ὃν καὶ ἐπέμφθη (Λ 610). τάχα δὲ σιωπᾷ ὑποφαίνων, ὡς τούτων αὐτόπτης γεγινώς οὐδὲ

συνέτυχε Νέστορι, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτα παρ' ἐκείνου ἀκηκοῶς λέγειν. τινὲς δὲ ἤθελον μὴ
 τετρωσθαι Μαχάονα, δι' ὧν οὐ θεραπεύεται (Λ 622. 3). οἱ δὲ φασιν, ὡς ἔθος Ὀμηρικὸν περὶ ὧν
 τις πεμφθῇ μὴ παλιλλογεῖν περὶ αὐτῶν, ὡς Θέτις πρὸς Ἀχιλλέα οὐδὲν περὶ Διός, οὐδὲ
 Ὀδυσσεὺς περὶ Χρύσου, καὶ ἡ Ἴρις περὶ Ποσειδῶνος οὔτε τὸ κρείων ἀρμόζον ἐχθρῷ παρὰ
 ἐχθροῦ οὔτε τὸ ἐκ χειρῶν ἀφείλετο Ἀγαμέμνων ἀληθές· οἱ γὰρ κήρυκες παρέλαβον αὐτήν.
 ῥητέον δὲ ὡς τὸ μὲν πρότερον ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν· ὁ θαυμάσιος καὶ
 κράτιστος. τὸ δὲ δεύτερον οὐ ψευδός, ὅτι τὰς αἰτίας οὐ τοῖς ὑπηρέταις ἀλλὰ τοῖς ἐπιτάττουσι
 λογιστέον. ἔχει δὲ καὶ ἔνδειξιν ὁ λόγος πολλήν καὶ αὖξει τὴν κατηγορίαν. ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ
 καὶ ἐνὸς ὀνόματος χρήσις εὐκαιρὸς τὸ ὅλον ἐτεροποιεῖ. ἡγνόησαν οἱ πολλοὶ ὅτι ἡ κλίσις παρ'
 Ὀμήρῳ τὴν περιοχὴν σημαίνει, καὶ πάντα τὰ ἐσχηματισμένα ἀπ' αὐτῆς ῥήματα, οἷον οἱ δὲ
 ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίατα ι , χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες ς λέγει γὰρ ὅτι περιεχόμενοι
 ὑπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης συνηλάθησαν. οὕτως λύσεις καὶ τὸ ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστρ
 πεφυζότες ἢ τε νεβροὶ ἰδρῷ ἀπεψύχοντο πῖον τ ' ἀκέοντό τε δίψα ν , κεκλιμένοι καλῆσιν
 ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ τεῖχεος ἄσσον ἴσα ν , σάκ ε ' ὥμοισι κλίναντες (Χ 1—4). λέγει γάρ·
 περιεχόμενοι τῷ τείχει οἱ Τρῶες, οἱ δ' Ἀχαιοὶ τὰ σάκη περιέχοντες τοῖς ὤμοις. καὶ τὸ εὗρεν
 ἔπειτα μάχης ἐ π ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα ἤμενο ν , ἡέρι δ ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχ έ ' ἵππῳ (Ε
 355. 6) δηλοῖ περιείχετο, καὶ τὸ κεῖ θ ' ἀλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπεῖροιο (ν 235), κεῖται
 περιεχομένη. πάλιν ὡσαύτως καὶ τὸ ὅς ρ ' ἐν Ὑλῇ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς λίμνη
 κεκλιμένος (Ε 708) δηλοῖ περιεχόμενος. καὶ τὸ οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγ ῆ , πόλεμος δὲ πέπαυται
 ἀσπίσι κεκλιμένοι (Γ 134. 5) ἀντὶ τοῦ περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν ἀσπίδων. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω·
 τὸ γὰρ ἀποκλεισθὲν περιέχεται· οὐδὲ πύλῃσιν εὔ ρ ' ἐπικεκλιμένας σανίδας (Μ 120). τὸ δ' αὐτὸ
 παρίστησι καὶ τὸ ἀλ λ ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν πόντῳ κεκλιμένοι ἐκάς ἡμεθα (Ο
 739. 40), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ πόντου περιεχόμενοι. διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ καθαιρέσει Διομήδους
 μέμνηται καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ οὐδενὸς ἄλλου, λέγων οὐ γὰρ Τυδεΐδῳ Διομήδεο ς , οὐδὲ πῶ
 Ἀτρεΐδῳ; ῥητέον οὖν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων μὲν εἰκότως ἦν ἐχθρὸς αὐτοῦ. καὶ Διομήδους δὲ διὰ
 λόγους ὑβριστικούς, οὓς εἰς αὐτὸν ἀπερρίφει μετὰ τὴν πρεσβείαν· λέγει γάρ· μὴ ὄφελος
 λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα (Ι 698). βάσκανον ἐνταῦθα τὸ ἦθος οὐκ ἐῶντος τὸν φίλον
 ἀπολαμπρύνεσθαι τέλεον. ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ παλλακίδος καὶ δώρων μεμνήσθαι. ἢ τοίνυν ὡς
 φιλέταιρος ἐξίστησιν αὐτὸν τῶν κινδύνων, εἰδὼς ὑπὲρ μὲν τῶν νεῶν ἅπαντας αὐτῷ
 συγκινδυνεύσοντας, μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι θελήσοντας συνακολουθεῖν διὰ τὸν κάματον. πῶς
 οὖν οὐκ ἐκφέρει ταῦτα πρὸς τὸν Πάτροκλον, εἴπερ οὕτω διενοεῖτο; ἢ τὸ μὲν ἀληθὲς εἰπὼν ἥδει
 Πάτροκλον τῆς ἰδίας σωτηρίας καταφρονήσοντας, ἐφ' ἑαυτὸν δὲ περισπάσας τὴν αἰτίαν ἥδει
 Πάτροκλον φυλαξόμενον. ὅτι δὲ κηδεμονικῶς ταῦτα τῷ φίλῳ συμβουλεύει ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ
 ποιητὴς ἐν τοῖς ἐξῆς νήπιο ς , εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξε ν , ἦ τ ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν
 μέλανος θανάτοιο (ν. 686). ὑποφαίνει δὲ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἐπαγαγὼν τὸ μή τις ἂ π '
 Οὐλύμποιο θεῶν (ν. 93), εὐπρεπῶς οὐ Τρῶας ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλωνα δεδοικώς. οὐ βασκανίας οὖν
 κριτέον Ἀχιλλέα ἀλλὰ φιλειταιρίας, ὅς γέ φησιν εὐχόμενος ἦ ῥα καὶ οἷος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 (ν. 243). διὰ τί οὖν μόνον τὸ Πηλιωτικὸν αὐτῷ <Vill.; cod. αὐτὸ> ἀναρμοστεῖ δόρυ, τῶν
 ἄλλων ἀρμοσάντων ὅπλων; Μεγακλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ <om. cod.; ins. Sengebusch, diss.
 Hom. I, p. 89> Ὀμήρου προοικονομεῖσθαί φησιν Ὀμηρον τὴν ὀπλοποιίαν, καὶ ἐπειδὴ τὰς μὲν
 ἄλλας ὕλας, ἐξ ὧν ὁ Ὕφαιστος ἐδημιούργει τὰ ὅπλα, τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, οὐκ
 ἀπίθανον εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ, δένδρον δὲ οὐράνιον λέγειν καταγελαστότατον ἦν, διὰ τοῦτο τὰ
 μὲν λοιπὰ ὅπλα πεποίηκε τὸν Πάτροκλον φέροντα, ἃ καὶ ἀπολόμενα ἐτύγχανεν ἂν τῆς
 Ὕφαιστου δημιουργίας, μόνον δὲ τὸ δόρυ ἐάσαντα, ἵνα σωθῇ καταλειπόμενον· τοῦτο γὰρ
 ἀπολόμενον οὐκ ἂν ὁ Ὕφαιστος κατεσκεύασε πιθανῶς διὰ τὸ τὴν ὕλην αὐτοῦ μὴ οὐράνιον

ἀλλ' ἔγγειον καὶ Πηλιῶτιν εἶναι. διὰ τί δὲ δεῖται παρηόρου; οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι δεόντως πρὸς τὸ εἰ κάμοι ἢ τρωθείη εἷς ἀντεπεισάγεσθαι τὸν παρήγορον ἀντὶ αὐτοῦ· τοῖς δὲ ἀθανάτοις ποῖον δέος τρωθῆναι ἢ καμεῖν; ἔστιν οὖν εὐηθες τοὺς μὲν Ὀμηρικοὺς θεοὺς τιτρώσκεσθαι, ἵππους δὲ μὴ. ἄλλως τε ποικίλαι θέλει τὴν Σαρπηδόνο μάχην (v. 467 sqq.) καὶ οὐκ ἄπρακτον αὐτὸν ἀνελεῖν. ἄπορον δὲ πῶς Ἀχιλλεὺς τοῖς ἀθανάτοις ἵπποις θνητὸν συμπλέκειν ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοσι συμπλεκόμενον αἰσχύνῃν φέρει. ἴσως οὖν ἀρμόσει λέγειν. ὅτι τοῦτον προσέθηκεν ἐκείνοις, ἵνα ἐγκόπτοιεντο ἐν τῷ δρόμῳ· μέτριον γὰρ εἶναι τὸ τάχος αὐτῶν ἐβούλετο καὶ οὐχ ὑπερβάλλον σφόδρα, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἄχρηστον ἐνίστε. ἢ τάχα τὸν ἡνίοχον ἐπαινεῖ δυνάμενον ἀναχαιτίζειν τὴν ὀρμὴν τῶν ἀθανάτων ἵππων, ὅπως ἂν ὁ θνητὸς αὐτοῖς ἰσοδρομῇ. ἢ βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν φύσιν ἐνδείκνυσθαι τοῦ ἥρωος μικτὴν οὖσαν ἐκ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. πῶς δὲ ἀλεγεινοὶ ὄντες ἀνδράσι (K 402) Πατρόκλῳ ὑποτάσσονται; ἀλεγεινόν οὖν ἐστὶ τὸ μετὰ τῆς δεούσης καὶ μεγίστης φροντίδος γινόμενον. ἀσαφὲς τὸ λάψοντες γλώσσησιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ ἄκρον ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. δεῖ δὲ στίζειν μὲν μετὰ τὸ ἄκρον, ἵν' ἢ τὸ λάψοντες ἄκρον ὕδωρ· τὸ γὰρ ἐπιπολῆς ὕδωρ λάπτουσιν, ὃ ἔφη ἄκρον λάπτοντες· οὐ γὰρ ἀνασπῶσιν οὐδ' ἐκροφοῦσιν, ἀλλὰ λάπτουσι τὸ ἄκρον. τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος ἀντὶ τοῦ φόνου αἶμα, ὅμοιον τῷ χασάμενος πελεμίχθη (Δ 535), ἀντὶ τοῦ πελεμιχθεὶς ἐχάσατο. ad B 1, p. 21, 21. πῶς, φασιν, ἐν ἅπασιν αὖξων Ἀχιλλέα τούτῳ μειοῖ, ἀνὰ πεντήκοντα μόνον λέγων ἔχειν τὰς ναῦς; τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι οὐκ ἐν πλήθει ἡ ἀρετὴ, ἀλλ' ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν σεμνύνεται. Ἀρίσταρχος δὲ φησιν, ὅτι διὰ τοῦ ἐπὶ κληῖσιν ἐδήλωσεν, ὡς μόνον οἱ ἐρέται ἦσαν ἀνὰ πεντήκοντα, τὸ δὲ λοιπὸν πλήθος τῶν πολεμιστῶν οὐκ ἐμνημόνευσεν, ὅπερ ἐπιφέρονται αἱ νῆες. θαυμάσαι ἂν τις τοὺς τὸν ποταμὸν οἰθθέντας, ὃν Ὀμηρος Αἴγυπτον ποταμὸν κέκληκε, διηπετὴ εἰρησθαι διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους) ἐν οὐρανῷ καὶ οὐρανόθεν ρεῖν· λέγει γὰρ (δ 475. 77. 8)· οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν, πρὶν γ' ὅταν Αἰγύπτῳ διηπετέος ποταμοῖο αὐθις ὕδωρ ἔλθῃ. πρῶτον μὲν γὰρ καὶ τὸν Σπερχεῖον διηπετὴ λέγει· υἱὸν Σπερχεῖοιο διηπετέος ποταμοῖο, καὶ τὸν πρὸς τῇ Φαιάκων γῇ· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διηπετέος ποταμοῖο (η 284)· [ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο (ε 441).] καὶ ἀπλῶς δὲ πάντας διηπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει· ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διηπετέος ποταμοῖο βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον (P 263), τὸ παντὶ ποταμῷ καὶ τὴν ἐκβολὴν εἰς θάλασσαν ποιουμένῳ παρακολουθοῦν παρὰ τὸν ἦχον διατακτικῶς ἐμφανίζων. διηπετεῖς οὖν λέγει τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκ Διὸς γεγεννημένους· τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γενεᾶσθαι χρᾶται, ὡς τὸ ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε πέση μετὰ ποσὶ γυναικός (T 110), ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διηπετοῦς Ξάνθου δινήεντο, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς (Ξ 434). τοῦτο δὲ, ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς πληροῦνται, ὡς που ἔφη καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει (ι 111)· ὃ λόγῳ καὶ τὰς νύμφας τοῦ Διὸς θυγατέρας λέγει· Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς (ρ 240), ἔτι Νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς (Z 420), ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι φυτὰ τῷ τοῦ Διὸς ὄμβρῳ τρέφεται. Ζηνόδωρος δὲ διηπετὴ τὸν διαυγὴ ἀποδίδωσι· διὰ τοῦτο καὶ γράφει διηπετὴ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. v. ad B 844 sqq. (p. 50, 5—10) et ad Φ 140 sqq. μέμφονται λέγοντες τὰς πρὸς τοὺς μῦς πληγὰς ἐπωδύνους μὲν οὐ θανασίμους δὲ διὰ τὸ μὴ συνάπτεσθαι τινὶ τῶν καιρίων. οἱ δὲ φασιν, ὡς μῦες ἐκ νεύρων εἰσὶ πεπλεγμένοι καὶ σαρκὸς στερίφης, ὅθεν ἐν ταῖς διακοπαῖς αὐτῶν ὀδύναί γίνονται ἕνεκεν τῶν νεύρων, αἰμορραγίαι δὲ διὰ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας, τελευταῖον δὲ διὰ τὰς τοῦ ἐγκεφάλου συμπαθείας· δύο γὰρ καταπεφύκασιν αὐτοῦ νεῦρα ἀπὸ νωτιαίου μυελοῦ. συμπαθεῖ δὲ καὶ ἡ καρδιά τῷ ἐμπεφυκέναι αὐτῇ τὰς φλέβας. καλῶς δὲ καὶ πάχιστον αὐτὸν φησιν· ὁ γὰρ ἐν τῷ σώματι παχύτατος μῦς ἐν τῇ κνήμῃ ἐστὶ καταγόμενος ἐπὶ τὴν πτέρναν, ὃς καὶ τένων καλεῖται. ad v. 315. πῶς αἰθέρο; τὰ γὰρ πάθη ταῦτα περὶ τὸν ἀέρα συμβέβηκεν. ῥητέον οὖν ὅτι τάχα συγχεῖται ὁ ἀήρ πρὸς τὸν αἰθέρα, ὡς καὶ ἐν τῇ Λ (54)· αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, καὶ Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν

αἰθέρι καὶ νεφέεσσιν (Ο 192)· οὐ γὰρ αἶ νεφέλαι ἐν τῷ αἰθέρι. πῶς δὲ αὐτὸν οὐ καταλαμβάνει Πάτροκλος; ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς διαφόρους ἵππους ἔχει, ὡς Αἰνείας (Ε 265)· καὶ γὰρ ἐν Ἀβύδῳ ἵπποστάσια ἔχει Πρίαμος (Δ 500), ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀσίου, τὸν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι (Β 838). ὦν καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐπιμελεῖται Ἀνδρομάχη (Θ 186 sqq.). ἄλλως τε ἄτοπον ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκείνον ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν. πῶς λίθων εὐπορεῖ ἐφ' ἄρματος ὦν; ἔοικε κατὰ τὸ σιωπώμενον καταβεβηκέναι ἀπὸ τοῦ δίφρου, εἴτα μετὰ τὸ πληῆσαι τὸν Ἐρύαλον πάλιν ἐπαναβεβηκέναι, ὅτι γὰρ ἐφ' ἄρματος ἐστὶ, πάλιν ἐξῆς φησιν· Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν ἔκθορε δίφρου (ν. 427). καὶ τὸ ἐπεσσύμενος ἐπὶ μὲν πεζοῦ οἰκεῖον, ἀπίθανον δὲ ἐπὶ ἱππότου. ἄτοπον δὲ οὕτως καταφρονεῖν καὶ μὴ χρῆσθαι μίτρᾳ, ὅπου γε καὶ Ἄρης αὐτῇ χρῆται (Ε 857). οἱ δὲ τοὺς ἅμα θώρακι συνηρημένην ἔχοντας μίτραν. οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνηρημένων, οἷον ὅτι εἶδεν αὐτοὺς ἀμιτροχίτωνας γεγεννημένους διὰ τὸ ἐσκυλεύσθαι. quae in cod. Leid. (f. 353 a) h. v. ad Porphyrium referuntur (cf. Phil. XVIII, p. 346) Heracliti sunt, cf. Prolegom. cap. I et III. v. ad H 298, p. 110, 3 sqq. excerpt. e schol. ad Ω 22 relato (de v. ἀεικίζειν), v. in extr. opere ζητ. 35. πῶς ἐτέρωθι λέγων ὁ ποιητὴς τὸν Ἴκτορα πρῶτως ἐσάλλεσθαι (Μ 437) νῦν λέγει τὸν Σαρπηδόνα; ῥητέον οὖν ὅτι τὸ ἐσήλατο ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε τότε τὴν ἑπαλξιν πρῶτος ἐπισπασάμενος, καὶ ψιλῶς ἀναγνωστέον καὶ δι' ἐνὸς λ. πῶς δὲ ἀλλαχοῦ φησιν Ἴκτωρ Πριαμίδης ἐσήλατο ο; ἢ τάχα ἐκάτερος τῆς ἰδίας φάλαγγος. πῶς δὲ μείλιχον ὑποστησάμενος τὸν ἄνδρα ἦθος αὐτῷ νῦν περιέθηκεν ὠμόν, τὸ θέλειν λυμήνασθαι σῶμα ἀναίσθητον; ἢ τάχα τὸ προκείμενον ἀπολογία ἐστὶ τῆς ὠμότητος· ὃς πρῶτος ἐσήλατο, καὶ χαλεπαίνει δικαίως τῷ πρῶτον ἐς τὸ τεῖχος ἐσθορόντι. τί δήποτε τιμῆσαι ὑποσχόμενος Ἀχιλλέα μείζον αὐτὸν ἔβλαψε; καὶ γὰρ φησιν ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος (Σ 80). ἢ μὴ δεόντως χρησάμενος τῇ παρὰ Διὸς δωρεᾷ ἀτυχεῖ· οὐ γὰρ ἀποχρῆν ἡγήσατο, εἰ μὴ τὸ πᾶν ἀπόλοιτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τὰς λιτὰς οὐ προσήκατο. πῶς λέγει ἀνωτέρω (ν. 813) οὐ δ' ἐδάμασεν <ἐδάμασεν Lp> , ἐνταῦθα δὲ δουρὶ δαμασθεῖς; ἢ τάχα τὸ οὐδ' ἐδάμασεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔπληξε καιρίαν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ πληγεῖς μόνον, ὥσπερ ἐν θεοῦ πληγῇ, οὕτω καὶ ἐν δόρατι. ἢ οὐδ' ἐδάμασε κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅτι οὐκ εἶδεν οὔτε αἷμα οὔτε πληγὴν· Πάτροκλος δὲ ἦσθετο τῆς πλήξεως ἔνδοθεν. πῶς τέσσαρας καταριθμήσας, Μοῖραν Ἀπόλλωνα Εὐφορβὸν Ἴκτορα, ἐπιφέρει σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις; ἔστι δὲ λέγειν, ὅτι τὴν Μοῖραν οὐ κατηρίθμησεν ὡς κοινὴν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπικειμένην. ἔνιοι δὲ τὸ ἐξῆς οὕτως ἀποδιδόασιν· ἀλλὰ με Μοῖρα ὅλοη καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, ἀνδρῶν δ' Εὐφορβὸς τρίτος· σὺ δέ με ἐξεναρίζεις. ἢ σὺ δέ με τρίτατος ἐξεναρίζεις, ἵν' ἢ πολλοστός. πολλοστός, ὡς τὸ ἀσπασίη τρίλλιστος (Θ 488), οἱ δὲ Μοῖραν καὶ Ἀπόλλωνα ἔν· ἄμφω γὰρ θεοί. οἱ δὲ κατὰ κοινοῦ τὴν Μοῖραν παρελῆφθαι. τινὲς δὲ τὸ ἐξεναρίζειν ἐπὶ τῶν αὐτοχειρῶν, καὶ οὕτως Ἴκτωρ τρίτος. τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατόν, ἵν' ἢ τρίτος Εὐφορβὸς, σὺ δέ με ἐξεναρίζεις. πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτείνει τὸν Ἴκτορα, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς ἀκούσας παρὰ Θέτιδος (Σ 96); ὅτι κατ' Ἀρτέμωνα τὸν Μιλήσιον ἐν τῷ περὶ ὀνείρων, ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. καὶ Πλάτων ἐν ἀπολογία Σωκράτους (p. 39 C) καὶ γὰρ εἰμι ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησιμωδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτενεῖ τὸν Ἴκτορα; δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ, ὅτι ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται· θείας γὰρ ἐστὶ μέρος φύσεως, καὶ θειοτέρα γίνεται χωρισθεῖσα τῆς ὕλης τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. πῶς δὲ Ἀπόλλωνος σκυλεύσαντος (Π 804) περὶ Ἴκτορός φησιν; ἢ τάχα περὶ μόνων τῶν κνημίδων φησίν. ἢ ὡς Ὀδυσσεὺς φησι σκοπὸν εἵλομεν (Κ 561) κατὰ συνεκδοχὴν, οὕτω καὶ Ἀπόλλωνος ἀφηρημένου τὸν κοινωνὸν τῶν κατορθωμάτων συναριθμεῖ. ad Ω 15. 16. φύξηλις ἐστὶν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, μενεδήιος δὲ ὁ ὑπομένων τὴν

δηιοτήτα, ἐσθλὸς δὲ ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, οἶονεὶ ἐθελός. ὁ δὲ ἐναντίος οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ (I 353), ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέμεινεν ἄποθεν τῶν τειχῶν μάχεσθαι. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἦ ς' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα (P 143). τοῦ δὲ φυξήλιος οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων (M 247). καὶ τὸ οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται οὐ δ' ὑπέμεινεν· οὐ μὲν γάρ τοι κακὸς εἰς ὦπα (α 410. 1) δηλοῖ οὐχ ὑπέμεινε γνῶναι οὔτε ἡμᾶς αὐτὸν οὔτ' αὐτὸν ἡμᾶς. Π 174. πῶς μὴ καὶ Πάτροκλον εἴλκυσαν; ὅτι περὶ τοῦτον οἱ Τρῶες σπουδαιότεροι ἦσαν, τῶν δὲ <om. L> ἰδίων καὶ ἡμέλουν νεκρῶν. v. ad ζητ. 34. λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγος, καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε δίφρῳ ἐφεστατός—πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθε ε. τίς πεζὸς ἤλυθε καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος (οὕτως αὐτὸς ἐτρώθη, ὅτι πεζὸς ἦν); ἀλλὰ δεῖ νοεῖν τὰ μὲν διὰ μέσου εἰρημένα, τὰ δὲ κεφαλαιωδῶς ἐξηνηγεμένα ὕστερον τῆς ἐπὶ μέρους ἐπεργασίας τυχόντα κατ' ἐπανάληψιν. τὸ δὲ πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα οὐκ ἐπὶ τοῦ Κοίρανον ἀκουστέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. σαφὲς δ' ἐκ τοῦ ἐπιφέρεισθαι καὶ κεν Τρωσὶ μέγα κράτος· οὐ γὰρ ἂν τάσσοιτο τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ Κοίρανον (ἦν γὰρ οὐ τῶν ἀριστέων), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. διὰ μέσου δὲ ταῦτα· δίφρῳ ἐφεστατός ς, τοῦ μὲν ρ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτε ν, αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὁπάονά θ' ἠνίοχόν τε Κοίρανο ν, ὃς ρ' ἐκ Λύκτου ἐκτιμένης ἔπε θ' αὐτῷ, ὥστε εἶναι τὸ ἐξῆς· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθεν, ὁ Ἰδομενεύς. εἴωθε δὲ ὁ ποιητὴς τινὰ διὰ μέσου τάσσειν. κεφάλαιον δὲ νοητέον αὐτὸ μόνον προειρηθῆναι ἐν τῷ ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας δίφρῳ ἐφεστατός ς· εἴτα ἐπεξηγεῖται τὴν αἰτίαν, πῶς ἐγένετο ἐν τῷ δίφρῳ πρότερον μὲν ἦν πεζός, τότε δὲ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ ἄρμα. πεζὸς μὲν γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἐν τῇ N (240) ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁ Ἰδομενεύς, νῦν δὲ ἄφνω ἐφηνεν ἐφ' ἄρματος· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος ὅτι ἀπὸ Κρήτης πεζὸς ἦλθεν, οὐ χρησάμενος ἄρματι, καθάπερ ὁ Ὀδυσσεύς, τραχεῖαν ἔχων τὴν Ἰθάκην. σημαίνει οὖν ὅτι ἀπὸ τῶν νεῶν πεζὸς ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόλεμον. προθεῖς οὖν τὸ κεφάλαιον, ὕστερον ἐπεκδιδάσκει πῶς ἔσχεν ἄρμα· καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξε ν, εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππου ς. τοῦτο οὖν προλαβὼν ἐξήνεγκεν· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας δίφρῳ ἐφεστατός ς. πῶς; ὁ γὰρ Κοίρανος ἤλασε τοὺς ἵππους, ἐπεὶ αὐτὸς γε πεζὸς ἐλήλυθε· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἤλυθε ε. τίς γὰρ ἡ ἰδιότης; ὅτι, εἴπερ ἐμάχετο πεζός, ἀπολώλει ἂν οἷς ἐντροπὴ ἐγένετο πρὸς οὓς Πηνέλεως ἦρχεν. κατὰ Ἰδομενέως βάλλει νεωστὶ τῷ δίφρῳ ἐπιβάντος· πεζὸς γὰρ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἦλθε, καὶ δὴ πεσὼν ἂν ὕψωσε τοὺς Τρῶας, εἰ μὴ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ τοῦ Μηριόνου ἄρμα, ὃς ἐκ Λύκτου Μηριόνη συνεστράτευσε· λέγει δὲ ὅτι ἤδη ἀναβῆναι φθάσαντος Ἰδομενέως ἦκε τὸ βέλος, καὶ τὸν ἠνίοχον ἔτρωσε κατὰ τύχην. εἰ μὴ οὖν ἦνεγκε τοὺς ἵππους, τροπῆς γεγυμνίας, μεσαιπόλιος ὢν ὁ Ἰδομενεύς καὶ μὴ δυνάμενος φεύγειν, ἀπώλετο ἄν. ἐξήττηται πῶς οὐκ ἔστιν Αὐτομέδων μηνυτὴς τῆς τοῦ Πατρόκλου ἀναιρέσεως, ἀλλ' Ἀντίλοχος, καὶ διὰ τί γυμνὸς τρέχει. ῥητέον οὖν ὅτι Αὐτομέδωντα μὲν αἰσχροὺς ἦν μετὰ τῶν ἵππων ἔρχεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα ἄπρακτον, τῶν ἄλλων ἀγωνιζομένων περὶ τοῦ σώματος· Ἀντίλοχος δὲ ταχύτερος ὢν τῶν ἄλλων προεκρίθη, καὶ γυμνὸς πρόεισι, μετὰ τῶν ὅπλων τὰς συμφορὰς ἐκπομπεύειν παραιτούμενος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαρούμενον τοῖς ὅπλοις χρονίσει ἐν τῇ ὁδῷ. P 698. v. ad lin. 11. 12. Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας (p. 388 B) κατηγορεῖ τῶν ὁδυρομένων, λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν τι πεπονθότων. Ζώϊλος δὲ φησὶν ἄτοπον νῦν εἶδέναι τὸν Ἀχιλλέα (v. 4)· προειδέναι τε γὰρ ἐχρῆν ὅτι κοινοὶ οἱ πολεμικοὶ κίνδυνοι, τὸν τε θάνατον οὐκ ἐχρῆν δεινὸν ὑπολαμβάνειν, τό τε οὕτως ὑπερπενθεῖν γυναικῶδες. οὕτως οὔτ' ἂν βάρβαρος τιθὲ ἐποίησεν· καίτοι Ἐκάβης ἐπὶ τῷ συρμῷ Ἐκτορος οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. Ζηνόδωρος δὲ ἀπολογεῖται λέγων ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν πεπραγμένων θρηνεῖ, καὶ ἄλλως συνήθη ταῦτα τῷ τε βίῳ τοῦτο νῦ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσι κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ

παρειῶν (δ 197. 8). διὰ τί τὸν Ἀχιλλεῖα οὕτως ἀνώμαλον πεποίηκεν, ὅς γε ὅτε ἔζη τεθνάναι ἐβούλετο, τεθνεὼς δὲ ζῆν δουλεύων μᾶλλον ἢ ἔχειν τὴν τοῦ Ἀΐδου βασιλείαν (λ 489); ἢ οὐτε τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸ αἰρεῖσθαι φαίνεται οὔτε τὸ ζῆν, ἀλλὰ διὰ μόνα τὰ καλὰ ἔργα καὶ ὅπως πράττει ταῦτα. ἵνα μὲν γὰρ βοηθήσῃ τῷ Πατρόκλῳ, τεθναίνῃ φησὶν, ἵνα δὲ τῷ πατρί, ζῆν ἐθέλει. ὥστε καλῶν ἔργων προκειμένων ὁ φιλόκαλος καὶ ζῶν τεθνάναι αἰρήσεται, εἰ μέλλοι καλόν τι πράξει ἀποθανών, καὶ ἀναβιώσεσθαι πάλιν, εἰ μέλλοι τῶν κατ' ἀρετὴν τι πράξει ἀναζήσας. πῶς τοσοῦτον φιλόζων εἰσάγει (λ 489) τὸν προκρίνοντα τὸ ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ζῆν; ἦτοι οὖν παραμυθούμενος τὴν δυστυχίαν Ὀδυσσεὺς ταῦτα φησιν, ἢ τὸ ἄπρακτον τῶν νεκρῶν ὁρῶν βδελύττεται τὴν παρὰ τοῖς νεκροῖς δίαίταν. Θέτιος δ' ἐξαΐσιον ἀρὴν πᾶσιν ἐπικρῆνειεν (O 598. 99), τὴν παράνομον λέγει εὐχὴν, τὴν ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. τὸ γὰρ κατὰ μοῖραν· καὶ ἐναΐσιμα βάζεις (I 58. δ 206 confus. cum β 159) καὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε ς. ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. ἀρὴν δὲ αἴτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχὴ αἴτησις παρὰ θεοῦ τυγχάνει· ἢ τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θέτιδος. Θέτιος δ' ἐξ . . . σιον ἀρῆ . πᾶσιν ἐπικρῆνειεν, τὴν παράνομον εὐχὴν καὶ ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. εἰς τὸ ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι (Σ 100). οὐκ ἔστι τὸ ἔδῃσεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ οὐδ' Ἄρης ὁ πόλεμος νῦν ἢ θεός, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδῃσε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε, περισπαστέον δὲ τὸ ἀρῆς, ἵν' ἢ βλάβῃς, ὡς τὸ Μέντο ρ , ἄμυνον ἀρὴν (χ 208)· ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρεῖαν ἔσχε τῆς βλάβῃς βοηθὸν ἔχειν. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσεσθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνῃ (T 182. 83). ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ βασιλέως, ὅτι οὐκ ἔστι νεμεσητόν, εἰ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας καὶ τῆς ἀδικίας προϋπάρξας ἀπαρέσσεται αὐτόν. ἔστι δὲ τὸ ἀπαρέσσεται τὸ τῆς ἀρᾶς ἀπᾶραι, τουτέστι τῆς βλάβῃς ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. ad ζητ. ιε'. πῶς δὲ δηρὸν φησι; δεκαπέντε γάρ εἰσιν ἡμέραι σὺν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν. ῥητέον δὲ ὅτι πρὸς τί ἐστὶ τὸ πολὺ· καὶ γὰρ μία ἡμέρα Ἀχιλλεῖ πολὺ ἦν ἀφεστῶτι· φιλοπόλεμος γὰρ ἐστὶ. λέγει οὖν ὅτι ἀθρόα αὐτοῖς ἀποδώσω, κἂν εἰ πολὺν χρόνον τοῦ πολεμεῖν ἀπέστην, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ λέγομεν· ἡ μία μοι ἡμέρα αἰὼν ἐστίν. ὅρα δὲ πῶς δηρὸν χρόνον λέγει τὰς δώδεκα τῆς τῶν θεῶν ἐκδημίας ἡμέρας καὶ τὰς τρεῖς τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι· τὸν γὰρ ὀλίγον χρόνον πολὺν ἡγεῖται διὰ τὸ ἐνειθίσθαι τῷ πολέμῳ καὶ μὴ θέλειν ἀργεῖν. καὶ ὁ ποιητὴς φησι δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο (T 46), οὐ πρὸς τὰς τρεῖς ἀφορῶν ἡμέρας ἀλλὰ πρὸς τὸ ποικίλον τῶν συμφορῶν. πῶς, φησὶν, οὐκ ἀποτρέπει μᾶλλον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρώννυσιν; ἢ ὅτι εὐκλεῖ τὸν θάνατον αὐτῷ βούλεται γενέσθαι. τὸν οὖν μετ' εὐκλείας συναινεῖ θάνατον· διόπερ τῆς μοίρας οὐ προεῖπεν αὐτῷ μὴ περιείληπται τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν. πῶς δὲ χάλκεα λέγει τὰ παρ' Ἡφαίστου ὅπλα (v. 131, cf. v. 84) ἀπὸ τῆς χειρόνος ὕλης; ἔχει γὰρ καὶ κασσίτερον καὶ ἄργυρον καὶ χρυσόν (v 474. 75). κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους· ἦλθε δὲ χαλκεύς (γ 432) Ὀμηρος, τὸν χρυσοχόον λέγων διὰ τί, φασὶ, κρύβδα Διό ς, καὶ μὴν φησι μίσησε δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι (P 272); ἀλλ' ἐπεὶ ὑπέσχετο Ἑκτορι ἀριστεύειν ἕως ἐσπέρας, διὰ τοῦτο αὐτὸν λάθρα βούλεται προαναστῆσαι, ἵνα τὸν τοῦ Διὸς ματαιώσῃ λόγον. ζητεῖται διὰ τί τὰ Πατρόκλου οὐ λαμβάνει, εἰ καὶ τὰ αὐτοῦ ἐκείνῳ ἤρμοσεν. τινὲς, ἡνίοχον λέγοντες εἶναι τὸν Πάτροκλον, φασὶ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὅπλα. ῥητέον δὲ ὅτι εἶχε καὶ ἐμάχετο· Ἀχιλλεὺς φησιν ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνοντο (Π 244). τινὲς δὲ ὅτι τὰ μεῖζονα τῷ ἐλάττονι ἀρμόζει μαλαγμάτων προστιθεμένων, τὰ δὲ ἐλάττονα τῷ μεῖζονι οὐκέτι. ῥητέον δὲ ὅτι δύναται τις καὶ ἐλάττοσι πρὸς καιρὸν χρῆσθαι. Κράτης, ὅτι τὰ Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ὅπως ἰσωθῇ τὸ εἶδος καὶ δόξωσιν εἶναι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ὁ δὲ Πάτροκλος. διὰ τί, φησὶ, τὴν Πατρόκλου πανοπλίαν οὐκ ἀναλαμβάνει Ἀχιλλεὺς, ἐπειδὴ καὶ Πατρόκλῳ τὰ αὐτοῦ ἤρμοσεν; ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι καταγέλαστον ἦν ταπεινὸν φανῆναι τοῖς τεθαρρηκόσιν, οἱ δὲ ὅτι τὴν Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ἵνα διὰ παντὸς Ἀχιλλεὺς ἡνίοχος νομίζεται, ἢ ὅτι

μείζονα μὲν ἴσως ἀρμοσθεῖεν ἥσσονι, οὐ μέντοι τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε οὐκ ἡδύνατο αὐτοῖς
 ὀπλισθῆναι Ἀχιλλεύς. ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴσα ἦν, ἀσθενῇ δέ· διὸ οὐχ ἥρμοττεν Ἀχιλλεῖ
 προπηδῶντι εἰς προὔργον κίνδυνον. πῶς δέ, φησὶν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί.
 ῥητέον δὲ ὅτι φαντασία ἦν, ἀπίθανόν φασι καὶ ἄμετρον τὸ τῆς ὑπερβολῆς. ῥητέον δὲ ὡς οὐκ
 ἔστιν· ὁ γὰρ τῆς αἰγίδος φόβος ἦν ἐπέσεισεν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ καιόμενον πῦρ ἔκπληξιν τοσαύτην
 παρέσχεν, ὥστε αὐτοὺς ὑφ' ἐαυτῶν ὑπὸ ταραχῆς ἀπολέσθαι. ζητεῖται διὰ τί ἄκοντά φησι τὸν
 ἥλιον δύναι. Κράτης μὲν τὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα εἶναι καὶ ἥλιον· ἐπιτυγχανόντων οὖν τῶν
 Τρώων, χρονίζειν ἡδόμενόν τε καὶ μηκύνοντα αὐτοῖς τὸ ἐπίτευγμα· Ἦραν δὲ τὰ ἐναντία
 βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν. Ἀγαθοκλῆς δέ φησι συνάγεσθαι, ὅτι καθ' Ὅμηρον
 ἐναντίως τῷ οὐρανῷ φέρεται ὁ ἥλιος, τῇ δὲ δίνῃ αὐτοῦ συνέλκεται· Ἦραν γὰρ εἶναι τὴν τοῦ
 παντὸς φύσιν ἐκ τοῦ ἡ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν (Ο 18), ἔλκεσθαι δὲ ἄκοντα τὸν ἥλιον
 ὑπὸ τῆς δίνης ὑπὸ τὰς δυσμάς. ἐζήτῃται πρὸς τί τὴν ἐκκλησίαν ἀθροίζει. τινὲς μὲν οὖν τὸν
 ποιητὴν φασι μετάγειν τὴν μάχην εἰς λόγους αἰεὶ θηρώμενον τὸ ποικίλον. οἱ δὲ, διὰ δέος τοῦς
 Τρώας αὐτομάτους συνδραμεῖν καὶ ἀναγκασθῆναι δημηγορεῖν τὸν Ἔκτορα. διὰ τί δὲ μὴ ἰδίᾳ
 ταῦτα πρὸς Ἔκτορά φησιν; ὅτι τὸ πλῆθος ἐξαίφνης τὸ πολὺ καὶ ταραχῶδες εἰς ἐκκλησίαν
 συνέρρευσεν. (=Vat. ζητ. λβ') v. in fine operis. πῶς, φησὶν, ἄταφον ἔῃ τὸ σῶμα, τῆς τοῦ Ἔκτορος
 ἀναιρέσεως ἀδήλου οὔσης; ῥητέον δὲ ὅτι παρὰ τῆς μητρὸς ἐδιδάχθη, ὅτι ἐγγὺς αὐτῷ φόνος
 ἐστί. πῶς δὲ τὰ ἐαυτοῦ ὄπλα Ἔκτορός φησιν; ἢ τοῖνυν τὸ Ἔκτορος πρὸς τὸ κεφαλὴν μόνον
 ἐκκληπτέον, ἢ ὅτι καὶ αὐτὰ τοῦ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν. De fragmento e Zenodori libro περὶ
 τῆς Ὀμήρου συνηθείας petito, a Villosino et Bekkero ad Porphyrium relato, a Dindorfio recte
 ab illo abiudicato, v. Proleg g. cap. III, 4. v. ad H 298, p. 110, 3 sqq. καὶ πῶς φησιν ἡ Ἦρα (Ω 60)
 καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτι ν; ἢ ὅτι τῶν συμβαινόντων τῷ Διὶ τὴν αἰτίαν ἀναφέρουσιν ὡς
 ἄρχοντι· ἢ ὅτι αὐτῇ αἴτιος τοῦ γάμου. v. ad Π 140. ἀνιστόρητόν ἐστι τοῦτο· κατηγοροῦσι μὲν γὰρ
 κατὰ τὸν περὶ τῆς Ἀρκτοῦ λόγον φάσκοντος οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, καθόλου
 γὰρ πάντα τὰ ἐν τῷ ἀρκτικῷ μὴ δύνειν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τῶν πρὸς ἃ εἴρηται διὰ
 τῆς λέξεως· εἰρημένου γὰρ Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠρίωνος Ἀρκτον θ' ἦν καὶ
 Ἀμαξαν ἐπὶ κλῆσιν καλέουσι ν, ἢ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει ι, τὸ οἷη δ'
 ἄμμορός ἐστι λοετρῶν πρὸς ταῦτα τὰ ῥηθέντα ἄστρα καὶ τὰ συγκαταλεχθέντα ἔχει τὴν
 ἀναφοράν. κἂν διαιρηται δὲ οἷ, εἴτα ἡ δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, κατὰ λέξιν ἢ λύσις
 ὑπάρχει. [ἀπρεπὲς δὲ δοκεῖ τὸ τῶν περὶ θεοὺς τὰ πλεῖστα παρ' Ὀμήρῳ λελέχθαι. ὣν ἡ λύσις
 κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἔθους λαμβάνεται· ἐξ ἔθους γὰρ τινος τοῖς ποιηταῖς παρακεχώρηται καὶ
 τοῖς ζωγράφοις καὶ τοῖς πλάσταις ἀνθρωποπαθείας τῶν θεῶν διατυποῦν καὶ μάχας αὐτῶν πρὸς
 ἀλλήλους καὶ θητείας καὶ ἀλλοιώσεις διαμυθολογεῖν.] Υ 7. πολλῆς ταραχῆς πλήρη ἔδοξεν
 εἶναι τὰ ἔπη ταῦτα· τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν, τεύχεσι λαμπρόμενο ι,
 δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλὴ ἢ, ἢ ἐδιαπραθέειν ἢ ἀνδριχὰ πάντα δάσασθα ι, κτῆσιν ὄσσην
 πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει ι. οἱ δ' οὐπὼ πείθοντο ο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο ο. τεῖχος
 μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύα τ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες οὐς ἔχε γῆρας. οἱ
 δ' ἴσα ν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη ἄμφω χρυσεῖω, χρυσεῖα δὲ εἵματα ἔσθη
 ν, καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν ὥς τε θεῶ περ, ἀμφὶς ἀριζήλω, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν ν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανο ν, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι
 βοτοῖσι ν, ἐν θ' ἄρα τοῖ γ' ἔζον τ' εἰλυμένοι αἰθιοπὶ χαλκῷ. τοῖσι δ' ἔπειτα τ' ἀπάνευθε δύω
 σκοποὶ εἶατο λαῶν, δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς. οἱ δὲ τάχα προγένοντο ο,
 δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες τερπόμενοι σύριγξ ι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν ν. οἱ μὲν τὰ
 προῖδόντες ἐπέδραμον ν, ὥκα δ' ἔπειτα τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ ἀργεννῶν
 οἶον ν, κτεῖνον δ' ἐπιμηλοβοτῆρας. οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσὶν ἱράων

προπάροιθε καθήμενοι ι , αὐτί κ ' ἐ φ ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθο ν , αἶψα δ ' ἵκοντ ο .
στησάμενοι δ ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο πα ρ ' ὄχθα ς , βάλλον δ ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν
ἐγχείησι καὶ τὰ ἐξῆς. ταράσσει γὰρ τοὺς πολλοὺς· οἱ δύο στρατοὶ ἄρά γε πολέμιοι εἰσι τῶν
κατοικούντων καὶ ἀλλήλοις φίλοι, ἢ εἷς μὲν τῶν ἐκ τῆς πόλεως, ὁ δ' ἕτερος πολέμιος; καὶ πρὸς
τίνας διχονοοῦσιν; ἄρά γε πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς τοὺς ἔνδον; καὶ ἐπὶ τίνων τὸ οἱ δ ' οὐπω
πείθοντο (ν. 513); ἄρά γε τῶν εἴσω ἢ τοῦ ἐτέρου στρατοῦ; καὶ πάλιν ἐπὶ τίνος τὸ λόχῳ δ '
ὑπεθωρήσσαντο (ν. 513); ἄρά γε ὁ ἕτερος τῶν στρατῶν ἢ οἱ ἔνδον; καὶ τίνων οἱ σκοποί; καὶ
τίνων ἢ λεία; πῶς τε, εἰ τῶν ἔνδον ἢ λεία, ὁ λόχος παρ' αὐτῶν; καὶ τίνες οἱ ἐπεξιόντες; ἄρα οἱ
δύο στρατοὶ ἢ οἱ ἕτεροι; ὅλως τε τίς ἡ διατύπωσις τῆς πλάσεως; ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν
φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεύς, ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμιοι, ἢ πορθεῖν
ἀξιοῦντες αὐτὴν ἢ τὰ ἡμίση λαβόντες ἀπιέναι· οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ ἐδέχοντο τὴν πρόκλησιν.
„οἱ οὖν πολέμιοι,“ φησὶν, „ἐνέδραν τινὰ ἐποίησαντο τοῖς ποιμνίοις καὶ τοῖς βουκολίοις, ἃ ἦν
κτημάτα τῶν ἐν τῇ πόλει.“ εἶτα ἀξιοῖ τὸ μὲν οἱ δ ' οὐπω πείθοντο (ν. 513) ἀκούειν περὶ τῶν ἐν
τῇ πόλει, τὸ δὲ λόχῳ δ ' ὑπεθωρήσσαντο περὶ τῶν πολεμίων, καὶ τὸ οἱ δ ' ἴσαν (ν. 516) περὶ τῶν
πολεμίων τῶν εἰς τὴν ἐνέδραν ἀπιόντων· οἱ δὲ σκοποὶ τῶν πολεμίων εἰσὶ· τὸ δὲ οἱ δ ' ὥς οὖν
ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον περὶ βουσὶν (ν. 530) ἐπὶ τῶν ἐν τῇ πόλει ἀκούει· ἐκαθέζοντο γὰρ ἐν
ἐκκλησίᾳ βουλευόμενοι, τὰ τεῖχη φρουρεῖν παραδόντες τῇ ἀπολέμῳ ἡλικίᾳ· τὸ γὰρ ἱράων
προπάροιθε καθήμενοι (ν. 531) σημαίνει τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς εἴρουσι καὶ ἐκκλησιάζουσιν.
ὅτε δ' αὐτοῖς ἐμηνύθη τὰ κατὰ τὰ ποίμνια, ἐπιτρέχουσι, καὶ ἐξελθόντες συμβάλλουσι μάχην.
εἶχε δ' ἂν πιθανότητα ἡ διατύπωσις, εἰ μὴ πρῶτον μὲν βεβιασμένη ἡ ἀπόδοσις ἦν τοῦ τοιοῦτου
στίχου· οἱ δ ' οὐπω πείθοντ ο , λόχῳ δ ' ὑπεθωρήσσαντ ο . τὸ μὲν γὰρ οἱ δ ' οὐπω πείθοντο ἀξιοῖ
περὶ τῶν ἔνδον ἀκούειν, τὸ δὲ λόχῳ δ ' ὑπεθωρήσσαντο περὶ τῶν ἐκτός, ἵν' ἢ τὸ οἱ δ ' οὐπω
πείθοντο ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων αὐτῶν εἰς λόχον ἐθωρήσσαντο οἱ τὰς προκλήσεις
ποιούμενοι. [τὸ δὲ οἱ δ ' οὐπω πείθοντο ἂν ἀκούωσιν ἀντὶ τοῦ μὴ πειθομένων αὐτῶν, βίαιον.]
πάλιν δὲ μετὰ τοῦ λόχῳ δ ' ὑπεθωρήσσαντο καὶ τοῦ οἱ δ ' ἴσαν ἐμβεβλησθαι φάσκειν περὶ τῶν
ἔνδον, ὅτι οἱ ἀπόλεμοι ἐτειχοφυλάκουν ὑπ' ἀσθενείας, ἔστιν ἐλεγχόντων τὸν ποιητὴν μὴ
δυνάμενον φράζειν ἀταράχως. πάντως δὲ καὶ ὁ λόχος οὐκ ἐκ πάντων ἦν τῶν ἐν τοῖς δύο
στρατοπέδοις, ἀλλὰ τινῶν· πῶς οὖν ὑπεξίσσιν οἱ ἐν τῇ πόλει, φανερώς τε καὶ ἀδεῶς τῶν
πολιορκούντων κωλυνόντων; ἀμείνους οὖν οἱ οὕτω διατυπώσαντες τὸ πλάσμα· δύο στρατοὶ
ἐπελθόντες πόλει τὴν λείαν περιήλασαν, καὶ τὴν πόλιν πολιορκοῦντες ἀξιοῦσι τῶν ἐν αὐτῇ
κτημάτων λαβεῖν τὸ ἥμισυ ἐφ' ᾧ τε καταθέσθαι τὸν πόλεμον. οἱ δ' ἐν τῇ πόλει οὐκ ἐπείθοντο,
ἀλλ' ἐνεδρεύοντες ἐπὶ πότον ἐρχόμενα τὰ τετράποδα ἀπήλασαν. οἱ πολέμιοι δὲ στρατοί,
καίπερ ἐκκλησιάζοντες, ἐπεὶ ἐπύθοντο τοῦτο, τῶν ἵππων ἐπιβάντες ἐπῆλθον αὐτοῖς. ὅτι γὰρ
αὐτοὶ εἰσι (λέγω δὲ οἱ στρατοὶ) ἐκκλησιάζοντες, δεδήλωκε περὶ αὐτῶν εἰπὼν· δίχα δὲ σφισιν
ἦνδανε βουλή (ν. 510). ἀκολουθῶς δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐντός, ὅτι οὐκ ἐπείθοντο μὲν γε, εἰς δὲ
λόχον καθωπλίζοντο, παραδόντες τοῖς ἀστρατεύτοις τὴν φρουρὰν τῶν τειχῶν. καὶ τὸ οἱ δ '
ἴσαν ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἀκολουθῶς ἐπῆκται, λάθρα ἐξιόντων αὐτῶν, καὶ ὅθεν οὐκ ἦν
προσδοκῆσαι τοῖς ἔξω ἀνοχὰς ἔχουσι τοῦ πολέμου καὶ ἐκκλησιάζουσιν. αὐτῶν τε οἱ σκοποὶ τῶν
εἰς τὸν λόχον ἐξελθόντων. καὶ οἱ τερπόμενοι ταῖς σύριγξι νομεῖς εἰ μὲν τῶν πολεμίων εἶεν,
ἔχει λόγον, εἰ δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει, παράλογον· οὐ γὰρ οἱ τῶν πολιορκουμένων ἐτέρποντο, ἀλλ'
οἱ τῶν πολιορκούντων. καὶ λοιπὸν ἀκολουθῶς ἀπελθόντων τῶν στρατῶν, περικάθηται μὲν
οὐδεὶς τὴν πόλιν, μάχη δὲ περὶ τὸν λόχον γίνεται. ἄλλοι δὲ ἡξίουσαν τῶν δύο στρατῶν τὸν μὲν
φίλιον εἶναι τῶν ἔνδον τὸν δὲ πολέμιον, καὶ τὸν μὲν πολέμιον ἐλεῖν βούλεσθαι τὴν πόλιν, τὸν
δὲ φίλιον ἀξιοῦντα τὰ ἡμίση δοῦναι τῶν ἐν τῇ πόλει κτημάτων, τοὺς δὲ πολεμίους μήπω
πείθεσθαι ἀλλὰ βουλεύεσθαι· ὧν βουλευομένων, λόχον αὐτῶν [τῇ πόλει] συστήσαι τοὺς τῶν

ἔνδον φίλους στρατιώτας. τετάρακται δὲ καὶ ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, ὡς ἐπιόντι σοι κατ' αὐτὰ τὰ ἔπη
 ἔσται δῆλον, ὥστε ἡ δευτέρα ἀπόδοσις ἔχει τὰ τῆς Ὀμηρικῆς διανοίας. ἐκεῖνο μέντοι παρελθεῖν
 οὐκ ἄξιον, ὅτι οἱ περὶ Παρμενίσκον στίζειν ἡξίουσιν ἐπὶ τοῦ τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ
 νήπια τέκνα ῥύα τ' ἐφεσταότες μετὰ δ' ἄνδρες οὐς ἔχε γῆρας (ν. 514. 15) μετὰ τὸ ῥύατ ο, εἴτα
 συνῆπτον τὸ ἐξῆς· ἐφεσταότες μετὰ δ' ἄνδρες οὐς ἔχε γῆρα ς. „ἐὰν γὰρ τοῖς ἄνω,“ φασί,
 „συνάψωμεν, σολοικισμὸς ἔσται, ἐπεὶ θηλυκὸν πρόκειται καὶ οὐδέτερον, τὸ δὲ ἐσταότες
 ἄρσενικόν.“ ἐδυνάμην οὖν φάναι πρὸς αὐτούς, ὅτι καὶ οὕτως Ὀμηρος πολλὰ σχηματίζει· καὶ
 αὐτὸς γὰρ λέγει κλυτὸς Ἴπποδάμεια (Β 742) καὶ θῆλυς αὐτμή (? ζ 122) καὶ ὀλοώτατος ὁδμή (δ
 442) καὶ ὅπα χάλκεον (Σ 222) καὶ ἄλὸς πολιοῖο (Υ 229), καὶ ἐπὶ δυικῶν· οὐκ ἂν ἐ φ' ὑμετέρων
 ὀχέων πληγέντε κεραυνῶ (Θ 455). ἄλλως τε ἐν τοῖς τέκνοις καὶ οἱ ἄρσενές εἰσι· τί οὖν κωλύει
 πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπηντηκέσαι, ὡς ἐπ' ἄλλων μυρίων; οἷον· νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
 κυανέ η , τὸ μὲν οὐπο τ' ἐρωεῖ (μ 74)· πρὸς γὰρ τὸ νέφος ἡ ἀπόδοσις. πάλιν· ἡ δ' ἐπὶ δεξιᾷ ἡ δ' ἐ
 π' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέη ν , τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν (Η 238)· πρὸς γὰρ τὸ
 σάκος ἡ ἀναφορά. καὶ εἰπὼν ἐ π' εἰροπόκοις οἴεσσι ἐπάγει τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται (Ε 137. 140)·
 πρὸς γὰρ τὰ πρόβατα τὸ σχῆμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν πρὸς τοὺς παῖδας φαίη ἂν τις εἶναι τὴν
 ἀναφορὰν. ἐν δὲ τοῖς ὑποκειμένοις καὶ δύο σχήματα ἔμιξεν, ἐπὶ τοῦ διάνδι χ' ἅπαντα δάσασθαι
 κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔέργει (Σ 511. 12)· τὸ γὰρ ἅπαντα πρὸς τὰ κτήματα
 ἀναφέρεται, τὸ δὲ ὅσῃν πρὸς τὴν κτῆσιν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παραπλήσιόν τι νῦν κἀνθάδε
 πεπονθέσαι τὴν φράσιν τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον· ἐνθα μὲν εἰς
 Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κώκυτός τε (κ 513), εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος
 Ἀπόλλων (Υ 138). ὥσπερ γὰρ ἐν τούτοις ἐν μέσῳ κεῖται ὃ ἔδει ἐπάγεσθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν νῦν
 ζητουμένων. εἰ γοῦν τὸ ἐφεσταότες ἐπαγάγωμεν τῷ μετὰ δ' ἄνδρες οὐς ἔχε γῆρας, οὐδ' ἂν ἔτι
 ζητοῖτο· μόνῳ δὲ τούτῳ διαφέρει τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ἧ ἐκεῖνο μὲν τοῖς παρ' ἀριθμὸν σχήμασι
 ὑποπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένος, ὑπερβατῷ δὲ ἀμφοτέρω λύεται. ad v. 509 sqq., p. 229, 20 et
 p. 230, 21. ad N 443. πολυθρύλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα, πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. καὶ
 οἱ μὲν ψιλοῦσι τὸ οἶο ν, συνάπτοντες αὐτὸ τῷ ἴκελον, μιμητὴν τῶν ἔργων Ἡφαιστου ποιοῦντες
 τὸν Δαίδαλον, ἴν' ἧ· τούτῳ μόνον ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν, ὃ δὲ Ἡφαιστος δηλονότι
 πολλὰ τοιαῦτα εἰργάσατο. ἡ τάχα ἔξεστιν ἐκεῖνο φάσκειν, ὅτι ἐπεὶ πρῶην διακεχωρισμένως
 ἐχόρευον ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἡίθεοι
 παρθένους ἀναμιζέχοντες, ὅπερ ὁ θεὸς ἐμιμήσατο, οὐ τὴν τέχνην Δαιδάλου. ἴσως δὲ καὶ
 διδάσκει ὁ ποιητὴς μιμεῖσθαι τὰ χρηστά, εἰ καὶ ἐξ εὐτελῶν εἶεν. διὰ τί μὴ πλείονα περὶ τοῦ
 θώρακος φράζει; φαιμέν ὅτι ἔφθη ἐκφράσαι τὸν Ἀγαμέμνονος θώρακα (Λ 19 sqq.), ὃς καὶ αὐτὸς
 ἡφαιστότευκτος ἦν, καὶ νῦν οὐ φράζει, ὡς καὶ τὴν Πατρόκλου πυρὰν δεινολογήσας (Ψ 164
 sqq.) τὴν Ἑκτορος παρέδραμεν. Ἐζήτῃται διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ χρῆται κήρυκι Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸ
 συγκαλέσαι τοὺς ὄχλους. ῥητέον οὖν ὅτι ἔθος ἐστὶν ἀρχαῖον αὐτό· οὕτως γοῦν καὶ ἐν τῇ Α
 ῥάψῳδιᾷ (54) αὐτὸς Ἀχιλλεὺς συγκαλεῖ. ἄλλως τε διὰ τὴν χαρὰν μετὰ σπουδῆς
 συνδεδραμῆκασιν οὐδὲ τοὺς κήρυκας ἀναμείναντες. ἀντὶ τοῦ ἄγαν σκληρῶς σκέλλειν γὰρ ἐστὶ
 τὸ σκληροποιεῖν, καὶ ὁ σκελετὸς κατεσκληκῶς διὰ τὴν ἀσαρκίαν, καὶ Ἀσκληπιὸς διὰ στέρησιν
 μετὰ ἡπιότητος, ὁ διὰ ἱατρικῆς μὴ ἐὼν σκέλλεσθαι. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδιαλείπτως
 κατὰ μέμψιν· τὸ γὰρ ἀσκελές ἄβατον ἀπόρευτον. ἀλλὰ τι ν' οἶω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψει
 ν , ὃς κε φύγησι φεύγων ἐκ πολέμοιο. οἱ φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ, οἱ δὲ καθήμενοι
 κεκαμμένον. ἀσπασίως οὖν, φησὶ, καθεδεῖται τῶν φυγόντων τις ἐκ τοῦ πολέμου, ὃς καὶ
 ἀναπαύσει ἑαυτὸν καὶ τὰ σκέλη, ἐκ τοῦ συντόνου τῆς φυγῆς δρόμου καθίσας. ἐσταότος μὲν
 καλὸν ἀκουέμεν οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα· ἀνδρῶν δ' ἐν
 πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἶπο ι ; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴ ς. ****

„ Ἀρίσταρχος οὖν ῥήθη παραίτησιν εἶναι τὸν λόγον, ὡς διὰ τὸ τετρωσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος συγχωρεῖν ἀξιοῦντος, εἰ καθήμενος λέγει. καὶ φησι· διὰ τοῦτο ἐνέθηκε τὸ αὐτόθεν ἐξ ἔδρης οὐ δ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς (v. 77). ἄτοπος δὲ ἡ παραίτησις· οὐ γὰρ τὸν πόδα ἀλλὰ τὴν χεῖρα τέτρωται, καὶ τὴν χεῖρα δὲ οὕτως ἔρρωτο, ὥστε ὀλίγον ὕστερον αὐτὸς τὸν κάπρον ἀποσφάττει. ἐὰν προσκείμενος δὲ ὁ στίχος ἦ τὸ αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, ἀκουσόμεθα ἐκ τοῦ τῶν ἀριστέρων συνεδρίου, ὥστ' ἐν ἐκείνοις ὄντα λέγειν αὐτὸν καὶ οὐκ ἐν μέσῳ τῷ πλήθει. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ αὐτὸς συγκαταθέμενος ὅτι ἔστηκεν ὁ Ἀγαμέμνων, παραιτεῖται, φησί, τὸν ὑποβολέα ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων· ἐμοὶ γὰρ φησιν ἀκούσατε καὶ μηδεὶς μοι ὑποβαλλέτω ἵν' εἴπω· χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν τῷ ἐπιστήμονι τοῦ λέγειν· καὶ πῶς γὰρ ἂν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκούσαι τοῦ ὑποβάλλοντος ἢ ὁ ἀκούσας εἴποι; ὥστε καὶ λιγὺν ὄντα δημηγόρον καὶ δύναμιν ἔχοντα τοῦ αὐτοσχεδιάζειν βλάπτεσθαι ἐμποδιζόμενον τῷ ἐξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ. εἶχε δ' ἂν τινα λόγον ἢ ἐξήγησις, εἰ ἐγίνωσκεν Ὅμηρος τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας, λέγω δὲ τὸ ἐξ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον.“ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς φησι λέγων· „καλῶς ἔχει τὸ ἐστῶτος τοῦ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκρούειν αὐτὸν καὶ ἐμποδίζειν (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ὑββάλλειν)· χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάντῳ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. τὸ γὰρ χαλεπὸν ἐπιστάμενόν περ ἐόντα κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν πλεονάζει τὸ ἐόντα· ἐκείνοις γὰρ ἦν σύνηθες λέγειν μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένῃ (Soph. Ai. 588) ἀντὶ τοῦ μὴ προδῶς, καὶ παίζεις ἔχων ἀντὶ τοῦ διαπαίζεις, καὶ ἐνταῦθα χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα ἀντὶ τοῦ τὸν ἐπιστάμενον θορυβεῖσθαι χαλεπόν, ὡς καὶ τοῦ ἐπιστήμονος ῥήτορος ἐν θορύβῳ χαλεπῶς δημηγοροῦντος.“ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ δύνασθαι τινα οὕτως ἀποδιδόναι τὴν διάνοιαν· ἐκκλησίας ἀθροισθείσης ὁ Ἀγαμέμνων παύει προοιμιαζόμενος τὸν θόρυβον, λέγων ὡς ἡ ἐκκλησία οὐ πρὸς αὐτοὺς ἔχει τὴν ἀπότασιν, οὐδὲ δεῖ νῦν ὑποκρούειν ζητοῦντας μαθεῖν τίνος ἔνεκα συνεληλύθασιν· χαλεπὸν γὰρ θορυβεῖν τὸν ἐπιστάμενον τὰ ὄντα. τίνα δὲ ἦν τὰ ὄντα πάντες που ἐγίνωσκον, ὅτι ἐμήνισαν πρὸς ἀλλήλους Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀγαμέμνων, καὶ ὅτι νῦν κατηλλάγησαν, καὶ ὅτι ἡ σύνοδος διὰ τοῦτο. [τὸ οὖν ἐπιστάμενόν περ ἐόντα τὰ ὄντα λέγει καὶ ἐνεστῶτα τὸν καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπίστασθαι, ὡς ἔφη που· ὅς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα (A 70)] χαλεπὸν οὖν καὶ δεινὸν πρᾶγμα ἐστὶ τὸ ἐπιστάμενον τὰ ὄντα καὶ ἐνεστηκότα θορυβεῖν, πυνθανόμενον ὡς ἀγνοοῦντα ἢ ζητοῦντα περὶ ὧν οἶδεν ἀκούειν. καὶ ὅτι τοῦτο νοεῖ, δῆλον δι' ὧν ἐπάγει Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, ἡμὲν νέοι ἢ γέροντες (T 83. 4). λέγει γὰρ ὅτι ἡ ἀπότασίς μοι τοῦ λόγου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἐστίν, οὐ πρὸς ὑμᾶς τοὺς εἰδότας δι' ἃ συνεληλύθαμεν. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς· μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τί συνεληλύθαμεν· ἐπίστασθε γὰρ τὰ πάντα, καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔχει τὴν ἀπότασιν· χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου ὡς μὴ εἰδότας θορυβεῖν καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι, πρὸς ὃν ὁ λόγος ὁ παρὼν ἔστηκε. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι προοίμια ἐπιγράφεται πρὸς τοὺς θορύβους. v. 40. ad v. 108. διὰ τί ἢ Ἥρα ὁμόσαι προάγει τὸν Δία; ἢ δῆλον ὡς οὐ ποιοῦντα ἢ ἂν φῇ. εἰ δὲ τοῦτο, διὰ τί οὐ κατανεῦσαι ἀλλὰ καὶ ὁμόσαι ἠξίωσεν, ὡς καὶ ψευδομένου, ἂν μὴ ὁμόσῃ; ὁ δὲ ποιητὴς φησιν ἀληθεύειν ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσῃ (A 527). τὸ μὲν οὖν ὅλον μυθῶδες· καὶ γὰρ οὐδ' ἄφ' ἑαυτοῦ ταῦτά φησιν Ὅμηρος, οὐδὲ γινόμενα εἰσάγει, ἀλλ' ὡς διαδεδομένων περὶ τὴν Ἡρακλέους γένεσιν μέμνηται. ῥητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ μῦθος εἰκότως εἰσάγει τὴν Ἥραν ὀρκοῦσαν τὸν Δία· πάντες γὰρ περὶ ὧν ἂν φοβῶνται μὴ ἄλλως ἀποβῇ, πολὺ τῷ ἀσφαλεῖ προέχειν πειρῶνται· διὸ καὶ ἡ Ἥρα, ἅτε οὐ περὶ μικρῶν ἀγωνιζομένη, καὶ τὸν Δία εἰδυῖα ὅτι αἰσθόμενος τὸν Ἡρακλέα δουλεύοντα ὑπεραγανακτήσει, τῇ ἰσχυροτάτῃ ἀνάγκῃ κατέλαβεν αὐτόν. οὕτως Ἀριστοτέλης (fr. 157 edit. Acad. Bor.). Σ 100. ζητοῦσι τίνα νοῦν ἔχει τὰ ἔπη ταῦτα

ἡνιγμένα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως αἵψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι ν , ἥστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευε ν , ἄμητος δ' ὀλίγιστο ς , ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεύ ς , ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται (ν. 221 sqq); ἐπεὶ ἡ ἄμητος λέξις σημαίνει καὶ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ἀμῶσι, τουτέστι τὸν θερισμόν, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀμώμενον καρπὸν, καθ' ἑκάτερα τῶν δύο σηματομενῶν ἐκδεξάμενοι πειραθῶμεν τῶν δύο σαφῆ ποιῆσαι τὴν διάνοιαν. ἔσται τοίνυν ἐκ τοῦ σηματομενῶν δῆλον, ὡς καλάμη μὲν λέγεται τὸ τῶν ἀποθνησκόντων πλῆθος, ἄμητος δὲ καὶ καρπὸς οἱ σωζόμενοι. φησὶν οὖν, ταχέως κόρον γίνεσθαι ἐκείνης τῆς μάχης, ἐν ᾗ πολὺς μὲν ὁ πίπτων, ὀλίγοι δὲ οἱ σωζόμενοι, ἐξ οὗ δηλοῦσθαι, ὅτι τῆς σφοδρῶτατος μάχης ταχὺς ὁ κόρος, καὶ μάλιστα ὅταν τύχη τις διὰ λιμὸν ἡσθητικῶς ἐν ᾧ δ' ἂν οὖν πολέμῳ, κλίναντος τοῦ Διὸς τὴν νίκην καὶ ἐτερορρεποῦς τῆς μάχης γεγονυίας, πολὺς μὲν ἦ ὁ ἀναιρούμενος, ὀλίγος δὲ ὁ περισωζόμενος, κόρος ἐνταῦθα ταχέως γίνεται τῶν μὲν καλάμην πολλὴν ἐκλεγόντων, ἄμητον δὲ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἐώντων. τὴν δὲ καλάμην καὶ τὸν καρπὸν ἐπὶ τῶν τραπέντων ἀκουσόμεθα, ὧν πολὺς μὲν ὁ ἀποθνήσκων, ὃς τέτακται ἐπὶ τῆς καλάμης, ὀλίγος δὲ ὁ διασωζόμενος, ὃς τέτακται ἐπὶ τοῦ καρποῦ· τὸν δὲ κόρον ἴσχειν ταχὺν τοὺς ταῦτα δρῶντας καὶ νικῶντας, οἱ τοῖς ἀμηταῖς εἶεν ἂν ἀνάλογοι. οὗτοι ἄρα δὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τὸ ἄμητος ὀλίγιστος ἀκουστέον· οὐκέτι γὰρ ἐτερορρεπῆς ἔσται ἡ μάχη, οὐδ' οἱ μὲν νικῶντες οἱ δὲ ἡττῶμενοι, ἀλλ' ἐπ' ἴσης ἐξ ἀμφοῖν πολλὴ μὲν ἡ καλάμη ὀλίγος δὲ ὁ καρπός, καὶ οἱ ἀμῶντες ζητηθήσονται. κἂν ἄμητον δὲ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ ἀκούσωμεν καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀμῶσιν, ἔσται μὲν ἄμητος ἡ πρώτη τῶν στρατοπέδων συμβολὴ πρὸ τῆς τῶν ἐτέρων τροπῆς, πλείστη δὲ ἡ καλάμη τὸ πλῆθος τὸ μετὰ τὴν τροπὴν τῶν πιπτόντων. λογιζόμενος οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς οὐκ ἂν ὑποσταῖεν οἱ Τρῶες τὴν Ἀχιλλέως συμβολήν, τραπήσονται δὲ εὐθύς, πολὺν τὸν κάματον ἔσεσθαι φησι τοῖς διώκουσιν ἅμα καὶ παῖουσι καὶ φονεύουσι, καὶ κόρον αὐτίκα λήψεσθαι νήστεις ὄντας. ἐνδείξασθαι δὲ ταῦτα μᾶλλον καὶ αἰνίξασθαι βούλεται ἡ φανερώς λέγων δόξαν κολακείας ἀπενέγκασθαι. λέγει οὖν· ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τροπῆς γενομένης τῶν πολεμίων, πολλῶν ἀναιρουμένων ἐκ πρώτης καὶ βραχείας τῆς συμβολῆς, αἵψα κόρος ἡμῖν γίνεται, ἐὰν μὴ τύχωμεν τὸν μέλλοντα κάματον διὰ τῆς τροφῆς προανακτησάμενοι. πεποίηται δὲ τὴν ἀλληγορίαν ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς παραβολῆς ἐκείνης· οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κα τ' ἄρουραν πυρῶν ἢ κριθῶ ν , τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει (Λ 67—69), εἴτ' ἀνταποδίδωσιν· ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐ π' ἀλλήλοισι θορόντες δήου ν , οὐ δ' ἔτεροι μνῶον τ' ὀλοοῖο φόβοιο (Λ 70. 71). ἀλλ' οὗτοι μὲν τὸν ἄμητον παρέτειναν ἰσόπαλοι ὄντες· ἐφ' ἧς δ' ἂν μάχης τροπὴ γένηται ἐκ μικρᾶς συμβολῆς καὶ ὀλίγου ἀμήτου, ταχὺς ὁ κόρος τοῖς ἀναιροῦσι καὶ τὴν καλάμην πολλὴν ποιοῦσιν, εἰ μὴ τύχωσι τὴν ἰσχὺν διὰ τῆς τροφῆς αὐτάρκη παρασκευάσαντες. μήποτε δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν ἐπικαρπίαν ἀλλὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας δηλοῖ· αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ταῦτα προεῖπεν· οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα ἄκμητος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι· εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζει ν , ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνετα ι , ἡδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμὸ ς , βλάβεται δέ τε γούνα τ' ἰόντο ς . ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἶνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει η , θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνε ι , πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο (Τ 162—70). ὀλίγος οὖν ἄμητος καὶ ὁ χρόνος ὁ τοῦ ἀμᾶν γίνεται καὶ τοῦ πλείστην καλάμην ἔχειν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖν, τροπὴν τοῦ Διὸς ἐμβαλόντος τοῖς πολεμίοις, ἐὰν μὴ τύχωσιν οἱ ἀναιροῦντες τροφῆς μετεिल्χότες· ἴν' ἢ ὁ λόγος· ἐν ᾗ δ' ἂν μάχη ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ἦ ὁ ἀναιρούμενος τροπῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόρος· διὸ δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπὶ πλεον τυχεῖν τῆς νίκης. πῶς δὲ Αἴας συγγενῆς ὧν οὐ συμπάρεστιν; ὀργίζεται διὰ τὴν πρεσβείαν· βαρύνμητις γάρ. καὶ πῶς τὸν ἐπιτάφιον ἀγωνίζεται; ἀρετῆς χάριν καὶ φιλίας τοῦ ἡπιωτάτου Πατρόκλου. τὰ ὄπλα, φησὶ, κοῦφα ἐγένοντο ὡς πτερὰ

καὶ ἦρε καὶ ἐκούφιζε τὸν Ἀχιλλέα, ὡς τοὺς ὄρνιθας τὰ πτερὰ· τὸ γὰρ ἄειρεν ἐπὶ τοῦ ἐκούφιζεν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν (Λ 637), ἢ μ' ἀνάειρεν ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724). τετόλμηται γοῦν ὁ λόγος, ὡς τῶν ὄπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βασταζομένων. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐμετεώριζεν αὐτὸν ὁ κόσμος καὶ γαυριᾶν <γαβριᾶν cod.> ἐποίει. ἢ τάχα ἡ συμμετρία τῶν ὄπλων καὶ κουφότητα ἐνεποίει, ὡς μὴ δοκεῖν αὐτὸν ταῦτα φέρειν, ἀλλ' αὐτὰ <αὐτὸν cod.> τοῦτον. εἰ δὲ μείζονα ἦν, βαρύτερα ἂν ὑπῆρχε. καὶ τὰ πτερὰ πολλὴν ἀρμονίαν ἔχει. ὁ δὲ λόγος ὑπερβολή. τὸ ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς ἐξηγοῦνται ἀντὶ τοῦ ἡδύνατο· προειπὼν γάρ φησι· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν πάλλει ν. πλανῶνται δὲ τῇ γὰρ ἐπιστήμῃ καὶ τὴν δύναμιν προσάπτει, ὡς πού φησιν· ἐπεὶ οὐ δ' ἐμὲ νῆιδά γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε (Η 198) καὶ φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπίστορα ἔργων (φ 26), τουτέστιν ἐπιγνώμονα καὶ ἐπιστήμονα, ὡς τὸ ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω (Ψ 486), ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορίᾳ πείραρ ἐλέσθαι (Σ 501), τουτέστιν ἐπὶ ἐπιστήμονι δικῶν κρίσεως. οὐκ εὐπρεπὲς δὲ, φασὶ, τὴν Ἥραν παραιτίαν λύπης γενέσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. ῥητέον δὲ ὅτι εἰς πρᾶγμα τολμηρὸν καταβαίνων ὁ ποιητής, τὸ φωνῆς μετέχοντας ἵππους εἰσάγειν, θεῶ τὴν αἰτίαν ἀνατίθῃσι, καὶ Ἥρᾳ, ἐπεὶ φωνῇ ἐστὶν ἀὴρ πεπληγμένος. τί δὲ ἄτοπον, ὅπου γε καὶ θέτις προεῖπεν· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος (Σ 96); Διὰ ποίαν αἰτίαν μόνος ὁ Ὀκεανὸς οὐ πάρεστι τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν; ῥητέον δὲ ὅτι ἐπεὶ συνεκτικὸν ἔχει τὸ τοῦ κόσμου ῥεῦμα· φησὶ γάρ· Ὀκεανὸς, ὃ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθῶν. τὸν Ὀκεανὸν οὐ παρέλαβεν εἰς τὸ τῶν θεῶν συνέδριον, ἵνα μὴ κωλύσῃ αὐτοὺς τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης πρεσβύτατος ὑπάρχων. δόξειεν ἂν τοῦναντίον ἢ ὁ Ζεὺς βούλεται γίνεσθαι, τῶν θεῶν ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὴν μάχην. ὁ μὲν γάρ φησιν, εἰ μὴ παραγένοντο, οὐδὲ πρὸς ὀλίγον ἀνθέξουσιν οἱ Τρῶες μαχόμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ, ἐκ δὲ τοῦ ἀφικνεῖσθαι αὐτοὺς μᾶλλον ἰσχυρότερος γίνεται τῷ εἶναι τοὺς Ἑλληνικοὺς θεοὺς ἰσχυροτέρους τῶν Τρωικῶν· ἐὰν γὰρ δύο ἀνίσοις ἴσα προστεθῇ, τὰ ὅλα ἐστὶν ἄνισα· ἢ γὰρ αὐτὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπερεχόντων μένει. εἰ δὲ καὶ ἴσοι ἦσαν, περιττὴ ἦν ἡ ἐπικουρία τῶν θεῶν. ἐροῦμεν δὲ ὡς οὐ διὰ τὴν μάχην τῶν θεῶν ἡ κάθοδος γέγονεν, ἀλλ' ἵνα πρόφασις [Ἀχιλλεῖ] τῆς ἀπάτης Ἀπόλλωνος γένηται (Φ 599 sqq.), δυνηθῇ δὲ καὶ Σκάμανδρος παρεμποδίσαι Ἀχιλλεῖ. πῶς λαοσσόον τὴν Ἑριν προσηγόρευσεν; οὐ γὰρ σώζουσα φαίνεται ἀλλὰ φθείρουσα μᾶλλον τὰ πλήθη. ῥητέον δὲ ὅτι Ἑριν νῦν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Τρωικῶν θεῶν φιλονεικίαν φησὶν· ἢ γὰρ τούτων πρὸς ἀλλήλους ἔρις σωστικὴ ἐγένετο τῶν ἀνδρῶν. ἢ τὸ λαοσσόος δηλοῖ τὴν τὸν λαὸν σεύουσαν καὶ παρορμῶσαν. δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ κρατερὴ στιγμή γενέσθαι, τὸ δὲ λαοσσόος τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι. ad Ξ 200, p. 192, 25. τοῦ ἀσυμφόρου μὲν ὁ περὶ θεῶν ἔχεται καθόλου λόγος, ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ἀπρεποῦς· οὐ γὰρ πρόποντας τοὺς ὑπὲρ τῶν θεῶν μύθους φησὶν. πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν οἱ μὲν ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιλύουσιν, ἀλληγορίᾳ πάντα εἰρῆσθαι νομίζοντες ὑπὲρ τῆς τῶν στοιχείων φύσεως, οἷον ἐν ταῖς ἐναντιώσεσι τῶν θεῶν. καὶ γὰρ φασὶ τὸ ξηρὸν τῷ ὑγρῷ καὶ τὸ θερμὸν τῷ ψυχρῷ μάχεσθαι καὶ τὸ κοῦφον τῷ βαρεῖ. ἔτι δὲ τὸ μὲν ὕδωρ σβεστικὸν εἶναι τοῦ πυρός, τὸ δὲ πῦρ ξηραντικὸν τοῦ ὕδατος. ὁμοίως δὲ καὶ πᾶσι στοιχείοις, ἐξ ὧν τὸ πᾶν συνέστηκεν, ὑπάρχει ἡ ἐναντιώσις καὶ κατὰ μέρος μὲν ἐπιδέχεσθαι φθορὰν ἅπαξ, τὰ πάντα δὲ μένειν αἰωνίως. μάχας δὲ διατίθεσθαι αὐτόν, διονομάζοντα τὸ μὲν πῦρ Ἀπόλλωνα καὶ Ἥλιον καὶ Ἥφαιστον, τὸ δὲ ὕδωρ Ποσειδῶνα καὶ Σκάμανδρον, τὴν δ' αὖ σελήνην Ἄρτεμιν, τὸν ἀέρα δὲ Ἥραν καὶ τὰ λοιπά. ὁμοίως ἔσθ' ὅτε καὶ ταῖς διαθέσεσι ὀνόματα θεῶν τιθέναι, τῇ μὲν φρονήσει τὴν Ἀθηνᾶν, τῇ δ' ἀφροσύνῃ τὸν Ἄρεα, τῇ δ' ἐπιθυμίᾳ τὴν Ἀφροδίτην, τῷ λόγῳ δὲ τὸν Ἑρμῆν, [τῇ λήθῃ δὲ τὴν Λητώ], καὶ προσοικειοῦσι τούτοις· οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὧν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους τοῦ Ῥηγίνου, ὃς πρῶτας ἔγραψε περὶ Ὀμήρου, τοιοῦτός ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἔθους ἀπολογοῦνται· συγκεχώρηται γὰρ ὑπὸ τῶν πόλεων καὶ τῶν νομοθετῶν τοιαῦτα περὶ

θεῶν μὴ μόνον ἄδειν ἐν ποιήσεσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς μυστηρίοις παραδιδόναι, ἔν τε ἱεροῖς ἀναθήμασι καὶ ἕτερα σύμφωνα τοῖς μύθοις κατασκευάζειν καὶ τὸν πέπλον ἀνάγειν ἐνυφασμένον τῆς γιγαντομαχίας. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ τότε κατὰ τὴν Ἑλλάδα παραμυθοῦνται· βασιλευομένης γὰρ τότε τῆς Ἑλλάδος καὶ κοινῇ καὶ κατὰ πόλεις, τὸ τῶν βασιλέων γένος αὖξοντας ποιεῖν ἀπὸ τοῦ ὥς ἂν μὴ παντάπασι πόρρω εἶναι δοκῇ ἢ ἀνθρωπίνῃ φύσει τῆς θείας, ὑποπλάττειν δὲ καὶ περὶ θεῶν ὅποια περὶ ἀνθρώπων ὀρώμεν φάσκοντας. τὸ μὲν οὖν λῖαν ἔν τε τῷ ἀσυμφόρῳ ταραττον καὶ τῷ ἀπρεπεῖ τοιοῦτόν ἐστι. τὰ δ' ἐπὶ μέρους δίμεν, ὥς μὲν ἀσύμφορα ταῦτα κατηγορεῖται. διὰ τί δὲ κατὰ τὸν πόλεμον οὗτοι οἱ θεοὶ ἐναντιοῦνται ἀλλήλοις; [Ποσειδῶν μὲν Ἀπόλλωνι, ὅτι κατὰ τὸν μῦθον συναδικηθεὶς αὐτῷ ὑπὸ Λαομέδοντος ἐκείνοις συνήργει. Ἄρης δὲ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκώλυσεν αὐτὸν τὸν Ἀσκαλάφου θάνατον ἐκδικῆσαι, ἢ ὅτι ἐν ὄψει τῶν θεῶν ὕβρισεν εἰποῦσα (Ο 128) μαινόμενε φρένας ἦλ' ἐ. Ἦρα δὲ Ἄρτεμις· ἔστι γὰρ αὐτῇ μητρὶς. Λητοῖ δὲ Ἑρμῆς δικαίως· μουσικὸς γὰρ ὑπάρχων τὴν τὸν μουσικὸν Ἀπόλλω γεννήσασαν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀντίζηλον μεμίσηκεν, ἢ ὥς λόγιος καὶ μνήμων ἀποστρέφεται αὐτὴν ὥς λήθην. Ἥφαιστος δὲ Ἐάνθῳ εἰκότως, ὅτι ἢ μὲν τῶν ποταμῶν φύσις πέφυκεν ὕγρὰ, Ἥφαιστος δὲ ἐστὶ τοῦ πυρὸς δεσπότης, οὗ τροφή τὰ ξύλα.] κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον Ἀπόλλων ἥλιος ὢν ἀναπίνει τὰ ὕγρὰ στοιχεῖα. Ἀθηνᾶ δὲ ἐστὶ φρόνησις, Ἄρης δὲ ἀφροσύνη· ἐναντία δὲ καὶ πολέμια ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλων. Ἦρα δὲ ἐστὶν ἀήρ· Ἄρτεμις δὲ σελήνη, ἀερότεμεις τις οὖσα, ἢ τὸν ἀέρα τέμνουσα, ἐξ οὗ ἥρτηται, τὸ βαρύνον αὐτὴν πολέμιον νενόμικεν. Ἑρμῆς δὲ ἐστὶ λόγος, Λητὼ δ' ἀμνημοσύνη, οἷον ληθῶ τις τῶν λόγων. Ἥφαιστος δὲ τὸ πῦρ, Ἐάνθος δὲ τὸ ὕγρον· ἀλλότριον δὲ τὸ πῦρ τοῦ ὕγρου. διὰ τί δὲ οὗτοι οἱ θεοὶ προήρηνται βοηθεῖν τοῖς Ἑλλήσιν, Ἦρα Ἀθηνᾶ Ποσειδῶν Ἥφαιστος Ἑρμῆς, τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἄρης Ἀπόλλων Ἄρτεμις Λητὼ Σκάμανδρος Ἀφροδίτη; ῥητέον οὖν· Ἦρα μὲν Ἑλληνισὶ βοηθεῖ, ὅτι γαμήλιός ἐστιν ἢ θεός, μισεῖ δὲ μοιχὸν ὄντα τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ ὅτι ἐν τῷ Ἀργεὶ ἐτιμᾶτο λαμπρῶς, ὅθεν φησὶν ὁ ποιητής· Ἥρη τ' Ἀργεῖ (Δ 8), ἢ ὅτι ὥς τὸ Ἄργος οὕτως ἦν οἰκεία αὐτῇ καὶ ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Μυκῆνη, ὥς φησὶν ἐν τῇ Δ (51). Ἀθηνᾶ δὲ διὰ τὸ ἀποδοκιμασθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἢ διὰ τὸ ἀλλοτρίους εἶναι τῆς συνέσεως τοὺς βαρβάρους. Ποσειδῶν δὲ, ἐπεὶ οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων νησιῶταί εἰσι, καὶ διὰ τὸ ὀργίζεσθαι μὲν Λαομέδοντι ἐπὶ ἀποστερήσει μισθοῦ τῆς τειχοποιίας. Ἑρμῆς δὲ [Λητοῖ, ἥτοι ὁ λόγος τῇ λήθῃ], ἢ ὅτι ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ὅτι λόγιος, ἢ ὅτι κήρυκας ἀποσταλέντας πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ διαλύσει τῶν διαφορῶν Ὀδυσσεά καὶ Μενέλαον ἡβουλήθησαν ἀνελεῖν πεισθέντες Ἀντιμάχῳ (Λ 138 sqq.), προστάτης δὲ τῶν κηρύκων ὁ Ἑρμῆς. Ἥφαιστος δὲ διὰ τὸ μισεῖν Ἀρην, ὅτι ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀφροδίτην. τοῖς δὲ Τρωσὶ παρέστη Ἄρης τὸ ὅμοιον μεταδιώκων· φιλοπόλεμος γὰρ ὁ θεός, πολέμου φίλοι καὶ οἱ Τρῶες. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἦτοι διὰ τὸ τόξον· τοξικοὶ δὲ καὶ οἱ Τρῶες, καὶ ἐν πρώτοις Ἀλέξανδρος· ἢ κιθαριστὴς καὶ εὐμορφος ὥς Ἀλέξανδρος. Ἄρτεμις δὲ καὶ Λητὼ χαριζόμεναι τῷ Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι παρὰ τοῖς βαρβάροις τιμῶνται. Ἐάνθος δὲ ὥς ὑπὲρ οἰκείας χώρας μάχεται, ἢ δὲ Ἀφροδίτῃ διὰ τὸ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου προκριθῆναι· καὶ σχεδὸν εἶπεῖν αὕτη ἀντίσταται τῷ πολέμῳ, καὶ εἰκότως πάρεστι βοηθεῖν τοῖς Τρωσίν. ἀθετοῦνται στίχοι ἐπτὰ ὥς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς. πῶς γὰρ ὁ τοσοῦτον σπεύδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμβλυνταί τοσοῦτον; ἢ τάχα ἔντεχνοι οἱ λόγοι· μέγιστον γὰρ εἰς κατάπληξιν τῶν ὁμοφύλων φεύγων ὁ πρῶτος ὀφθεῖς, καὶ στρατηγικὸν τὸ ἀκινδύνως φοβεῖν τοὺς πολεμίους. καὶ καθ' Ἐκτορος ἔχει τὴν πᾶσαν ὁρμὴν· φησὶ γάρ· Ἐκτορος ἄντα μάλιστα (ν. 76)· εἰκότως οὖν πρῶτα μὲν ὁρμῇ λέοντος (ν. 164) αὐτὸν ἐκδειματοῖ, ὥς δὲ μένει, λόγοις, σπεύδων ἐπὶ Ἐκτορα. Δ 2. ἐν τῇ Αἰνείου πρὸς Ἀχιλλέα μάχῃ ζήτησιν παρέσχε τὰ ἔπη ταῦτα· ἢ ῥα καὶ ἐν δεινῷ σάκῃ ἢ ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ στίχου· τὴν δὲ μίαν χρυσοῦ ν, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος (ν. 272). τῆς γὰρ χρυσοῦς πτυχὸς δοκούσης πρώτης εἶναι, εἴ γε κόσμου

εἵνεκα τὴν χρυσὴν εἰς τὸ ἔξω καὶ ὀρώμενον πρώτην ἐνέθηκεν, ὑπ' αὐτὴν δὲ στερεότητος ἕνεκα
 τὰς δύο χαλκᾶς, μαλάγματος χάριν καὶ τελευταίας τὰς κασσιτερίνας, πῶς δύο τε διέκοψε
 πτύχας, καὶ ἐν τῇ χρυσῇ πτυχί ἔξω οὖση καὶ διατμηθεῖση ἐνεσχέθη τὸ δόρυ; ἀπολούμενοι οὖν
 τὴν ἀπορίαν οἱ πλεῖστοι τὸ ἔλασσαν (ν. 269) οὐ φαίνεται εἰληφθαι ἄνωθεν διέκοψεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ
 διέθλασεν· θλασθῆναι μὲν γὰρ καὶ κοιλανθῆναι δύο πτύχας, τὴν χρυσὴν καὶ μίαν τῶν χαλκῶν
 ὑπὸ τὴν χρυσὴν, μὴ διακοπῆναι δέ, ἀλλὰ σχεθέντος ἐν τῇ χρυσῇ τοῦ δόρατος καὶ κοιλάναντος
 μὲν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν, οὐ διακόψαντος δέ. οἱ δὲ καὶ αὐτόθεν ἀξιοῦσι μὴ ἔλασσε γράφειν
 ἀλλὰ θλάσσαν, ἄνωθεν φάσκοντες ἀμαρτόντα τινὰ γράφαι τὸ ε , τὴν λοιπὴν περιφέρειαν τοῦ θ
 παρέντα· ἄτρωτα γὰρ ὄντα τὰ Ἑφαιστότευκτα μὴ διακοπῆναι. ἐγὼ δὲ ἐν τῇ χρυσῇ πτυχί
 ἀκούων ἐνσχεθῆναι αὐτοῦ λέγοντος τὸ δόρυ τῆς εἰς τὸ πρόσω ὀρμῆς οὐ δύναμαι ἐπινοῆσαι τὴν
 χρυσὴν πτύχα οὐτ' οὖν διακοπεῖσαν οὔτε θλασθεῖσαν. πῶς γὰρ οἷόν τε ἐλασθῆναι μὲν λέγειν,
 τουτέστι διακοπῆναι, ἢ θλασθῆναι γε δύο πτύχας, ἐν αἷς ἦν ἡ χρυσή, ἐνσχεθῆναι δὲ ἐν τῇ χρυσῇ
 τὸ δόρυ; τὸ γὰρ ἐνσχεθῆναι τὸ μὴ τὸ αὐτὸ παθεῖν τὴν χρυσὴν ὅπερ αἱ ἄλλαι δηλοῖ. οἱ δ' αὖ τὴν
 πρώτην παθεῖν βούλονται καὶ μᾶλλον ἥπερ τὴν ὑπ' αὐτήν· οὐ γὰρ ἂν ἐνεσχέθη ἐν τῇ τρίτῃ, εἰ
 μὴ ἡ δευτέρα ἐπ' ἔλαττον ἔπαθε τῆς πρώτης. φημὶ τοίνυν, ὥς οὐ κόσμου χάριν οὐδὲ τέρψεως ὁ
 Ἑφαιστός κέχρηται τῇ χρυσῇ πτυχί ἀλλ' εὐτονίας· εὐτονώτερος δὲ χαλκοῦ χρυσός. μέσην οὖν
 τὴν τοῦ χρυσοῦ πτύχα ἐξύφανεν εἰς συνοχὴν τοῦ παντὸς σάκου· ἀπαλώτερος γὰρ ὢν καὶ
 εὐτονός ὁ χρυσὸς ὑποκείμενος τῷ χαλκῷ διεδέχετο τὴν ὀρμὴν, ἐκλυθεῖσαν ὑπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ
 ἀντιτυπίας εἰς τὸ ἄτρωτον ὑπὸ τῆς προσοῦσης αὐτῷ εὐτονίας. πρῶτος δὲ ὢν ὁ χρυσὸς καὶ
 παθὼν ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς πρῶτος ταχεῖαν ἂν παρῆιχε τὴν διακοπὴν ἐκ τῶν εὐθραύστων
 συνεστώσαις. ὅτι δὲ καὶ χαλκαὶ πτύχες ἦσαν ἐν τῇ ἔξωθεν ἐπιφανείᾳ, μέση δὲ μετὰ ταύτην ἡ
 χρυσή, ὅφ' ἦν αἱ τοῦ κασσιτέρου, δηλοῖ τὸ ἐν τῇ ὀπλοποιίᾳ ἐπισημαίνεσθαι τὸν ποιητὴν, ὅτι
 τάδε μὲν ἐκ χρυσοῦ ἐποίησε, τάδε δὲ ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐκ χαλκοῦ δὲ μὴ εἰπεῖν, ὥς ἂν τορεύοντος
 αὐτοῦ ἐν ἄλλῃ πτυχί τὰ πλάσματα· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἑρμῆος καὶ Παλλὰς Ἀθῆνῃς, ἅμφω χρυσεῖ
 ὦ , χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην (Σ 516. 17)· πῶς γὰρ αὐτοὺς χρυσοῦς ἔφη, χρυσοῦς οὖσης τῆς
 ὑποκειμένης ἐπιφανείας, εἰ μὴ ἐξηλλαγμένα ταῦτα παρὰ τὸ ὑποκείμενον ἐποίει, ἥτοι
 ἐγκυκλῶν ἢ ἐγκολλῶν ἢ ἐντορεύων; καὶ νειὸς χρυσοῦ ἀρηρομένη δὲ ἐώκει χρυσεῖ περ ἐοῦσα
 (Σ 548. 49), ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βριθούσαν ἀλωὴν καλὴν χρυσεῖν ν , μέλανες δ' ἀνὰ
 βότρυες ἦσαν· εἰσθήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν· ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετο ν , περὶ δ'
 ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου (Σ 561—65)· καὶ πάλιν· ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊάων· αἱ
 δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχματο κασσιτέρου τε· χρύσειοι δὲ νομῆες ἅ μ' ἐστιχώοντο βόεσσι (Σ 573.
 74. 77), καὶ πάλιν· καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον ν , οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον χρυσεῖας ἐξ
 ἀργυρέων τελαμώνων (Σ 597. 98). τῶν γὰρ ἐμποικιλλομένων ἔστιν ὦν τὰς ὕλας εἰπὼν ἀργύρου
 μὲν ἐμνήσθη καὶ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου, χαλκοῦ δὲ οὐκέτι, ὥς ἂν εἰ, χαλκῆς ὑποκειμένης
 ἐπιφανείας, ἐνταῦθα ἐνεποίκιλλεν. οὐκ ἔφη δὲ ἄτρωτα εἶναι ὅπλα, ἀλλ' οὐ ραδίως ὑπὸ θνητῶν
 διακοπτόμενα· οὐ δ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν ν , ὥς οὐ ῥηίδι ν' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα
 δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐ δ' ὑποείκειν (Υ 264—66). ἔδει οὖν μὴδὲ θλασθῆναι,
 ὅπερ ἀξιοῦσιν ἔλασσαν ἀκούειν, εἴ γε μὴδ' ὑπέεικεν αὐτὰ ἔλεγε. ῥητῶς δ' αὐτὸς ἔφη ὅτι οὐκ
 ἔρρηξε μὲν τὸ σάκος— χρυσὸς δ' ἐρύκακε δῶρα θεοῖο —, δύο δὲ διέλασσε πτύχας, ἐσχέθη δὲ ἐν
 τῇ χρυσῇ, δι' ἣν οὐκ ἐρράγη διὰ παντός. πάνυ δὲ δυνατῶς τὴν κατασκευὴν ἐδήλωσε καὶ τὸ
 μέχρι τίνος ἡ ῥῆξις· πέντε μὲν γὰρ πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίῳ ν· εἴτα λέγει πρῶτας, ὅτι καὶ
 πρῶται πρὸς τῇ ἐπιφανείᾳ, τὰς δύο χαλκεῖας, εἴτα τὰς ἀντικειμένους ταῖς πρῶταις ἐσχάτας· δύο
 δ' ἐνδοθὶ κασσιτέροιο, τὸ δ' ἐνδοθὶ πρόσκειται, ἵνα τὰς χαλκᾶς ἐξωτάτας νοήσωμεν ὥς τὰς τοῦ
 κασσιτέρου ἐνδοθὶ, εἴτα λοιπὴν τὴν μέσην· τὴν δὲ μίαν χρυσὴν ν. εἰ οὖν τῆς ἔσχετο μείλινον
 ἔγχος, αἱ δύο χαλκαὶ ἐτρώθησαν πρῶται ὥς οὔσαι πρῶται, αἱ δὲ τρεῖς ἔμειναν ἄτρωτοι· χρυσὸς

γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖ ο. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Αἰνείου ἀσπίδος ὕπεστιν ὁ χαλκὸς τῇ βύρσῃ, ὁ
 μαλακώτερος τῇ ξηροτέρᾳ, καὶ οὐ κόσμου ἔνεκα χαλκὸς πρόσκειται ἐν ἐπιφανείᾳ, ἀλλ'
 ὑπόκειται δι' ἀσφάλειαν, ὡς ἐπὶ τῆς Ἀχιλλεύος ὁ χρυσός· λέγει γὰρ ἐπὶ τῆς Αἰνείου δευτέρως αὖ
 τ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν Αἰνείας κατ' ἀσπίδα παντός· ἔϊση ν, ἄντυ γ'
 ὑπὸ πρώτη ν, ἥ λεπτότατος θέε χαλκός, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός (Υ 273—76). κἂν
 μέντοι ἀκούωμεν τὰς δύο χαλκείας τὴν πρώτην καὶ τὴν πέμπτην, δύο δ' ἔνδοθι τούτων τὰς
 κασσιτερίνας τὴν δευτέραν καὶ τὴν τετάρτην, καὶ οὕτως μέση καὶ τρίτη ἐντὸς ἡ χρυσεῖ, τῇ ρ'
 ἔσχετο μείλινον ἔγχος, μιᾶς καὶ κασσιτερίνης ῥαγείσης. πῶς δὲ ἡ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ
 υἱῷ; ὅτι δέδιδε τὴν Παλλὰδα. ἐζήτηται δὲ πῶς τὸν Αἰνείαν οὐκ Ἀπόλλων ἐρρύσατο ἀλλὰ
 Ποσειδῶν. καὶ φασιν, ὅτι ἡ μεγάλη περὶ θεοὺς εὐσέβεια δυσωποῦσα τυγχάνει καὶ τοὺς δι'
 ἔχθρας ὄντας. ἀθετοῦσί τινες τοὺς στίχους ὡς ἐναντίους τοῖς προκειμένοις· οὐ γὰρ ἔσται ἐν τῇ
 ἀσπίδι τὸ δόρυ· φησὶ γὰρ διὰ πρὸ Πηλιάς ἤϊξε μελίη (ν. 276) καὶ ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐν
 γαίῃ ἔσται ἰεμένη (ν. 279). ἔοικε δὲ τοιοῦτον σχῆμα περὶ τὴν πληγὴν γεγενῆσθαι· κατὰ γὰρ τὴν
 αἰχμὴν ἐμπεπήγει τῇ γῇ, κατὰ δὲ τὸν στύρακα τῇ ἀσπίδι· ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερείδομένης τῷ
 δόρατι, ὥρμησεν οὗτος εἰς τὴν τοῦ λίθου βολὴν (ν. 285). μάχεται τῷ μὴ κατεiléχθαι Καύκωνας
 ἐν τῷ καταλόγῳ τὸ ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντ' ο. λύοιτ' ἂν ἐκ τοῦ καιροῦ· μὴ
 γὰρ ἐλθόντας αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου ἀλλ' ὕστερον οὐ συγκατεῖπε τοῖς ἐξ ἀρχῆς τοῦ
 πολέμου. μήποτε δὲ καὶ περιέχονται τοῖς πᾶσι Λελέγεσιν οἱ Καύκωνες. *ibid.* v. 291. Ξ 434, p. 200,
 3; 199, 11. ἀποροῦσι πῶς ὁ ἰκετεύων πρὸς τὸν Ἀχιλλεῆα ἔφη· πᾶρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην
 Δημήτερος ἀκτὴ ν· τὸ γὰρ λέγειν, καθάπερ Στησίμβροτος, ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιστα οὐκ ἐσθίουσιν
 ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψευδὸς ἦσθι γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὦν υἱός· καὶ οὐδαμῶς τοῦτο ὁ
 ποιητὴς ἐπέσημήνατο. ἡ δὲ λύσις ὅτι παρ' Ἑλλησι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ γεγονέναι φησί·
 πρὸς γὰρ τὴν ἰκεσίαν εἶχε τινα βοήθειαν τοῦτο, ὥσπερ τετυχηκὼς ξενικῆς τραπέζης παρ'
 ἐκείνῳ πρώτον. v. in fine operis Vat. ζητ. η'. πῶς πρὸ πάντε ἡμερῶν τὸν κατάλογον
 ποιησάμενος Ἀστεροπαῖον παρέλιπε λέγοντα ῥητῶς πρὸ ἰα' ἡμερῶν ἐληλυθέναι; οὐ θαυμαστὸν
 οὖν τὸ παραλιπεῖν αὐτὸν ἐν τῷ καταλόγῳ· μόνων <ω corr. ex ο> γὰρ ἐμνήσθη τῶν τὴν
 κυρίαν ἡγεμονίαν ἐχόντων, ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους τεταγμένους
 παρέλαβεν, ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων· ἐν μὲν γὰρ τῷ καταλόγῳ (B 552) Μενεσθέα φησὶν εἶναι τὸν
 ἡγεμόνα, ἐν δὲ τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ (N 691)· Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' ἐύς <βιαστεύς τ' cod.> .
 οὕτως οὖν ἔσται καὶ ἐπὶ Ἀστεροπαίου· ὁ μὲν γὰρ Πυραΐχμης τὴν πρώτην τῶν Παιόνων
 ἡγεμονίαν εἶχε, τὴν δὲ δευτέραν Ἀστεροπαῖος, νυνὶ δὲ τὴν πᾶσαν αὐτῷ ἡγεμονίαν ἀνατίθησι
 διὰ τὸ τὸν Πυραΐχμην ὑπὸ Πατρόκλου ἀνῆρῆσθαι (Π 287). καὶ πῶς ἐν τῷ καταλόγῳ (B 848)
 ἀγκυλοτόξους αὐτοὺς φησιν; ἴσως οὖν διττὸν ἦν τὸ γένος, τὸ μὲν τοξεῦον τὸ δὲ ἀκοντίζον. ἡ
 καὶ ἐπαμφοτερίζουσιν, ὡς καὶ Τεῦκρος (O 478 sqq.) v. ad v. 140 sqq., p. 249, 3 sqq. schol. * B
 (IV, p. 261, 10 Dind.) e quaestione ad λ 239 pertinente (schol. HQT) excerptum est. ad Υ 259
 sqq., p. 245, 11 sqq. Ξ 434, p. 198, 14. ad Ω 315. πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας πῶς διαλέγονται μὲν
 οὐκ ἐπιβοηθοῦσι δέ, ῥητέον ὅτι ἕτερος ἦν ὁ τῷ Σκαμάνδρῳ ἀντιτεταγμένος. οὐ πάνυ οἰκεῖον
 φησιν αὐτὸ ὁ Πῖος· διὰ τί γὰρ ἔμελλε μὴ πεισθῆσθαι καὶ θεοῖς καὶ τὰ κεχαρισμένα
 συμβουλεύουσι; τάχα οὖν πρὸς τὰ ἐξῆς ἐστὶ· σὺ δ' Ἑκτορι θυμὸν ἀπούρας ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμε ν.
 ὁρῶσι γὰρ αὐτὸν ἐπιτεταμένως ἔχοντα πρὸς τὸν φόνον τῶν πολεμίων καὶ δυσκόλως
 ἀφεξόμενον τῆς σφαγῆς, κἂν Ἑκτορος κρατήσῃ. διὰ τί τοῦ Σκαμάνδρου καιομένου ὁ Ἀχιλλεὺς
 ἐν ζέοντι αὐτῷ ἀποληφθεὶς ἐπνίγετο μὲν οὐκ ἐκαίετο δέ; ἡ διότι οὐχ ὅλος ὁ ποταμὸς ἐκαίετο.
 ἐνδέχεται οὖν μὴ ἐν τοῖς τοιούτοις αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ μορίοις εἶναι· καὶ γὰρ ἂν οὕτως γε ὁ
 Ἥφαιστος ἦν αὐτὸν ὁ διαφθείρων, ὃν οὐκ εἰκὸς βοηθεῖν μὲν αὐτῷ, τοῦτο δὲ μὴ ὁρᾶν, ὅπως μὴ,
 ἔνθα ἦν ἐκεῖνος, ὁ ποταμὸς πονήσῃ. ὡς οὖν ὁ Σκάμανδρος πνίγων Ἀχιλλεῆα τοὺς ἐμβεβηκότας

τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν ζωοῦς δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα κρύπτων ἐν δίνῃσιν (v. 238), οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος τὸν μὲν ποταμὸν ἔκαιε, τῷ δ' Ἀχιλλεῖ διὰ τοῦ πυρὸς συνεμάχει. Vat. ζητ. ι'. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδο ν , ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ , κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοι ο , πάντοθεν ἀμβολάδῃ ν , ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται · ὡς τοῦ καλὰ ῥεῖθρα πυρὶ φλέγεται ο , ζέει δ' ὕδω ρ. οἱ μὲν διορθοῦντες ἡξίουσαν μετὰ τοῦ ν γράφειν κνίσσην μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἵν' ᾗ τὴν κνίσσαν τήκων. σημαίνει γὰρ κυρίως τὸ μέλδιν τὸ τὰ μέλη ἔδιν. ἄνευ δὲ τοῦ ν γεγραμμένου κνίσση μελδόμενος, οἱ μὲν ἡξίουσαν μὴ προσγράφειν τὸ ι , ἵν' ᾗ οὐδέτερον τὸ κνίσση τήκων. οὐκ εἶχον δὲ παρ' Ὀμήρῳ δεικνύσαι οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, ἀλλὰ θηλυκῶς κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκε (Α 317), κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον (Θ 549). μήποτ' οὖν οὐκ ἔστι μελδόμενος τὸ τήκων οὐδὲ κεῖται τὸ ἔδιν ἀλλὰ τὸ ἄλδιν. ὁ οὖν λευμένως ἔφη μέλ ε' ἥλδανε ποιμένι λαῶν (ς 70), ἥτοι εὐτραφῇ καὶ λιπαρὰ ἐποίει εὐρύνουσα τὰ μέλη, τοῦτο συνελὼν μελδόμενος εἶπε, κατὰ μεταφορὰν τὰ μέρη τοῦ λέβητος λέγων μέλη, ἃ λιπαίνεσθαι τηκομένη τῇ πιμελῇ χριόμενα. ἡγουν τῇ κνίσση τοῦ εὐτραφοῦς χοίρου ὁ λέβης λιπαινόμενος· ἢ τῇ κνίσση ζεοῦση αὐξάνων τὰ μέλη· ἢ τῆς κνίσσης τὰ μέλη ἐδόμενος, δοτικὴν λαβὼν ἀντὶ γενικῆς. B f. 287 a ad κνίσση Φ 363: σὺν τῷ ν Ἀρίσταρχο ς. τὸ δὲ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τήκων. κνίσση δὲ πᾶν τὸ πιμελές. τινὲς δὲ οὐδετέρως ἡκουον, ἵν' ᾗ τὰ κνίσση, ὡς τὸ Τηλέμαχος τεμένη νέμεται (λ 184) ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ὀμήρῳ ἡ κνίσσα θηλυκῶς εἴρηται. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ε' προβλημάτων γράφει κνίσση μελδόμενος, ἵν' ᾗ τῇ κνίσση λιπαινόμενος, ὡς τὸ μέλη ἥλδανε ποιμένι λαῶν (ς 70)· μέλδιν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἄλδιν ἢ ἄλδάνειν. κνίσσα δὲ σημαίνει τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθυμίασιν, ὡς ὅταν λέγῃ· καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή (μ 369) καὶ κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκε (Α 317). σημαίνει δὲ καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γαστέρων ἔφη· ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος (ς 118). σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐπίπλουν, ὡς ὅταν λέγῃ· κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαντες (e. c. Α 460). [διπλᾶ γὰρ τὰ κνίσση ποιήσαντες τοὺς μηροὺς ἐκάλυψαν. δίπτυχα δὲ αὐτὰ τὰ κνίσση· ἐπειδὴ γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες ἐκάτερον τῶν μηρῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον. σιάλοιο δὲ τοῦ ἐντροφίου καὶ σιτευτοῦ.] * B f. 287 a ad κνίσση (id. L f. 446 a , Π). ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδο ν ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ , κνίσση μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοι ο , πάντοθεν ἀμβολάδῃ ν , ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται · ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγεται ο , ζέει δ' ὕδω ρ. οἱ μὲν οὖν διορθοῦντες ἡξίουσαν μετὰ τοῦ ν γράφειν· κνίσσην μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων ἀκούοντες, ἵν' ᾗ τὴν κνίσσαν τήκων. οὐκ εἶχον δὲ παρ' Ὀμήρῳ δεικνύσαι οὐδετέρως τὸ κνίσσος λεγόμενον, ἀλλ' αἰεὶ θηλυκῶς κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν καὶ κνίσσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον. μήποτε οὖν οὐκ ἔστι μελδόμενος τὸ τήκων οὐδὲ κεῖται τὸ ἔδιν ἀλλὰ τὸ ἄλδιν. ὅπερ οὖν λευμένως ἔφη μέλη ἥλδανε ποιμένι λαῶν, σημαίνων τὸ εὐτραφῇ, λιπαρὰ ἐποίει εὐρύνουσα τὰ μέλη, τοῦτο συνελὼν μελδόμενος ἔφη, κατὰ μεταφορὰν τὰ μέρη τοῦ λέβητος μέλη λέγων, ἅπερ λιπαίνεσθαι τηκομένη τῇ πιμελῇ χριόμενα. τὸ οὖν ἀλειφόμενον λιπαίνεσθαι μέλδεσθαι ἔφη, ὡς ἐν ἄλλοις· ἐν δ' ὥτειλās πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο (Σ 351). τινὲς δὲ οὕτως· κνίσση μελδόμενος ἀντὶ τοῦ κνίσσης μέλη ἐδόμενος, δοτικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς λαβὼν· ἢ τῇ κνίσση ζεοῦση αὐξάνων τὰ μέλη, ἥτοι τὰ κρέη· [ἢ αὐτὸς τῇ κνίσση τοῦ εὐτραφοῦς χοίρου ὁ λέβης λιπαινόμενος καὶ τηκόμενος]. * B f. 29 b ad κνίσση B 423 (id. L f. 39 a , Π, Lp f. 73 a)· Ἀρίσταρχος τὰ κνίσση οὐδετέρως ἀκούει, καίτοι εἰπὼν οὐδὲν ἀδιαίρετον εἶναι τῶν εἰς ὅς ληγόντων οὐδετέρων παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν· τείχεα γὰρ καὶ βέλεα λέγει. ἀλλ' ὥσπερ τὰ τεμένη ἀδιαιρέτως εἴρηκεν, ὡς τὸ Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, οὕτω καὶ τὰ κνίσση. καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν· τὸ κνίσσος ὁπτῶν ὁλλύεις τοὺς γείτονας (Mein., fr. com. IV, p. 687). πλεονάζει δὲ Ὀμηρὸς τῇ θηλυκῇ προσηγορίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναθυμίασιν τῶν κρεῶν, ὡς ὅταν λέγῃ· καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή καὶ κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ. σημαίνει καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ

τῶν γαστέρων ἔφη· ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματο ς, σημαίνει καὶ τὸν ἐπίπλουν, ὡς ὤδε· κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαντε ς. [διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίσση τοὺς μηροὺς ἐπεκάλυψαν. δίπτυχα ποιήσαντε ς· ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες ἐκάτερον αὐτῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον.] ad v. 343 sqq. τὸ ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός ς, αἶε δὲ Ζεύ ς, ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας δοκεῖ ἐναντίον εἶναι τῷ ὑπὸ Διὸς λεγομένῳ πρὸς Ἄρεα [ἔχθιστος δὲ μοί ἐσσι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι ν], αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε (E 890. 91). ἡ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ αἰεὶ προσκείμενον τὴν διαφωνίαν ἔλυσεν. εἰ οὖν ἐπταπέλεθρος ὁ Ἄρης, πῶς τὸ δόρυ Διομήδους τρῶσαι αὐτὸν δύναται κατὰ κενεῶνος (E 857); ὅτι νῦν ἀνδρὶ εἴκασται· πάρα γὰρ οἱ κείνος Ἄρης, φησὶ, βροτῷ ἀνδρὶ ἑοικώς (E 604) ... εἰ δὲ ζητοίης, πῶς Διομήδης ἔφθασε τρῶσαι τὸν τηλικούτον, ἴσθι ὡς συνεργούσης Ἀθήνης. ... πῶς δὲ, φησὶν, Ἀπόλλων μὲν οὐ μέμνηται τῆς παρὰ Λαομέδοντι θητείας, Ποσειδῶν δὲ μνήμην τούτου ποιεῖται; καὶ ῥητέον ὅτι Ποσειδῶν εἰκότως· καὶ γὰρ Ἑλλησι βοηθεῖ καὶ προσέτι τῇ μνήμῃ παροξύνεται· Ἀπόλλων δὲ οὐ μνησικακεῖ, διότι μᾶλλον τιμᾶται παρ' αὐτῶν· πᾶσα δὲ χάρις, κἂν ἢ τελευταία, δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι (Thuc. I, 42, 3). ἀφελῆς ἡ διάθεσις καὶ μὴ πρέπουσα γυναικὶ καὶ μάλιστα παρθένῳ. ἡ τάχα ὡς θυγάτηρ τοῦτο ποιεῖ. ἡ δὲ Ἀφροδίτῃ οὐκ ἐν τοῖς γόνασι τοῦ Διός, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆς Διώνης, καίτοι γεγαμημένη οὖσα (E 370). πῶς δὲ ἡ μὲν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἐφέζεται; ὅτι ἐκείνη διὰ τὸ καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ ἐφέζεσθαι οὐ δύναται. τὸ μὴ μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ μετενήνεκται ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ ἐπαιρόντων τοὺς ἰστούς· ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στήσαν αἰείραντες (β 424). οὕτω δὲ λέγουσι καὶ τὸ ἐπαίρειν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν (φ 18) ἀντὶ τοῦ αἰείραντες ἀπῆλασαν. Π 68. ἄξιον ζητήσεως, πῶς ἀπόντος Ἀχιλλέως μηδεὶς πολεμεῖ Ἑκτορι. ἡ τάχα συνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς διώκοντι Ἀπόλλωνα. Μεγακλείδης δὲ φησι ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. Γ 306. δοκεῖ τοῦτο προτρεπτικὸν εἶναι μᾶλλον ἐπὶ θάνατον ἢ ἀποτρεπτικόν· καίτοι φαίνεται βουλόμενος πείθειν τὸν Ἑκτορα εἰσιέναι εἰς τὸ τεῖχος καὶ μὴ ὑπομένειν τὸν Ἀχιλλέα. ῥητέον δὲ ὅτι τῷ ἅπαξ ἀναγκασθέντι ἀποθανεῖν νέῳ τοῦτο ἔοικεν, ὃ δὲ τὸν ἐκ προπετείας ὑφίστατο θάνατον. διὸ φησι σαφηνίζων τὸν νοῦν· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανήῃ (ν. 73), ὡς ἄρα καλὸν τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπὶ λυσιτελείᾳ τῶν προσηκόντων, ἵν' ἢ πάντα δὲ τὰ τῆς αἰκίας καλὰ εἰσι τῷ θανόντι, ἐὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν καλόν τι φανῇ καὶ λυσιτελέσῃ· σὺ δὲ, φησὶ, ῥιψοκινδύνως ταῦτα βούλει παθεῖν, οὐκ ὠφελῶν τοὺς οἰκείους. ζητοῦσί τινες, πῶς τὸν Σκάμανδρον ἀπὸ τῆς Ἰδης εἰπὼν ῥεῖν—κατηρίθμητο γὰρ διός τε Σκάμανδρος (M 21) τοῖς ἀπ' Ἰδαίων ὁρέων ἄλαδε προρέουσιν—ὑστερόν φησιν· κρουνῶ δ' ἵκανον καλλιρρόῳ, ἔνθα δὲ πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινηέντος, ὑπὸ τὸ τεῖχος τὰς πηγὰς τοῦ Σκαμάνδρου λέγων ῥεῖν· μάχεται γὰρ δὴ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὲρ κατ' ἀμαξιδόν τὰς πηγὰς εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου τῷ ἐκ τῆς Ἰδης αὐτὸν λέγοντι ῥεῖν. λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἔξ. ἔστι γὰρ τὸ πληρὲς, ὅτι πηγαὶ δύο ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνίασιν κατὰ τὸ πέδον, ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαί. πῶς δὲ, φασὶν, ὁ ποδωκίστατος πάντων οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; πρόχειρον μὲν οὖν τὸ λέγειν ὅτι Ἀπόλλωνα ἔχει συμμαχοῦντα, καὶ ὅτι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἄριστός ἐστι, πλην κέκμηκεν ὑπὸ Ξάνθου καὶ Ἀγήνορος (Φ 571 sqq.), ὃ δὲ Ἑκτωρ καὶ ἀναπέπαυται παρὰ τῷ τείχει καὶ περὶ ψυχῆς τρέχει. οὐκ ἦν τε ἐξ εὐθείας ἡ δίωξις τῷ Ἀχιλλεῖ προὔποτρέχοντι παρεκκλίνοντα τὸν Ἑκτορα. πῶς τάχιστος ὢν ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; καὶ φασιν οἱ μὲν ἐπίτηδες αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καταπεπονῆσθαι πολλῷ πόνῳ πρότερον, ἵν' ὥσπερ ἐν θεάτρῳ νῦν μεῖζονα κινήσῃ πάθη, οἱ δὲ ὅτι, τὸν ἐνδοτέρῳ καὶ πρὸς τῷ τείχει δρόμον Ἑκτορος ποιουμένου, Ἀχιλλεὺς διπλάσιον ἔκαμεν ἔξωθεν περιθέων. Μεγακλείδης πλάσμα εἶναί φησι τοῦτο τὸ μονομάχιον. πῶς γὰρ τοσαύτας μυριάδας νεύματι

Ἀχιλλεύς ἀπέστρεφεν (v. 205); Διοκλῆς φησιν ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι [τετράκις, ὅταν τρεῖς συμπληρώσῃ κύκλους]. τρεῖς γὰρ ποιήσαντες κύκλους τοῦτον ποιοῦσι τέταρτον. Θ 39. 40. v. 165 sqq. *ibid. ibid. ad Θ 70*, p. 118, 1. ἄτοπον θεὸν οὕσαν πλανᾶν τὸν Ἑκτορα. ἢ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κάκεϊνος ἐπέθετο <ἐπείθετο L> Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ <Πατρόκλῳ μαχομένῳ Vict. f. 412 a> αἰεὶ δὲ δύο ἔχων δόρατα—πάλλων γάρ φησιν ὀξέα δοῦρα (Z 104. Λ 212)—πῶς νῦν οὐκ ἔχει; ἢ κατὰ τὸ σιωπώμενον θάτερον ἐν τῷ δρόμῳ πρὸς βάρος ὃν ἀπεβάλετο. καὶ μὴν τῶν πλανήτων ἐστίν, ἥτοι τῆς Ἀφροδίτης. ἢ οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται, ἀνατέλλει· ἢ πρὸς τὴν ἡμῶν φαντασίαν, καθὼς οὐ δυνάμεθα συνιδεῖν τὸν δρόμον αὐτοῦ. πῶς δὲ τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ὑμνεῖ, οὗ ὁ ὕμνος; ἢ ὡς Τρῶες Ἀθηναῖν εὐμενίζονται (Z 87), οὕτως οὗτος τὸν θεόν· οὐδεὶς γὰρ ἐχθρὸς εἶναι δύναται θεῷ. ἢ εὐρύημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ αἰεὶ εἰς αὐτὸν ᾄδόμενος. Ω 15. (et 431 ap. Dind. vol. II, p. 244, 27). v. 466 sqq. τί νυ βεῖομαι, τουτέστιν εἰς τί βιώσομαι. τὸ δὲ βεῖω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν ζῶντα ἐπὶ τὴν γῆν· ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον (Z 113). ὅτι γὰρ ζῶντα λέγει ἕκαστον ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζειν· ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖει τε καὶ ἔρπει (P 447). αἰῶνα δὲ λέγει τὸν ἐκάστου βίον· ἐκ δ' αἰῶν πέφαται (T 27), ἔφθαρται δὲ αὐτοῦ ὁ βίος, καὶ μινυνθάδιος δέ οἱ αἰῶν (Δ 478), ὅπερ ἐν ἄλλοις· ἄνερ, ἂν π' αἰῶνος νέος ὦλεο (Ω 725), ἀπὸ τοῦ βίου νέος· οὐ γηράσας τὸν βίον οὐδὲ τὸν αἰῶνα καὶ βίον πολυχρόνιον ἔσχε· καὶ πάλιν φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς (X 58), ὅμοιον τῷ γλυκὺς αἰῶν (ε 152). καὶ τίς ὁ αἰῶν ἐξηγούμενος· τῇ περ ῥήιστη βιοτὴ (δ 565). τὰ δὲ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα βίотος· βίотον δέ τοι ἄλλοι ἔδουσι (v 419)· καὶ ζωὴν· ἢ γὰρ οἱ ζωὴ ἦν ἄσπετος, οὗ τινι τόσση (ξ 96). ἐζήτηται πῶς τοσούτου γενομένου θορύβου μόλις Ἀνδρομάχη προῆλθεν. φασὶ δὲ ὡς ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπληξις ἡ ἐν τῇ Z (490 sqq.) σωφρονεῖν αὐτὴν ἀναγκάζει. πῶς Ἑκάβη μὲν οὐ πίπτει, Ἀνδρομάχη δὲ τοῦτο πάσχει; ῥητέον οὖν ὅτι ἐκείνη μὲν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ ἐκ προσαγωγῆς δεξαμένη τὸ πάθος οὐχ ἠττήθη τῷ κακῷ τοσοῦτο, Ἀνδρομάχη δὲ ἀπροσδοκῆτως ἐμπεσὼν εἰκότως ἐπεκράτησεν. οὐ λειποψυχεῖ (ἢ Ἑκάβη) ὡς ἐθαῖς φόνων υἱῶν πολλῶν καὶ προαρξαμένη τῆς λύπης ἐν τῷ διώκεσθαι αὐτόν. τῇ δὲ Ἀνδρομάχῃ ἀθρόον προσέπεσε τὸ πάθος. καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ σύνηθες Ὀμήρῳ τὸ ὀφειλόμενον ἀπλῶς ἐρμηνεύεσθαι ἐν δυσὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν· αὐτὰρ ἐπὶν πάντα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης (α 293) ἀντὶ τοῦ ἔρξης τελευτήσης, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας (Φ 537) ἀπῶσαντες ἄνεσαν, τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας (B 4) ἀντὶ τοῦ ὀλέσας τιμήσῃ, φθέγγεο καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι (K 67) ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενος ἄνωχθι γρηγορεῖν. οὕτως ἐκάπυσσε, τῇλε δ' ἔχεεν (X 467. 68) ἀντὶ τοῦ χέασα τῇλε ἐκάπυσσε. τινὲς δὲ ὡς τὸ θρέψασα τεκοῦσά τε (μ 134). ἔως τοῦ δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι (v. 499) ἀθετοῦνται στίχοι ιγ', ὡς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι· ἀδολεσχίαν γὰρ ποιοῦσι τοσοῦτω προσώπῳ περικείμενοι. ἀλλὰ ἦθος γυναικῶν ἄκρως ἀπεμιμήσατο· σύνηθες γὰρ γυναιξὶ πολυλογεῖν ἐν τοῖς πένθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν. Πῶς ὁ μὲν Πάτροκλος λέγει· θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω, εἰπὼν δὲ καὶ τὴν αἰτίαν προστίθισι δι' ἣν βούλεται ταφῆναι (τῇλε με εἵργουσι ψυχὰι εἶδωλα καμόντω ν), ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα, ἀποθανόντων τῶν μνηστήρων πρὶν ταφῆναι, φησὶν Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστήρων (ω 1. 2), εἶτα ἄγει λαβὼν αὐτὰς εὐθὺς εἰς Αἶδου, κάκεϊ τοῖς περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐντυγχάνουσιν; εἰ γὰρ οἱ ἄταφοι τοῖς ἄλλοις οὐ μίγνυνται νεκροῖς, ἐνταῦθα δὲ πλησιάζουσιν, μὴ ἐναντίωμα ἦ. λύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ προσώπου· τὰ μὲν γὰρ περὶ τοὺς μνηστῆρας ὁ ποιητὴς ἀπεφάνηκε, καὶ τὸ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τὰ δὲ ἕτερα φαντασθῆναί φησι τὸν Ἀχιλλέα, εἴτε ἀληθῶς ἐπιστάντος αὐτῷ εἴτε καὶ ἄλλως τοῦτο νομίσαντα. Quae ab Eustathio, p. 1294, 14, Porphyriana afferuntur e libro de Antro Nympharum, cap. 18, petita sunt. Scholium quod h. l. in codd. BL legitur, de quo pauca ad p. 5, 5 sqq. attuli, re diligentius pensitata non h. l. sed Ω 221 edendum esse videtur. διὰ τί Ἀχιλλεύς

ἐν τῷ τετάρτῳ ἀγῶνι πλείστον ἀποδίδωσιν ἄθλον· τὰ γὰρ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ πλεῖον ἵππου καὶ γυναικός. **** ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγον ἦν, σῆμα ὅτι ἐν Λιταῖς προτίθῃσι δέκα τάλαντα χρυσοῦ πρὸς πολλῇ προικί (I 122). λύων οὖν ὁ Ἀριστοτέλης τὸ τάλαντον οὔτε ἴσον φησὶ τότε καὶ νῦν εἶναι οὔτε ἀφωρισμένῳ χρῆσθαι σταθμῷ, ἀλλὰ μέτρον τι μόνον εἶναι, ὡς καὶ φιάλη σχῆμά τι ἀφωρισμένον οὐκ ἔχον σταθμόν, μέτρον δέ τι. καὶ τὸ τάλαντον δὲ μέτρον τί ἐστι, πόσον δὲ οὐκέτι ἀφωρισμένον· διὸ καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῖς ὑπερφίαλον καὶ ἀτάλαντον. ὥσπερ γὰρ τὸ ὑπερφίαλον τὸ πολὺ σημαίνει καὶ ἄμετρον, ὡς τῆς φιάλης ἐμμέτρου οὔσης (ὑπερφίαλος γὰρ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ μέτρον τῆς φιάλης), οὕτω καὶ ἀτάλαντος ὁ ἐξηρημένος τοῦ μέτρου τοῦ κατὰ τὸ τάλαντον. ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀνίσων ἐκβεβηκῶς ἴσος ἂν εἴη. ὁ γὰρ οὐκ ἄνισος, οὗτος καὶ ἀτάλαντος, ὁ τὸ ἄνισον τῶν ταλάντων μὴ ἔχων, διὸ καὶ ἴσος. ὁ γὰρ ἐν ἄλλοις ἔφη ἴσος Ἐνυαλίῳ (X 132), τοῦτο δεδήλωκεν ἐν τῷ ἀτάλαντος Ἄρηι (e. c. B 627). ἀπεσέμνυνε τὴν ἵππον οὕτως αὐτὴν εὐγενίσας ὥστε καὶ δῶρον ἀστρατείας δοθῆναι. κρεῖττονα <κρεῖττον L> δὲ ἡγήσατο πολεμικὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων. οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τῶν νῦν παιδευτῶν τοὺς πολλοὺς λανθάνει τινὰ τῶν Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυγράμματον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἀρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἀματροχίαν. ἔστι δὲ ἀματροχία τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὔσα· τρόχους γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον, ἀρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἵχνος. ἄμφω δὲ παρ' Ὀμήρῳ κεῖται, τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ ἐξηγησαμένου. ὅτι γὰρ τὸ ἅμα τρέχειν δηλοῖ ἡ ἀματροχία, παρίστησιν ἐπὶ τοῦ Μενελάου λέγων τῇ ρ' εἶχε Μενέλαος ἀματροχίας ἀλεείνων (Ψ 422)· ὑπελείπετο γὰρ διὰ τὸν ῥωχμόν τῆς γῆς καὶ τὴν ῥῆξιν τὴν συνέμπτωσιν τοῦ δρόμου φυλαττόμενος. τοῦτο γὰρ μεταλαβὼν ἐν ἄλλοις ἐξηγήσατο εἰπὼν αἰέν ὁμοστιχάει (O 635). καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου δὲ ἐχομένου τῆς τροφοῦ καὶ συμβαδίζοντος μετὰ δρόμου αὐτῇ φησι (o 450. 51)· παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, κερδαλέον δὴ τοῖο ν, ἀματροχόωντα θύραζε, τουτέστιν ἤδη μοι ἔξω συντρέχειν δυνάμενον καὶ βάδην σὺν ἐμοὶ πορευόμενον, οὐκ ἐπικολπίδιον· ἡ δέ με χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε (o 465). ἀματροχία μὲν οὖν οὕτως. μετὰ δὲ τοῦ ρ ἀρματροχία ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν δηλοῖ, αὐτὸς πάλιν παρίστησι λέγων· οὐδέ τι πολλὴ γίνετ' ἐπισώτρων ἀρματροχίη κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ (Ψ 504)· διὰ γὰρ τὸ λεπτὸν καὶ ὀλίγον τῆς κόνεως μὴ πολὺ γίνεσθαι τὸ τῶν ἐπισώτρων ἵχνος φησίν. ἐξηγήσατο δὲ πῶς γίνεται ἵχνος, ὅτι λειπόμενον ὀπίσω τοῦ ἱεμένου εἰς τὸ ἔμπροσθεν. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχος φησιν (fr. CXXXV)· ἀλλὰ θεόντων ὡς ἀνέμω ν, οὐδεὶς εἶδεν ἀματροχία ς. βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἵχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους· ἀματροχία δὲ οὐ δηλοῦσι τὰ ἵχνη τῶν θεόντων ἀρμάτων, ἀλλ' αἱ μετὰ τοῦ ρ λεγόμεναι ἀρματροχίαι. καὶ πῶς ἐκτὸς ὄντας ἀγῶνος ὁ ἀγωνοθετῶν Ἀχιλλεὺς διαλύει (v. 491); ἴσως οὖν αἰσθόμενος διαπληκτιζομένων ἀναστὰς κωλύει ζητεῖται γὰρ τί ἐστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες, καὶ ὁποῖοι τινες ἦσαν τὴν φύσιν, ὡς λέγεσθαι ἐπ' αὐτῶν οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, τίς τε τῆς ἀρματηλασίας ὁ τρόπος, καὶ τί τὸ τῆς νίκης αἴτιον. Αὐτόδωρος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος τὴν μὲν φύσιν αὐτῶν, οἷα τίς ποτέ ἐστιν, οὐ προσποιεῖται, τινὰς δὲ φησι λέγειν ὅτι ἄρματα πλείονα καθῆκαν εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷς ἐνεπόδιζον τὰ τῶν ἀντιπάλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες ς. ἄλλοι δὲ φασὶ πρὸς τὴν ἄφεισιν τῶν ἀρμάτων συνηγωνίσθαι τοῖς Ἄκτορος υἱοῖς τοὺς ἀθλοθετοῦντας, διόπερ ἀφῆκαν πολὺ προλαβεῖν τὰ τούτων ἄρματα, καὶ τουτέστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες ς. Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκοροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδω (fr. XCIX) μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. οὕτως γὰρ καὶ τὸ λεγόμενον ἐπ' αὐτῶν σαφηνίζεσθαι ἄριστα· ἀναστάντος γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς ἀναστῆναι, εἶτα τὸν μὲν Νέστορα

λέγειν ὡς οὐ δίκαιοι εἶεν ἀγωνίζεσθαι παρηλλαγμένοι τὴν φύσιν ὄντες· ὁ δὲ δῆμος συναγωνίζοιτο αὐτοῖς, καὶ λέγοι ὡς εἶεν εἰς ἀμφοτέροι καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλοιεν ἐνὸς ἐπιβαίνειν ἄρματος ἅτε δὴ συμπεφυκότες, καὶ κρατοῖέν γε οἱ πολλοί, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντε ς. διὰ τί προκρίνει Αἴαντος; διὰ τὴν στάσιν· θρασὺς γὰρ ὢν οὐκ ἂν ἠνέσχετο, ἢ καὶ ἔτι πολεμῆσαι ἠθέλησεν. ... διὰ τί δὲ μὴ ποιεῖ καὶ δευτερεῖα; ὅτι μὴ μέγα ἦν τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ καὶ μεμπτὸς ὁ ἀπολειπόμενος, ὁ δὲ νικήσας εἶχε τὸν σὸλον διὸ οὐδὲ δευτερεῖα τίθησιν· οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν διαιρεῖν. ἢ ὡς καταφρονητικοῦ ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν. καὶ πῶς φησιν Ὀδυσσεὺς οἶος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ (θ 219); πρὸς τοὺς ἀγνωρίστους καυχᾶται, ὡς καὶ τὸ δουρὶ δ' ἄκοντιζω ὅσον οὐκ ἄλλος οἶστῳ (θ 229). τί λέγει ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι ζητήσκειν ἂν τις Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχε ν , αὐτίκα δ' ἰὸν ἦκεν ἐπικρατέως καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι τοῦ ἀτὰρ δὴ οἶστον ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν (ν. 862—71). οἱ μὲν ἔφασαν σπεύδοντα τὸν Μηριόνην ἐλκύσαι τὸ τόξον τὸν οἶστον ἔχοντα πάλαι ἐγκείμενον, δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ· σημαίνει γὰρ διὰ τούτων ὅτι τοξεύοντος τοῦ Τεύκρου εἰστήκει ὁ Μηριόνης κρατῶν τὸ τόξον ἐντεταμένον, ἡρμοσμένον ἔχων τὸν οἶστον πάλαι ἐν τῇ νευρᾷ· τότε δ' εἴλκυσε τὴν νευράν, ὡς ἴθυνε βέλος. ἢ οὖν τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι τὸ τόξον μὲν ἦν ἐν, ὧ ἔμελλε τοξεύειν, βέλη δὲ δύο, ἐκατέρῳ ἐνὸς δοθέντος, τὸν μὲν οὖν οἶστον κατεῖχε πάλαι ὁ Μηριόνης, ἔως ἴθυνεν ὁ Τεῦκρος καὶ ἐτόξευε λαχὼν πρῶτος· ἐπεὶ δ' ἀπετόξευσε καὶ ἀπέτυχε, σπερχόμενος ὁ Μηριόνης ἐξείλετο τὸ τόξον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου· τοῦτο γὰρ παρίστησι τὸ σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς τόξο ν , ἀτὰρ δὴ οἶστον ἔχεν πάλα ι , ὡς ἴθυνεν, [ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ ἐξείρυσε τόξον, ὡς ἴθυνε τὸν οἶστον· εἶχε πάλαι δηλονότι ἐνηρμοσμένον τῇ νευρᾷ]. ἀντιδιαίρει γὰρ τί μὲν κατεῖχε πάλαι ὁ Μηριόνης καὶ τί ὕστερον ἔλαβε· τὸν μὲν γὰρ οἶστον εἶχε πάλαι ὡς ἴθυνε. πῶς οὖν πάλα ι; τοσοῦτόν φησι χρόνον ὡς ἴθυνεν ὁ Τεῦκρος πρῶτος τοξεύων. τὸ δὲ τόξον ἐξείρυσε χειρὸς, ὃ οὐ κατέσχευεν αὐτός, τῆς τοῦ Τεύκρου. σπερχόμενος δὲ διὰ τὸ ἀρπάζοντι ἐοικέναι, διὰ τὸ τάχος τῆς πετομένης περιστερᾶς. ad ν. 862 sqq. Διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Ἑκτορα εἴλκε περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, παρὰ τὰ νενομισμένα ποιῶν εἰς τὸν νεκρόν; ἢ παρανομοῦσι τὰ αὐτὰ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρχοντες, ὁ δὲ Ἑκτωρ πρότερος ἐνεχείρησε λωβήσασθαι τὸν Πάτροκλον τοιαῦτα. τίς γὰρ ἡ γνῶμη Ἑκτορος περὶ Πατρόκλου; μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόν θ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς (Σ 175—77). εἴλκυσταί τε πρότερος Πάτροκλος διὰ τὴν τῶν Τρώων περὶ τὸν νεκρὸν προθυμίαν· ὡς δ' ὅ τ' ἀνὴρ ταύριοιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην λαοῖσι δοίη τανύειν μεθύουσιν ἀλοιφῇ· δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι κυκλό ς' , ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβ η , δύνει δέ τ' ἀλοιφ ἡ , πολλῶν ἐλκόντων ν , τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό· ὡς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ εἴλκον ἀμφοτέροι (P 389—95)· καὶ πάλιν Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλο ν , ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα , ἔλ χ' , ἴ ν' ἀ π' ὥμοιιν κεφαλὴν τάμοι (P 125. 26). ἐκείνων οὖν λευκότητων τὸν νόμον, οὕτως ἐχρήσατο αὐτοῖς Ἀχιλλεὺς· ὅταν γὰρ βουλόμενός τις κωλυθῇ, ἐκεῖνος μὲν πεποίηκεν, ἀλλ' ὁ πάσχων οὐδὲν πέπονθε. Πάτροκλος δὲ φθάσας περιείλκυσται γυμνὸς ἐν τῷ πεδίῳ διὰ πρόφασιν τῶν προθεμένων αἰκίσασθαι τὸ σῶμα, ὥστ' ἀπολαμβάνοντι ἔοικεν ὁ Ἑκτωρ ἃ δέδρακεν, οὐ μὴν πάσχοντι τὰ παράνομα. καὶ φιланθρωπότερόν γε, ὅτι μόνον ἃ δρᾶσαι δεδύνηται πέπονθεν, οὐχ ὅσα δὲ δρᾶσαι διενόηθη. ἔστι δὲ λύειν, φησὶν Ἀριστοτέλης (fr. 158 Acad. Ber.), καὶ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἀνάγοντα ἔθῃ, ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τῇ Θετταλίᾳ περιέλκουσι περὶ τοὺς τάφους. διὰ τί Ἀχιλλεὺς θανόντα σύρει τὸν Ἑκτορα; λέγομεν οὖν, ὅτι οὐ δι' ὠμότητα, ὅς γε καὶ Ἡετίωνα φονεύσας οὐκ ἐσύλησεν, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις ἔθαψεν (Z 417), ἀλλ' ὅτι πρότερος ὁ Ἑκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀεικέα μήσατο ἔργ α, οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἄνωγε πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσ ι , ταμόν θ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς (Σ 176. 77).

παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. ὁ δὲ Καλλίμαχος φησιν, ὅτι πατριὸν ἐστὶ
 Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους· Σίμωνα γάρ
 φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σῦραι ἀποκτείναντα Θρασύλον τὸν
 ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀψάμενον τοῦ νόμου πρῶτον· τὸν γὰρ φονέα ἐξάψαι τοῦ δίφρου καὶ περὶ τὸν
 τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἔλκειν, φησὶν, ὁ νόμος ἐκέλευεν. ὅθεν καὶ Ἀχιλλεὺς ὡς Θετταλὸς
 πατρίῳ ἔθει τοῦτο πεποίηκεν. Schol. de v. αἰκίζεῖν et sim. notione v. in extr. opere (ζητ. 35).
 ψευδὲς τοῦτο. τάχα οὖν φησιν ὅτι ὡς μήτηρ συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεὺς. ἢ
 ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε φοιτᾶν. v. ad p. 164, 12 sqq. τὸ δὲ
 ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἀπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοῦς πέμψω. τίς δὲ ἡ ἐντολή;
 λύσασθαι φίλον υἱὸν ἰὼν τ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· ἐφετμὴ γὰρ ἐντολή, παρὰ τὸ ἐφίεσθαι γεγонуῖα,
 ὃ ἐστὶν ἐντέλλεσθαι· ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἐφίεμενος τάδε εἴρω (ν 7), ὡς εἰ ἔλεγεν ἐφετμὰς
 ποιούμενος, ἀθετεῖται· ἀνοίκειος γὰρ ἦρωι καὶ θεῷ. ἴσως διὰ τὸ πολλοὺς ἀντ' αὐτοῦ κτήσασθαι
 ἐκγόνους. ἢ τάχα ὑποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πένθους ταῦτά φησι. συγκοιμᾶται οὖν Βρισηίδι
 μετὰ ταῦτα (v. 675). ad ζητ. ιζ'. Ὅμηρος, ὁπότεν τὸ γένος προεῖπε καὶ τὸ συνεκτικὸν τινων,
 ἐπιφέρειν εἴωθε καὶ τὰ περιεχόμενα εἶδη, οὐ μέντοι διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου, ὅς οὐκ
 ἔστι συναγωγός, διὰ δὲ τοῦ συμπλεκτικοῦ καὶ ἀναφορικοῦ καὶ ὑπάρχειν πάντα σημαίνοντος,
 ὥσπερ ἐν τούτοις νηῶν δ' ἔκφε ρ' ἄεθλα (Ψ 259)· τὸ γενικὸν τοῦτο· τὰ δὲ εἶδη· λέβητάς τε
 τρίποδάς τε ἵππους θ' ἡμιόνους τε βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολίον τε
 σίδηρον v. πάλιν εἰπὼν πολλὰ δ' ἀγάλα τ' ἀνήψεν (γ 274) ἐπάγει τὸ εἶδος, ὑφάσματά τε
 χρυσόν τε, καὶ πάλιν εἰπὼν μῆλα ἐπάγει τὸ εἶδος, οἷός τε καὶ αἶγες (ι 184). καὶ Βοιωτῶν μὲν
 Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον (B 494), καὶ οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσα v. πάλιν
 φυτόν εἰπὼν (ω 246) ἐπάγει οὐ συκὴν, οὐκ ἄμπελον, οὐ μὲν ἐλαίην, οὐκ ὄχνην, οὐ πρασιήν τοι
 ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον· πρὸς μὲν τὸ φυτόν ἀπέδωκε τὴν συκὴν καὶ τὴν ἄμπελον καὶ τὴν
 ἐλαίαν καὶ τὴν ὄχνην, πρὸς δὲ τὸν κῆπον ταῦτά τε καὶ τὴν πρασιάν. λέγει γὰρ αὐτός ποιν' καὶ
 μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον (δ 737). [κῆπος δὲ ὁ καταπνεόμενος· Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν
 φύει ἄλλα δὲ πέσσει (η 119). καὶ ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσεν (X 467) ἀντὶ τοῦ ἀπέπνευσε. πρασιάν
 δὲ ἀπὸ τῶν λαχανευομένων τόπων πράσοις, ἅπερ καὶ ἐπ' ἐσχάτοις φυτεύουσιν· ἔνθα δὲ
 κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεῖατον ὁρχόν (η 127) καὶ τὰ ἐξῆς ἔπη]. πάλιν δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα
 κατὰ κρῆθεν χέε καρπὸν (λ 588)· δένδρον τὸ γένος, οἷς ἐπάγει τὰ εἶδη· ὄχνην καὶ ροῖαν καὶ
 μηλέαν ἀγαλόκαρπον ι. καὶ πάλιν ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει (ε 238), καὶ ἐπάγει· κλήθρη τ'
 αἰγαιρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης, καὶ εἰπὼν ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ τάμνεν (Φ 37) ἐπάγει
 τὸ εἰδικώτερον· νέους ὄρηκα, καὶ πάλιν ἀμφόνον εἰπὼν (K 297) ἐπάγει τὰ ἐκ τοῦ φόνου· ἄν
 νέκυας διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα· καὶ γὰρ οἱ νέκυες καὶ τὸ αἷμα καὶ τὰ ἔντεα ἐκ τοῦ φόνου·
 καὶ πάλιν ἄλλα φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν (T 214). λέγει δὲ καὶ τὸν τόπον,
 ἔνθα οἱ φονευθέντες, φόνον· ἀλλ' ἐξεληθόντες μεγάρων ἔζεσθε θύραζε ἐκ φόνου εἰς αὐλήν (χ
 375). τὸ οὖν ἀμφόνον δύναται ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν πεφονευμένων ἀκούεσθαι, ἔνθα ἦσαν οἱ
 νέκυες καὶ τὰ ἐξῆς. [τὸ δὲ ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος (Π 162) ἀποδεδώκαμεν ἀντὶ τοῦ αἷμα
 φόνου. δύναται δὲ φόνον λέγειν ἐν ὑπερβολῇ τὸ πλῆθος τὸ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν φονευθέντων].
 τὰ μὲν οὖν συνεκτικὰ πολλῶν ὁμοῦ οὕτω, τὰ δὲ διαζευκτικά· μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα
 δούρων ἢ καὶ θέσπιν αἰοδόν (ρ 384. 85). τούτοις οὖν ὁμοῖον τὸ τῶν οἱ μάντιές εἰσι θυοσκοοὶ ἢ
 ἱερῆες (Ω 221). **** ὁ δὲ Λειώδης (φ 144) ὅτι οὐκ ἔστι μάντις δῆλον· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ αὐτὸν
 προλέγοντα τοῖς μνηστῆρσιν, ὥσπερ τὸν Θεοκλύμενον· ἃ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχει ε;
 νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύεται κεφαλαί τε πρόσωπά τ' ἔνερθέ τε γούνα; (υ 351. 2) καὶ ἐπάγει·
 εἰδῶλων πλεῖον πρόθυρον, πλείη δὲ [καὶ] αὐλὴ ἱεμένων ἔρεβόςδε, ὡς τῶν
 παρακολουθούντων αὐτοῖς δαιμόνων ἤδη ἀφισταμένων καὶ εἰς Αἶδου ἀπιόντων, ὡς καὶ ἐπὶ

τοῦ Ἑκτορος ἔφη [ῥέπε δ' Ἑκτορος αἴσιμον ἦμα ρ , ὥχετο δ' εἰς Ἀΐδα ο] , λεῖπε δέ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων (X 212 sqq.), καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκων μελλόντων αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐξέσθη ν , Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (Θ 73. 74). ἡγνότησάν τινες καὶ τὸν θυοσκόον, ἀποδιδόντες τὸν αὐτὸν μάντιν. δοκεῖ δ' ἐμοὶ ἱερέα αὐτὸν ἀποδιδόναι, ἀπὸ τοῦ καίειν τὰ θύη. λέγει γὰρ καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων (A 462)· ὁ οὖν καίων τὰ τεθυμένα τοῖς θεοῖς θυοσκόος· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον (I 219) καὶ τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε (ο 97) καὶ πῦρ μέγα κειάμενος (ψ 51). καὶ ὁ Χρύσης δὲ λέγει· ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρὶ ἔκηα (A 40). ἀπὸ συμβεβηκότος οὖν θυοσκόος ὁ ἱερέων τοῖς θεοῖς ἐκ τῶν ιδίων, καὶ εἴ τις ἄλλος βούλοιτο. πῶς οὖν ὁ Λειώδης φησὶν αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργῶς κείσομαι (χ 318); πρὸς ὃν ἀποκρίνεται· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχεαί εἶνα ι , πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι ι , τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι (χ 321—23)· τοὺς γὰρ ἱερέας ποιεῖ καὶ καταρωμένους, ὥσπερ τὸν Χρῦσιν, οὐ τοὺς μάντις, ὅταν οὖν εἴπῃ ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες (Ω 221), οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, ἀλλὰ θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, ἴν' ἢ ἐπίθετον τῶν ἱερέων τὸ θυοσκόοι, τὰ τεθυμένα καίοντες· ὁ γὰρ διαζευκτικὸς ἄλλους καὶ ἄλλους δηλοῖ, ὥς τὸ ἀλ λ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον (A 62). περὶ τριῶν γὰρ ἔφη· περὶ μάντεως, ὃς ἐκ σημείων ἢ τεράτων ἢ οἰωνῶν ἢ ἐκ τινων συμβόλων ἢ ἀποβάντων λέγει καὶ μαντεύεται, ὥς ὁ Κάλχας ἐκ τοῦ λοιμοῦ τὴν Ἀπόλλωνος μῆνιν, ἐκ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν στρουθῶν τὰ περὶ τὴν πόρθησιν τοῦ Ἰλίου, ὁ δὲ Θεοκλύμενος ἐξ οἰωνῶν, ἀετὸν θεασάμενος τίλλοντα πέλειαν (ο 529), καὶ ἡ Ἑλένη ἐπὶ τῶν ἀρπασάντων τὸν ἥμερον χῆνα ἐκ τῆς αὐλῆς· κλυτὲ μο ι , αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ι , ὥς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσιν (ο 172). ὁ μὲν οὖν μάντις τοιοῦτος, ὁ δὲ ἱερεὺς ἀράται καὶ εὐχεταί τῷ θεῷ, οὐπὲρ καὶ τὴν ἱερωσύνην ἔχει, ὥς ὁ Χρύσης καταράται μὴ τυχὼν τῆς θυγατρὸς, καὶ πάλιν τυχὼν ὑπερεύχεται **** . ὁ δ' ὄνειροπόλος ἔμπειρός ἐστιν ἀποκρίνασθαι ὀνείρατα, ὥσπερ Πηνελόπη τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς χῆνας ὀραθέντας ἐπερωτᾷ ἐνύπνια διελέσθαι καὶ σαφηνίσαι (τ 535 sqq.). καὶ τινα Εὐρυδάμαντα ὄνειροπόλον γέροντά φησι μὴ κρίνασθαι τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ὀνείρους, ὁπότε ἤρχοντο ἐπὶ τὸν πόλεμον (E 150), οὐ μὰ Δία θεασάμενος αὐτός· οὐδὲ μὴν ἐκείνους ἰδεῖν ἔφη, ἐξ ὧν καὶ ἔμελλεν ὁ πατὴρ κρίνειν αὐτοῖς τὸ μέλλον. [ὅτι δὲ διεζευκταὶ ὁ θυοσκόος ἱερεὺς τοῦ μάντεως δηλον· τῶν οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες]. [ἐζητήθη ποίου μέμνηται ἐνταῦθα Ὀμηρος αἰετοῦ, τοῦ πυγάργου ἢ τοῦ ἀφροδισίου ἢ πέλλου, περὶ ὧν φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι K (274). καὶ πάλιν αἰετοῦ οἶμα τ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, περὶ οὗ φησιν ἐν τῇ Ἰλιάδι Φ (252).] ἔστι δὲ ὁ αὐτός, καλούμενος μορφνὸς ὀνόματι καὶ μέλας δὲ ὧν, περὶ οὗ φησιν Ἀριστοτέλης (hist. anim. IX, 32)· „ἕτερος δὲ μέλας χροῖαν καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ κράτιστος· οἰκεῖ δ' ὄρη καὶ ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λαγωσφόνος ἔστι δὲ ὠκυβόλος“. ἐπεὶ τοίνυν κοινῶς αἰετὸν ἔφη, προσέθηκε μέλανος, εἵτα ἐπικυρῶν τοῦ θηρητῆρος. οἱ δὲ κατεψεύσαντο τοῦ ποιητοῦ ὡς μελανόστου ὕφ' ἐν ὧς Ὀρέστου εἰρηκότος διὰ τὸ καὶ Δημόκριτον ἱστορεῖν ἐπὶ τοῦ αἵετος τὰ ὅσα μέλανα εἶναι, καταψευδόμενοι τῆς ἀληθείας· ὅστοῦν γὰρ μέλαν οὐδενὸς ζώου εὐρίσκεται· οὐδ' ἂν εἶπεν ὁ ποιητὴς ὅστοῦν, εἰθὼς ὅστέον λέγειν τρισυλλάβως. ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ μέλας, ὁ θηρητῆρ, ὃν Ἀριστοτέλης μὲν κράτιστον ἔφη, Ὀμηρος δὲ ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν (Φ 253). εἶωθε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον καλεῖν· μή τευ μελαμπύγου τύχης (fr. 110) —ἄλλος γὰρ ὁ πύγαργος, ἄλλος δὲ ὁ μέλας ὅλος· διὰ τοῦτο καὶ μελάμπυγος—ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τούτους ἀναφέρων θείας υἱοὺς κατωμαδὸν πρὸς Ἡρακλέους φερομένους τὰς ὑπὸ τὰ ἰσχία αὐτοῦ καταμαθεῖν πυλὶ καὶ γελάσαντας οὕτω τυχεῖν σωτηρίας· ἀλλὰ πρὸς τὸν πύγαργον ἀετὸν (Arist. p. 618 β 19) συγκρίνων καρτερόν εἶπε τὸν μελάμπυγον. διὸ οὔτε τὸ μελανόστου συναπτέον, οὔτε τὸ μελανόσσου γραπτέον, οἷον μελανοφθάμου· μελαναίετος γὰρ ὡς ὅλος μέλας· οὔτε, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος, ἐγκλίνοντες ἂν προφεροίμεθα μέλανός τοι ὑ' ἐπιτηδεύων

γὰρ εἶπε τοῦ θηρητῆρος, ἐπεὶ ὁ μέλας τοιοῦτος, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον λυπεῖ προσκείμενον. λυπεῖτω οὖν καὶ ἐπὶ τῷ Τελαμωνιάδῃ (Ξ 460) καὶ τῷ Ἀσκληπιάδῃ (Λ 614) καὶ οὐνεκα τὸν Χρύσην ἡτίμασεν (Α 11). ἀπὸ δὲ τούτου, ὅτι τὸν αὐτὸν μορφνὸν καὶ περκνὸν καλεῖ (Ω 316), συναγάγοι ἂν τις ἐκ τοῦ κάκεῖνον θηρητῆρα εἰπεῖν μορφνὸν θηρητῆρα, εἰ μὴ ἄρα ἄλλως μὲν ὁ περκνός, ὃς καὶ θηρητῆρ κοινῶς εἴρηται, ἄλλως δὲ ὁ μέλας, ὃς καὶ θηρητῆρ ἰδίως καλεῖται. Quae a schol. Townleiano (V. Rose, Ar. ps., p. 169, 23) et Victor. (f. 450 a) ex Aristotele afferuntur induci non possum ut cum Roseo l. c. et Heitzio, verl. Schrft. d. Ar., p. 269, ad ἀπορήματα Ὀμηρικὰ referam; quorum sententia si vera esset, paucissima illa verba et a scholiis et ab Eustathio h. l. allata e Porphyrio petita esse summa quidem cum veri specie existimandum esset. Sed locus, de quo agitur, ita mihi se habere videtur, ut statuendum potius sit, Aristotelem occasione oblata de eadem vel simili re ad vulnera pertinente agentem versum, quem Homeri esse diceret (μῦσεν δὲ περιβροτόεσσα ὦτειλή), obiter attulisse. Neque illa quidem quae apud Suidam leguntur v. μεμυκότα καὶ Ὀμηρος σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκε v. ἐκ παρατηρήσεως Ὀμηρός φησι τῶν ἐν πολέμῳ τρωθέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν, μόνου δὲ τοῦ Ἑκτορος κατὰ θεῖαν πρόνοιαν ..., quibus multum ad sententiam suam stabiliendam Heitzius tribuit, ita mihi comparata esse videntur, ut Quaestionis olim institutae solutionem servaverint; nihil enim verbis μόνου δὲ τοῦ Ἑκτορος κτλ. docetur, nisi quod ipso v. 422 continetur. παράδοξον τὸ τὸν ἐχθρὸν οὕτω χειραγωγῆσαι καὶ τιμῆσαι. τάχα οὖν τοῦτο ποιεῖ τοῦ γήρωος τοῦ πατρὸς μνησθεῖς. ζητοῦσι δὲ τινες ἀπὸ τούτων τῶν ἐπῶν, πῶς ἐνταῦθα μὲν ὁ ποιητής φησιν ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἐν δὲ τῇ α (34) τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ αὐτοὺς φησιν ἐπισπᾶσθαι τὰ κακὰ τοὺς ἀνθρώπους· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ' ἔχουσι v. ῥητέον οὖν ὅτι ἐνταῦθα Ἀχιλλεύς ἐστιν ὁ λέγων ἐκ θεῶν εἶναι τὰ κακὰ, ἀγνοῶν τὴν ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ Ζεὺς, ὡς σαφῶς ἐπιστάμενος, λέγει τὴν ἀλήθειαν. λύεται οὖν τὸ ζήτημα προσώπῳ. μέμφεται τὴν δόξαν Πλάτων (resp. II, p. 379 D) λέγων, ὡς ὁ θεὸς ἀγαθόν, οὐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν, ὃ δὲ μὴ βλαβερόν οὐδὲ βλάπτει. ἔπλασεν οὖν ταῦτα ὁ ἥρωος πρὸς παραμυθίαν Πριάμου, ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητής ὁμοίως φησὶν, ὅταν λέγῃ Ζεὺς· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγ' ἔχουσιν (α 34). Ἀριστοτέλης (fr. 163) φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος. οἱ δὲ φασιν ὅτι, ἵνα ἀποστήσῃ αὐτὸν τοῦ ἐφ' Ἑκτορι θρήνου, διὰ τοῦτο δεδίσσει. ἀγριαίνεται, ἵνα μὴ διὰ τὰς αἰκίας εἰς θρήνον ἐλθὼν ὁ Πρίαμος ταραξῇ αὐτόν, καὶ ὅτι συνεχῶς τοῦ ὀνόματος Ἑκτορος ἐμέμνητο. τινὲς ἀθετοῦσι τὴν γὰρ Διὸς κέλευσιν αἰτίαν ἔδει λέγειν τῆς λύσεως. πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι; ἢ τάχα φησὶν, ὅτι καὶ τὴν Διὸς γνώμην πληρώσας ὅμως οὐκ ἀνάξια τῆς εἰς σὲ κακίας ἔλαβον. ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν· καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλ' λ' ἀποτίσας (I 634), καὶ κέν τις τε κασιγνήτοιο φόνιοι ποινήν (I 632). δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐπιταφίων εἰς αὐτὸν ἀγώνων. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξ' ἀφίστησιν αὐτόν, ἀμάρτυρον θέλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν παρρησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ παρήνεσεν (v. 130)· αἰδεῖται γὰρ εἰσφέρειν Βρισηίδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν. ἢ βεβαιῶσαι θέλει τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς, ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων. ἢ ἴσως οἶδεν Ἀγαμέμνωνος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους σκληρόν. οἰκονομεῖται γὰρ νυκτὸς ἀπελθεῖν. ... ἐζήτῃται δὲ πῶς Ἀχιλλεύς χωρὶς τῶν βασιλέων ἐπαγγέλλεται τῷ Πριάμῳ ταῦτα ἅπερ ὑπισχνεῖται. ῥητέον οὖν ὅτι Ἀχιλλεύς τὰ τῶν πολεμίων ἐπετέτραπτο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου ἀνοχῶν τε καὶ συμβολῶν. ψευδές· οὐ γὰρ εἰκοστὸν ἔτος δύναται εἶναι, ἐξ οὗ εἰς τὸ Ἴλιον ἦλθεν Ἑλένη, εἴ γε δεκαετὴς μὲν ὁ τοῦ πολέμου χρόνος ὁμολογεῖται γεγενῆσθαι, εἰκοστῷ δὲ Ὀδυσσεὺς εἰς Ἰθάκην ἐπανελήλυθεν ἔτει. ῥητέον δὲ ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν, χερμαίζοντες ἐν ταῖς ἰδίαις καὶ θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφικνούμενοι. καὶ γὰρ ἤκουον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων πολλὴν οὔσαν. καὶ τινες

δὲ παρητοῦντο τὸν πόλεμον καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ καθήμενοι ἐστρατολόγουν. νῦν δὲ εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης, ἐπὶ δὲ Ὀδυσσέως τὰ δέκα ἔτη τῆς στρατολογίας οὐκ ἀριθμητέον.